DEAN DEVLIN & ROLAND EMMERICH

STEPHEN MOLSTAD

ZIUA INDEPENDENȚEI

DEAN DEVLIN & ROLAND EMMERICH
STEPHEN MOLSTAD

ZIUA INDEPENDENŢEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA TRUŢIA

DEAN DEVLIN * ROLAND EMMERICH
STEPHEN MOLSTAD
Independence Day

EDITURA FAHRENHEIT
1996

DEAN DEVLIN (producător şi coautor) şi-a început cariera ca actor, apărând în numeroase filme şi producţii pentru televiziune. După pelicula SF Moon 44 produsă de Emmerich, Devlin a renunţat la actorie pentru a scrie şi produce filme împreună cu acesta din urmă (Stargate).

ROLAND EMMERICH (regizor, producător executiv, coautor) a realizat pelicule celebre precum Universal Soldier, avându-l ca protagonist pe Jean-Claude Van Damme, sau Stargate, succesul de public al anului 1994. Şi-a creat propria casă de producţie cinematografică, Centropolis Film Productions, producând filmele Making Contact, Eye of the Storm şi Moon 44.

STEPHEN MOLSTAD (coautor) este absolvent al Universităţii Santa Cruz California. A petrecut câţiva ani călătorind prin lume şi jucând ocazional baschet. S-a stabilit apoi la Los Angeles unde predă la gimnaziu şi scrie. Coautor la cartea realizată după scenariul filmului Stargate, lucrare nominalizată pentru premiul Hugo.

Lui Elizabeth „Little Bit” Ostrom şi Dionne McNeff, cu alese mulţumiri pentru nepreţuitul lor sprijin.

MAREA LINIŞTII era un ţinut de o neclintire stranie, un mormânt tăcut, în aer liber, făcut din cenuşă şi pietre. Două şiruri de urme de paşi se desenau pe solul prăfos şi cenuşiu din jurul terenului de aterizare, fiecare la fel de clară ca în ziua în care fusese lăsată. La orizont, o felie curbă a Pământului strălucitor se înălţa spre cer, albastrul viu al oceanelor contrastând puternic cu valea lipsită de culoare. În solul lunar stăteau înfipte tijele cu senzori ale unui seismograf, o cutie pătrată capabilă să detecteze prăbuşirea unui meteorit de dimensiunile unui măr la o distanţă de optzeci de kilometri, iar în capătul cel mai îndepărtat al taberei, un drapel american flutura mândru în briza inexistentă. Întreaga aşezare era plină de rămăşiţe: aparatură ştiinţifică şi cutiile de carton în care fusese adusă, pungi de plastic neutilizate, dintre cele în care se iau probe de sol, şi vreo câteva mici obiecte comemorative. Acest echipament, răspândit neglijent pe toată suprafaţa de dimensiunile unui teren de base-ball, fusese adus de astronauţii de pe Apollo 11, primii doi oameni care puseseră piciorul pe Lună. La plecare, cei doi abandonaseră tot ce considerau neesenţial pentru călătoria înapoi spre casă. Armstrong şi Aldrin făcuseră un uriaş pas înainte în folosul omenirii, lăsând la plecarea de pe Lună o tonă de gunoi.

Urmele de paşi vechi de decenii înaintau cale de cincisprezece paşi spre linia orizontului, răspândindu-se în toate direcţiile şi revenind apoi în centrul taberei. Văzute de sus, desenau pe nisip conturul unei

margarete gigantice şi monstruoase. În inima acestei flori se găsea sclipitoarea Platformă de Aselenizare, o construcţie din ţevi şi folie de aur înaltă de vreun metru douăzeci, aducând cu o spirală din cele pe care se caţără copiii, amplasată într-o tabără abandonată la repezeală. Părăsit în inima unei mări de tăcere, locul avea aspectul sinistru al unui picnic terminat de multă vreme într-un mod cumplit şi neaşteptat, ca şi cum participanţii n-ar mai fi avut răgazul să-şi adune lucrurile, ci numai timpul de-a fugi în căutarea unui adăpost. Nimic, nici măcar un singur grăunte de nisip nu se clintise din loc în toţi aceşti ani trecuţi de la plecarea pământenilor.

Dar ceva începea să se schimbe. Treptat, un vârtej abia simţit porni să înghită rămăşiţele taberei. Timp de mai multe ore cu nimic mai perceptibil decât zbaterea aripilor unei molii la o depărtare de o mie de paşi, tremurul crescu continuu şi inexorabil, devenind o vibraţie. Acele electrice ale seismografului se treziră la viaţă. Senzorii aparatului zvâcniră din loc, începând să lanseze strigăte de alarmă către oamenii de ştiinţă de pe Pământ. Diferenţele mari de temperatură de pe Lună scoseseră din funcţiune emiţătorul radio încă din primele zile după instalarea sa. Ca un paznic de noapte cu limba retezată, micul dispozitiv luptă ceasuri în şir să dea alarma, pe măsură ce vuietul se intensifică. Un singur grăunte de nisip se rostogoli de pe muchia uneia dintre urmele de paşi, apoi încă unul şi încă unul. Vibraţia se preschimbă într-un huruit venit din adâncuri, iar sârma rezistentă, cusută în tivul de jos al drapelului american, prinse să se mişte înainte şi înapoi. Urmele de paşi începură să se dezintegreze, devenind una cu nisipul tremurător din jur.

Apoi o umbră uriaşă se deplasă pe cer. Trecu exact

pe deasupra, acoperind soarele şi cufundând întregul crater într-un întuneric nefiresc. Cutremurul de pe Lună deveni tot mai puternic, pe măsură ce obiectul se apropia. Orice ar fi fost, era mult prea mare ca să fi fost trimis de pe Pământ.

PLATOUL STÂNCOS al deşertului New Mexico putea părea la fel de straniu şi neprimitor ca Luna. În noaptea întunecoasă, cu crai nou, acesta era unul dintre locurile cele mai liniştite de pe planetă: o mie şase sute de kilometri de deşert roşu ca sângele, cu dealuri din argilă, împietrite în forme domoale. Pe data de 2 iulie, la ora unu noaptea, iepuri şi şopârle, atraşi de căldura asfaltului, se adunaseră pe o fâşie îngustă de pavaj, într-o vale unde un drum prăfos şerpuia la poalele dealurilor, coborând spre autostradă. Singura mişcare sesizabilă provenea de la incredibilul număr de insecte, mii de specii care se adaptaseră la acest mediu ostil.

În locul unde drumul cel prăfuit începea să urce spre creasta unor coline se vedea un indicator de lemn, pe jumătate ascuns în tufele de salvie. Pe el scria: ADMINISTRAŢIA NAŢIONALĂ DE AERONAUTICĂ ŞI PROBLEME SPAŢIALE. CCIE. Cei ce apucau pe acest drum – cu sau fără permisiune – ajungând până în vârful dealului erau răsplătiţi cu o privelişte spectaculoasă. De cealaltă parte a colinei se vedeau douăzeci şi patru de enorme antene parabolice, fiecare având peste treizeci de metri diametru. Construite cu mare precizie, pe suporturi din bare de oţel curbat, vopsite în alb, aceste farfurii gigantice dominau valea lungă şi îngustă. Fiindcă era lună nouă, singura lumină care răzbătea până la ele era strălucirea roşie a lămpilor de semnalizare montate pe vergelele

colectoare suspendate deasupra centrului fiecărui disc.

Lămpile constituiau o măsură de prevedere, evitând că piloţii curioşi sau rătăciţi fără speranţă să lovească aparatura cu avioanele, încurcându-se în vergelele de oţel, ca nişte muşte prinse într-o pânză de păianjen.

CCIE, Centrul de Cercetare pentru Inteligenţă Extraterestră, reprezenta un proiect ştiinţific finanţat de guvern şi administrat de NASA, iar terenul cu giganticele radio-telescoape era principalul său laborator. Departe de poluarea sonoră care învăluia oraşele, oamenii de ştiinţă construiseră acest post de ascultare, amplasat pe o rază de un kilometru şi jumătate, în scopul de-a căuta indicii care să contribuie la rezolvarea unui mister la fel de vechi ca şi imaginaţia omenească: Suntem singuri în univers?

Telescoapele recepţionau sunetele emise de un miliard de stele, quasari şi găuri negre, sunete care erau nu numai foarte slabe, dar şi derutant de vechi. Propagîndu-se cu viteza luminii, semnalele radio provenite de la Soare ajungeau pe Pământ cu o întârziere de opt minute, în timp ce acelea emise de cea mai apropiată stea ajungeau în peste patru ani. Cea mai mare parte a zgomotelor cosmice recepţionate de antenele parabolice erau vechi de mai multe milioane de ani, reprezentând mai puţin de 10 la puterea 15 dintr-un watt. Luată la un loc şi totalizată, întreaga energie radio recepţionată vreodată pe Pământ nu însuma nici cât energia unui singur fulg de zăpadă căzut pe sol. Şi totuşi, aceste gigantice urechi de oţel îndreptate spre cer aveau o sensibilitate atât de mare, încât puteau reda imagini color, în detaliu, ale unor obiecte mult prea îndepărtate şi neclare pentru a fi percepute cu telescopul optic. Aparatele se răsuceau încet, ca un câmp de flori mecanice,

deschizându-şi petalele în razele palide ale lunii.

Înghesuită între aceşti coloşi se găsea o căsuţă de ţară din prefabricate, cu trei dormitoare, care fusese transformată într-un laborator cu tehnologie avansată. Datele culese din întregul univers erau captate de telescoape, mergând de-a lungul unui cablu din fibre optice până la căsuţă, unde erau defalcate, clasificate şi analizate cu ajutorul celei mai sofisticate staţii de procesare a semnalelor construită vreodată. Toată această minune tehnologică funcţiona sub controlul unui computer principal, care monitoriza întregul sistem – ceea ce însemna că unor oameni ca Richard Yamuro le rămânea foarte puţin de făcut.

Richard era un astronom care-şi câştigase faima cu lucrarea sa despre quasari şi fenomenul de schimbare sistematică în lungimi mai mari de undă din spectrele de lumină ale galaxiilor îndepărtate, fenomen presupus a fi cauzat de efectul Doppler şi reprezentând un indiciu al retragerii galaxiilor.

La şase luni după absolvire, Richard căpătase un post la prestigioasa Universitate din Bologna, în nordul Italiei. Doi ani mai târziu, când CCIE îl contactase ca să-i ofere o slujbă, el se grăbise să accepte şansa de a-şi lăsa apartamentul cochet din centru pentru căsuţa minusculă din inima ţinutului arid al statului New Mexico.

CCIE fusese fondat la începutul deceniului al şaptelea de către un grup de „astronomi ţicniţi”, care, întâmplător, erau unii dintre cei mai mari cercetători ai lumii. Ideea lor era simplă: radioul este o tehnologie de bază. Este uşor să transmiţi şi chiar mai simplu să recepţionezi. Undele radio se propagă cu viteza luminii, trecând fără probleme prin corpuri cum ar fi planetele, galaxiile şi norii de gaz, fără a-şi pierde prea

mult din intensitate.

Dacă o civilizaţie avansată ar încerca să comunice cu noi, argumentau aceşti oameni de ştiinţă, ea nu ar putea niciodată să străbată distanţele infinite ale universului. Singurul mod realist de-a stabili comunicarea cu Pământul ar fi să trimită un mesaj radio. După ani întregi de insistenţe pe lângă Congres, CCIE obţinuse dreptul de-a explora vreme de zece ani cerul de deasupra emisferei nordice. Sub îndrumarea NASA, mică echipă instalase alte două dispozitive, unul în Hawaii şi altul în Puerto Rico. Dacă undeva în univers există o formă de viaţă inteligentă, cei câţiva astronomi de la CCIE erau cei mai în măsură s-o depisteze.

Richard tocmai ieşise din schimbul de noapte la postul de observaţie – socotit în majoritatea meseriilor ca fiind cel mai puţin plăcut, dar care pentru grupul de cercetători ai bazei din New Mexico reprezenta perioada cea mai căutată pentru muncă. La ora patru dimineaţa comandantul schimbului de noapte putea face abstracţie de sistemul de scanare, folosind unul dintre telescoapele cele mari în scop propriu. Ceea ce însemna că Richard mai avea de omorât vreo două ore înainte de-a i se oferi ceva interesant de făcut. Între timp, îşi perfecţiona îndemânarea la golf. Lăsându-se într-un genunchi, îşi închipui că aliniază mingea pe terenul de golf din Pebble Beach.

— Întreaga competiţie se reduce la această ultimă lovitură, murmură el ca un comentator de televiziune. Yamuro s-a postat la şase metri de gaură. În mod normal, distanţa nu-i prea mare pentru un jucător cu aptitudini uimitoare ca ale lui, însă va trebui să trimită mingea peste porţiunea cea mai dificilă şi mai accidentată a terenului: fâşia de pajişte plină de

neregularităţi numită „aleea”.

— Cât se poate de adevărat, Bob, şopti el, întruchipând un al doilea comentator. E o lovitură aproape imposibilă. În acest moment, întreaga răspundere apasă pe umerii lui Yamuro. E o situaţie de care depinde toată soarta jocului, însă l-am mai văzut trecând prin astfel de încercări de sute de ori. Dacă există cineva în stare să dea această lovitură, acela e Yamuro.

În celălalt capăt al încăperii ticsite cu aparatură electronică din cea mai scumpă, Richard culcase pe o parte un pahar de carton făcut cocoloş. Jucătorul de golf se ridică în picioare şi schiţă câteva gesturi de probă, pregătindu-şi lovitura, în timp ce de jur împrejur o mulţime imaginară îl urmărea într-o tăcere desăvârşită. Apoi îşi înălţă ochii, cercetând încăperea. Se uită la aparatul înalt şi îngust poreclit „Veg-O-Matic”, din pricina capacităţii lui de-a diseca şi clasa zgomotele aleatorii ale universului în fragmente pe care computerul să le poată „digera”. Îşi văzu familia la locul ei, toţi rozându-şi unghiile pe măsură ce tensiunea creştea. Mama lui, cu o expresie împietrită, dădu din cap ca să-i arate fiului că avea încredere în capacitatea lui de-a trimite mingea în gaură, aducând astfel glorie şi cinste numelui de Yamuro. Jucătorul de golf privi în spate, dând cu ochii de un chip familiar.

— Cari, spuse el solemn, adresându-se fotografiei cu autograf a cunoscutului astronom Cari Sagan, atârnata pe peretele biroului. De data asta, am nevoie de ajutorul tău, prietene.

În cele din urmă, Yamuro se apropie de minge, duse crosa spre spate, apoi cu o lovitură precisă şi încrezătoare trimise mingea către gaură. Mingea se rostogoli şovăielnic peste covorul uzat din birou, până

când ajunse la paharul de carton, atingându-l în treacăt, după care se abătu într-o parte. Ratase lovitura! Jucătorul de golf se prăbuşi zdrobit pe podea. Îşi înşelase propriile aşteptări, dezamăgindu-şi armata de admiratori şi – mai mult decât pe oricine – propria mamă. În timp ce stătea în genunchi cu pumnul încleştat pe inimă, încercând să găsească vorbele care să-i exprime deznădejdea, se auzi sunând telefonul roşu.

Comandantul schimbului de noapte simţi cum îi sare inima din piept. Telefonul roşu nu era o linie exterioară. Venea direct de la computerul principal şi era semnalul că monitoarele detectaseră ceva neobişnuit.

Lăsându-şi crosa pe podea, Yamuro apucă receptorul, ascultând cu atenţie vocea digitizată a computerului, care-i citea o serie de coordonate. Lumini roşii începură deodată să clipească pe întregul panou de control.

— Nu poate fi adevărat, murmură el, însemnând pe un blocnotes ora, frecvenţa şi coordonatele de poziţie ale perturbaţiei.

Când sună telefonul roşu – ceea ce se întâmpla extrem de rar – însemna că în încăperea alăturată, computerele care selectau dintr-un miliard de canale de zgomote, spaţiale şi aleatorii, detectaseră ceva neobişnuit, ceva cu aspect intenţionat. Cu un sentiment de teamă şi cu pulsul din ce în ce mai accelerat, Yamuro se lăsă pe scaunul din faţa principalului panou cu aparate şi întinse mâna după căşti. Le puse la urechi şi ascultă, dar nu auzi nimic ieşit din comun, doar cunoscutele fâşâituri şi păcănituri ale universului. În astfel de situaţii, protocolul îi cerea să-i alerteze pe ceilalţi cercetători, dintre care câţiva

dormeau în căsuţele lor răspândite pe toată întinderea bazei. Dar înainte de-a deveni membru în Clubul Falselor Alarme CCIE, Yamuro voia să verifice totul cu atenţie. Probabil că nu era decât un nou satelit-spion sau un pilot rătăcit care chemă în ajutor. Apăsă câteva numere pe tastatura computerului, preluând controlul manual asupra antenei parabolice cu numărul unu. Citind datele introduse, antena reveni exact la poziţia în care se găsea înainte de începerea perturbaţiei.

În acelaşi moment Richard auzi. Luat prin surprindere de sunet, tresări violent pe scaun, cu ochii cât cepele. Pe deasupra păcăniturilor şi pârâiturilor obişnuite, auzea o secvenţă tonală ajungând până la el tare şi distinct. Sunetul rezonant oscila în jurul unei limite de frecvenţe cunoscute sub numele de banda de frecvenţe a hidrogenului. Sună aproape ca un instrument muzical, o stranie combinaţie între piculină şi corn de ceaţă, aducând pe undeva şi cu o orgă de biserică foarte dezacordată. Era ceva ce nu mai auzise până atunci şi recunoscu imediat sunetul ca fiind un semnal. Încet, buzele-i schiţară un surâs şocat, iar mâna i se întinse după interfon.

Zece minute mai târziu, mica încăpere de control părea să găzduiască o petrecere în pijama. Astronomi somnoroşi, în halate şi papuci, se înghesuiau în jurul panoului principal, punându-şi pe rând căştile şi vorbind cu toţii odată. Când conducătoarea proiectului, cercetătoarea Beulah Shore, veni orbecăind pe întuneric din căsuţa ei, echipă era deja convinsă că stabilise contactul cu o civilizaţie extraterestră.

— E adevărat, Beul, o asigură Yamuro.

Ea îl privi neîncrezătoare şi se trânti într-un fotoliu, sub un afiş pe care scria CRED ÎN OMULEŢII VERZI, agăţat acolo chiar de ea.

— Bine-ar fi să nu avem de-a face cu vreuna din păcătoşeniile alea ale spionajului rusesc, bombăni ea, punându-şi căştile şi ascultând fără vreo schimbare vizibilă de expresie.

Prin minte îi treceau două lucruri: Asta e! Am găsit!

Nu exista nici un dubiu că tonul care urca şi cobora uşor nu era ceva întâmplător. Dar, în acelaşi timp, pregătirea ei ştiinţifică şi necesitatea de a proteja proiectul o sileau să fie sceptică. Printre colegi se auzeau deja murmure emoţionate, iar ea fusese deja martora efectelor dezastruoase ale dezamăgirii rezultate de pe urma unor precedente alarme false.

— Interesant, admise Beulah cu o figură impasibilă, dar haideţi totuşi să nu ne pripim, oameni buni. Vreau să stabilesc traiectoria sursei. Doug, ia legătura prin telefon cu Arecibo şi comunică-le datele.

Arecibo era o vale îndepărtată, situată pe Coasta de Est a insulei Porto Rico. Acolo se afla cel mai mare radio-telescop din lume, măsurând o mie de metri în diametru.

Cinci minute mai târziu, astronomii de acolo îşi abandonaseră propriile experienţe, rotind gigantica antenă parabolică în direcţia coordonatelor sursei. Pe o linie telefonică separată, mode muri de mare viteză transferau instantaneu datele primite. Pe măsură ce soseau rezultatele recepţionate prin telescopul de la Arecibo, cercetătorii – de regulă civilizaţi – se înghionteau unii pe alţii, ca să arunce o primă privire la foaia ieşită de pe imprimantă.

— Asta nu-i în regulă, zise unul dintre ei, nedumerit şi puţin speriat.

Yamuro rupse foaia de pe imprimantă şi se întoarse către Beulah.

— În funcţie de aceste calcule, distanţa până la

sursă e de trei sute optzeci şi cinci de mii de kilometri, spuse el tulburat. Apoi adăugă ceea ce fiecare dintre cei adunaţi în micul birou ştia deja. Înseamnă că vine dinspre Lună.

Shore se duse până la unica fereastră a încăperii, dădu deoparte perdeaua câţiva centimetri şi privi cu atenţie Luna în creştere.

— Nu-i exclus să avem vizitatori. După o clipă de gândire, adăugă. Ar fi fost frumos din partea lor ca, mai întâi, să ne anunţe.

SITUAT DE CEALALTĂ parte a Potomacului, chiar vizavi de Casă Albă, Pentagonul era cea mai mare instituţie din întreaga lume. Uriaşa construcţie cu cinci laturi adăpostea birocraţiile de tip bizantin ale forţelor armate americane, reprezentând în sine un mic oraş. Chiar şi cu două ore înainte de răsăritul soarelui, când forţa de muncă se reducea la cele câteva mii de oameni din schimbul de noapte, zona fremăta deja de activitate. O armată de remorci se aliniaseră lângă rampă de încărcare a clădirii, livrând tot felul de lucruri, de la documente secrete la provizii pentru restaurant, în timp ce zeci de maşini ale salubrităţii încărcau mormanele de deşeuri ale zilei precedente.

Traversând în grabă parcarea din partea de sud, o limuzină Ford ultimul tip, neînmatriculată, se îndreptă direct spre clădire cu o viteză de o sută douăzeci de kilometri la oră. Cu o secundă înainte de-a se izbi de zidul clădirii, coti brusc şi se alinie perfect în primul spaţiu de parcare de lângă intrare.

Câteva secunde mai târziu, generalul William M. Grey, comandantul Direcţiei Spaţiale a Statelor Unite şi preşedintele Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, sui treptele ce duceau spre holul de la intrare,

cu placheurile de oţel ale pantofilor clincănind în ritm furios pe dalele pardoselei. În urmă cu patruzeci şi cinci de minute, în timp ce dormea adânc, sunase telefonul. Cu toate acestea, acest bărbat solid, în vârstă de şaizeci de ani, sosea la birou, arătând din cap până în picioare a general cu cinci stele, ferchezuit şi pus la patru ace. Fără să-şi încetinească pasul, i se alătură din mers şeful personalului, colonelul Ray Castillo. Ofiţerul tânăr şi deşirat, care era totodată şi om de ştiinţă, îşi urmă şeful încruntat până în dreptul nenumăratelor ascensoare, deschizând mai multe uşi cu ajutorul ecusonului. Uşile se dădură deoparte şi cei doi bărbaţi păşiră înăuntru. În clipa când uşile se închiseră din nou, amândoi ştiură că acum puteau vorbi în siguranţă.

— Cine mai ştie? întrebă generalul.

— CCIE din New Mexico a telefonat acum o oră. Au detectat un semnal radio în jur de ora unu şi un sfert noaptea. Sursa emite un semnal repetitiv, pe care cei de acolo încearcă să-l interpreteze.

Castillo răspundea nervos, străduindu-se să adopte un ton profesional. Ştia cât de intolerant era Grey la muncă făcută de mântuială.

— Au mai spus cuiva? Presei?

— Au fost de acord că deocamdată să ţină totul secret. Se tem să nu-şi piardă credibilitatea dacă se lansează în anunţuri premature, aşa că au de gând să facă şi alte verificări.

— Atunci, ce-i toată porcăria asta? Ei ştiu despre ce-i vorba?

Colonelul Castillo clătină din cap şi zâmbi.

— Nu, domnule general, n-au nici cea mai mică idee şi sunt chiar mai nedumeriţi decât noi. Grey întoarse capul, săgetându-şi subalternul cu o căutătură

dezaprobatoare. Bărbaţii şi femeile care lucrau pentru Direcţia Spaţială a Statelor Unite nu aveau voie să fie nedumeriţi în nici o situaţie – sau, cel puţin, nu atâta timp cât Grey se afla la comandă. Datoria lor era să cunoască întotdeauna toate răspunsurile. Castillo clipi speriat şi-şi aţinti privirea asupra documentelor pe care le ducea.

— Iertaţi-mă, domnule general.

Uşile se deschiseră spre un coridor alb şi curat de la subsol. Castillo o luă înainte pe coridor şi printr-o uşă capitonată. El şi generalul intrară într-o cameră strategică de sub pământ, un fel de peşteră căptuşită cu pluş, pe al cărei perete principal se afla un ecran cu o uriaşă hartă computerizată. Proiectată şi construită în ultimii ani ai celui de-al optulea deceniu, încăperea reprezenta un spaţiu mare şi oval, având drept principală aparatură de lucru şaizeci de console radar, plasate la un metru sub puntea circulară ce dădea ocol încăperii. Personalul compus din treizeci şi şase de oameni, supuşi unor verificări de înaltă securitate, se afla la panourile radarelor, supraveghind tot ce mişca pe cer: fiecare satelit, fiecare misiune de recunoaştere, fiecare cursă de pasageri şi fiecare moment al evoluţiei fiecărei navete spaţiale. În plus, o reţea de sateliţi de supraveghere cu destinaţie specială era aţintită asupra fiecăruia dintre miile de puncte din întreaga lume unde se ştia că sunt depozitate rachete nucleare. Cu covoarele ei groase şi cu picturile murale în culori vii reprezentând zboruri spaţiale, încăperea îi amintea întotdeauna lui Grey de o „blestemată de bibliotecă” – după cum se exprimase în mai multe ocazii.

— Uitaţi-vă puţin la monitoarele astea, zise Castillo, arătând către un şir de televizoare obişnuite, racordate pe lungimea de undă a buletinelor de ştiri din întreaga

lume.

La fiecare câteva secunde calitatea recepţiei se deteriora brusc, imaginea înceţoşându-se şi dându-se peste cap – ceva cu totul diferit de orice alt tip de distorsiune remarcată până atunci.

— A fost afectată recepţia prin satelit. Toate recepţiile prin satelit, inclusiv a noastră. Am reuşit totuşi să obţinem aceste cadre. Îl conduse pe general spre o masă de sticlă din apropiere, luminată pe dedesubt, şi-i arătă un clişeu fotografic de mari dimensiuni. Luat cu un aparat cu infraroşii, clişeul înfăţişa un obiect ceţos, de forma unei sfere, profilat pe un fundal de stele. Imaginea avea o granulaţie prea mare şi era prea distorsionată ca generalul să poată desluşi ceva. Mai mulţi membri ai personalului Direcţiei Spaţiale li se alăturară lângă masă. Grey, singurul nespecialist al grupului, nu avea de gând să înceapă cu întrebări prosteşti. În schimb, privi încruntat câteva clipe imaginea lăptoasă, după care îşi făcu cunoscută opinia:

— Arată ca o balegă uriaşă.

Castillo era gata să pufnească în râs, dar îşi dădu seama că şeful lui nu intenţionase să facă o glumă. Aşadar, îşi continuă prezentarea, punând pe masă un al doilea clişeu al obiectului – tot ca o balegă.

— Apreciem că obiectul are un diametru de peste cinci sute cincizeci de kilometri, explică el, şi o masă egală cu aproximativ un sfert din Lună.

— Maică Precistă...

Lui Grey nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Ce crezi că poate fi? Cumva un meteorit?

Toţi cei din jur schimbară priviri între ei. Era limpede că lui Grey nu i se adusese la cunoştinţă chiar totul în legătură cu natura obiectului pe care-l priveau.

— Nu, domnule general, îndrăzni unul dintre cercetători. Cu siguranţă că nu-i un meteorit.

— De unde ştiţi?

— Păi, domnule general, în primul rând, îşi reduce viteza. Şi-a redus continuu viteza încă din momentul când a fost detectat.

Timp de câteva secunde, obişnuita încruntătură a lui Grey făcu loc unei expresii uluite, pe măsură ce începea să asimileze implicaţiile celor auzite. Dacă obiectul îşi reducea viteza, nu putea însemna decât că era controlat, pilotat.

Fără să ezite o clipă, se duse la cel mai apropiat telefon şi-l sună acasă pe ministrul apărării. Când soţia acestuia îi spuse că ministrul încă dormea, Grey lătră în receptor:

— Atunci, treziţi-l! E caz de forţă majoră!

THOMAS WHITMORE, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, era una dintre primele persoane treze într-un oraş ai cărui locuitori se sculau devreme. Încă în pijama, stătea lungit deasupra cuverturii, cu o pereche de ochelari bifocali aşezaţi pe vârful nasului, răsfoind un teanc de ziare, în districtul Columbia era o noapte umedă şi înăbuşitoare, şi, cu tot aerul condiţionat, îi era prea cald ca să poată adormi din nou. La patru şi câteva minute sună telefonul. Fără să-şi ridice privirea de la un articol referitor la politica navală internaţională, se întinse către noptieră, apucă receptorul şi aşteptă ca cel ce sunase să înceapă să vorbească.

— Bună, frumosule! se auzi torcând la telefon o voce de femeie.

Faptul îi reţinu atenţia. Recunoscând glasul, Whitmore aruncă deoparte ziarul.

— Ia te uită, ia te uită. Nu mă aşteptam să te aud în noaptea asta. Credeam c-ai adormit deja. Cu ce-ţi pot fi de folos? zâmbi el.

— Vorbeşte-mi cât timp mă dezbrac, răspunse femeia.

— Cred că-ţi pot îndeplini dorinţa asta, spuse Whitmore, arcuindu-şi o sprânceană.

Nu primea o astfel de invitaţie chiar în fiecare zi. Se uită de jur împrejurul dormitorului mobilat somptuos, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, cu excepţia siluetei micuţe acoperite de cearşaf, în cealaltă parte a patului. Ridicând privirea către ceas, remarcă:

— La mine e trecut de patru dimineaţa. De-abia acum ai sosit acasă?

— Da.

Nu părea prea încântată.

— Probabil că-ţi vine să mă strângi de gât.

— Mi-a trecut prin minte şi această posibilitate.

— Iubito, legea federală interzice categoric orice încercări de vătămare corporală la adresa mea, o informă el. De ce-ai întârziat atâta?

— Petrecerea a fost la Malibu, iar autostrada de pe coasta Pacificului a fost închisă. Valurile se spărgeau chiar lângă şosea. Se crede că ar fi avut loc un cutremur submarin. Oricum...

— Prin urmare, ce-a spus Howard? întrebă neliniştit Whitmore.

O trimisese la Los Angeles într-o misiune nu chiar secretă, sperând să-l recruteze pentru campania lor pe Howard Story, director al departamentului „Divertisment” de la Hollywood, putred de bogat şi cu relaţii pe Wall Street.

— E al nostru, îl anunţă ea.

— Excelent! Marilyn, eşti uluitoare. Mulţumesc.

N-am să-ţi mai cer niciodată să faci aşa ceva.

— Mincinosule, gânguri ea, surâzând.

Unul dintre lucrurile pe care Marilyn Whitmore le îndrăgea cel mai mult la soţul ei era incapacitatea lui de-a minţi. Stinse lumina din camera de hotel şi se vârî în pat. Îi detesta pe acei fermecători oameni de film de pe Coasta de Vest şi petrecerile lor luxoase în aer liber, unde fiecare încerca să-i epateze pe ceilalţi cu relaţiile sale şi cu descrieri plicticoase ale următorului proiect de mari proporţii. Ar fi preferat să stea în picioarele goale şi în blugi, îngrijindu-se de „treburile casei”.

— În acest caz, trebuie să-ţi fac o mărturisire, îi spuse Whitmore. Sunt în pat cu o brunetă tânăra şi frumoasă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, siluetă micuţă din cealaltă parte a patului se mişcă uşor, vag conştientă că despre ea era vorba. Whitmore trase deoparte cuvertura, dezvelind chipul adormit al fetiţei lui în vârstă de şase ani, Patricia, care îşi împodobise perna cu o uşoară dâra de salivă.

— Tom, sper că n-ai lăsat-o iar să stea toată noaptea la televizor.

— Numai o parte din noapte, mărturisi soţul ei.

Patricia desluşi ceva cunoscut în tonul tatălui şi, fără să deschidă ochii, ridică obrazul din pernă:

— E mami?

— Aha. Cineva s-a trezit, spuse Whitmore în microfonul receptorului, şi cred că vrea să stea de vorbă cu tine. Când iei avionul spre casă?

— Mâine, imediat după dineu.

— Perfect. Dacă poţi, sună-mă din avion. Te iubesc. Acum ţi-o dau pe aia mică.

Îi întinse fetiţei receptorul şi luă telecomanda

televizorului. Deschise aparatul şi schimbă câteva canale, până găsi un talk show pe teme politice, unde un grup de docţi se proclamau atotcunoscători într-ale politicii. Primul lucru pe care-l remarcă fu imaginea distorsionată. La fiecare câteva secunde, ecranul se umplea de bare verticale, care rulau şi se pierdeau într-o parte. Deşi era agasant, faptul nu-l împiedică să asculte confruntarea de opinii.

— Am spus-o pe timpul campaniei şi o repet şi astăzi, declară un bărbat chel, care purta pantaloni cu bretele. Tipul de guvernare pe care a practicat-o preşedintele pe durata Războiului din Golf nu are nici un fel de legătură cu politică înţeleaptă din interior, necesară pentru a supravieţui la Washington. După o scurtă lună de miere cu Congresul, lipsa lui de experienţă începe să-şi spună cuvântul. Popularitatea sa continuă să fie în declin, fapt confirmat de sondajele de opinie.

O femeie coafată elegant şi cu limba ascuţită flutură o mână prin aer, scoţând din discuţie ideile celui cu chelie.

— Charlie, îmi aminteşti de un ceas stricat: mergi bine numai de două ori pe zi. Dar aceasta e una dintre puţinele ocazii când sunt de acord cu dumneata. Administraţia actuală a luat-o da capo prin mlaştina negocierilor. În ultimele săptămâni, preşedintele a trebuit să traverseze apele stătute ale politicii pragmatice de culise, doar ca să descopere rechinii Partidului Republican muşcându-l de glezne.

Whitmore făcu ochii mari la această exprimare ultraliterară.

— Unde dracu’ găsesc astfel de oameni?

În egală măsură dezgustat şi amuzat, se ridică din pat să vadă dacă putea regla televizorul. Când începu

să umble la butoane, canalele porniră să se schimbe unul după altul. Se holbă uluit la aparat, dar când se răsuci pe călcâie, descoperi că Patricia luase telecomanda uitată de el. Îi spusese rămas-bun mamei şi acum căuta primele desene animate ale dimineţii. Toate posturile prezentau acelaşi tip de dereglare.

— Iubito, e prea devreme pentru desene animate. Trebuie să te mai culci puţin.

— Da, ştiu, dar...

Fetiţa făcu o pauză ca să se gândească, sperând să poată ajunge la un compromis. Apoi încercă o strategie diferită.

— De ce s-a stricat imaginea?

— E un experiment, o informă tatăl ei. Cei de la posturile de televiziune vor să vadă dacă le pot face pe fetiţe să urmărească toată noaptea emisiuni plicticoase, aşa încât să piardă toate lucrurile amuzante din timpul zilei.

Patricia Whitmore nu se lăsă trasă pe sfoară.

— Tati, îşi aplecă ea capul pe o parte, asta-i absurd.

— Absurd? chicoti Whitmore. Îmi place chestia asta.

Totuşi stinse televizorul, punând comanda într-un loc de unde fetiţa să n-o mai poată lua.

— Hai, culcă-te, scumpa mea.

Îşi puse halatul, adună ziarele şi se strecură afară din cameră.

Pe coridor, un bărbat în costum luxos stătea pe scaun, citind un roman de duzină. Luat prin surprindere, închise repede cartea şi sări în picioare.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte.

— ’Mneaţa, George.

Whitmore se opri şi-i înmână o foaie din ziar.

— Am o veste pentru tine. Chicago White Sox!

— Au câştigat din nou?

— Citeşte şi plângi, prietene.

În realitate, nici unul din ei nu se dădea în vânt după sport, dar pe amândoi îi interesa îndeajuns cât să le ofere un subiect de discuţie atunci când se găseau împreună. George era din Kansas City, iar Whitmore din Chicago. Victoria din noaptea precedentă situase echipa Sox cu o repriză înaintea formaţiei Royals în cursa pentru locul întâi. George, agentul Serviciului Secret însărcinat cu paza preşedintelui între miezul nopţii şi ora şase dimineaţa, se prefăcu că studiază ziarul, până când Whitmore se îndepărtă destul de mult pe coridor. Atunci îşi scoase aparatul de emisie-recepţie şi murmură un mesaj către celelalte gărzi, anunţându-le că munca zilei începuse.

Salonaşul pentru micul dejun era o încăpere veselă decorată cu tapet galben şi mobilier vechi, colecţionat de către Woodrow Wilson la începutul secolului. La masa lungă din mijlocul încăperii şedea o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în bluză albă şi fustă cafenie. Purta pantofi decenţi şi părul coafat perfect. Îşi terminase deja micul dejun şi, la venirea şefului, era deja cufundată în lectura unui vraf de ziare şi comunicate de presă.

— Te-ai trezit devreme, Connie.

— E dezgustător, revoltător, mârâi ea fără să ridice privirea. Cea mai josnică formă de ziaristică, numai lături şi maculatură bună ca hârtie igienică.

Era frumoasă, inteligentă şi întotdeauna gata de luptă. Constance Spano, şefa departamentului de relaţii cu publicul al preşedintelui, îşi începuse cariera ca membră a personalului acestuia pe timpul campaniei electorale, cu prima ocazie când Whitmore îşi depusese candidatura pentru o funcţie politică, iar în decursul anilor ajunsese cea mai de încredere

sfătuitoare a sa. Amândoi atinseseră punctul în care fiecare ar fi putut continua o idee a celuilalt. Deşi mergea spre patruzeci de ani, Connie arăta cu mult mai tânără, fiind un simbol viu al politicii de promovare a tinerilor practicate de Whitmore. Îşi făcea o datorie din a-şi apăra cu înverşunare şeful în faţa unei prese din ce în ce mai ostile şi mai iresponsabile. În acea dimineaţă, obiectul mâniei ei era pagina editorială din The Post.

— Nu pot să cred porcăriile astea, zise ea, plesnind ziarul cu dosul palmei. În momentul de faţă pe masa de lucru a Congresului se află o sută de proiecte de lege, iar ei dedică rubrica „Opinii” a ediţiei de vineri unui subiect ca uciderea personalităţii.

Fără să ridice ochii, îi făcu preşedintelui loc la masă.

— Bună dimineaţa, Connie, repetă şeful ei, ca să se asigure că fusese auzit, în timp ce-şi turnă o ceaşcă de cafea.

Femeia ridică ochii de pe ziar.

— Oh, da! Iartă-mă. Bună dimineaţa, spuse ea, înainte de-a începe iarăşi să incrimineze ziarele conservatoare ale oraşului. Tom, o săptămână întreagă nu s-au ocupat decât de atacuri ieftine la adresa propunerilor dumitale în problema energiei şi a îngrijirii sănătăţii, dar astăzi se lansează direct în atacuri la persoană. Ascultă puţin: „Adresându-se Congresului...” Tăcu, lăsându-i timp majordomului să servească omleta. Adresându-se Congresului la începutul acestei săptămâni, Whitmore părea nu atât preşedintele, cât orfanul Oliver întinzând castronul şi implorând: «Vă rog, domnule, aş mai vrea o porţie.» „ Connie îl privi în ochi pe deasupra mesei, revoltată. Cumva îmi scapă mie ceva sau aici nu-i vorba decât de vechiul obicei de-a arunca cu noroi?

Whitmore, care nu era un politician ca toţi ceilalţi, nu lua niciodată ziarele în serios. Lăsa această grijă în seamă lui Connie, ştiind că înainte de sfârşitul zilei ea va răspunde cu aceeaşi monedă tuturor celor care îndrăzniseră să-l atace.

— Aşa a şi meritat, zise preşedintele între două înghiţituri.

— Cine? Ce anume a meritat?

— Oliver. Un copil înfometat care a cerut încă o porţie de fiertură de ovăz de la zgârcitul director al orfelinatului. Cred c-ar trebui să mă simt flatat.

Connie nu era de acord.

— Problema este că se leagă de vârsta dumitale. Încearcă să acrediteze ideea că n-ai suficientă experienţă sau înţelepciune. Şi singurul motiv pentru care ţine figura este sentimentul că ai pus armele deoparte şi că ai renunţat la idealuri. Când Thomas Whitmore luptă pentru lucrurile în care crede, mass-media numeşte asta idealism. Dar în ultima vreme au existat prea multe blestemate de compromisuri, prea multe chestii de soiul „Eu te scarpin pe spate, iar tu îmi rezolvi problema”.

Tăcu şi întinse mâna după ceaşca de cafea, dându-şi seama că insistase prea mult să-şi pledeze cauza. Dar, îşi zise Connie, cineva trebuia să aibă curajul să rostească toate aceste lucruri cu voce tare.

Whitmore luă cu furculiţa încă o înghiţitură de omletă, mestecând-o bine înainte de a-i răspunde.

— Există o deosebire subtilă între a sta în spatele unui principiu şi a te ascunde după el, spuse calm preşedintele. Pot tolera unele compromisuri, cu condiţia să fim în stare să realizăm unele lucruri. Poporul american nu m-a trimis aici ca să ţin discursuri meşteşugite.

Oamenii vor fapte concrete, or eu tocmai asta încerc să le ofer.

În opinia lui Connie, nu acesta era lucrul care conta. Ea socotea că adevăratele realizări nu se năşteau dintr-un spirit înclinat spre compromisuri. Se temea că Whitmore începea să-şi piardă avântul, viziunea. Până nu demult, totul fusese altfel în modul său de a guverna. Făcuseră campanie pe tema datoriei şi a sacrificiului – un mesaj de genul „Nu întreba ce poate face ţara pentru tine...”, despre care toţi experţii şi colaboratorii le spuseseră că reprezenta, cu certitudine, o sinucidere politică. Argumentau că nimeni nu voia să i se ceară să facă mai mult şi să posede mai puţin. Dar, cu stângăcia sa fermecătoare, Whitmore trimisese milioanelor de americani un mesaj real, învingându-şi fără efort adversarul republican. În primul an de guvernare, introdusese importante iniţiative legislative, cu scopul de a reforma totul, de la sistemul juridic până la îngrijirea sănătăţii şi mediul înconjurător. Dar în ultimele câteva luni programele se împotmoliseră prin comitete, ţinute ostatice de către legiuitorii care doreau fiecare câte ceva în folosul propriului district. Nesocotind sfatul lui Connie şi al multor consilieri ai săi, în toată această perioadă, tânărul preşedinte îşi cheltuise cea mai mare parte din timp şi din energie susţinându-şi reformele, lăsându-se obstrucţionat de reprezentanţi aflaţi la primul lor mandat şi peste care ar fi putut trece ca un tăvălug. Toţi erau dispuşi să coopereze, însă numai în schimbul unui serviciu sau al altuia. Între timp, îşi pierduse prestigiul şi popularitatea în rândul alegătorilor. Connie îl socotea pe Whitmore nu numai şef, dar un prieten şi un erou. Suferea văzându-l cum sângerează de pe urma miilor de răni cauzate de alţi politicieni, iar

sesiunea de vară de-abia începuse.

— Fiindcă vorbeam de faptul de a duce ceva la bun sfârşit, zâmbi larg Whitmore, arătându-i prima pagină din Orange County Register, am fost declarat printre primii zece bărbaţi sexy din America. În sfârşit, ne apropiem şi de problemele reale.

Remarca lui însenină atmosfera şi amândoi râseră cu poftă, citind articolul.

Fură întrerupţi de un tânăr care îşi vârî capul prin deschizătura uşii.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte.

— Bună dimineaţa, Alex, îl salută Whitmore pe omul din serviciul său. Ce s-a întâmplat?

— Sunteţi chemat la telefon, domnule preşedinte. Vă caută ministrul apărării într-o problemă urgentă, raportă el neliniştit, în timp ce Whitmore se îndrepta spre telefonul din salonul unde se servea micul dejun.

— Ce este? întrebă Whitmore.

În următoarele două minute ascultă, apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Indiferent despre ce era vorba, din expresia aşternută pe chipul şefului ei Connie ghicise deja că era ceva grav. Suficient de grav ca să modifice întregul program de lucru al zilei.

UNA DINTRE cele mai uimitoare însuşiri ale omenirii este cât de des şi de uşor nesocotim miracolele. În jurul nostru se petrec în permanenţă cele mai stranii, mai neînchipuite şi mai sublime lucruri, fără ca cineva să le acorde vreo atenţie.

Un asemenea miracol se întâmpla în parcul Cliffside din New Jersey. În fiecare dimineaţă de vară, timp de câteva momente minunate, pe când soarele începea să se ridice din Atlantic, jerbe uriaşe de lumină pătrundeau printre zgârie-norii din Manhattan, înalţi ca

nişte canioane, contopindu-se cu ceţurile plutind dinspre Hudson. Scena devenise celebră graţie ilustratelor şi reclamelor de televiziune, însă oamenii adunaţi în parc în fiecare dimineaţă înainte de ivirea zorilor rareori se învredniceau să arunce măcar o singură privire asupra acestui tablou. Cei mai mulţi erau bărbaţi în vârstă, veniţi să joace şah pe lungul şir de mese din piatră de lângă Cliffside Drive. Pentru fiecare jucător existau alţi trei care stăteau în jurul mesei şi priveau. Vorbind în şoaptă sau cu glas coborât, făceau schimb de bârfe sau de noutăţi, anunţând naşterea unor nepoţi sau moartea unor vechi prieteni. Dacă n-ar fi fost îmbrăcaţi în adidaşi şi tricouri, ai fi zis că sunt greci din antichitate stând la taclale în agora.

Grupurile cele mai numeroase se adunaseră în jurul a doi experţi într-ale şahului, David şi Julius. Păreau cei mai nepotriviţi parteneri de joc din lume. David era înalt, uscăţiv şi interiorizat, cu o coamă de păr negru şi cârlionţat. Deşi se apropia de patruzeci de ani, juca cu concentrarea unui copil care construieşte un castel din cărţi de joc. Cu degetele îşi modela obrazul în expresii care de care mai ciudate, iar picioarele sale lungi se încolăceau unul pe după celălalt în poziţii stranii şi incomode. Absorbit cu totul de joc, nu era câtuşi de puţin conştient de faptul că arăta ca un biscuit de formă omenească. Ştia că avea nevoie să se concentreze, dacă nădăjduia să învingă un adversar viclean ca Julius.

Acesta nu stătea jos decât într-un singur fel. La cei şaizeci şi opt de ani ai săi – după cum spunea adesea – avea un fund prea gras ca să se mai încovrige ca David. Odată aşezat, aşa rămânea. Picioarele întinse abia dacă ajungeau cu călcâiele la pământ. Pantalonii

călcaţi meticulos erau suflecaţi până la jumătatea gambei, dând la iveală şosetele albe, care altfel – socotea el – n-ar fi fost văzute de toată lumea. Pe sub canadiană purta una dintre cele două duzini de cămăşi albe primite de la cumnatul său cu cinci ani în urmă, atunci când acesta se retrăsese din afaceri cu articole vestimentare: Hei, de ce nu? Îţi vin de minune! Ca să completeze efectul, bătrânul mesteca un trabuc în colţul gurii.

Aceşti doi adversari se confruntaseră în numeroase rânduri, atrăgând de regulă o mulţime considerabilă de privitori. Jocul din această dimineaţă începuse cu o suită de mutări de rutină, până când bătrânelul – un jucător foarte rapid – declanşase un război-fulger cu nebunii. Începând din acel moment, David fusese nevoit să chibzuiască atent asupra fiecărei mutări. Julius, întotdeauna omul spectacolului, continua să-l submineze psihologic pe David, spunând suficient de tare ca să-l audă toată lumea:

— Cât mai ai de gând să stai? Curând îmi expiră asigurarea socială, şi tu tot aici ai să fii.

David îşi trecu încet degetele peste obraz. Fără să-şi înalţe privirea, zise:

— Mă gândesc.

— Da’ gândeşte-te odată!

David ridică pionul reginei şi-l mută şovăielnic înainte. În clipa când îşi luă mâna de pe piesă, Julius reacţionă fulgerător, împingând înainte un pion, în poziţie de atac. David ridică o clipă ochii, sincer uimit, după care coborî din nou privirea, ca să studieze alternativele.

— Iar se gândeşte, anunţă Julius, vârând mâna într-o pungă de hârtie închisă cu grijă, de unde scoase un pahar de plastic plin cu cafea.

David îi aruncă o privire dezamăgită.

— Hei, unde-i ceaşca de voiaj pe care ţi-am cumpărat-o?

— În chiuvetă, a rămas murdară de ieri.

— Ai idee cât durează până când se descompun astfel de obiecte?

David se întinse peste masă ca să ia paharul, dar Julius se trase înapoi, apărându-şi comoara sa cu cofeină.

— Uite ce e, domnu' Ecosistem, dacă nu muţi odată, eu sunt cel care va începe să se descompună. Fă-ţi mutarea.

Agasat, David contracară pionul care lansase provocarea cu unul de-al său. Apoi Julius îi dădu cu adevărat un subiect de gândire. Fără ezitare, îşi strecură regină în mijlocul câmpului de luptă.

— Prin urmare, zise bătrânelul, aplecându-se peste tabla de şah, dacă nu mă înşel, cineva ţi-a lăsat ieri un mesaj pe robotul telefonic. Julius îşi îndreptă spatele şi sorbi o înghiţitură de cafea. David se mulţumi să mormăie ceva neinteligibil. Mai mult decât atât, înţeleg că persoana respectivă a rămas singură în urma unui divorţ nefericit, că nu are copii, în schimb a făcut o carieră interesantă, că are studii şi că este frumoasă. Numai calităţi.

— Iar începi, mirii cu reproş adversarul său.

Într-un anume punct al partidei, Julius aborda întotdeauna vreun subiect delicat, vreo problemă emoţională care făcea dificilă continuarea jocului. David era convins că Julius nu avea intenţii rele, ci era doar îngrijorat pentru el, dorind să-l vadă fericit. Dar poate că totuşi nu încerca decât să câştige la şah. David îşi protejă nebunul, scoţând în faţă calul de pe partea regelui.

— Mă întreb dacă ai sunat-o şi tu, spuse Julius, avansând detaşat cu un alt pion.

— Uite ce e, sunt convins că-i o femeie frumoasă şi educată, dar m-a invitat să dansez pe muzică country. Zău că nu mă văd făcând aşa ceva. În plus, sunt convins că pantalonii ăia strâmţi de cowboy pot compromite definitiv organul reproducător.

— Cum? Şi nu poţi nici măcar s-o suni pe biata fată, să stai cu ea doar câteva minute la telefon? După ce şi-a adunat tot curajul ca să-ţi telefoneze, nu poţi măcar să fii politicos şi s-o suni şi tu?

— Tată, zău că nu mă interesează, declară sec David. În plus, sunt încă însurat.

Îi arătă verigheta de pe deget, ca să-şi întărească spusele. Apoi îşi retrase unul din nebuni, punându-l la adăpost.

Deodată Julius se simţi stânjenit de prezenţa celor adunaţi în jur, de bătrânii care-i erau prieteni şi confidenţi. Aceştia cunoşteau de-a fir-a-păr trista poveste a căsniciei ratate a lui David şi refuzul – sau neputinţa lui – de a se elibera. Se uită de la unul la altul, sperând că vor prinde aluzia şi se vor retrage. Nici o şansă. Conversaţia îi interesa mai mult decât partida. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată, Julius sporovăia în continuare, spunând tot ce avea pe suflet.

— Fiule, îţi sunt recunoscător că-ţi petreci atâta timp cu mine. Familia e importantă. Dar eu vreau să te întreb ce-a fost chestia asta din ultimii patru ani? Tot n-ai semnat hârtia de divorţ?

— Trei ani.

— Trei, patru, zece, care-i deosebirea? Problema e că trebuie să-ţi vezi de-acum de viaţa ta. Vorbesc serios... ceea ce faci tu nu e sănătos.

Parcă pentru a-şi sublinia afirmaţia, Julius se întinse

peste tabla de şah şi-i luă calul cu regina.

— Sănătos? Uite cine vorbeşte despre sănătate. Arătă spre ţigara şi cafeaua bătrânului. În mediul ambiant suntem expuşi atâtor factori cancerigeni, iar dumneata îţi înrăutăţeşti situaţia prin…

Îl întrerupse piuitul insistent al pagerului. David se uită la micul ecran şi văzu că era doar Marty care îl sună de la birou, pentru a treia oară în acea dimineaţă.

— Te-au chemat de vreo şase ori. Chiar vrei să fii concediat? Sau poate că te-ai hotărât să-ţi faci rost de-o slujbă mai ca lumea.

David îşi mută nebunul, luând unul din pionii care apărau regele lui Julius.

— Şah mat, anunţă el cu indiferentă. Ne vedem mâine, tată.

Îşi descolăci picioarele, se sculă de pe bancă, îşi sărută tatăl pe obraz, apoi îşi luă bicicletă de curse cu cincisprezece viteze.

— Nu-i şah mat, strigă Julius. Încă pot să-ţi iau… dar atunci tu mi-ai lua… Oh.

Continuă să strige din celălalt capăt al parcului, în timp ce David se îndepărta, pedalând.

— Ai putea să-ţi laşi şi tu tatăl să mai câştige din când în când, că nu mori din asta!

Dar în sinea sa, Julius Levinson era încântat de faptul că fiul său se putea repezi până în parc ori de câte ori avea chef, bătând la şah aproape pe oricine din cei aflaţi acolo.

ÎNCEPUSE SĂ SE FORMEZE un dop de circulaţie, fapt caracteristic orelor de vârf. Maşini treceau huruind peste podul George Washington, claxonând asurzitor bară la bară, zgomotul traficului amestecându-se cu ţipetele a zece mii de pescăruşi înfometaţi şi creând

dis-de dimineaţă o cacofonie sonoră deasupra fluviului Hudson, de unde toată hărmălaia se revărsa în Manhattan. David, călare pe bicicletă, străbătu blocajul de circulaţie, cotind brusc pe Riverside Drive. Cinci minute mai târziu, intră pe o stradă plină de vechi depozite şi opri în faţa unei clădiri cu şase etaje, deja atinsă de patina vremii. Litere de oţel inoxidabil, înalte de peste treizeci de centimetri, anunţau numele actualului ocupant al acelei construcţii: COMPACT – SOCIETATE DE TELEVIZIUNE PRIN CABLU. În faţa intrării principale, un bărbat cu o pancartă mărşăluia în sus şi-n jos în semn de protest.

David descălecă şi porni alături de bicicletă până în dreptul omului.

— Tot mai plănuieşti să ne închizi prăvălia, eh?

— Întocmai, frate, răspunse bărbatul.

King Solomon[1] era un negru zvelt şi foarte ager, trecut de cincizeci de ani. Ca de obicei, purta un costum bine călcat şi papion. Pe pancartă se putea citi: „Eliberaţi undele, societăţile de televiziune prin cablu NU AU NICI UN DREPT ŞI VĂ TAXEZE.”

— Nu te-am văzut de vreo câteva luni. Toate bune?

King se uită în dreapta şi în stânga, apoi se aplecă spre David cu un aer conspirativ:

— Am fost la bibliotecă, să mă documentez. Am descoperit o tonă de material potrivit pentru programul meu. King avea acces la o jumătate de oră pe canalul pentru public, unde se confrunta direct cu conglomerate-gigant din domeniul comunicaţiilor, cum era AT&T. În plus, ani la rând făcuse marşuri de protest prin tot oraşul, explicând teoriile sale originale – o combinaţie de socialism şi anarhie – oricui se arăta

[1] Regele Solomon (n.trad.).

dispus să le asculte.

— Hei, Levinson, ai o clipă liberă?

David şi-l închipui pe Marty măsurând biroul în lung şi-n lat, furios la culme din pricina vreunei scăpări minore de ordin tehnic, gata-gata să-şi smulgă părul din cap.

— Sigur că am o clipă liberă.

— Okay, problema sunt convorbirile telefonice, dar chestia e la fel de valabilă şi în cazul extorcării legalizate, practicate de societăţile de televiziune prin cablu, fiindcă amândouă utilizează sateliţii. Pentru că unii ca voi controlează aceşti sateliţi, mă taxaţi pe mine, cetăţeanul de rând, cu preţuri exorbitante ca să urmăresc unui meci de fotbal sau s-o sun pe prietena mea care locuieşte la Amsterdam, nu? Acelaşi lucru se întâmpla în Anglia prin anul 1840. Guvernul încerca să reglementeze comunicaţiile în aşa fel, încât să câştige mai mulţi bani. Dacă cineva voia să trimită o scrisoare, trebuia să se ducă la oficiul poştal şi s-o înmâneze unui funcţionar. Cu cât era expediată mai departe, cu atât funcţionarul te taxa mai mult. Taxe pe distanţă mare, înţelegi? Toată treaba era aşa de scumpă şi-ţi dădea atâta bătaie de cap, încât nimeni nu mai scria scrisori. Pe urmă a apărut tipul ăla, nu-mi vine în minte cum îl cheamă, care a evaluat toată munca, toată truda necesară la începutul şi la sfârşitul operaţiunii, la sortarea şi apoi la distribuirea scrisorilor. Toate cheltuielile de pe parcurs, transportul cu vaporul, rămâneau aceleaşi, indiferent că era vorba de o singură scrisoare sau de o sută. Prin urmare, individul s-a dus la rege şi i-a spus: „Astea-s tâmpenii, taică. Hai să punem un singur preţ, mic, pentru toate scrisorile, indiferent unde sunt trimise.” Regele a zis okay şi ştii ce s-a întâmplat pe urmă?

— Toată lumea a reînceput să scrie scrisori?

— Exactamundo, amice. În întreaga Europă, oamenii au început să-şi exprime sentimentele, să facă schimb de idei ştiinţifice şi pac! A avut loc Revoluţia Industrială. De asta mă găsesc aici în fiecare zi. Dacă voi toţi aţi înceta să monopolizaţi sateliţii trimişi în spaţiu pe cheltuiala contribuabililor, aş putea vorbi la telefon cu prietena mea din Amsterdam, iar programul meu ar putea fi urmărit şi în China. Oamenii de rând ar beneficia de o renaştere, de o revoluţie informaţională. Ce părere ai?

La un moment dat, în plin discurs al lui King, pagerul lui David sună din nou. Era absurd, chiar şi pentru Marty cel veşnic în panică. David începu să se teamă că se întâmpla ceva cu adevărat grav.

— Ca de obicei, King, eşti convingător. Ai intrat vreodată pe World Wide Web, pe Internet?

Nu intrase. Nici măcar nu avea un computer. David îi spuse unde putea găsi un terminal public şi-i sugeră să-l încerce. Era cam tot ce cunoştea despre comunicarea liberă de orice restricţii. Sosise vremea să se ducă la lucru şi să dea ochii cu Marty.

DINCOLO DE UŞILE turnante începea o cu totul altă lume. Holul de la intrare al societăţii de televiziune prin cablu Compact era un interior elegant, din marmură şi lemn de mahon, cu un tavan înalt cât trei etaje. În mijlocul încăperii de unde se supraveghea intrarea se găsea un birou de recepţie scund şi cochet. Cu bicicleta ridicată pe umăr, David trecu pe lângă recepţioneră şi pătrunse în spaţiul destinat birourilor – un stup împărţit pe compartimente de lucru, cu un panou uriaş de monitoare de televiziune montat pe peretele dinspre miazăzi. Încă din clipa când păşi

înăuntru înţelese că se întâmpla ceva important, în încăpere era mai multă zarvă decât de obicei şi o activitate mult mai febrilă. Înainte de-a apuca să-şi dea jos bicicleta de pe umăr, se trezi în faţa unei furtuni cu descărcări electrice, în persoana unui singur om. Marty Gilbert, un zdrahon cu o bărbuţă de fante, năvăli afară din biroul său, dând din mâini şi urlând.

— La ce mama naibii ai un pager, dacă nu-l laşi dracului în funcţiune?

Furios la culme, Marty se opri în mijlocul încăperii, aşteptând un răspuns. Se dotase cu cele două arme favorite ale sale: o cutie de sifon dietetic într-o mână şi un telefon fără fir în cealaltă.

— Era deschis, îi explică netulburat David. Numai că nu te-am luat în seamă.

— Vrei să spui, zbieră Marty, că ai recepţionat toate mesajele alea pe pager şi n-ai dat nici un telefon? Ţi-a trăsnit cumva prin minte că poate, din întâmplare, se petrece ceva grav?

David era obişnuit cu crizele prosteşti de apoplexie şi batere din picior ale lui Marty. Avea parte de una o dată la câteva zile şi, de regulă, durau cam zece minute. Omul trăia într-o permanentă stare de anxietate. Din fire era mereu cu nervii întinşi la maximum şi-şi complicase existenţa alegând meseria incredibil de stresantă de director operativ la cea mai mare societate de televiziune prin cablu a ţării. Slujba lui consta, după cum se exprima el însuşi, „din a se ocupa de toate lucruşoarele”. Într-o societate complexă cum era Compact, existau mii de „lucruşoare” care puteau merge prost, iar dintre acestea se găseau zilnic destule care să-l facă pe Marty să treacă de la o criză la alta.

Izbucnirea din această dimineaţă ilustra perfect

motivul pentru care Marty detesta curajul lui David, dar, în acelaşi timp, îl iubea ca pe un frate. Marty ştia fără nici o umbră de îndoială că David era cel mai bun inginer – şef din ţară. Era atât de bine pregătit pentru postul său, atât de priceput la soluţionarea tuturor problemelor hipertehnice, încât Marty ştia că nu va fi în stare să găsească altul ca el nici într-un milion de ani. David reprezenta arma lui secretă, asul din mânecă, prin care se menţinea în fruntea concurenţei. Acum, că David îşi făcuse, în sfârşit, apariţia, Marty nu se îndoia că era numai o chestiune de timp pană va putea telefona la sediul corporaţiei, cu vestea bună că ei erau primii care remediau recepţionarea defectuoasă a clienţilor lor. Dar îl apucau nădădăile văzând cât de nepăsător rămânea David la toate cele din jur. Dacă nu telefonă şi nu răspundea la mesajele pe pager, Marty n-avea decât să tune şi să fulgere cât poftea, fiindcă tot nu avea ce-i face. Originalul magician al tehnicii îşi făcea propriul său program şi opera independent de controlul lui Marty.

— Şi care-i urgenţa aceea mare?

— Nimeni nu ştie.

Marty se calmă cu ajutorul unei înghiţituri zdravene de sifon.

— Totul a început azi-dimineaţă pe la ora patru. Fiecare canal de televiziune arată ca în anii ’50. Imaginea e complet dată peste cap. Avem interferenţe cu electricitatea atmosferică şi problema asta bizară cu rostogolirea imaginii pe verticală. Toată dimineaţa am stat în camera de transmisiuni, încercând toate soluţiile posibile.

David îşi sprijini bicicleta de automatele cu fise din bucătăria salariaţilor, dar chiar când se pregătea să pornească spre camera de transmisiuni, Marty îşi dădu

frâu liber mâniei, azvârlind cutia goală de sifon în coşul de gunoi.

— Ce dracu', Marty, doar de aia avem coşuri cu inscripţia „Reciclabil”, îl certă în gura mare David, întorcându-i spatele.

Programul de reciclare al companiei fusese instituit în mare măsură datorită insistenţelor lui David. El reprezenta omul-patrulă al ecopoliţiei. Fapt şi mai îngrijorător, când se aplecă să scoată cutia, găsi în fundul coşului încă şase similare. Îngrozit, întrebă:

— Cine a aruncat cutiile de aluminiu la gunoi?

— N-ai decât să mă dai în judecată, şuieră Marty drept răspuns.

Apoi, înainte ca David să se lanseze într-unul din discursurile sale despre salvarea planetei, şeful îl apucă de braţ, ducându-l cu forţa pe un coridor scurt, apoi pe uşa pe care scria RECEPŢIONAREA SEMNALELOR.

Înăuntru se găseau măruntaiele mecanice ale societăţii de televiziune prin cablu Compact. Sute de cutii plate din oţel, modulatoare de semnal, erau stivuite pe peretele din fund, în rastele înalte, confecţionate din acelaşi material. O consolă lungă cu panouri de mixaj şi comutatoare se întindea pe toată lungimea încăperii, sub un şir de monitoare de televiziune. Pe pereţi erau lipite cu bandă adezivă hărţi tehnice indicând poziţiile sateliţilor, polarizări verticale şi orizontale ale transponderului, diverse licenţe comerciale în cadrul benzii de megahertzi şi un vechi afiş înfăţişând patru hippy la San Francisco, având deasupra capetelor inscripţia „Un trai mai bun, prin chimicale”. Şi cabluri. Kilometri întregi de cablu coaxial, coloana vertebrală a acestei industrii, se încolăceau pe rafturile de deasupra sau pe podea,

unde călcai pe ele la tot pasul. Asemănător cu o mie de vipere încolăcite în jurul unui mormânt egiptean, cablul flexibil conecta fiecare mecanism la toate celelalte.

— Okay, băieţi, faceţi loc, cârâi Marty de cum pătrunseră înăuntru. Uimitorul doctor Levinson a catadicsit să ne facă favoarea unei demonstraţii a aptitudinilor sale.

Fără să-i acorde vreo atenţie, David se apropie de panoul de mixaj, unde un tehnician umbla la nişte butoane. Monitorul de deasupra capului său înfăţişa o transmisiune cu Today Show. Aşa cum spusese Marty, la câteva secunde imaginea se dezintegra în bare verticale, care se rostogoleau una după alta.

— Se pare că cineva ne bruiază conexiunea prin satelit, mormăi David, gândindu-se o clipă la King Solomon, care mărşăluia afară.

— Cu siguranţă, întări unul din cei doi tehnicieni. Suntem convinşi că-i ceva în legătură cu satelitul.

— Aţi încercat să schimbaţi transponderele?

— Oh, te roooooooooog! urlă Marty. Se ridicase pe vârfuri şi privea peste umărul lor. Bineînţeles c-am încercat. Chiar arătăm a idioţi? Să nu te prind că-mi răspunzi.

David îşi trase un scaun lângă panoul de control şi se aşeză. Aproape imediat îşi împleti picioarele lungi unul în jurul celuilalt.

— Comutaţi pe canalul meteo.

Tehnicianul apăsă tastele, dând o comandă. Pe ecranul de televiziune apăru un anunţ. „Defecţiune tehnică. Vă rugăm să rămâneţi pe recepţie.”

— Îmi dai voie? întrebă David, dându-l deoparte pe tehnician. Vreau să încerc o şmecherie.

Degetele sale începură să se mişte rapid pe

butoane, comutând monitorul pe recepţionarea transmisiunii – o recepţionare obişnuită, ca prin antena de acoperiş. Deodată, Today Show apăru distinct, apoi imaginea se înceţoşă din nou, după care redeveni clară.

— Oh, Doamne, eşti un geniu! izbucni Marty. Cum ai reuşit?

— Ia-o încet, Marty.

Cu picioarele încolăcite în poziţia lotus, David se aplecă peste panoul de comenzi, lucrând concentrat, parcă în transă. Today Show făcu loc unui grafic de computer. După ce execută ultimele câteva comenzi, David trase aer în piept.

— Aveţi dreptate. Fără îndoială că e satelitul. Imaginea aceea bună provenea de la o transmisiune locală. Am îndreptat antena noastră parabolică spre Rockefeller Plaza. Semnalul lor e bun.

— Şi ce-i cu rahatul ăsta de computer de pe ecran? Doar nu trimitem aşa ceva la abonaţi, nu?

— Vrei să te calmezi? Nu, nu trimitem. Fac numai un diagnostic de semnal. David studie rezultatele testului de pe ecran, apoi se sprijini de spătarul scaunului, cu un aer perplex. Judecând după date, semnalul de la satelit e bun. Emis la parametri maximi. Poate că satelitul e pe cale să se paradească. Întorcându-se spre Marty, îi prezentă un plan de acţiune. Eu mă sui pe acoperiş şi îndrept antena către un alt satelit. Dumneata du-te la telefon şi închiriază un canal. SatCom Five are o grămadă de spaţiu disponibil.

Pe chipul zdrahonului se ivi un zâmbet de auto satisfacţie. Nu pricepea toate chestiile astea tehnice, dar pentru moment îl putea da gata pe David.

— M-am gândit deja la asta, anunţă el mândru. Am sunat la SatCom. Am sunat la Galaxy şi la TeleStar.

Toţi din oraş se confruntă cu aceeaşi problemă.

— Toţi cei din oraş? repetă David, nevenindu-i să creadă. Dacă tipii ăştia au aceeaşi problemă, înseamnă că întreaga ţară – nu, întreaga emisferă – recepţionează o imagine dereglată. Chibzui o clipă, apoi adăugă: Asta-i cu neputinţă!

— Întocmai, replică Marty. Şi-acum, remediază defecţiunea.

BANG! Trezit dintr-un somn adânc, Miguel se ridică brusc în capul oaselor, încercând să-şi adapteze ochii la întuneric. Visase că zbura. O fată frumoasă, cu pielea albă şi ochi negri şi strălucitori, îl luase de mână, arătându-i cum să se înalţe în aer. La început îi fusese frică să nu se prăbuşească din cer, dar de cum prinsese şmecheria şi amândoi începuseră să se rotească şi să facă salturi ca o Pereche de delfini, singura lui teamă fusese ca fata să nu dispară.

BANG!

Dădu la o parte jaluzelele de plastic. Un pluton de soldaţi neînfricaţi, puştii de şapte şi nouă ani ai vecinilor, trăgeau unii în alţii cu pistoale cu apă. Semănau cu Ţestoasele Ninja la Ferma OK. În clipa în care erau împuşcaţi, se prăbuşeau lovindu-se ostentativ de spatele camionului Winnebago al familiei Casse.

— Ştergeţi-o de-aici! Nu mai izbiţi afurisitul ăla de camion! le strigă băiatul.

Luptătorii ridicară privirea către el, apoi o luară cu toţii la sănătoasa, risipindu-se pe Domeniile Segal – nume cu care proprietarul avusese tupeul să boteze acest loc. Cândva un teren de camping pentru rulote, ulterior alunecat la vale, locul adăpostea în prezent numai o pensiune părăginită, ridicată pe pietriş şi

asfalt. Jumătate din ocupanţi erau muncitori mexicani emigranţi – campesinos – care strângeau mâna de la mâna ca să-şi cumpere o rulotă şi să-şi poată duce familiile spre nord. Cealaltă jumătate erau albi care „se retrăseseră” în deşert. Locul se afla la opt sute de metri de autostradă, iar îngrăditurile anticiclon care-l protejau din trei părţi îl despărţeau de câmpurile de lucernă din jur. Miguel împreună cu sora lui, cu fratele vitreg şi cu tatăl vitreg închiriaseră spaţiu de la Domeniile Segal pentru circa trei luni. Locuiau în camionul Winnebago de aproape un an.

Cu două săptămâni în urmă, Miguel absolvise Şcoala Taft-Morton Consolidated, dar refuzase să participe la ceremonie. Nu cunoştea mai pe nimeni dintre ceilalţi copii şi se temea că Russell, tatăl său vitreg, va veni şi el, punându-l într-o situaţie penibilă. Alicia organizase, numai pentru ei patru, o petrecere cu prăjituri şi cu sirop. Pe la jumătatea chefului, Russell, care băuse ceva mai tare decât siropul, se lansase într-un discurs lacrimogen de beţiv despre cât de mândru se simţea el şi cât regreta că mama lui Miguel nu mai trăia ca să se bucure de acest moment. Seara se terminase la fel ca multe dintre conversaţiile lor, printr-o ceartă urată, după care Miguel plecase trântind uşa în urma sa.

În partea din faţă a rulotei, Troy, în vârstă de unsprezece ani, stătea în „bucătărie”, bătând cu palma în peretele lateral al televizorului. Se aflau cam la şaizeci de kilometri nord de Los Angeles, iar emisiunea era transmisă prin satelit pentru a-i îmbunătăţi calitatea semnalului – după toate aparenţele, fără prea mult succes.

— Ce faci? îl strigă Miguel din aşternut.

— Imaginea e proastă şi ceţoasă.

— Dacă-l pocneşti, nu rezolvi mare lucru. Probabil

că-i o problemă cu staţia de emisie. Lasă-l în pace.

Dar Troy nu avea prea multă răbdare. După zece secunde, văzând că imaginea nu se reglase, lovi din nou aparatul. Miguel zvârli deoparte cearşafurile şi se duse să vadă ce se întâmpla. Era deja opt dimineaţa, oră la care trebuia să fi fost de mult plecat în căutarea unei slujbe.

— Vezi? făcu semn Troy spre imaginea care juca. Să-l pocnesc din nou?

— Nu, meştere Kung Fu, doar ţi-am mai spus o dată. Nu aparatul e de vină, ci, altceva, undele.

Fratele lui mai mic nu părea prea convins, aşa că Miguel schimbă subiectul.

— Ţi-ai luat doctoria?

— O iau mai târziu.

Troy se născuse cu o insuficienţă a glandelor suprarenale, aceeaşi boală care scurtase şi viaţa mamei lor. Era nevoit să ia în fiecare dimineaţă o mică doză de hidrocortizon, dar, din pricină că medicamentul costa foarte mult, familia îi îngăduia să sară câteva zile din săptămâna. Atâta timp cât mânca bine şi nu era supus prea mult la stres, nu era prea grav dacă nu-şi lua doctoria.

Ai mâncat ceva?

— Nu.

— Alicia, ce-i cu vasele astea?

După toate aparenţele, vasele zăceau în chiuvetă, aşteptând să le spele cineva. Alicia îşi pregătise micul dejun pentru ea, lăsând băieţii să-şi poarte singuri de grijă. Stătea în capătul din faţă al rulotei, tolănită pe unul din scaunele de pasageri şi decupând fotografii dintr-o revistă de modă. Auzindu-l pe Miguel cum strigă după ea, mări volumul walkman-ului. Era în vârstă de paisprezece ani, plictisită şi cu mari probleme de

comportament. De când hormonii începuseră să-i dea ghes în acea primăvară, luase obiceiul de a se machia, de a purta fuste scurte şi tricouri strâmte, vestimentaţie devenită un fel de uniformă neoficială printre elevele de clasa a nouă de la şcoala unde învăţa.

Miguel se apropie cu gândul de a-i face un scandal de pomină pentru egoismul de care dăduse dovadă, când un camion roşu marca Chevy opri, scrâşnind pe pietrişul din capătul aleii. Şoferul rămase pe locul său câteva secunde, vorbind furios într-un telefon celular. Numele lui era Lucas Foster, un fermier de prin partea locului, care-l angajase pe Russell Casse să-i stropească urgent recolta. Molâi mâncătoare de plante invadaseră recoltele deşertului la nord de Los Angeles – exact la ţanc pentru familia Casse, ale cărei resurse financiare atinseseră o cotă alarmantă.

Fermierul păşi greoi pe alee, ţinând în mână o căpăţână de salată. Miguel îşi dădu seama că dimineaţa era pe cale să înceapă prost. Se duse la uşa laterală şi deschise paravanul.

— Bună dimineaţa, Lucas. Ce se întâmpla?

— E acasă taică-tău?

Lucas Foster, un tânăr musculos, fierbea de mânie.

Alicia se strecură pe lângă fratele ei şi ieşi afară la soare.

— S-a dus să dea cu insecticid pe câmpurile tale, zise ea. A plecat de mult.

— Atunci, unde dracu'e?

Miguel născoci o poveste cum că în ziua precedentă avionul lui Russell avusese o problemă de ordin mecanic, dar celălalt nu-i lăsă răgaz s-o termine.

— Dobitocul ăsta îmi pricinuieşte belea după belea. Acum stă pe undeva, cu burta la soare lângă

insecticidul meu în valoare de opt sute de dolari, în vreme ce blestematele astea de molii îmi distrug recolta!

Lucas îşi dădu seama că ridicase glasul şi-şi revizui imediat atitudinea. Avea cu numai câţiva ani mai mult decât Miguel şi-i era milă de acesta. Acum îşi făcea reproşuri amare că luase decizia să încheie o afacere pornind de la un sentiment de compătimire faţă de aceşti copii şi de tatăl lor cel ţicnit.

— Poate c-a trebuit să alimenteze cu combustibil şi acum s-a întors la lucru, zise plin de speranţă Miguel.

— Nu, tocmai l-am sunat pe tata şi Russell nu-i acolo, răspunse Lucas. Probabil că va ajunge la lucru atunci când se va porni şi vântul. Asta înseamnă că va trebui să aşteptăm până mâine, timp în care moliile o să ne mănânce toată recolta.

Umilit, Miguel ar fi vrut să se ascundă în gaură de şarpe şi să moară acolo. Tatăl lui vitreg, un beţiv căruia i se dusese vestea în întreg oraşul, îl pusese de multe ori în situaţii jenante, dar nici una ca aceasta. Miguel nu-l învinovăţea pe Lucas că-şi ieşise din fire. În spatele lui, Troy continua să pocnească televizorul într-o parte.

— Troy, încetează odată! îl avertiză Miguel.

— Dacă nu-l găsesc în aer când mă întorc acasă, am să sun la aerportul din Antelope Valley să-mi trimită pe altcineva. Nu mai pot aştepta încă o zi.

— Bine, e-n regulă, mi se pare cinstit. Mă duc chiar acum să-l caut.

Luă cheile de la motocicletă şi ieşi pe uşă. În timp ce mergea cu Lucas către capătul aleii, Alicia strigă după ei, rugându-l pe Lucas s-o ducă cu maşina până la Circle K Market.

— *Nu*! explodă Miguel, răsucindu-se ca s-o privească

în ochi. Nu pleci nicăieri până nu te duci la bucătărie să-i pregăteşti micul dejun lui Troy.

Miguel apăsă pe pedală şi porni motocicleta, un model Kawasaki vechi, dar rămase călare în şa în mijlocul aleii, întrebându-se încotro să apuce mai întâi.

COLONELUL CASTILLO şi echipa sa de la Pentagon hotărâseră că obiectul gigantic rămăsese în poziţie fixă, oprindu-se la mai puţin de cinci sute de kilometri în spatele Lunii. În timp ce Luna se deplasa prin spaţiu, obiectul se mişca o dată cu ea, ascunzându-se după astrul argintiu, ca după un scut. După ce-şi repoziţionase trei dintre sateliţi, Direcţia Spaţială a Statelor Unite avea acum posibilitatea să obţină o perspectivă destul de bună asupra obiectului. Dispuneau de trei camere în direct, care transmiteau fotografii cu raze infraroşii până pe Pământ, unde obiectul era ţinut sub supraveghere continuă.

— Domnule colonel! strigă tare unul dintre militari. N-ar fi rău să vă uitaţi la asta!

Castillo traversă încăperea cu paşi mari şi privi, peste umărul omului, la imaginea luată cu infraroşii şi compusă din elemente disparate. Zona de sub masivul obiect era afectată de un fel de perturbaţie.

— Arată ca o explozie, observă Castillo.

— Mai curând ca o ciupercă aruncându-şi sporii, zise bărbatul de la monitor.

Mari segmente ale obiectului se detaşau, rotindu-se în spaţiul din jur. După ce urmăriră fenomenul încă vreo câteva minute, remarcând că fragmentele se organizau într-un cerc, Castillo şi ceilalţi îşi dădură seama la ce se uitau. Era timpul să-l sune pe generalul Grey, care traversase fluviul Potomac, în drum spre Casa Albă.

CONNIE ÎNCERCĂ să se furişeze pe uşa laterală a biroului, dar nu reuşi. Pe coridor mişunau membri din echipa ei, precum şi vreo duzină de funcţionari de serviciu ai Casei Albe, care se repeziră spre ea încă din clipa când se ivi în prag. Fiecare avea un blocnotes plin cu întrebări urgente. Toată dimineaţa telefoanele fuseseră fierbinţi ca ibricele de ceai, sunând mai-mai să-şi arunce receptoarele din furcă, cu un val de solicitări: senatori, ambasadori străini, regi şi regine, familia lui Whitmore, reporteri de televiziune, personalităţi din lumea afacerilor, care în mod normal ar fi fost puşi pe fir direct cu preşedintele. Nimeni nu ştia ce să le spună acestor persoane, care sunau fiecare într-un moment de criză.

Connie ştia că oamenii ei simţeau nevoia unor răspunsuri, dar nu avea vreme să discute cu ei. Deja întârziase cinci minute la şedinţa de informare prezidenţială, întâmplare fără precedent. Era destul de veche în meserie ca să cunoască cea mai bună cale de a face fată unei situaţii tensionate: trebuia să afişeze un surâs fermecător, să ignore pe toată lumea şi să-şi croiască, fără ezitare, drum prin mulţime. Fran Jeffries, prima ei locţiitoare, îi remarcă intenţiile. Venind drept în faţa şefei ei, începu să vorbească repede:

— Cei de la CNN spun că vor difuza o ştire la ora de maximă audienţă, anunţând că e posibil că Statele Unite să fi efectuat un test nuclear în atmosferă, asta afară de cazul în care veţi aduce o dezminţire.

Connie ridică din umeri.

— Spune-le să-i dea drumul, dacă ţin neapărat să se facă de râs, toţi începură să-i strige fel şi fel de întrebări.

— NASA s-a ţinut scai de mine toată dimineaţa, i se

plânse cineva din personalul auxiliar, cu un aer de om hărţuit. Nu vreţi să citiţi declaraţia lor de luare de poziţie? E scurtă şi au nevoie de aprobare.

— Poziţia noastră oficială, îi răspunse Connie, este că nu avem nici un fel de poziţie oficială.

Continuând să zâmbească, Constance îşi făcu loc prin mulţime, cu ochii ţintă la portretul lui Thomas Jefferson, aflat în celălalt capăt al sălii. Ajunsă acolo, îi luă pe toţi prin surprindere, cotind la stânga, în direcţia opusă scărilor, unde alţi oameni aşteptau să-i pună întrebări. Apăsă butonul vechiului ascensor, un hârb zdrăngănitor instalat pentru Franklin Roosevelt.

Când Gil Roeder, unul dintre înalţii funcţionari, văzu că era pe cale să scape, îi strigă pe deasupra capetelor celorlalţi:

— Connie, ce dracu' se întâmpla?

Exact la ţanc. Chiar când uşile glisante se închideau, ea îşi luă expresia unei persoane ofensate de o asemenea întrebare.

— Haideţi, haideţi, oameni buni. Dacă aş şti ceva, credeţi că v-aş ţine în necunoştinţă de cauză? De partea cealaltă a uşii, îi auzi pe toţi răspunzând la unison:

— Cu siguranţă!

ÎN BIROUL OVAL, preşedintele convocase deja şedinţa. Şedea cu şeful său de stat major, Glen Parness, cu preşedintele Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, generalul Grey, şi cu ministrul apărării, Albert Nimziki. Whitmore avea încredere în toţi aceştia, deşi din motive foarte diferite.

— Vreau totuşi să vă reamintesc tuturor, tocmai spunea Grey, că pentru moment nu ne putem baza pe sateliţii noştri. Nu este clar dacă acest obiect

intenţionează sau va putea să pătrundă în atmosfera Pământului. Este încă posibil să nu se apropie mai mult. De pildă, se prea poate să nu vrea să înfrunte forţa noastră de gravitaţie.

— E adevărat, domnule preşedinte, încuviinţă Nimziki. Acest obiect ar putea, aşa cum sugerează şi domnul general, să treacă pe lângă noi. Însă datoria noastră este să ne pregătim pentru situaţia cea mai gravă. Cum nu dispunem de nici un fel de informaţii, trebuie să presupunem că obiectul ne este ostil. Vă recomand insistent să modificaţi traiectoria câtorva dintre proiectilele noastre balistice şi să lansaţi o lovitură de avertisment.

Nimziki era un bărbat înalt şi uscăţiv, în vârstă de şaizeci de ani, care-şi câştigase porecla de „Sfincterul de Fier”. La Washington era pasăre rară: numit la nivel de cabinet, îşi păstrase postul de-a lungul unor administraţii succesive. Whitmore era cel de-al patrulea preşedinte cu care lucra şi cel de-al doilea reprezentant al Democraţilor. Nimziki nu era o persoană agreabilă, dar când vorbea, toţi se simţeau obligaţi să-l asculte. Cu câţiva ani în urmă, The Post scrisese despre el: „Nici o oficialitate guvernamentală de la Edgar Hoover încoace nu a concentrat în mâinile sale atâta putere fără să fi candidat vreodată în alegeri.” Animal extrem de politic, Nimziki reuşea întotdeauna să creeze impresia că se afla deasupra oricărei politici. Niciodată nu-i lăsa pe ceilalţi să-l vadă trăgând sforile. Într-un cuvânt, era machiavelic. Propunerea lui reprezenta exact stilul „Mai întâi trage şi-abia pe urmă pune întrebări” pe care toţi cei din birou încercau să-l evite.

— Iertaţi-mă, interveni Grey, dar, cu puţinele informaţii de care dispunem, lansarea unui proiectil

asupra lor ar putea constitui o gravă eroare. Dacă dăm greş, riscăm să-i sau să-l provocăm. Dacă reuşim, transformăm un periculos obiect căzător în mai multe. Sunt de acord cu ministrul Nimziki în privinţa reorientării proiectilelor, ţinându-le pregătite în orice moment, însă...

Constance apăru în prag, dar, văzând atâţia militari, rămase pe loc.

— Cât de rău este? o întrebă Whitmore, făcându-i semn să participe la discuţie. Cum reacţionează oamenii?

— Bună ziua, domnilor.

Connie salută din cap pe toţi cei aşezaţi în jurul mesei, apoi luă loc lângă Nimziki.

— În acest moment presa îşi fabrică propriile poveşti. CNN ameninţă că va transmite ştirea conform căreia noi trecem sub tăcere o experienţă nucleară. La ora şase mi-am programat o şedinţă de întrebări şi răspunsuri, ceea ce ar trebui să-i ţină liniştiţi până atunci. Vestea cea bună e că nimeni n-a intrat în panică, adică nu în mod serios.

Nimziki, nerăbdător să continue, i se adresă peste masă lui Grey:

— Will, cred că a sosit momentul să iei legătura cu Comandamentul din Atlantic şi să-i pui la curent pe cei de la DEFCON Trei cu recenta evoluţie a situaţiei.

Ceilalţi protestară imediat, argumentând că era prematur. În opinia majorităţii, ar fi fost o greşeală să se dea alarma şi să se provoace panică înainte de a şti măcar cu ce aveau de-a face. Nimziki îşi apără poziţia, dar argumentele celorlalţi ieşiră învingătoare. Când disputa luă sfârşit, şeful de stat major Parness continuă să vorbescă.

Mai mult decât atât, mai sunt două zile până la 4

iulie şi jumătate din forţele noastre se află în week-end. Ca să nu mai pomenesc de toţi comandanţii din Washington, care vor veni abia pentru parada de duminică. Singura modalitate rapidă de a rechema întregul personal la baze ar fi prin radio şi televiziune.

— Întocmai, întări Constance. Iar asta ar însemna să trimitem un important semnal de alarmă întregii lumi.

Uşa se deschise din nou. Unul dintre oamenii generalului Grey, ofiţerul său de legătură cu Pentagonul, intră aducând o schijă de bombă.

— Ultimele informaţii pe care le-am primit ne spun că obiectul s-a stabilit într-o poziţie staţionară în spatele Lunii, care-l ascunde vederii noastre directe.

— S-ar părea că încearcă să se ascundă, remarcă Grey.

— Pentru moment, e o veste bună, spuse plin de speranţă Parness. Poate că nu vrea decât să ne observe.

Dar omul de legătură al lui Grey nu terminase ce avea de spus.

— Iertaţi-mă, dar nu e numai asta. Obiectul şi-a stabilit orbita la 10:53 a.m. ora locală. La 11:00 a.m. ora locală, au început să se desprindă bucăţi din corpul obiectului.

— Bucăţi? repetă Whitmore, căruia nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Da, domnule preşedinte, bucăţi din el, continuă omul lui Grey. Apreciem că există treizeci şi şase de astfel de fragmente, aproximativ de forma unei farfurii şi mici în comparaţie cu obiectul iniţial. Cu toate acestea, fiecare are circa douăzeci şi patru de kilometri în diametru.

— Se îndreaptă cumva înspre Pământ? întrebă Whitmore, cunoscând dinainte răspunsul.

— Se pare că da, domnule preşedinte. Dacă vor continua să se deplaseze pe actuala traiectorie, Direcţia Spaţială estimează că în următoarele douăzeci şi cinci de minute vor pătrunde în atmosfera noastră.

Preşedintele se uită fix la tânărul în uniformă de aviator, năucit şi destul de speriat. O clipă îşi închipui că era o farsă în care se implicaseră cu toţii, un scenariu complicat pus la cale ca să determine neîntârziat o reacţie din partea lui. Apoi cruda realitate a situaţiei începu să se contureze tot mai limpede. Ceea ce cu câteva ore mai înainte păruse atât de ridicol şi exagerat se vădea a fi înspăimântător de adevărat. Una dintre spaimele primare ale omenirii, îngropată sub munţi de dezminţiri, se trezea la viaţă. Pământul era vizitat, poate chiar invadat, de ceva dintr-o altă lume.

Nimziki rupse tăcerea stupefiată.

— Treizeci şi şase de nave spaţiale, posibil inamice, se îndreaptă în direcţia noastră, domnule preşedinte. Fie că ne place sau nu, trebuie să recurgem la DEFCON Trei. Chiar dacă se va produce panică, e necesar să ne rechemăm trupele şi să le punem imediat pe alarmă galbenă[1].

Nici unul dintre cei aflaţi în birou nu putea fi de altă părere.

SE DECLANŞĂ ALARMA, o lumină roşie clipind în ritmul unui beep ascuţit. O uşă se deschise şi alarma amuţi. Braţul lui David se întinse prin uşă şi luă cutia cu tăiţei. La societatea Compact era ora prânzului. David de-abia ieşise din camera de recepţionare a semnalului. Ca şi cum acolo nu s-ar fi găsit suficient

[1] Primul tip de alarmă dată la apropierea unui echipaj militar inamic (n.trad.).

echipament, se dusese să-şi ia alte două aparate de mărimea unor valijoare, precum şi computerul laptop. Acum erau aşezate toate în mijlocul podelei. Când se concentra, David devenea dezordonat. Se instală pe scaun, cu picioarele sub el, cu coatele între genunchi, cu trupul contorsionat de concentrare. Privi cu atenţie ecranul laptop-ului, urmărind o imagine care se repeta la circa douăzeci de secunde.

— Noroc, frumosule geniu! se iţi de după colţ Marty, numai zâmbet. N-am venit să te zoresc. Voiam doar să văd dacă ai nevoie de ceva.

Bineînţeles, era o minciună sfruntată. Oriunde se ivea o problemă, trebuia să fie de faţă şi „cloşca” Marty.

— Marty! Bătrâne! Ia loc. Relaxează-te.

Marty intră în vârful picioarelor, ca un lepros care se abţine să nu se scarpine. David îl mai dăduse afară de două ori, fiindcă i se uitase peste umăr, punând prea multe întrebări. Marty îşi făgăduise să nu-l piseze pe David şi, în primele zece secunde, chiar se ţinu de cuvânt. După aceea toată puterea de voinţă i se risipi.

— David, spune-mi că eşti pe cale să descoperi ceva. Te implor. Spune-mi c-ai înţeles despre ce-i vorba.

— Ei bine, zise alene David, veştile sunt şi bune, şi proaste. Pe care vrei să le auzi mai întâi?

— Care-i vestea proastă?

— Vestea proastă e că ai să-mi faci cinste cu un prânz, pentru că m-ai întrerupt de la masă.

Marty îşi puse o mână în şold, luându-şi un aer sarcastic.

— Nu mai spune. Iar vestea cea bună e că renunţi la această pretenţie.

— De fapt, zise David, ducând la gură ultima lingură

de supă, vestea cea bună e că am descoperit care-i necazul.

Marty îşi încleştă mâna pe inimă şi trase adânc aer în piept de câteva ori, cu un aer teatral.

— Har Domnului. Okay, prin urmare care anume e problema?

— Există un semnal bizar care se interferează cu cel recepţionat prin satelit. Un semnal în interiorul altuia.

N-am nici cea mai vagă idee de unde vine. În viaţa mea n-am întâlnit aşa ceva. Acest semnal e cumva preluat de toţi sateliţii aflaţi în spaţiu.

Marty îl privi cu gura căscată.

— Şi de ce anume se presupune că asta ar fi o veste bună?

— Pentru că semnalul urmează o secvenţă exactă, un model. Aşadar, restul e simplu! Nu ne rămâne decât să generăm o hartă digitală a frecvenţei semnalului, s-o translatăm într-o secvenţă binară, să aplicăm un semnal de fază inversă, cu ajutorul spectrometrului calculat, pe care ţi l-am construit de ziua ta, şi bingo! Ar trebui să putem bloca complet bruiajul.

— Să blocăm bruiajul? Marty părea nedumerit. Asta înseamnă că va reveni imaginea?

— Văd că-ţi merge mintea.

— Şi mai înseamnă cumva, întrebă şiret Marty, că vom fi singura societate din oraş care emite un program clar?

— Afară de cazul în care împărtăşim şi altora secretul, îi sugeră David, cu un aer angelic.

Ştia că Marty se afla într-o concurenţă acerbă cu confraţii săi de la celelalte societăţi şi că avea să jubileze, să exulte, să se extazieze de această clipă de triumf asupra lor.

— Ha-ha, îmi place teribil! izbucni Marty cu bucurie

nestăpânită. Arma noastră secretă! Analizorul de calcule al spectrometrului cu fază inversă! O să avem o zi pe cinste.

CÂND MIGUEL îl găsi în cele din urmă, Russell stropise cam un sfert dintr-un teren cu roşii în formă de pătrat, cu latura de vreo mie şi ceva de metri. Un grup de lucrători ai câmpului se adunaseră în jurul maşinilor, neputând munci atâta timp cât se dădea cu insecticid. Terenul măsura cam un kilometru şi jumătate lungime, fiind mărginit într-o parte de un şir de eucalipţi gigantici care duceau până la şosea. În loc să arunce insecticidul în paralel cu copacii, Russell zbura direct spre araci, redresându-se în ultima clipă şi forţând vechiul motor Liberty să aducă avionul razant pe deasupra copacilor. Miguel n-ar fi putut spune dacă taică-său era beat sau nebun, dar dacă se găsea în aceeaşi stare ca aproape în fiecare dimineaţă, atunci era şi una, şi alta.

Avionul era un vechi şi superb Haviland de un roşu strălucitor, cu două rânduri de aripi şi două locuri, construit în acelaşi an în care Lindbergh traversase Atlanticul. Aripile cu geometrie variabilă erau confecţionate din pânză întinsă fest peste nişte cadre de lemn. În anii ‘20 sistemul poştal american utilizase Havilanduri la deschiderea serviciilor poştale transcontinentale. Aparatul era mai potrivit pentru un spectacol de week-end cu acrobaţii în aer liber decât pentru stropitul recoltei. În primul rând, era prea greoi şi dificil de manevrat, dar, pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, Russell mai luase la bord încă o sută de kilograme de aparatură de stropit, prinsă în coadă avionului cu funii împletite şi corzi elastice.

Când Rusell coborî în picaj spre vârfurile copacilor,

ca să mai treacă o dată pe deasupra straturilor de roşii, Miguel îl strigă cât îl ţinea gura, fluturându-şi braţele şi îndemnându-l să aterizeze. Înţelegând intenţia băiatului, vreo câţiva lucrători de la fermă începură şi ei să facă semne. Pilotul le făcu şi el prosteşte semn cu mâna.

— Hai, Russell, trezeşte te odată, îl imploră Miguel.

În ultimii doi ani, Rusell decăzute vertiginos. Băuse în neştire şi-şi pierduse orice simţ al răspunderii faţă de copiii lui. Un timp se mai potolise, după ce vecinii îl reclamaseră la poliţie, care făcuse apel la asistenţa socială. Întotdeauna fusese un descreierat, dar când mama lui Miguel se îmbolnăvise şi, în cele din urmă, îşi dăduse sufletul, Rusell o luase complet razna. Treptat, ajunsese să-şi dorească moartea. O dată la câteva zile se cuminţea, făgăduind că se va face om de treabă. Ceea ce însemna că de regulă Miguel era acela care trebuia să se îngrijească de treburi cum ar fi fost plata chiriei, procurarea de medicamente pentru Troy şi aprovizionarea cu de ale gurii. Acesta era singurul lucru pe care nimeni nu i-l putea lua lui Miguel: răspunderea. Pentru el Rusell era nu atât un părinte, cât un coleg de cameră incomod.

În timp ce avionul se rotea gata să împrăştie alt jet de insecticid, Miguel ambală brusc motocicletă şi porni direct peste câmp, scoţând plantele din rădăcină şi strivind roşiile de fiecare dată când sărea peste marginile şanţurilor de irigaţie. Se opri exact în calea avionului, care venea drept spre el, lăsând în urmă un nor de otravă lichidă. Din fericire, Rusell îl văzu la timp şi opri aparatul de stropit. Trecând pe deasupra, privi atent şi văzu că băiatul îi făcea semn să coboare. Se răsuci pe scaunul pilotului şi-i zâmbi lui Miguel, ridicând degetul mare, semn că pricepuse. Văzu că fiul

lui îi arăta într-o direcţie, încercând să-i spună ceva, dar nu înţelese decât atunci când se întoarse din nou în scaun, trezindu-se faţă în faţă cu şirul de eucalipţi, ca un gard din zăbrele înalt de cincizeci de metri. Era prea târziu să mai câştige altitudine.

— Oh, Doamne! urlă el, acoperind huruitul motorului.

Din fericire pentru Rusell, nu mai era vreme de gândire. Acţionând, pur şi simplu, din reflex, culcă avionul pe o parte în unghi de nouăzeci de grade şi se strecură prin spaţiul îngust dintre doi copaci. Abia dacă mai rămăseseră vreo treizeci de centimetri de o parte şi de alta. În loc să-şi facă reproşuri pentru o asemenea tâmpenie sau să mulţumească cerului pentru norocul său, Russell scoase un chiot lung şi asurzitor de victorie, încântat de propria-i îndemânare.

Câteva minute mai târziu, avionul ateriză pe autostrada din depărtare. Miguel porni în viteză într-acolo, oprind cu scrâşnet de frâne chiar când Rusell cobora greoi din carlingă.

— Ai văzut figura? strigă el. A fost un zbor pe cinste!

Îşi scoase casca de pilotaj din piele şi coborî cu atenţie pe aripa inferioară. La cei cincizeci şi unu de ani ai săi, Rusell Casse arăta ca un copil mare. Avea obraji rotunzi şi bucălaţi, păr des, blond şi cârlionţat. Era solid, înalt de peste un metru optzeci şi lat în umeri. În ultimii ani, băutura îi preschimbase obrazul din rumen în stacojiu, la care se adăuga şi un început de burtă.

— Ce dracu’ faci aici?

Deşi tonul lui Miguel fusese plin de asprime, el nu pătrunse prin pielea groasă a tatălui său vitreg.

— Câştig o pâine. Şi dacă vrei să ştii părerea mea, o fac chiar foarte bine.

— Aici nu-i terenul lui Foster. E alt câmp, îi spuse Miguel. Ar fi trebuit să fii tocmai în cealaltă parte a oraşului.

Russell, care rămăsese cocoţat pe aripa avionului, privi cu atenţie câmpul şi ferma din capătul şoselei.

— Eşti sigur?

— La dracu’, Rusell! Omul ăla ţi-a făcut o favoare. Tocmai a fost la rulotă ca să întrebe unde naiba umbli. Acum o să te pună să-i plăteşti insecticidul irosit.

Rusell sări pe asfalt şi rămase acolo, puţin cam nesigur pe picioare şi clătinând din cap. Acum n-are nici un rost să-mi mai fac sânge rău, îşi spuse el. Dar aceasta fusese prima slujbă pe care o obţinuse în tot sezonul, iar Lucas era aproape singurul fermier din oraş care-i ţinea partea. Se uită la fiul său, dar nu-i veni în minte ce-ar fi putut să spună.

— Ai idee cât de greu e să găseşti pe cineva care să fie convins că nu eşti nebun de legat? şuieră băiatul. Acum ce-i de făcut? Unde să ne mai ducem?

Rusell nu-i putea oferi nici un răspuns. Ar fi dorit din tot sufletul să-i făgăduiască lui Miguel că situaţia avea să se schimbe începând chiar din clipa aceea. Însă ştia că băiatul nu i-ar fi dat crezare, aşa cum nu ar fi crezut nici el însuşi. Aşadar, rămase tăcut în mijlocul drumului până când Miguel îşi ambală motocicleta, demarând cuprins de dezgust.

Rusell scoase din buzunarul scurtei o sticlă de Jack Daniel’s. Era perfect convins că ceva tocmai luase sfârşit. Poate chiar prefăcuta lui încercare de a opune rezistenţă. Ultimii ani făcuseră din el o epavă. Boala degenerativă a soţiei şi apoi moartea ei, noaptea când se lăsase pradă viciului, vestea că Troy moştenise de la mama sa aceeaşi insuficienţă a glandelor suprarenale. Dracu’ să le ia pe toate! Dacă viaţa era

atât de plină de mizerii, atunci nu-i trebuia câtuşi de puţin. De n-ar fi fost copiii, s-ar fi suit din nou în avionul acela vechi, ar fi urcat în înaltul cerului, apoi ar fi oprit motorul, lăsând aparatul să cadă la pământ. Dar aşa, deşurubă dopul sticlei şi trase o înghiţitură zdravănă de whiskey.

ÎN NORDUL IRAKULUI, în inima deşertului, Ibn Assad Jamal stătea pe vine în faţa unui mic foc de tabără, pregătindu-şi cafeaua de dimineaţă. Ca beduin, fusese izgonit de pe pământul pe care tribul său îl socotise de nenumărate generaţii ca aparţinându-i, apoi fusese mânat într-o aşezare de corturi murdară şi aglomerată, împreună cu alte câteva clanuri de beduini. Mai rămânea un ceas până la prima geană de lumină a zorilor, dar, în virtutea obişnuinţei, întregul sat improvizat începea să se trezească la viaţa.

Întinse mâna către foc şi luă ibricul bunicului său, în care clocotea o cafea arăbească tare. În timp ce aştepta ca zaţul să se lase la fund, auzi un singur ţipăt sfâşiind aerul nopţii. O clipă mai târziu, o mulţime de oameni urlau şi strigau cuprinşi de panică.

Jamal rămase paralizat la auzul acestor sunete. În vârful dunelor văzu siluetele a vreo doisprezece oameni năpustindu-se spre el. Primul său gând fu că tabăra era atacată de armată, dar când oamenii trecură alergând pe lângă el, văzu de ce anume fugeau.

— Ensha’allah murmură el ca pentru sine. Văzu ceva care-l făcu să i se înmoaie genunchii. O imensă fâşie din cer era în flăcări. Un meteorit de mărimea unui munte, arzând în nuanţe portocalii, albe şi cenuşii, se prăvălea din cer ca o stâncă plată cufundându-se într-un râu. Focul arunca pe nisip o dâră de un roşu intens

pe măsură ce străbătea cerul. Jamal rămase câteva momente cu ochii pironiţi la acest fenomen, în timp ce inima i se zbătea tot mai năprasnic de groază. Într-un târziu, se ridică în picioare, bâigui ceva de neînţeles, apoi se răsuci pe călcâie şi începu să alerge, ţipând la fel ca ceilalţi.

LA CÂTEVA SUTE DE KILOMETRI depărtare, cam prin centrul Golfului Persic, submarinul nuclear american Georgia plutea la suprafaţa apelor întunecate, cu antena rotindu-se în vârful turelei conice. În interiorul cabinei radar a submarinului, se dezlănţuise iadul. O sonerie de alarmă urla asurzitor, declanşată de datele neobişnuite detectate pe ecranele radarelor. Marinari înnebuniţi, care cu numai câteva clipe mai înainte dormeau adânc, năvăleau prin uşile despărţitoare, ocupându-şi posturile de luptă. Comandantul submarinului, amiralul J.C. Kern, coborî prin bocaportul de la provă, cerând cu glas răsunător să i se dea raportul.

— Sublocotenent, care-i situaţia?

Un marinar cu căşti la urechi se răsuci în scaunul său.

— Domnule comandant, avem un blocaj radar complet pe o rază de peste şaptesprezece kilometri.

Amiralul se duse la principala hartă radar şi studie semnalul recepţionat. O mare porţiune din jumătatea de sus a ecranului era albă, dar se vedea limpede că nu este o defecţiune tehnică, fiindcă elipsa de culoare deschisă de pe ecran se mişca.

— Domnule amiral. Unul dintre ofiţeri veni mai aproape. Am ordonat efectuarea unui diagnostic complet.

Unităţile radar auxiliare...

— Iertaţi-mă, domnule comandant, strigă un alt marinar din celălalt capăt al cabinei înghesuite. Poate că radarul funcţionează prost, dar infraroşiile nu apar deloc pe hartă. Nu figurează nici un semnal.

Se sculă din faţa monitorului său, lăsându-l pe Kern să vadă sistemul de detecţie cu infraroşii. Tot ecranul era inundat de o lumină roşie strălucitoare.

— Locotenent, strigă Kern, aproape amuzat de haosul iscat.

— Ordonaţi, domnule comandant.

— Ia legătura cu Comandamentul din Atlantic.

BIROUL OVAL era plin de şefi militari şi consilieri ai preşedintelui. Aveau loc simultan câte treizeci de convorbiri telefonice, totuşi glasurile nu se ridicau peste nivelul unui murmur. Fuseseră aduse înăuntru încă nişte mese, iar la uşă era un permanent du-te-vino. Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore sosise cu o oră mai înainte, după ce rechemase la baze forţele armate ale naţiunii. Flota de submarine nucleare era pregătită să lanseze proiectilele, iar navele de război se aliniaseră de-a lungul celor două coaste. Consilierii civili se instalaseră pe canapele, în timp ce preşedintele şedea sub ferestrele dinspre nord, în spatele „Hotărâtului”, impunătoarea masă de lucru dăruită lui Teddy Roosevelt de către regina Angliei. Se mai aflau acolo reprezentanţi ai Comandamentului din Atlantic, ai NATO, ataşaţi militari de la consulatele britanic, rus şi german.

Această impresionantă reuniune de persoane cu drept de decizie, unul dintre cele mai puternice grupuri adunate vreodată la Casa Albă, adoptase o atitudine de expectativă. Mulţi dintre ei se declaraseră în favoarea unei lovituri de avertisment asupra obiectului

care pândea din spatele Lunii. Inginerii de la NASA fuseseră consultaţi cu privire la posibilitatea de a trimite o navetă spaţială care să atace cu arme nucleare, dar, din mai multe motive, aceştia ajunseseră la hotărârea deloc simplă de a nu proceda astfel. Aşteptau încordaţi ca cele treizeci şi şase de fragmente să pătrundă în atmosfera terestră. Când se auzi sunând firul direct cu Pentagonul, principalii demnitari aflaţi în încăpere tăcură.

În calitate de preşedinte al Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, generalul Grey făcu un pas înainte, ca să răspundă la telefon.

— Aici Grey, mârâi el în receptor, cu chipul parcă săpat în piatră. Unde în Pacific? întrebă în continuare. După ce ascultă câteva clipe, se întoarse către preşedinte. Au detectat două obiecte îndreptându-se către Pământ, deasupra Coastei de Vest, ambele în dreptul Californiei.

— Trimite avionul de la Moffet Field, ordonă Whitmore.

Planul începuse deja să fie pus în aplicare. Un avion AWACS de la baza de lângă San Jose se afla la ora aceea în aer, aşteptând ordinul de a porni să inspecteze mai îndeaproape nava care se apropia.

Uşa se dădu de perete şi Connie se îndreptă cu paşi mari spre masa de lucru a preşedintelui.

— CNN transmite un reportaj în direct din Rusia. Au obţinut o imagine a obiectului.

— Deschideţi televizorul, ceru Whitmore, aruncând o privire către Lermontov, ambasadorul rus, cu chipul crispat de nelinişte.

Unul dintre funcţionari deschise uşile unui dulap, şi aprinse televizorul.

Emisiunea era transmisă în direct din

Novomoskovsk, un oraş industrial aflat la trei sute douăzeci de kilometri în sudul capitalei ruse. Un reporter local stătea pe bordura unui mare bulevard ce traversa cel mai select cartier al oraşului, vorbind tare ca să se facă auzit peste larma din jur. Deşi abia trecuse de ora şase dimineaţa, strada era ticsită de oameni înspăimântaţi, alergând în toate direcţiile. Prin faţa camerei de luat vederi, goneau maşini, care virau ca să evite pietonii. Cuvintele reporterului erau traduse de cineva din studioul din Atlanta.

—... apariţii ale fenomenului atmosferic au fost semnalate aici în Novomoskovsk şi în alte părţi ale Rusiei. Repet, fenomenul evoluează prea lent pentru a se putea vorbi de o cometă sau un meteorit. Astronomii nu reuşesc să-şi explice această prezenţă neobişnuită.

Apoi camera se mută de pe reporter, orientându-se în sus. În depărtare se desluşea imaginea ceţoasă a unei mingi de foc plutind pe cer în lumina zorilor. Pe măsură ce camera mărea imaginea, gigantul care scuipă foc umplea ecranul, jerbe înalte de flăcări erupând în toate direcţiile, prin arderea unor imense cantităţi de oxigen care se aprindeau din cauza frecării rapide dintre suprafaţa obiectului şi păturile atmosferice.

Toţi cei din Biroul Oval fixau ecranul televizorului, îngroziţi şi hipnotizaţi de ciudatul spectacol. Norul învolburat de foc semăna cu o apariţie a lui Dumnezeu într-un vechi film cu Charlton Heston.

După cum se vede din imaginea transmisă în direct, interveni unul dintre comentatorii de la CNN, locuitorii oraşului Novomoskovsk sunt cuprinşi de panică. Am aflat că aceeaşi reacţie s-a semnalat şi în alte părţi ale oraşului. Organizaţia rusă analoagă Crucii Roşii

raportează că s-au produs deja zeci de accidente, majoritatea legate de traficul rutier, în timp ce oamenii încearcă să fugă cât mai departe de acest straniu fenomen. Situaţia e încă şi mai critică la Moscova, spre care se crede că se îndreaptă obiectul.

— Domnule preşedinte, îl întrerupse generalul Grey. Avionul nostru de la Moffet Field se află la o depărtare de aproximativ trei minute faţă de punctul de contact. De la acest telefon se poate vorbi direct cu cei din carlingă.

— Comută-l pe telefonul cu difuzor.

Whitmore socotea că nu exista nici un motiv ca ceilalţi să nu audă raportul.

Chipuri îngrijorate se adunară în jurul mesei de lucru prezidenţiale, cu ochii la telefon şi de la unul la altul, în timp ce sunetele de la bordul avionului erau recepţionate în Biroul Oval, aflat la aproape cinci mii de kilometri depărtare.

AVIONUL ZBURA spre sud, la câţiva kilometri distanţă de coasta californiană. AWACS,[1] Sistemul Aerian de Control şi Avertizare, era capabil să scaneze o suprafaţă de şase sute de kilometri, detectând simultan cinci sute de aparate inamice. Însă sistemul sofisticat de radare, la fel ca multe alte sisteme de comunicaţii de pe Pământ, nu funcţiona.

Vocile calme şi profesionale ale echipajului de la bordul avionului răzbătură ca nişte murmure de-a lungul liniei telefonice.

— Radar Doi, la mine e alb complet. Radarul frontal nu semnalează nimic, iar cel lateral s-a defectat. La tine care-i treaba? Trec pe recepţie.

---

[1] în original: Airborne Warning and Control System (n. trad.).

— Absolut corect, domnule. Radarul frontal nu-i bun de nimic. Zburăm orbeşte. Trec pe recepţie.

Interiorul avionului era ticsit de computere montate pe perete, panouri cu aparate, ecrane radar şi alte instrumente pentru culegere de date. Tehnicieni în salopete portocalii şi căşti la urechi vorbeau agitaţi unii cu alţii, făcând încercări după încercări, grăbindu-se să regleze sistemele de navigaţie.

— Ulcioraşule, se auzi o voce venită prin radio. Te urmărim aici, la Fort Ord, şi te vedem foarte limpede. Ai ieşit din nori? Trec pe recepţie.

— Negativ, răspunse pilotul, privind cu atenţie afară, prin parbriz. Vizibilitatea e tot zero.

O furtună tropicală se abătuse cu mult la nord de Mexic, lucru cu totul neobişnuit, lăsând o masă compactă de nori deasupra coastei californiene.

— Fort Ord, după estimările voastre, când ar trebui să ajungem la destinaţie? Trec pe recepţie.

— Iartă-mă, Ulcioraşule, dar v-am pierdut. Nu vă mai vedem. Vă aflaţi în afara zonei de pe ecranul nostru. Poate că vă mai vede San Diego.

După o clipă de tăcere încordată, prin telefon se auzi o nouă voce.

— Aici San Diego. Negativ şi la noi. Avem aceeaşi problemă. Ulcioraşul se află în interiorul zonei de perturbaţii. Îmi pare rău, Ulcioraşule. Rămânem pe recepţie.

Raze de soare ţâşniră printre nori, inundând carlinga, ca să dispară o fracţiune de secundă mai târziu.

— Controlul de la sol? Aici Ulcioraşul. Începe să se manifeste o dereglare generală a aparatelor. Altimetrul şi instrumentele de control atmosferic au luat-o razna.

Înaintăm tot cu vizibilitate zero şi nu avem nici o

informaţie despre ce se găseşte în faţa noastră. Voi urca la altitudine mai mare, să văd dacă nu ne reperaţi o dată ajunşi deasupra plafonului de nori.

— Am înţeles, Ulcioraşule, sosi răspunsul de la Moffet Field. Din momentul acesta deciziile vă aparţin. Noi nu vă mai putem ghida.

— Nu urcaţi mai sus, şopti preşedintele. În calitate de fost pilot pe avioane de luptă, se imagină la comanda aparatului. Menţineţi altitudinea constantă.

Însă legătura telefonică nu funcţiona decât într-o sigură direcţie.

— Acum se vede ceva mai bine, raportă uşurat pilotul. Cred c-am dat de o zonă mai liniştită.

Perturbaţia sonoră crescu în intensitate şi în difuzor răsunară puternice pârâituri şi fluierături, cauzate de interferenţe ale electricităţii atmosferice. Apoi, chiar în momentul când avionul AWACS se înălţă deasupra norilor, se auzi strigătul pilotului, acoperind toate celelalte zgomote.

— Iisuse Hristoase! Arde cerul!

În faţa lui se vedea un zid compact de flăcări, înalt de opt kilometri – privelişte măreaţă şi înfricoşătoare. Obiectul, aproximativ de forma unui disc, pierdea altitudine, coborând rapid chiar deasupra avionului. Pilotul trase cu violenţă manşa, silind aparatul să urce aproape la verticală. Dar când se apropiată prea mult de discul de foc, avionul explodă, făcându-se fărâme, ca un bec electric izbit de o nicovală.

În difuzor răsună o trosnitură puternică, după care linia de legătură cu Biroul Oval rămase moartă.

Chemaţi-i înapoi, mârâi generalul Grey, adresându-se unuia dintre oamenii săi, deşi şi el, la fel ca toţi cei din încăpere, bănuia că avionul era pierdut.

Comandantul-şef al Bazei Aeriene din Atlantic se

apropie de preşedintele Whitmore, care rămăsese năucit.

— Au fost detectate încă două, deasupra Atlanticului. Una se deplasează în direcţia oraşului New York. Cealaltă vine înspre noi.

— De cât timp dispunem?

— Mai puţin de zece minute, domnule preşedinte.

Auzind vestea, consilierii civili ai lui Whitmore începură să-şi croiască drum printre militarii din jurul mesei de lucru prezidenţiale. Primul care reuşi să ajungă în faţă fu Nimziki, care vorbi în cuvinte precise, cu o voce suficient de tare ca să poată fi auzit de toţi cei din încăpere.

— Domnilor generali, trebuie să-l ducem imediat pe preşedinte într-un loc sigur. Organizaţi o escortă militară până la Crystal Mountain.

Generalul Grey se declară întru totul de acord. Aplecându-se spre fotoliul preşedintelui, îl îndemnă să pornească neîntârziat spre adăpost.

În timp ce ordinele răsunau prin toată încăperea, preşedintele se întinse peste birou şi puse o mână pe umărul lui Nimziki. Gestul îl luă pe ministru prin surprindere. Rămase încremenit pe loc, privind fix mâna, de parcă ar fi fost o tarantulă. Preşedintele Whitmore profită de acest moment pentru a se consulta cu cel mai de încredere sfătuitor al său.

— Connie, tu ce crezi? Ne putem aştepta şi aici la panică, la fel ca în Rusia?

— Probabil chiar mai rău decât ceea ce am văzut adineauri, răspunse ea.

— Asta-i şi părerea mea, încuviinţă Whitmore. Vor începe să fugă încă înainte de a şti încotro să o apuce. Vor fi o mulţime de victime.

Nimziki înţelegea încotro bate preşedintele. Făcu un

pas înapoi, desprinzându-se din strânsoarea mâinii acestuia.

— Domnule preşedinte, putem discuta problemele secundare şi pe drum. Dar situaţia cere ca dumneavoastră, în calitate de comandant suprem...

— Nu plec nicăieri, anunţă preşedintele.

Nimziki rămase fără replică, la fel ca mai toţi cei din birou. Câţiva ofiţeri superiori se apropiară de preşedinte, îndemnându-l să chibzuiască bine şi să se pună la adăpost într-un loc sigur.

— La vreme de criză trebuie să păstrăm un guvern care să conducă, îi reaminti cu voce tare unul dintre ei, fără să-şi ascundă iritarea.

Vreo doisprezece oameni strigau toţi deodată, preocupaţi de siguranţa preşedintelui. Doi agenţi ai Serviciului Secret se strecurară către el, postându-se de o parte şi de alta.

Cu o privire intensă şi severă, preşedintele îi reduse pe toţi la tăcere. Fără să se grăbească, dădu câteva ordine.

— Vreau că vicepreşedintele, membrii cabinetului şi ai Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore să fie duşi la loc sigur. Mergeţi cu toţii la NORAD. Deocamdată eu rămân aici, la Casa Albă.

Nimziki se zbârli.

— Domnule preşedinte, noi toţi...

— Îţi înţeleg poziţia, îi tăie vorba Whitmore, dar nu vreau să mai sporesc şi eu isteria populaţiei care, oricum, ne va costa mii de vieţi. Înainte de a fugi, haideţi mai întâi să vedem dacă obiectele acestea ne sunt ostile şi care sunt ţintele lor.

Nimziki îl fixă pe preşedinte cu o privire de gheaţă. Sperase că Whitmore se va dovedi altfel decât toţi ceilalţi preşedinţi cu care lucrase şi că educaţia sa

militară îl va ajuta să-şi păstreze sângele rece într-un caz de forţă majoră. Deşi aceasta era o situaţie cu totul nouă, totuşi exista un protocol care se cerea respectat. Dar Whitmore încerca să-şi scrie propriul său scenariu. Nimziki mai avea vreo câţiva aşi în mânecă, dar ştia că încă nu sosise timpul să-i scoată.

— Connie, urmă Whitmore, porniţi sistemul de comunicare prin radio şi televiziune pentru cazuri de urgenţă. De îndată ce totul este pregătit, voi face un anunţ. Scrie un scurt discurs şi sfătuieşte oamenii să nu intre în panică şi, pe cât posibil, să rămână acasă. Poţi face asta în douăzeci de minute?

— Îmi ajung zece, răspunse ea, pornind deja spre uşă.

Membrii Comitetului întrunit al Şefilor de State majore rămăseseră în picioare, în birou, neştiind ce să facă şi nu tocmai dornici să-şi părăsească posturile din cadrul recent constituitului centru de comandă.

— E-n regulă, oameni buni, daţi-i drumul! ordonă Whitmore. Vreau să ajungeţi la NORAD cât mai curând posibil.

Cei şase generali schimbară câteva priviri cu oamenii lor, după care porniră spre ieşire, fără prea mare tragere de inimă. Generalul Grey se desprinse din rândul lor şi veni în faţa lui Whitmore.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, domnule preşedinte, aş dori să vă fiu alături.

În calitate de preşedinte al Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, cererea sa era neobişnuită, dar, dată fiind vechea prietenie care-i lega pe amândoi, propunerea nu surprindea pe nimeni.

— Bănuiam eu că aşa vei face. Whitmore zâmbi. Şi dumneata, domnule Nimziki?

Bărbatul cel înalt şi posomorât răspunse fără

ezitare:

— Directivele Consiliului Naţional de Securitate cer că ministrul apărării să se pună la dispoziţia preşedintelui în orice împrejurare. După câteva secunde, se strădui să schimbe tonul. E de datoria mea să rămân.

Încercase să dea vorbelor sale un ton prietenos, dar ele sunaseră la fel ca mai tot ce spunea: aproape ca o ameninţare.

Generalul Grey se întoarse către Whitmore şi-i puse grava întrebare care-i preocupase pe toţi în ultima oră.

— Domnule preşedinte, ce se va întâmpla dacă aceste obiecte vor deveni ostile?

Whitmore chibzui o clipă.

— Atunci, Dumnezeu să ne ocrotească.

LA FEL CA INTRAREA acoperită de pânze de păianjen într-un mormânt de mult uitat, uşa de la camera de recepţionare a semnalului se deschise încet şi scârţâind. David, cu gândurile hoinărind pe undeva printr-o lume paralelă şi cu nasul într-o foaie trasă la imprimantă, intră în biroul central al societăţii Compact, târşâindu-şi picioarele cu un aer absent. Textul tipărit la distanţă de un rând pe imprimantă avea şaisprezece pagini şi conţinea un singur lucru: un număr unic, incredibil de lung, un şir continuu şi agasant de unu şi zero – reprezentarea matematică binară a douăzeci de minute de semnal misterios şi perturbator. Spectrometrul său cu fază inversă, construit de comandă, îşi făcuse datoria. Aparatul realizase un „portret” numeric exact al frecvenţei oscilante şi specificase semnalul tip „imagine în oglindă” care trebuia emis pentru a anula interferenţa. Marty avea să fie foarte bucuros. Acum putea oferi o

imagine clară abonaţilor, după care urma să se pună pe telefoane, luându-şi peste picior concurenţa. Dar David nu terminase: de îndată ce găsi o cale de a bloca semnalul, începu să se întrebe de unde provenea acesta şi *ce semnificaţie avea.*

Ajuns în mijlocul biroului, îşi dădu seama că locul era pustiu. David aruncă o privire la ceasul din perete. *Cu mult trecut de ora prânzului*, îşi spuse el. Jack Feldin, un bărbat mai vârstnic, care lucra la secţia vânzări, şedea la masa de lucru, suspinând ca un copil în receptorul unui telefon. David îşi dădu seama vag că ceva nu era în regulă, însă era atât de preocupat să rezolve misterul, încât nu acordă atenţie la nimic altceva. Era obsedat de dezlegarea enigmelor – aşa fusese încă de la doisprezece ani, când îl pasionau cuvintele încrucişate din ediţia de duminică a ziarului *New York Times*. Când apăreau „Enigmele pentru genii” în revista lunară Mensa, le lua la rând până când, după o oră sau după câteva zile, le rezolvă pe toate. Problema cu semnalul recurent interferat cu satelitul reprezenta o ghicitoare reală, pe care David era cel mai în măsură s-o descifreze. La urma urmei, câţi ingineri aveau pregătirea lui practică şi teoretică, putând lucra oricând doreau cu aparatură de comunicaţii de înaltă tehnicitate, în valoare de cincizeci de milioane de dolari?

DUSE PAGINILE în compartimentul unde se aflǎ biroul său, introduse o dischetă în computerul de pe masa de lucru şi afişă pe monitor un program de analiză a secvenţelor. Din câteva gesturi rapide, creă o reprezentare a transmisiei. Cuprins de o presimţire, întrebă programul dacă semnalul se repeta absolut identic. Răspuns negativ. Semnalul se reducea puţin

câte puţin, dispărând treptat. *Însă nu-şi pierdea deloc din intensitate*, ceea ce făcea ca recepţia programelor de televiziune să rămână la fel de proastă ca în tot cursul zilei. Ciudat. Presupunând că semnalul fusese emis într-un scop bine determinat, de ce s-ar fi redus la zero? Foarte straniu.

Lui David îi trebui circa şaizeci de secunde ca să rezolve partea de algebră. După calculele lui, semnalul va ajunge să se stingă şi să dispară la ora 2:32 a.m. EST[1]. *Okay*, îşi spuse el, *şi ce-i cu asta*? Fiindcă stătuse încuiat toată ziua în camera de recepţie, ca într-o criptă, nu avea nici cea mai mică idee de unde putea veni semnalul. După ce decise că, probabil, nu va mai descoperi nimic nou până la noapte, se ridică şi ieşi din micul său birou. Sosise momentul să anunţe vestea cea bună. Biroul lui Marty era, ca de obicei, zonă calamitată. Ziare îngălbenite, cutii pentru gustarea de prânz, copii după cel mai recent raport al acţionarilor, maldăre de scrisori nedeschise, îngrămădite deasupra fişetelor pline ochi. La toată dezordinea din încăpere se adăugau încă cinci persoane, care se înghesuiseră în birou, fără să-şi dezlipească ochii de ecranul televizorului.

David aproape că nu-i luă în seamă. Cu toate acestea, zări un singur fotoliu neocupat şi se grăbi să se aşeze, de parcă cineva ar fi putut să i-o ia înainte în ultimul moment. Îşi aruncă neglijent un picior peste braţul fotoliului. Nu-i trebui decât o clipă ca să sesizeze atmosfera de teamă şi nelinişte din încăpere.

— Am prins şpilul cu structura semnalului, anunţă el. Ar trebui să-l putem elimina.

— Mm? Marty îşi dădu seama că el era cel căruia i

[1] Eastern Standard Time — ora oficială în est (n.trad.)

se adresase David. Apoi, cu un aer absent: Bine, bine.

— Dar e ceva ciudat. Dacă aceste calcule ale mele sunt corecte – şi de regulă sunt – porcăria aceea o să dispară oricum peste vreo şapte ore. Cum nimeni nu reacţionă, David ridică privirea şi declară cu convingere: Semnalul se reduce o dată cu fiecare ciclu. În cele din urmă, va dispărea. Hei, voi ascultaţi ce spun?

— Doamne, David, se trezi Marty. Tu n-ai văzut asta? E groaznic, David.

— Despre ce vorbeşti?

— Uită-te şi tu.

David se răsuci în fotoliu şi văzu o imagine în direct din Australia. O gigantică farfurie de foc, lată de douăzeci şi cinci de kilometri, plutea pe cer, deasupra oraşului Melbourne. Primul gând al lui David fu că se petrecuse vreun dezastru ecologic, că stratul de ozon ajunsese într-un stadiu critic, aprinzându-se spontan. În clipa următoare puse aceeaşi întrebare pe care o rostiseră şi ceilalţi când dăduseră cu ochii pentru prima oară de privelişte:

— E cumva vreun război?

— Nu se ştie ce reprezintă obiectele astea, îi răspunse cineva. Termenul pe care îl tot repetă e fenomene atmosferice.

— Probabil că sunt fragmente de asteroizi, sugeră un coleg. Pe toată planeta cad astfel de obiecte.

— Da’ vino-ţi odată în fire! îl repezi Marty. Au spus de o sută de ori: Nu sunt corpuri căzătoare! Se mişcă prea încet. Iar unele au început să se deplaseze lateral. Zboară.

Sunt nişte blestemate de farfurii zburătoare şi asistăm la o invazie a Pământului, ai priceput?

David şovăi o clipă, neştiind dacă să râdă sau să-şi

dea drumul în pantaloni. Chipurile îngrozite ale celorlalţi confirmau că Marty nu glumea.

— Hei! staţi o clipă.

David se ridică instinctiv în picioare, parcă pentru a alunga un astfel de gând. Un fior de gheaţă îl furnică pe spinare, înfigându-i-se în creier, după care explodă în nenumărate forme ale terorii. Marty ocoli masa de lucru şi-i puse, îngrijorat, mâna pe umăr, apoi începu să-i relateze puţinul care se cunoştea despre cele treizeci şi şase de „fenomene”.

Deodată, arătă înspre ecranul televizorului.

— Uite, David. Aceea nu-i Connie?

Conformându-se cerinţelor protocolului pentru transmisiuni în caz de necesitate, toate canalele transmiteau imaginea în direct a sălii de conferinţe de presă a Casei Albe. O femeie frumoasă, îmbrăcată cu bluză albă de mătase, se apropie de microfon, începând să noteze întrebările reporterilor. Vederea ei îl smulse brusc pe David dintr-o dramă, proiectându-l în alta, mai personală.

Femeia nu era alta decât Constance Marianne Spano, soţia de care se înstrăinase.

—... subliniez că, până în prezent, acest fenomen, care ne-a dereglat radiourile şi televizoarele nu a produs şi distrugeri ireparabile şi nici nu avem motiv să presupunem că aşa ceva se va întâmpla.

David o urmărea cum îşi mişcă buzele, dar aproape că nu-i auzea cuvintele. Discutaseră abia cu câteva săptămâni în urmă, însă, privind-o în acel moment, îşi dădu seama că nu se mai văzuseră de un an. Cu toată imaginea dereglată, ştia că ea arăta altfel: ceva mai îmbătrânită, mai stilată şi mult mai îndepărtată de el.

— Preşedintele se află într-o şedinţă de elaborare a unor planuri de urgenţă, dar a dorit ca eu să-l asigur pe

fiecare cetăţean american, precum şi pe toţi aliaţii noştri, că vom fi pregătiţi, indiferent cum va evolua situaţia. Pentru moment, lucrul cel mai important este ca populaţia să nu intre în panică.

— De ce aţi declanşat sistemul de transmisiune pentru cazuri de necesitate? îi strigă un reporter.

Netulburată şi binevoitoare, Connie îi răspunse:

— Aşa e, am pus în aplicare sistemul de transmisiune pentru cazuri de necesitate. După cum ştiu toţi cei care au încercat să aibă o convorbire interurbană sau care ne privesc în momentul de faţă, există o puternică interferenţă. Sistemul contribuie la asigurarea unei comunicări în bune condiţii între guvern şi bazele militare – atâta tot.

David era singurul om din lume care ştia cu precizie când spunea Connie adevărul şi când nu. De data asta, nu minţea.

— Au fost detectate patru apariţii diferite, urmă ea, care se vor ivi curând deasupra oraşelor americane. Două se îndreaptă spre San Francisco şi Los Angeles. Celelalte două se află pe coasta de est, dirijându-se către New York şi Washington, D.C.

Marty îi zâmbi lui Pat Nolan, un tânăr angajat entuziast care vârâse capul pe uşa biroului.

— Hei, băieţi, am descoperit un vechi adăpost de bombe în subsolul clădirii. Dacă cineva din voi vrea să vină jos cu noi, mai e loc pentru încă vreo câteva persoane. Însă eu unul n-aş zăbovi prea mult.

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi din încăpere. Jeanie, de la secţia de publicitate a societăţii Compact, se repezi afară după el, încercând să apuce un loc la subsol înaintea celorlalţi.

După plecarea ei, Marty clătină din cap.

— O să fie foarte, foarte urât.

BURLIE’S ERA o berărie tristă şi dărăpănată, plasată chiar vizavi de micul aeroport local. Pluşul de pe masa de joc se zdrenţuise, iar afişele pline de urme de degete şi reprezentând fete cu sâni planturoşi, care mângâiau maşini-unelte, atârnau pe pereţii îmbâcsiţi de nicotină. Russell Casse stătea cocoţat pe un scaun de bar, cu ochii aţintiţi asupra celui de-al doilea pahar de scotch cu apă, aşteptând să intre pe uşă un bărbat care să-i înmâneze zece mii de dolari.

De cum aterizase cu avionul Haviland, se dusese la birou, unde-l găsise pe Rocky, proprietarul şi directorul pistei de aterizare. Rocky era un nume teribil pentru acest bărbat obez şi mânjit de ulei, aproape obscen de gras, arătând ca un porc premiat la un concurs.

— Cât îmi dai pe avionul ăla vechi? îl întrebase Russell.

— Zece mii de dolari, răspunsese Rocky jumătate în glumă, jumătate în serios.

Amândoi ştiau că un Haviland 1927 bun valora probabil vreo şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

— E-n regulă, mă învoiesc, murmurase Russell. Însă am nevoie ca toată sumă să fie în bani gheaţă. Te aştept la Burlie’s.

Cu aceasta, îi întorsese spatele şi ieşise din birou, convins că Rocky va sări în maşina sa Lincoln, dând fuga la bancă.

Totuşi, trecuse peste o oră de la discuţie, şi Russell se pregătea să comande încă un pahar, deşi nu avea cu ce plăti nici pentru primele două, dacă Rocky nu-şi făcea apariţia cu banii. Televizorul de la Burlie’s nu funcţiona, iar Russell era primul client pe ziua aceea. Nici el şi nici patronul nu aflaseră despre catastrofa ce se petrecea pe cerul planetei. Cu toate acestea,

conversaţia se axă pe OZN-uri în momentul în care trei mecanici ai aeroportului, murdari de ulei, intrară în berărie.

— Ia te uită, vorbeşti de lup... zise cel mai solid şi mai murdar dintre ei. Am auzit c-ai avut ceva necazuri azi-dimineaţă, Russ. Ai zburat şi-ai stropit altă recoltă? Russell se sili să zâmbească, fără să-şi ridice ochii de la paharul cu whiskey. Nu râdeţi, băieţi, urmă omul, nu-i vina lui Russ. Încă nu şi-a revenit după păţania cu răpirea.

Cei doi însoţitori se porniră din nou să chicotească, la fel ca o pereche de hiene în salopete.

Unul din ei tăcu brusc, apoi întrebă:

— Păţania cu răpirea? Dar ce i s-a întâmplat?

— Lăsaţi omul să-şi vadă în linişte de băutura lui, băieţi, le ceru patronul fără prea mare convingere, împingând spre ei halbele de bere, de-a curmezişul tejghelei.

Dar şeful maimuţelor unsuroase abia începuse.

— Vreţi să spuneţi că nu v-a povestit niciodată? Ei bine, acum vreo câţiva ani flăcăul nostru a fost răpit de extratereştri şi dus pe nava lor. După care omuleţii au făcut cu el tot felul de experienţe. Istoriseşte-le, Casse.

— Nu azi, băieţi, e clar?

— Acu' nu vorbeşte, behăi individul, da' staţi numa' să mai ia la bord vreo câteva pahare. N-o să-l mai putem opri. Hei, Russ, ne faci o favoare? întrebă el, aruncând o privire la ceas. Nu vrei să te îmbeţi turtă înainte de-a ne întoarce la lucru?

Aceasta stârni alte hohote de râs din partea colegilor.

Când patronul se duse cu treburi în încăperea alăturată, Russell se ridică brusc şi porni către uşă. Când trecu pe lângă mecanici, şeful lor întinse mâna

şi-l prinse de umăr, şoptindu-i batjocoritor:

— Hei, Russ, spune-ne adevărul. Când te-au dus pe nava spaţială, ţi-au făcut... ştii tu... ceva sexual?

Hohotele dezlănţuite ale celor trei mecanici de aviaţie îl readuseră pe patron în încăperea de la stradă. Russell, care era şi el un vlăjgan, se pregăti liniştit să-i zboare dinţii mecanicului, când deodată lămpile cu neon atârnate în tavan începură să se legene încoace şi încolo. Prin pereţii construcţiei răzbătu un huruit profund, din ce în ce mai tare. Sticlele de bere începură să se zgâlţâie pe rafturile barului şi clinchetul de sticle şi pahare care se loveau unele de altele umplu treptat berăria cea sordidă, în California, asta nu putea însemna decât un singur lucru: cutremur.

Dând brusc uitării orice fel de diferend, bărbaţii ieşiră, alergând, din barul întunecos, oprindu-se în parcarea scăldată de lumină orbitoare a amiezii. Ceva nu era în regulă. Ceva legat de felul în care se zguduia pământul, de intensitatea zgomotului. Nu semăna cu nici un cutremur din câte văzuseră până atunci. Era prea lin.

Russell ridică privirea, dar în aceeaşi clipă lumina soarelui îi îndureră ochii, silindu-l să se uite în jos, la asfaltul prăfuit. Marginea întunecată a unei umbre uriaşe avansa prin parcare, îndreptându-se spre el. Când trecu prin dreptul soarelui, oamenii reuşiră să vadă ceea ce venea spre ei. În aceeaşi clipă, mecanicii începură să urle, luând-o fiecare la fugă în altă direcţie.

Russell rămase pe loc, cu pumnii încleştaţi până la durere. Unul dintre cele treizeci şi şase de fenomene huruia prin aer la numai un kilometru şi jumătate deasupra pământului. Russell privi cu atenţie structura enigmatică a suprafeţei inferioare a obiectului,

înţelegând exact ce se întâmpla şi cine anume se afla în acea navă monstruoasă şi huruitoare: aceleaşi creaturi fragile şi agere care-i distruseseră viaţa cu ani în urmă.

Pe vremea când Troy era încă un bebeluş, iar Russell se mai ocupă cu recondiţionarea avioanelor vechi, rămăsese până noaptea târziu în hangar, reasamblând un motor. Era o noapte fierbinte de iulie, aşa că lăsase uşile glisante larg deschise. Deodată, simţise cum îl părăsesc puterile. Braţele îi căzuseră pe lângă corp, iar cheia pe care o ţinea în mână se izbise de pământ, zăngănind. Nu înţelegea ce i se întâmpla, îşi închipuia că suferise o criză de inimă. Tot trupul îi amorţise ca paralizat, nu putea să-şi mişte decât ochii.

Dinspre uşile deschise se auzise un zgomot. Privind în acea direcţie, Russell văzuse apărând pe după colţ o creatură ciudată. Abia dacă măsura vreun metru înălţime. Creatura avea un cap mare, ca un bec galben, şi doi ochi negri, la fel de lipsiţi de viaţă ca doi nasturi de haină. Cuprins brusc de o spaimă animalică, Russell luptase în interiorul trupului său rigid, încercând să-l silească să alerge, însă membrele refuzau să-l asculte. Se uitase din nou la făptura care-l spiona şi după câteva clipe panica începuse să se domolească. Toate acestea sunt perfect normale, n-am nici un motiv să mă alarmez, îşi spusese Russell. N-o să mi se întâmple nimic rău. Această idee continuase să se repete la nesfârşit în creierul său, până când înţelesese că era un mesaj, o formă de control asupra gândirii, comunicată lui prin telepatie.

Următorul lucru de care-şi amintea era că zăcea pe podea, sprijinit de ceva. Creatura din prag stătea chiar în faţa lui, cu braţele viguroase în jurul genunchilor îndoiţi, în timp ce alte făpturi asemănătoare, poate

vreo douăsprezece, apăreau şi dispăreau rapid din raza lui vizuală. Executau o muncă şi se mişcau cu o repeziciune uimitoare. Creatura aşezată în dreptul lui Russell continua să-i întunece mintea cu tot felul de gânduri liniştitoare. Faptul îl ajutase să-şi păstreze calmul, până când observase ceva lucitor într-un container lunguieţ. Era un ac lung de vreo cincisprezece centimetri, pe care, după toate aparenţele, urmau să i-l înfigă în cap. Una dintre creaturi îi comunicase la fel de limpede, de parcă ar fi vorbit cu voce tare: *Nu vei simţi nici o durere, n-ai să păţeşti nimic.*

În acel moment Russell îşi amintea că se gândise la familia lui. Se străduise să articuleze cuvintele prin care să-i implore să-i cruţe viaţa. Pe urmă îl învăluise întunericul. Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se afla departe în deşert, ridicându-se de la pământ. Peisajul se rotise, rămânând undeva sub el, pe măsură ce se înălţa tot mai sus şi mai sus. Apoi podeaua navei se închisese sub el ca un iris. Se găsea într-o cameră mică şi murdară. Pereţii întunecaţi din jurul lui luceau de umezeală, dându-i impresia că se afla în trupul unui animal uriaş. Simţea mâinile minuscule ale creaturilor umblându-i pe tot corpul. De-abia atunci remarcase că era în pielea goală, încercase din nou să-i roage, urlând cu creierul să fie pus în libertate.

După aceea începuseră experienţele. Neputând opune rezistenţă, Russell zăcea întins pe spate, în timp ce ei îi invadaseră trupul cu mai multe instrumente aducând a sonde medicale. La un moment dat, îşi amintea că unul dintre omuleţi îi ridicase capul, culcându-l pe o parte, astfel încât reuşise să privească printr-un hublou din partea de jos a navei. Recunoscuse conturul înceţoşat al unor dealuri mult

sub el şi-şi amintea cum îi curgeau lacrimile, în timp ce experienţele continuau, până când îşi udase complet obrazul.

În după-amiaza următoare fusese descoperit rătăcind prin parcarea unui supermarket, la o sută cincizeci de kilometri de aeroport, suferind de amnezie. Nu-şi putea aminti nici cum îl cheamă, nici unde locuia, şi durase o săptămână până când ajunsese să-şi recunoască propria soţie, pe Maria. Întrebat ce i se întâmplase, spusese că vânase nişte iepuri prin deşert şi că se rătăcise. Nu-i trebuise mult ca să-şi dea seama că aceasta nu era decât o memorie-ecran, implantată în mintea lui, astfel încât să ascundă cele petrecute în realitate.

Niciodată nu se înzdrăvenise pe deplin. În următoarele câteva luni, irascibil şi deprimat, ajunsese să-l obsedeze ideea de a reconstitui evenimentele din acea noapte, cheltuindu-şi toţi banii şi toate forţele în urmărirea acelor frânturi fugare de memorie. Apelase la psihoterapie, se supusese unor şedinţe de hipnoză, se dusese să întâlnească alte persoane care pretindeau că fuseseră răpite. În decursul acelor luni Maria începuse să se simtă rău. Pielea i se umpluse de pete, iar noaptea suferea de migrene cumplite, care uneori duceau la accese de tremurături. Când Russell îşi lăsase deoparte propriile probleme suficient timp ca să-şi dea seama cât de bolnavă era soţia lui, pe care o dusese cu maşina la Los Angeles pentru analize, era deja prea târziu. În aceeaşi zi fusese pronunţat diagnosticul: sindromul lui Addison, o insuficienţă a glandelor suprarenale, uşor de tratat, dar ea murise în somn.

În timp ce gigantica navă de culoarea cărbunelui trecea huruind pe deasupra sa, Russell îşi încleştă

pumnii şi mai tare. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să ucidă câteva dintre stârpiturile acelea nenorocite pe care le bănuia că se aflau în interior. Obiectul se deplasa spre nord cu o viteză de aproximativ trei sute douăzeci de kilometri la oră. În momentul în care trecu mai departe, lăsând soarele să lumineze din nou parcarea din faţa berăriei Burlie’s, Russell dispăruse.

LA WASHINGTON, D.C., primele persoane care avură ocazia să vadă nava ce se apropia fură turiştii adunaţi pe platforma de observaţie a Monumentului lui Washington. Oamenii începură să coboare în fugă treptele construcţiei înalte de o sută şaptezeci de metri, călcând în picioare tot ce li se ivea în cale. Prima victimă fu o fetiţă de unsprezece ani, venită din Lagos, Nigeria. Deşi tatăl ei îi acoperise trupul cu al său, cineva o călcase pe spate, ea fiind cu capul pe una dintre trepte. Când tatăl o scoase afară în cele din urmă, trupul îi atârna inert şi lipsit de cunoştinţă – erau ultimele două persoane care părăseau clădirea. Neştiind că mai era cineva înăuntru, gardienii din Naţional Park deja plecaseră. Bărbatul privi în josul colinei ierboase şi văzu oameni alergând în toate direcţiile cât îi ţineau picioarele. Pe cerul din spatele colinei Capitoliului, unul din uriaşele discuri negre, încă lăsând în urmă dâre de fum, se ivise deasupra graniţei statului Maryland, huruind din ce în ce mai aproape. Degeaba striga omul la cei ce alergau pe lângă el, întrebând unde putea găsi un spital pentru fiica lui. Nimeni nu se oprea, nici măcar nu-şi încetinea fuga.

Mii de turişti neştiutori se revărsau afară din Smithsonian şi din alte muzee aflate de-a lungul promenadei. Ieşind la lumină şi dând cu ochii de giganticul disc care înainta încet pe cer, cei mai mulţi

erau cuprinşi de panică. Gloate mari de oameni înspăimântaţi alergau în toate direcţiile, izbindu-se orbeşte unii de alţii. Mame despărţite de copiii lor se opreau în mijlocul haosului, chemând iar şi iar numele micuţilor care se pierduseră. Unele încremeneau pe loc, strigând blesteme sau invocând numele Domnului. Ici-colo, grupuri de străini se adunaseră în jurul copacilor de lângă clădiri, fixând cerul fără un cuvânt. Mulţi alţii se prăbuşiseră la pământ, unii rugându-se, alţii chirciţi cu braţele deasupra capului. Alte mii de persoane, cohorte de funcţionari federali, se năpustiră în josul treptelor de granit, alergând, croindu-şi drum cu coatele spre gurile de metrou. Obiectul de pe cer inspira o spaimă instantanee şi paralizantă, ca un înger al morţii, scrâşnind din dinţi şi avansând inexorabil.

La mai puţin de doi kilometri depărtare, pe Pennsylvania Avenue la numărul 1600, Whitmore vorbea la telefon cu Ieşcenko, preşedintele Rusiei.

— Da, înţeleg, îi spuse el translatorului aflat pe aceeaşi linie cu ei. Spune-i că-l vom ţine la curent şi că Rusia şi Statele Unite trebuie să rămână alături în această încercare. În timp ce mesajul lui era tradus în limba rusă, se uită la Connie, dând ochii peste cap. Okay, şi transmite-i că i-am spus la revedere. *Da svidania.*

— Despre ce vorbea? întrebă Connie.

— Nu ştiu, cred că era beat.

Deodată uşile se dădură de perete şi în încăpere năvăli o funcţionară înspăimântată.

— E aici! ţipă femeia, alergând spre un rând de ferestre înalte care se deschideau către o terasă.

Whitmore şi Grey schimbară o privire, apoi se ridicară şi-o urmară la fereastră pe funcţionara îngrozită.

— Tăticule!

Patricia Whitmore traversă în fugă covorul înspre tatăl ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Ar fi trebuit să fii la parter, o certă tatăl ei. Dar în clipa următoare, dându-şi seama că făcuse o greşeală, îngenunche şi prinse în braţe fetiţa, care i se aruncă la piept. Alarmată de agitaţia ce cuprinsese Casa Albă, Patricia fugise de lângă guvernante. Whitmore o luă în braţe şi o duse într-un colţ liniştit al biroului, spunându-i cuvinte încurajatoare.

Când se răsuci în loc, văzu că tot personalul său încremenise pe terasă. Cu fetiţa în braţe se duse lângă ei.

Corpul negru al navei plana la mică altitudine deasupra capitalei, aproape deasupra lor. Marginea din faţă acoperea fluviul Anacostia, aruncând o umbră circulară cu un diametru de douăzeci şi cinci de kilometri. Instinctiv, Whitmore îşi strânse şi mai tare în braţe fetiţa care suspina, lipind-o şi mai mult de pieptul său, ca s-o ferească de acea privelişte cumplită şi înfricoşătoare. Fără să-şi dea seama, Connie şi ceilalţi se prinseseră unul de altul, înlănţuindu-se cu degetele şi cu braţele, ca să-şi menţină echilibrul şi să-şi înfrângă spaima profundă pe care le-o inspira nava. Numai agenţii Serviciului Secret care patrulau pe marginea acoperişului rămâneau calmi, preocupaţi doar de grijă de a-şi apăra şeful.

— Oh, Dumnezeule, şi-acum ce facem? şopti Connie.

— Trebuie să mă adresez naţiunii, spuse Whitmore. În clipa asta ţara e plină de oameni înspăimântaţi.

— Da, răspunse Connie. Printre ei mă număr şi eu.

FĂRĂ A COMUNICA pământenilor altceva decât simplul fapt că sosiseră, cele trei duzini de nave

spaţiale se răspândiră deasupra celor mai puternice şi mai populate oraşe ale globului, printre care: Beijing, Mexico City, Berlin, Karachi, Tel Aviv şi San Francisco.

În Japonia, cetăţenii din Yokohama urmăriseră mingea de foc ţâşnind din ceruri şi apoi oprindu-se la o altitudine de aproape două mii de metri, ca un cazan de fum clocotind. Botul navei se ivi dintre norii compacţi. Incredibila ei dimensiune înfioră de spaimă miile de privitori de pe docuri, preschimbându-i într-o gloată care scotea urlete de groază pe măsură ce apărea corpul navei, părând că nu se mai sfârşeşte. Plutise exact pe deasupra capetelor lor, cufundând timp de câteva minute marele port într-un amurg artificial şi tremurător, după care se deplasă mai departe spre nord. Era încă vizibilă de pe acoperişuri, plutind în aer la şaizeci şi cinci de kilometri distanţă de capitala ţării, Tokio.

În principala gară, starea de spirit se liniştise considerabil de îndată ce obiectul nu se mai aflase chiar deasupra acelui punct. Oameni încărcaţi cu bagaje se înghesuiau pe peroane, aşteptând nerăbdători trenurile care sperau să-i ducă în siguranţă în afara oraşului. Funcţionari ai gării, în uniforme albastre şi mănuşi albe, stăteau cocoţaţi pe containere, mai sus decât restul mulţimii, suflând din fluiere şi îndemnând oamenii să coopereze. Prin pereţii de plexiglas se vedea un batalion de soldaţi americani de la baza aflată în apropiere, mărşăluind ordonat pe stradă către o destinaţie necunoscută. Cel puţin pentru moment, evacuarea se desfăşura în ordine.

Aceeaşi scenă se repetă în oraşele din întreaga lume. Unul din cinci locuitori ai Pământului încerca să părăsească oraşele, aceşti uriaşi stupi ai omenirii, numai ca să descopere ce puţini dintre ei aveau loc pe

şosele, în trenuri şi metrouri. Aşa cum stăteau aşteptând, îngrămădiţi ca sardelele pe peroane, înghesuindu-se prin staţiile de autobuz sau strânşi unul în altul în remorcile unor camioane de ocazie, toţi discutau despre acelaşi lucru, indiferent de limbă în care vorbeau: cine sau ce se afla în interiorul acestor nave gigantice şi ce intenţii aveau? Exteriorul sinistru al navelor îi convingea pe cei mai mulţi că ele nu veniseră să facă schimb de daruri şi strângeri de mână. Şi totuşi, o bună parte rămâneau optimişti. Tehnologia avansată a navelor spaţiale, argumentau ei, sugera un grad corespunzător de evoluţie. Poate că extratereştrii dinăuntru erau reprezentanţii unei forme superioare de civilizaţie. Cu siguranţă că puteau să ne înveţe o mulţime de lucruri despre univers. Optimiştii comparau situaţia pământenilor cu cea a oamenilor de pe o insulă încă nedescoperită, rămaşi în stadiul epocii de piatră, care, ridicând privirea, ar fi dat cu ochii de un avion rotindu-se deasupra lor. Îngroziţi, ar fi presupus, probabil, că sosise sfârşitul lumii, când în realitate, echipajul avionului se afla acolo doar ca să-şi satisfacă curiozitatea şi setea de descoperiri.

Argumente ca acestea conduceau de regulă la concluzia deprimantă că oamenii nu se duseseră niciodată nicăieri numai din pură curiozitate. Cei care populaseră pentru prima oară America de Nord îi măcelăriseră pe indienii americani. Spaniolii distruseseră civilizaţia incaşă prin închisori şi boli. Primii albi care vizitaseră Africa fuseseră negustori de sclavi. Oriunde se întâmplase ca oamenii să „descopere” un nou teritoriu, transformaseră descoperirea într-o cucerire, supunând sau ucigând populaţia existentă. Din toate colţurile lumii se înălţa spre cer rugăciunea ca nou-veniţii să-i trateze pe

pământeni într-un mod mai civilizat decât se purtaseră ei unii cu alţii.

UNA DINTRE umbrele de douăzeci şi cinci de kilometri înghiţi portul New York, întunecând Statuia Libertăţii. Se deplasa direct înspre Manhattan. Grupuri, grupuri de newyorkezi se adunară pe malurile fluviului Hudson, sute de oameni necunoscuţi, majoritatea săraci, veniţi să vadă cu ochii lor cumplitul spectacol pe care-l urmăriseră la televizor cu o zi înainte, de dimineaţa până seara. Aşteptarea tăcută explodă într-un cor de ţipete omeneşti ce se întinse spre nord, de-a lungul fluviului, de îndată ce îşi făcu apariţia nava cea întunecată. Cu mult înainte ca huruitul ei profund să se facă auzit peste zgomotul traficului, neliniştea generală a oraşului ajunsese la apogeu. La vederea acestei privelişti, mulţimile de pe malul fluviului o luară la fugă în diverse direcţii, alergând spre casă, spre metrouri, spre maşinile personale sau oriunde îşi închipuiau că s-ar afla în siguranţă. Peste Bowery şi Wall Street cerul dispăru şi o vibraţie care-ţi îngheţa sângele în vine începu să pulseze prin sudul Manhattanului. Aripile laterale ale taxiurilor se izbeau unele de altele ca nişte talgere. Pietonii care se plimbau pe bulevarde fugiră de pe trotuare, ascunzându-se în cadrul uşilor sau pe după colţuri când văzură gigantul năpustindu-se asupra oraşului. Pretutindeni, în sunetul asurzitor de claxoane, oamenii alergau afară din case să privească nava trecând pe deasupra lor ori se repezeau în birouri sau restaurante ca să fugă cât mai departe de ea. Şi se părea că pretutindeni toată lumea ţipa.

Picioarele lui David se mişcară prin întunericul de smoală, urcând scara câte trei trepte deodată. Ajuns

sus, îşi propti umărul în uşă, deschizând-o, şi ieşi afară. Pe acoperiş se găsea o reţea densă de cabluri groase, care conectau antenele parabolice şi emiţătoarele cu birourile de dedesubt. O clipă după ce ieşi afară, în lumina soarelui, acesta dispăru. Centrul Manhattanului se găsea cufundat în acelaşi semiîntuneric care se aşterne de regulă pe timpul unei eclipse.

— Dumnezeu să ne ocrotească, murmură David, faţă în faţă cu colosul care zbura la joasă altitudine.

Prima sa reacţie fu să se aplece instinctiv, copleşit fizic în primul rând de masa obiectului care trecea pe deasupra lui. Burta navei era o suprafaţă nesfârşită, negru cu cenuşiu, întinzându-se până departe în zare. La fel ca modelul desenat de computer pe protuberanţele unei anvelope, această parte a navei era plină de reliefuri precise, ieşituri având dimensiunile unor clădiri, dispuse după un plan complex. Deşi obiectul se găsea mult deasupra oraşului, copleşitoarea lui dimensiune depăşea întinderea insulei pe care se afla David. Marginea dinspre vest înainta mult către New Jersey, iar extremitatea opusă acoperea Long Island. David avea senzaţia că nava se va prăbuşi peste el, un minuscul ţânţar ce înfruntă bara de protecţie a unui camion cu remorcă. În jurul lui, aparatele de pe acoperiş începură să vibreze, zăngănitul lor adăugându-se la huruitul continuu care umplea întreg oraşul. Alergă spre capătul nordic al clădirii, privind cum Central Park se cufunda în întunericul nopţii artificiale.

David şi-l imagină pe tatăl său, singur şi înspăimântat în casa lui de piatră. Ştia că Julius n-ar fi acceptat în vecii vecilor să-şi abandoneze locuinţa. Probabil că pusese scânduri la ferestre şi baricadase

uşile, pregătindu-se pentru o nouă Masada[1]. Şi totuşi, dintr-un motiv straniu, închipuirea din mintea lui David lăsă loc imaginii lui Julius jucând liniştit şah la masa din bucătărie. Îşi aminti de partidă din parc din aceeaşi dimineaţă şi, dintr-o dată, îl fulgeră o cumplită bănuială. Înţelesese.

— Dumnezeule mare, semnalul!

ÎN MIJLOCUL bazinului Los Angeles, colinele Baldwin rămâneau un amestec urât de câmpuri petrolifere părăsite şi case în valoare de un milion de dolari. Multe dintre aceste locuinţe ofereau o panoramă care se întindea din centrul oraşului până la ocean, la Santa Monica. Revistele etichetau locul ca fiind „cea mai frecventată zonă afro-americană a ţării”. Nenumărate Jaguaruri şi şosele circulare. În capătul străzii Glen Cover, înghesuită între două construcţii tradiţionale, cu câte patru dormitoare, se găsea o mică proprietate, cu un bungalou construit pe faleză. Această vilişoară roşu cu alb, împrejmuită de o curte bine întreţinută, semăna cu o trambulină bizară atârnând deasupra oraşului. Chiria era ridicol de convenabilă, închirierea casei reprezentând una dintre cele mai bune afaceri din Los Angeles. Chiriaşa era o tânără pe nume Jasmine Dubrow, care se mutase la vest de Alabama cu numai doi ani în urmă.

O minifurgonetă trase pe alee. Cea care o conducea, o gospodină energică, „Joey” Dunbar, desprinse centura de siguranţă a pasagerului de lângă ea, ajutându-l să deschidă portiera.

— Poftim cheia, Dylan, ciripi ea.

— Mulţumesc, doamnă Dunbar.

[1] Veche fortăreaţă în Israel, ultimul bastion al unei revolte din Iudeea (66-73 e.n.)(n.trad.).

Dylan, fiul în vârstă de şase ani al lui Jasmine, luă cheia casei, apoi se lăsă să alunece de pe locul său până când atinse pământul cu picioarele. Era îmbrăcat în salopetă Oshkosh, pantofi de sport Nike şi un rucsac You & I, ţinuta la modă a copiilor din cartier.

— Luaţi-vă cu toţii rămas-bun de la Dylan! gânguri doamna Dunbar.

Cei trei copii prinşi cu centuri de siguranţă pe bancheta din spate îi făcură cu mâna de după spătarul scaunului. Dylan nu le vedea decât mâinile, totuşi le răspunse la salut.

— Nu uita să-i spui mamei tale că în week-end-ul următor poţi dormi la mine. Ai înţeles? Hai, pa. Te-aştept până intri.

Un Mercedes Benz decapotabil intră în trombă pe stradă, gonind cu optzeci de kilometri la oră. Săltă peste o denivelare, lovindu-se cu fundul de asfalt. Revoltată, Joey se răsuci să vadă cine conducea în asemenea hal printr-un cartier liniştit ca acela, dar observă că vecinii se cocoţaseră pe acoperişuri, privind cu binoclul. Curioasă din fire, se răsuci pe călcâie să vadă la ce se uitau.

— Ce e? Ce vedeţi aşa interesant? întrebă ea, scrutând exasperată împrejurimile.

Atunci dădu cu ochii de obiectul de pe cer şi amuţi brusc. Rămase cu privirea aţintită spre apus, pe deasupra acoperişurilor, dezgolindu-şi dinţii într-o grimasă inconştientă. Nu se clinti din loc, până când un scrâşnet de frâne o smulse din încremenire. Un alt vecin intrase la repezeală în marşarier pe aleea din faţa casei, lăsând urme de cauciuc pe asfalt în clipa în care dăduse colţul în viteză.

Dylan nici nu ajunsese la jumătatea distanţei până la locuinţă că guvernanta ambalase motorul, întorcând în

loc şi lăsând băiatul năucit, cu ochii aţintiţi spre cer.

— Mami, trezeşte-te! Uită-te acolo! ţipă el, dând buzna pe uşă. Ducându-se glonţ în camera ei, se aruncă pe pat. Mami, vino afară să vezi.

Jasmine îşi acoperi repede trupul gol cu cearşaful, însă nu schiţă nici o altă mişcare.

— Ce să văd, dragule? E prea devreme.

— O navă spaţială!

David văzuse situaţii asemănătoare în desene animate şi ştia exact ce e de făcut. Fără să mai piardă timpul, alergă la fereastra din faţă, cu intenţia de a trage asupra obiectului şi a-l doborî.

— Ce-are căţelul tău? întrebă o voce adormită de bărbat.

Boomer, ogarul auriu al lui Jasmine, începuse să latre cu câteva minute înainte să intre Dylan. Urmându-l pe băiat în camera din faţă, se întoarse, ducând în bot un baschet pe care-l depuse la căpătâiul unei umflături mari, aflate sub cearşaf lângă Jasmine. Momâia se răsuci, dând cearşaful la o parte.

— Da’ n-ai de gând să mă laşi să dorm?

Steven Hiller, un bărbat frumos şi musculos mergând pe treizeci de ani, se săltă fără chef în capul oaselor, privind fix câinele neliniştit. Expresia lui acră arăta clar că ar mai fi avut nevoie de vreo oră de somn. El şi Jasmine fuseseră plecaţi până târziu cu o seară în urmă, rămânând la restaurantul Hal’s până la ora închiderii, după ce dăduseră o raită pe la cluburile de noapte.

— Vrea să ne impresioneze, mormăi Jasmine cu nasul în pernă.

Ameţit, Steven se uită în jurul său. Pe un poster se zbenguiau veseli câţiva delfini, în timp ce alţii mai mici, de data asta statuete, erau aranjaţi pe măsuţa de

toaletă şi pe noptiere. Un şir de haine aruncate în grabă ducea din hol până la pat. Un instantaneu înrămat al lui Steve în carlinga unui avion de luptă cu reacţie făcea cu ochiul de pe măsuţa de toaletă. Halatul lui şi al ei atârnau în cârlige lângă uşa de la baie. Steven ascultă câinele şi copilul din camera cealaltă şi o clipă fu surprins că se găsea într-o situaţie atât de domestică. Aşa trăiesc oamenii căsătoriţi, îşi spuse el. Dacă ideea i-ar fi trecut prin minte cu câteva luni în urmă, s-ar fi îmbrăcat rapid şi ar fi luat-o la picior fără zăbavă. Acum însă, cu capul sprijinit de tăblia patului, se mulţumi să zâmbească. Cred că-mi place.

El şi Jas avuseseră întâlniri pasionate şi mistuitoare – fără a mai avea şi alte legături – vreme de un an, ori de câte ori Steve reuşea să vină la oraş în week-end. Dar nu-şi dăduse seama că se îndrăgostise de ea decât atunci când două bombardiere experimentale F-l9 aterizaseră la baza navală El Toro, unde era repartizat. În mod normal, sosirea unor astfel de avioane ar fi trebuit să-l ţină pe un pilot pasionat ca Steve legat de bază, în aşteptarea unei ocazii de a le pilota. Când, în loc de asta, alesese să-şi petreacă timpul cu Jasmine, înţelesese că lista priorităţile sale era pe cale să se schimbe.

După absolvirea Academiei de Aviaţie învăţase să zboare pe toate tipurile de aparate de care dispunea baza. Când era adus unul nou, fie el un vechi bombardier din Cel de-al Doilea Război Mondial sau un avion de spionaj ultrasecret, Steve reuşea să obţină aprobarea de a se ridica la bordul lui. În week-end-urile libere, sărea în Mustangul roşu decapotabil şi gonea pe autostrada 405 până în Los Angeles, oraşul său natal. Se distra tot week-end-ul, facându-şi de cap în casa

părinţilor sau la locuinţa uneia dintre prietenele sale. Avea faima unui bărbat care ştia să se poarte cu femeile şi se pricepea să le intre în graţii. Pe urmă, într-o seară, părinţii îl obligaseră să-i însoţească la unul dintre dineurile lor plicticoase, unde – spre marea lui surpriză – se îndrăgostise de una dintre invitate, superba femeie care stătea acum întinsă lângă el, cufundată într-un somn adânc. Se întoarse şi studie perfecţiunea pielii ei de culoarea cafelei şi curba graţioasă a umărului coborând spre piept. Boomer continua să scheaune. Scâncea şi se învârtea în loc cu coada între picioare. Steve ştia că nu avea rost să-i mai opună rezistentă. Pentru dimineaţa aceea se terminase cu somnul. Se ridică din pat şi se duse la baie. În timp ce se uşura, remarcă un flacon înalt de sticlă în spatele scaunului de toaletă. I se părea sau uleiul de baie din interior tremura uşor? Ştia că nu putea să urineze chiar cu atâta forţă. Îi reţinu atenţia zbârnâitul unui elicopter care zbura la joasă altitudine – un Marietta, judecând după zgomotul motorului. Când îşi termină treaba, privi afară pe fereastra îngustă a băii. Nu putea vedea elicopterul, în schimb i se oferea o privelişte excelentă asupra vecinilor. Un bărbat şi o femeie alergară către Range Roverul lor, aruncând câteva lucruri pe bancheta din spate, după care ieşiră în marşarier de pe alee.

— Bizar, murmură tânărul, adresându-se imaginii sale din oglindă.

Se uită iar la uleiul din flaconul cel înalt. Nu exista nici o îndoială: continua să tremure uşor. Steve rămase o clipă absolut nemişcat. Printre focurile de armă ale lui Dylan, venind dinspre sufragerie, i se păru că aude şi un huruit. Se duse repede în dormitor, şi căută telecomanda.

— Ce faci, iubitule?

Accentul de Alabama al lui Jasmine era mai pronunţat atunci când era obosită.

— Cred că are loc un cutremur şi vreau să deschid televizorul.

— Unde-i Dylan?

Jasmine se ridică în capul oaselor, pierindu-i brusc tot somnul.

— Dylan, vino încoace! strigă ea spre camera alăturată.

Televizorul se trezi la viaţă, înfăţişând-o pe crainica locală, care citea din însemnările avute în faţă.

—... prin ţinuturile din sud, dar până în prezent nu s-au semnalat victime sau distrugeri materiale. Eve Flesher, purtătoarea de cuvânt a primarului, a dat publicităţii o declaraţie pe treptele Primăriei cu numai câteva momente înainte, îndemnând oamenii să nu intre în panică.

În timp ce începea să se deruleze caseta cu conferinţa de presă, Dylan năvăli în dormitor, în stilul lui Rambo.

— Bună, Steve!

— Salut, Dylan! Cei doi se îmbrăţişară, spunându-şi bună dimineaţa. În ce-ai tras, în haiduci?

Dylan îl privi, de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Care haiduci? Trag în extratereştri.

— În extratereştri?

Steve şi Jasmine schimbară între ei o privire plină de subînţelesuri. Dylan avea o imaginaţie bogată, iar lor le plăcea să-l încurajeze să le povestească despre fanteziile sale.

— Ai nimerit vreunul? îl întrebă mama sa.

Dylan se mulţumi s-o privească fix, tulburat. Era

suficient de mare ca să-şi dea seama când adulţii nu-l luau în serios.

— Credeţi că-i doar un joc, dar am să vă arăt.

— Mă duc să văd nava spaţială, i se adresă Jasmine lui Steve, lăsându-se trasă afară din dormitor. Pe urmă vrei să-ţi fac nişte cafea? Vin şi eu. Ar putea fi o treabă de competenţa puşcaşilor marini.

Pornind spre uşă, mai aruncă o privire spre televizor. Aşa cum se obişnuia aproape în fiecare lună, ori de câte ori în oraş se resimţea o zgâlţâitură cât de mică, postul de televiziune dădea imagini cu seismografele de la Cal Tech, din Pasadena. Ca un adevărat californian, Steve învăţase să nu acorde atenţie cutremurelor. Dar când închise aparatul, huruitul continuă să se audă, crescând în intensitate.

Farfuriile căzură, spărgându-se de podeaua bucătăriei, şi Jasmine ţipă ascuţit. Steve alergă afară din dormitor şi o găsi luptându-se să-l tragă pe Dylan din dreptul ferestrei. Părea speriată de moarte de ceea ce văzuse afară. Steve dădu de perete uşa de la intrare şi ieşi pe verandă, pregătit să înfrunte pe oricine şi orice s-ar fi aflat acolo. Sau, cel puţin, aşa îşi închipuia.

Una dintre navele spaţiale rău prevestitoare tocmai înainta spre centrul oraşului, ca un nor de furtună otrăvitor. În această dimineaţă aproape lipsită de poluare, munţii Santa Monica şi San Gabriel din jurul oraşului păreau minusculi, reduşi la dimensiunea unor muşuroaie datorită proporţiilor stupefiante ale obiectului care plutea în aer. Întreaga zonă din jurul oraşului Los Angeles semăna cu un uriaş stadion acoperit cu un plafon demontabil, care acum se închidea puţin câte puţin.

— Ce-i asta? strigă dinăuntru Jasmine.

Steve îşi mişcă buzele, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Se strădui să-şi recapete sângele rece şi observă cu atenţie obiectul.

Partea de deasupra a navei era o cupolă arcuită, nu prea înaltă şi netedă, cu excepţia unei adâncituri ca un crater, amplasată chiar în bot, lată de vreun kilometru şi jumătate. Din această cavitate ieşea o turelă neagră şi strălucitoare, aducând în linii mari ca formă şi dimensiuni cu un zgârie-nori. Era perfect dreptunghiulară, afară de punctul unde peretele posterior se mula pe curbura adânciturii. Turela era neagră ca smoala lichidă. Neregularităţile de pe suprafaţa sa sugerau uşi sau ferestre mascate de ecrane.

Partea inferioară era, în general, plată şi avea o structură distinctă. Semăna cu o floare cenuşie, perfect simetrică, formată din opt petale. Aceste petale aveau o nuanţă albăstruie şi se întindeau cu câţiva kilometri buni în afara marginilor ridicate în sus ale navei. Văzute de departe, fiecare prezenta aceeaşi transparenţă sclipitoare, brăzdată de nervuri, a aripilor unei insecte. Fiecare „petală” părea construită din optsprezece plăci groase, dispuse în şiruri lungi, astfel încât să realizeze o suprafaţă zimţată. Pe ele se aflau o mulţime de structuri cu aspect industrial. Lui Steve îi păreau a fi platforme de încărcare, echipamente de întreţinere, hublouri de observaţie şi alte mecanisme de mari dimensiuni. Aceste structuri nu reprezentau elemente separate, fixate individual de pântecele navei, ci părţi din ea, ieşind în afară ca o infinitate de tumori bine delimitate, profilate imediat sub pielea strălucitoare. Ceva mai departe de Steve, miezul florii consta dintr-o placă netedă de oţel cu linii săpate adânc, într-un model geometric simplu. La început îşi

închipui că aceste linii reprezentau un fel de ornament hieroglific, dar când îi trecură pe deasupra capului, i se părură a fi mai curând contururile unor uşi complicate. Nava nu avea nimic decorativ. Era un şlep plutitor, evident construit cu scop funcţional şi nu estetic.

Prima reacţie a lui Steve fu una de dezgust. Nu numai din pricina dimensiunilor obiectului care-i plutea deasupra capului său a spaimei instinctive de a se simţi prins în capcană sub un posibil prădător. Aspectul navei avea în el ceva neliniştitor, ceva conţinut în însăşi arhitectura sa.

Aspectul ei sinistru, implacabil şi lipsit de bucurie, dezvăluia o latură urâtă şi strict utilitară a personalităţii constructorilor. Ca şi cum toate deşeurile industriale rezultate în decursul timpului ar fi fost adunate la un loc într-un singur morman colosal de mizerie, apoi transformate în această cutremurătoare maşină, complicată şi înfricoşătoare. Şi totuşi, exercita o fascinaţie sumbră, la fel ca fotografiile realizate la microscop ale unor purici sau ale unor ciuperci, care dezvăluie o anume frumuseţe hidoasă.

CÂND DAVID reveni la parter, biroul era complet gol. Monitoarele care acopereau peretele funcţionau în gol. Potrivind volumul unuia dintre aparate, David ascultă orice informaţie i-ar fi putut confirma sau dezminţi noua teorie. CNN, cu imaginea încă distorsionată, combinase din litere uriaşe şi strălucitoare un anunţ în trei dimensiuni, care se răsucea spre privitor până când umplea ecranul: „Vizitatori: contact sau criză?” Wolf Blitzer, cu un aer istovit, stătea afară în noaptea artificială pogorâta asupra Pentagonului.

— Oficialităţile din cadrul Pentagonului tocmai au confirmat cele relatate de CNN. Alte nave spaţiale,

asemănătoare cu cea care pluteşte exact în dreptul meu, s-au postat deasupra a treizeci şi şase de oraşe mari de pe întreg globul. Nimeni dintre cei cu care am discutat aici nu doreşte să facă o declaraţie oficială, dar, în particular, mai multe persoane şi-au exprimat tristeţea şi dezamăgirea faţă de faptul că sistemele noastre de apărare spaţială nu ne-au putut avertiza din timp.

Pe ecran apăru o altă imagine. Era o hartă a lumii, cu amplasamentul navelor spaţiale. David dădu din cap. Era exact ceea ce se aşteptase să vadă. Auzi un glas venind dinspre biroul părăsit al lui Marty şi porni într-acolo.

— Da, ştiu, mamă. Nu vrei să te calmezi o clipă? Marty se târâse sub masă de lucru şi urlă în receptor. Când David îşi vârî capul prin deschizătura uşii, salutându-l, Marty se sperie atât de tare, încât se lovi cu capul de tăblia mesei. Au! Nu-i nimic, sunt bine. Cum? Păi, bineînţeles că-i fiinţă umană. E salariatul nostru, mamă.

— Spune-i să-şi facă bagajele şi să plece din oraş, zise David.

— Aşteaptă puţin, mamă. Marty acoperi receptorul cu palma. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Fă ce ţi-am spus! urlă David.

— Mamă, taci şi ascultă-mă. Împachetează-ţi câteva lucruri, urcă în maşină şi du-te la mătuşa Ester. Nu mă întreba. Du-te. Sună-mă când ajungi acolo. Marty închise telefonul şi ieşi în patru labe de sub masă de lucru. Okay, pot să ştiu şi eu de ce mi-am trimis mama în vârstă de optzeci şi doi de ani tocmai la Atlanta?

David se plimba cu paşi mari prin biroul răvăşit cufundat în gânduri.

— Ţii minte când ţi-am spus că semnalul ascuns în

emisia noastră satelit parcurge lent un ciclu care duce la dispariţia lui?

Marty îşi aminti deodată de defecţiunea imaginii televizate care-l îngrijorase atât de mult cu câteva ore înainte.

— Nu prea. Ceva cu un semnal în interiorul altuia, asta e tot ce-mi amintesc.

— Despre asta-i vorba: semnalul ascuns. Marty, e o numărătoare inversă.

— O numărătoare inversă?

Nu suna prea bine. Marty depărtă jaluzelele şi se uită la formă întunecată de afară.

— Numărătoare inversă pentru ce?

— Gândeşte-te puţin. E exact ca la şah. Mai întâi îţi plasezi piesele într-o poziţie strategică. Pe urmă, la momentul oportun, ataci năprasnic principalele piese ale adversarului. Acum înţelegi cum procedează?

David făcu semn spre imaginea televizată a unei nave spaţiale staţionate deasupra oraşului Beijing, în China.

— Se postează deasupra celor mai importante oraşe de pe mapamond şi folosesc acest semnal ca să-şi sincronizeze atacul. În aproximativ şase ore, semnalul va dispărea şi numărătoarea inversă va înceta.

— Şi atunci?

— Va fi şah mat.

Lui Marty îi trebui un minut ca să asimileze informaţia, după care simţi că se sufocă. Deschise o cutie de sifon şi apucă receptorul.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Fratelui meu Joshua, bietului meu psiholog, avocatului... Oh, dă-l în mă-sa pe avocat.

David înşfăcă un al doilea telefon şi apăsă tastele, formând un număr de unsprezece cifre la care sunase

arareori, dar pe care-l cunoştea pe de rost. În timp ce telefonul făcea apel, toate televizoarele din încăpere se comutară pe aceeaşi imagine.

Preşedintele Statelor Unite se apropie de podiumul sălii pentru conferinţe de presă a Casei Albe, străduindu-se din răsputeri să inspire calm şi încredere. Totul e sub control, nu este cazul să vă lăsaţi cuprinşi de panică. În timp ce câteva persoane, printre care Grey şi Nimziki, i se alăturară pe micul podium, Whitmore adresă întregii încăperi un zâmbet încordat.

— Americani, cetăţeni ai lumii, un eveniment fără precedent, de importanţă istorică, e în curs de a se petrece. Întrebarea veche de când e lumea dacă noi, pământenii, suntem sau nu singuri în univers, a primit răspuns o dată pentru totdeauna...

— Aici departamentul de relaţii cu publicul.

Vocea de la celălalt capăt al firului era laconică şi profesională. Alo, numele meu e David Levinson. Sunt soţul doamnei Connie Spano. Am o problemă urgentă. Trebuie să vorbesc cu ea fără întârziere.

— Regret, dar este la o întrunire, răspunse bărbatul. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum. Ştiu că-i ocupată. O văd la televizor. Dar problema mea e cu mult mai importantă, credeţi-mă. Duce-ţi-vă s-o chemaţi.

Tonul lui David era imperativ.

— Aşteptaţi o clipă.

David îşi îndreptă din nou atenţia spre discursul preşedintelui. Connie stătea în picioare împreună cu un grup de persoane lângă podium, chiar în arcada care dădea spre birourile Casei Albe. Un tânăr, probabil bărbatul cu care vorbise David, veni până la uşă şi-i

murmură ceva la ureche. O clipă mai târziu, Connie se furişă discret şi profesional prin intrarea păzită. David simţi un val de uşurare. Nu fusese sigur dacă ea va accepta convorbirea.

— Ce doreşti? şuieră Connie în receptor.

Luat complet prin surprindere, David abia reuşi să bâiguie:

— Connie, ascultă, trebuie să pleci de acolo. Vreau să spun de la Casa Albă. O secundă nici unul nu ştiu ce să spună. David părea să fi redeschis un subiect neplăcut asupra căruia discutaseră de nenumărate ori până atunci. Conştient că nu comunica ceea ce avea de spus, David zise pe nerăsuflate: Aşteaptă, n-ai înţeles. Trebuie să pleci din Washington.

Supărată pe ea însăşi că părăsise conferinţa de presă, Connie încercă să pună capăt conversaţiei.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru mine, dar aici trecem printr-o criză, asta în caz că n-ai observat. Trebuie să te las.

Dându-şi seama că ea se pregătea să-i închidă telefonul, David urlă în receptor: Am lucrat toată ziua în problema cu dereglarea satelitului şi am înţeles ce se întâmpla. Ne vor ataca, spuse David dintr-o singură suflare.

Timp de o clipă la celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. David îşi închipui că ea se gândea la cele auzite, dar îndată îşi dădu seama că doar acoperise receptorul cu palma, ca să discute cu unul dintre asistenţi.

— Ne vor ataca, repetă Connie. Zi-i mai departe.

Faptul îl înfurie. El încercase s-o sune şi să-i salveze viaţa, iar tot ce-i lipsea era ca fosta lui soţie să-i vorbească pe un ton condescendent.

— Exact cum ai auzit, ne vor ataca, repetă el cu glas

uşor arţăgos. Semnalul reprezintă o numărătoare inversă. Când spun „semnal”, mă refer la semnalul care a provocat dereglarea satelitului. Îi putea simţi nerăbdarea. Ştia că nu-i furniza informaţiile în ordine, fapt care-l făcea să se simtă şi mai nervos. Am urcat pe acoperiş şi deodată am făcut descoperirea. În dimineaţa asta am... Connie?

Îi închisese telefonul. Apăsă violent pe butonul de recompunere a numărului, dar îşi dădu seama că n-ar fi servit la nimic. Ea ar fi refuzat să vină la telefon a doua oară. Se uită la imaginea alburie a preşedintelui Whitmore.

—... Personalul meu şi cu mine rămânem aici, la Casa Albă, încercând să intrăm în legătură...

Auzind acestea, David înţelese ce avea de făcut. Îşi împachetă laptop-ul şi câteva dischete, apoi îşi înşfăcă bicicleta şi porni către uşă.

— Marty! strigă el spre celălalt capăt al biroului. Nu mai pierde vremea şi părăseşte oraşul chiar în clipa asta.

Marty, aflat tot la telefon, asculta sfârşitul cuvântării lui Whitmore.

—... prin urmare, rămâneţi calmi. Dacă sunteţi nevoiţi să plecaţi din aceste oraşe, vă rog s-o faceţi în mod ordonat şi lipsit de riscuri. Vă mulţumesc.

UN TAXI CARE încerca să ruleze de-a lungul trotuarului se izbi de un camion cu marfă care execută aceeaşi manevră. David, pedalând furios, intra şi ieşea din traficul intens. Pretutindeni în jurul lui străzile erau complet blocate. Chiar şi pe pod, lumea care-l traversă pe jos avansa mai repede decât maşinile.

Un sfert de oră mai târziu, ajunse în dreptul unui şir de case îngrijite din Brooklyn, construite din piatră

maronie. Viră în ultima clipă, evitând la ţanc o saltea aruncată pe o fereastră de la etajul al doilea. Pe toată strada, locatarii îşi împachetau ce puteau, pregătindu-se să plece din oraş.

Bătu în disperare cu pumnul în uşa tatălui său, până când într-un târziu aceasta se dădu de perete şi David se trezi nas în nas cu o puşcă pneumatică.

— Hei, tată! Eu sunt.

Julius coborî arma, uitându-se în susul şi-n josul străzii, după care îşi trase fiul înăuntru.

— Vulturi! La televiziune s-a anunţat că au şi început cu tâlhăriile. Jur în faţa lui Dumnezeu că, dacă-mi intră cineva în casă, îl împuşc.

— Tată, ascultă, mai ai Valiantul?

Julius îşi arcui bănuitor o spînceană.

— Da, îl mai am. Dar ţie ce-ţi pasă? Nici măcar n-ai permis de conducere.

— N-am nevoie de permis. Îl privi pe bătrân drept în ochi. Ai să conduci dumneata.

STEVE STĂTEA lângă pat, împachetându-şi hainele de week-end pe care nu mai avusese ocazia să le poarte, îmbrăcat în uniforma de ofiţer, cu un surâs seducător pe buze, gesturile lui deveneau precise şi disciplinate, căpătând o graţie atletică ce dovedea cât de nerăbdător era să se întoarcă la El Toro şi, la nevoie, să le dea nepoftiţilor o lecţie. Jasmine se sprijinea de un perete, rozându-şi unghia, vizibil tulburată.

— Ai putea pretinde că n-ai auzit anunţul, îi zise ea.

El se mulţumi să chicotească şi continuă să-şi facă bagajele.

— Iubito, doar ştii cum e. Ne recheamă la bază şi trebuie să mă prezint.

— Numai pentru că vă recheamă... Pun prinsoare că jumătate din oameni nu se vor duce.

— Hei! o opri el. Jazzy, de ce te porţi aşa?

Jasmine arăta de parcă ar fi fost gata să plângă, iar Steve se duse lângă ea s-o consoleze. Vru s-o înlănţuie cu braţele, dar ea îi dădu peste mâna, trântind din greşeală unul dintre delfinii de pe noptieră.

— Am să-ţi spun de ce mă port aşa! îi strigă Jasmine, smucind perdelele la o parte ca să-i arate cerul. Pentru că obiectul ăla mă sperie de moarte.

Se izbi de uşa şifonierului, lăsându-se să alunece la podea.

— Ascultă-mă.

Steve se lăsă pe vine ca s-o privească în faţă şi ridică delfinul de sticlă, rămas intact.

— Nu cred c-au zburat prin univers nouăzeci de miliarde de ani lumină doar ca să aterizeze aici şi să înceapă o luptă. E un moment absolut uluitor în istoria omenirii.

Era o frază răsuflată, dar Steve nu se îndoia de adevărul ei. Nu vedea nici un motiv de teamă. Era un sentiment inexistent la un bărbat curajos şi înzestrat cu spirit de sacrificiu. Pur şi simplu, nu accepta ca cineva să se lase copleşit de spaimă. Cunoştea o mulţime de oameni care se lăsau doborâţi de mii de spaime mărunte şi care acceptaseră ca teamă să devină o obişnuinţă. Se temeau atât de mult de eşecuri, de umilinţe, de durerea fizică, încât încetaseră să-şi mai asume riscuri, să trăiască din plin. Ce admirase întotdeauna mai mult la Jasmine era curajul ei. La fel ca toţi ceilalţi, şi ea trăia înconjurată de incertitudini, dar niciodată nu părea să se frământe pentru lucrurile minore care-i încătuşau pe alţii, ca nişte cămăşi de forţă: bani, lipsa de timp, părerile

altora despre ea.

Încercă din nou s-o prindă de mână, şi, de data asta, ea nu-l mai respinse.

În timp ce se uitau unul în ochii celuilalt, în minte le veni din nou marea întrebare. Aceeaşi pe care în ultimele luni îşi dăduseră silinţa s-o ignore: ce anume însemnau unul pentru altul şi dacă relaţia lor era sortită unui viitor serios. Steve înghiţi în sec. În buzunar avea o cutiuţă pe care ar fi vrut s-o scoată şi să i-o arate – ceva ce comandase cu câteva săptămâni în urmă. Buzele-i încercau zadarnic să rostească vorbele care i-ar fi îngăduit să abordeze subiectul. Voia să-i pună o întrebare, întrebarea aceea. Dar consecinţele acelei simple întrebări ar fi însemnat ruina carierei sale. Aşadar, incapabil să aleagă între cele două lucruri la care ţinea cel mai mult, alese o manevră ocolită.

— Hai, condu-mă până la maşină.

Jasmine era curajoasă, dar asta nu însemna că nu se temea de nimic. De prea multe ori fusese abandonată şi pierduse prea multe ca să înfrunte situaţia de faţă cu încrederea senină a lui Steve. Simţea că, în cele din urmă pusese ordine în viaţa ei, că pentru prima oară trăia o împlinire, iar acum, o dată cu sosirea navei spaţiale, totul ameninţa să se destrame. Din punct de vedere raţional, înţelegea că Steve primise ordin să se întoarcă la bază, ceea ce nu însemna că urma s-o părăsească. Dar, în acelaşi timp, treceau printr-un moment de cumpănă, iar primul gest al lui Steve fusese să-şi facă bagajele.

— Pot să-l iau cu mine? Steve puse mâna pe micul delfin de sticlă. Îţi promit că-l aduc înapoi.

Ea zâmbi şi încuviinţă din cap. Nu avea de ales, trebuia să încerce să-l creadă.

TOATĂ NOAPTEA Steve lăsase Mustangul cu capota coborâtă şi când ieşi din casă, îl găsi pe Dylan la volan. După ce-l luă în braţe, dându-l jos din maşină, se întinse spre bancheta din spate, după o sacoşă pe care o pusese acolo.

— Am ceva pentru tine, puştiule. Ţii minte că ţi-am promis să-ţi aduc nişte artificii? Steve îi puse pachetul în braţe, adăugând: Dar trebuie să umbli cu ele cu mare atenţie.

Dylan rupse ambalajul, dând la iveală un mănunchi de tuburi din hârtie viu colorată, prelungite cu nişte beţişoare. Arătau ca nişte sticluţe-eşantion ceva mai mari şi pe fiecare era scrisă denumirea FyreStix.

— Ooh, artificii! exclamă extaziat băiatul, întinzându-i mamei lui obiectele sacre, ca să le studieze. Din cele mari şi grozave.

Jasmine aruncă o privire către Steve: *Oh, mii de mulţumiri!*

— Voiam să le aprind chiar eu diseară, în parc, dar... Trebuie să le înfigi în iarbă şi ele ţâşnesc în sus la vreo şase metri, împrăştiind un mănunchi de culori frumoase.

Jasmine nu-l asculta decât în parte, cu atenţia distrasă de priveliştea navei uriaşe care se oprise deasupra celei mai înalte clădiri din Los Angeles. Curând după ce încetase să mai înainteze, nava începuse să se rotească foarte lent, iar huruitul amuţise.

Steve vârî mâna în buzunarul jachetei şi scoase cutioară. Îi era greu s-o vadă pe Jasmine înspăimântată.

— Am o idee, zise el cu un aer gânditor. De ce nu

împachetezi câteva lucruri pentru tine şi pentru Dylan? Se uită în susul şi în josul străzii. Aţi putea să veniţi şi să staţi cu mine la bază în astă-seară.

Invitaţia o luă prin surprindere pe Jasmine. Steve n-o invitase niciodată nicăieri în apropierea bazei şi nici ea nu-i ceruse să vină. Ştia că el avea motive bine întemeiate de a nu fi văzuţi împreună. Dintr-o dată o cuprinse grija pentru el.

— Eşti sigur că e bine? Nu te deranjează?

— Păi, se plânse el, voi fi nevoit să le sun pe toate celelalte prietene ale mele şi să-mi amân pe altă dată întâlnirile amoroase, altfel nu, nu mă deranjează.

Ea îl plesni peste braţ.

— Iar începi să te dai mare. Să-ţi spun ceva, domnule căpitan, nu eşti chiar atât de fermecător pe cât te crezi.

— Ba da, sunt.

Steve surâse larg şi sări în maşină.

— Clăpăugule!

— Aschimodie! replică el, ambalând motorul. După o ultimă sărutare, demară, strigându-i peste umăr: Ne vedem diseară.

Privindu-i prin oglinda retrovizoare cum îi făceau cu mâna, se întrebă dacă procedase bine invitând-o pe Jasmine la El Toro. Era numai o soluţie de compromis.

Cât despre Jasmine, ea se simţea bine dispusă şi totodată îngrozită. Rămase în stradă împreună cu Dylan până ce maşina roşie decapotabilă dispăru de cealaltă parte a colinei, apoi se uită încă o dată la margareta plină de tumori care se rotea încet, acoperind cerul. Îşi luă fiul în braţe şi-l duse în casă, smulgându-i din mână pachetul cu artificii.

— Pe astea le iau eu, mulţumesc.

— Zău aşa, mamă!

AUTOMOBILUL PLYMOUTH VALIANT al lui Julius era ca scos din cutie. Bătrânul îl ţinea sub prelată în garaj şi cea mai mare parte a kilometrajului de la bord era reprezentată de drumurile săptămânale la băcănie. Viteza maximă pe autostradă era de regulă un rulaj enervant de nouăzeci de kilometri la oră, chiar şi pe timpul călătoriilor în afara oraşului, motiv pentru care David nu încercase niciodată să-şi ia carnet de conducere. Dar cum acesta era un caz de forţă majoră, bătrânul gonea acum pe autostradă cu viteza nebună de nouăzeci la oră. Faza mare a maşinilor mai rapide se aţintea asupra lor ca ochii unor lupi mecanici. Multe dintre acestea erau încărcate la refuz cu oameni, valize şi cutii cu alimente. Câteva aveau deasupra saltele legate unele de altele, mărind rezistenţa la vânt, iar când treceau, vâjiind, pe lângă Julius şi David, toţi pasagerii întorceau capul, holbându-se la cei doi bărbaţi în automobilul lor vechi de culoare albastru-închis, care înaintau de parcă ar fi savurat o excursie de duminică. Chipurile din spatele ferestrelor erau crispate în măşti ale terorii, consecinţă a celor douăsprezece ore de când se declanşase invazia.

— Mergi mai încet, ţicnitule! strigă Julius, agitând pumnul în direcţia unui microbuz care-i depăşise, gonind cu viteză dublă faţă de Valiant.

— Nouăzeci, tată, te rog, zise David, făcându-l pe bătrân din nou atent la vitezometru. Ai redus viteza.

— Am redus-o?

— Ai scăzut sub nouăzeci. Menţine viteza maximă.

David ar fi vrut să depăşească toate maşinile de pe autostradă, însă cunoştea limitele tatălui său, printre care se număra şi viteza de nouăzeci la oră. Dacă accelerau mai mult de-atât, Julius avea sentimentul că

maşina se va dezintegra sub ei. David îşi muşcă limba, încercând să se calmeze. Încă mai era timp. În plus, nu putea insista prea mult, după ce că Julius acceptase misiunea.

David se aşteptase că taică-său să protesteze, să vocifereze şi să-i ţină predici cel puţin o jumătate de oră cum că era o idee absolut ridicolă. Dar de îndată ce David îi explicase pe nerăsuflate de ce trebuia să ajungă acolo, Julius se aplecase, privind fix în ochii fiului său timp de câteva secunde, de parcă ar fi căutat să afle ceva anume. Ceea ce văzuse acolo îl convinsese.

— Fă-mi un sandviş, ceruse el, ridicând din umeri. Eu mă duc să-mi iau haina.

Treizeci de minute mai târziu ieşeau din oraş, în mare parte datorită incredibilei vitejii a lui David într-ale navigaţiei. Cum îşi petrecuse o mare parte din viaţă pe bancheta din spate a taxiurilor, cunoştea toate scurtăturile posibile. De îndată ce ajunseră pe autostradă, îndreptându-se spre Washington, David îşi deschise laptop-ul, ca să afle mai multe despre semnal, încă surprins că planul său întâmpinase aşa de puţină rezistenţă din partea tatălui, de obicei atât de încăpăţânat.

— Să vezi ce-ai să ai de furcă la Casa Albă, exclamă dintr-o dată Julius. Nu poţi să mergi la uşa lor şi să suni la sonerie. „Hei, bună seara, vreau să discut niţel cu preşedintele.” Crezi că ei nu ştiu ce ştii şi tu? Te asigur că da. Ei ştiu tot.

— Pe asta nu o ştiu, te rog să mă crezi, răspunse David, încercând să se concentreze.

— Dacă eşti aşa deştept, atunci explică-mi şi mie un lucru. Cum se face că ai studiat zece ani la MIT, ai absolvit cu toate onorurile şi ai obţinut toate

distincţiile, ca să ajungi un simplu depanator de televiziune prin cablu?

Întrebarea, la fel ca multe altele puse de Julius, era o lovitură sub centură.

— Te implor, nu începe din nou, murmură David pe un ton cu care spera să pună capăt discuţiei pe această temă.

Era unul dintre punctele lui deosebit de nevralgice, pe care toată lumea îl eticheta drept lipsă de ambiţie. Era cu mult mai bine pregătit decât i-o cerea postul său de la Compact şi fusese cerut cu insistenţă de laboratoarele de cercetare din întreaga ţară. Chiar şi acum mai primea scrisori prin care era întrebat dacă l-ar fi interesat să lucreze la proiecte ştiinţifice pe diverse teme, de la energia electrică din Texas la biosfera din Arizona. S-ar fi putut remarca în astfel de posturi, totuşi prefera să rămână acolo unde se afla. Îşi iubea oraşul, slujba, tatăl şi soţia – până în momentul în care aceasta plecase să lucreze pentru senatorul Whitmore.

Rănit de întrebare, David se prefăcu că lucrează la computer. Puţin îi păsa ce credeau alţii despre el, dar dezamăgirea tatălui îi stătea înfiptă ca un spin în coastă.

— Şapte ani, mormăi David.

— Şapte ani? Ce tot spui acolo?

— Spun că n-am studiat la MIT decât şapte ani şi nu-s un prăpădit de depanator. Sunt inginer-şef consultant pe probleme de sisteme.

— Cer' scuze, domnule Barosan! îl zeflemisi Julius, aplecându-se şi mai mult peste volan. Ceea ce vreau eu să-ţi spun e următorul lucru: acolo sunt suficienţi oameni care să se ocupe de problema asta. Când vor avea nevoie de canalele naţionale de filme, te vor

chema pe tine.

Era o altă lovitură sub centură. David îşi muşcă buza, verificând din nou vitezometrul.

— Iar ai redus viteza.

PRIMA DOAMNĂ a ţării avea la dispoziţie salonul elegantului hotel numai pentru ea însăşi. Suita de asistenţi şi agenţi ai Serviciului Secret se retrăsese, lăsând-o singură ca să-i telefoneze soţului ei. De fiecare dată când se deschidea uşa, zărea afară mulţimea de reporteri aşteptând-o în holul de la intrare. Câţiva poliţişti de la secţia din Los Angeles îi ţineau la distanţă în spatele cordoanelor de catifea, în timp ce ei o aşteptau să iasă şi să ţină conferinţa de presă pe care le-o făgăduise.

— Mary?

— Bună, Tom. Cum te descurci? întrebă ea.

— Destul de bine, date fiind împrejurările, răspunse Whitmore.

Era ora 1:00 p.m. şi glasul lui trăda oboseală.

— Unde eşti?

— În dormitor. M-am gândit c-ar trebui să încerc să mă întind puţin.

— Bună idee. Care-i starea de spirit pe acolo?

— Ascultă, zise el, schimbând subiectul. Trimit un elicopter la Biltmore. Pe acoperişul clădirii există un heliport. Vreau să pleci din Los Angeles cât mai curând posibil. Dacă aceste obiecte se hotărăsc să-şi manifeste ostilitatea faţă de noi...

Îşi lăsă fraza în suspensie.

Marilyn zâmbi.

— Am bănuit eu că asta ai să spui, dar tocmai am urmărit conferinţa de presă a lui Connie. Tom, sunt mândră de tine că ai rămas la Casa Albă. Cred că ai

procedat aşa cum se cuvine. Dar declaraţia pe care ai de gând s-o faci nu va suna convingător, dacă lumea va vedea că mă grăbesc să fug de aici.

— Eşti chiar în dreptul obiectului, nu-i aşa?

Într-adevăr, hotelul unde se afla ea, istoricul şi luxosul Biltmore, se găsea la numai două blocuri distanţă de First Interstate Building. Centrul navei spaţiale care se rotea încet pe loc era chiar deasupra. Centrul oraşului Los Angeles, de regulă aglomerat vinerea seara, cu un amestec pestriţ de limuzine şi turişti veniţi din America Centrală, era acum pustiu ca un oraş fantomă.

— Da, e tot acolo, mărturisi ea, dar în hol mă aşteaptă vreo douăsprezece echipe de reporteri. Johanna e cu ei, pregăteşte o conferinţă de presă urmată de câteva interviuri. De cum se termină, plec. Îţi promit.

— Nici vorbă. Apreciez ce încerci să faci, dar nu avem nici cea mai mică idee despre intenţiile acestor nave spaţiale. Eu voi...

— Tom, ascultă-mă, îl întrerupse ea categoric. Ştiu că eşti îngrijorat. Dar am şi eu aici responsabilităţile mele. Oamenii vor asculta ce le spun.

Whitmore n-o putea contrazice. Sondaje de opinie succesive dovediseră că Marilyn Whitmore era unica persoană care se bucura de o enormă popularitate la Washington. Ceea ce Jacqueline Kennedy realizase prin fast, doamnă Whitmore dobândea prin stilul ei practic şi realist. Câştigase inima unei naţiuni, fiind prima mare doamnă care se plimbase prin sălile Casei Albe în blugi şi cu picioarele goale. Avea frumuseţea simplă şi eroică a unei coloniste şi un mod realist de a se adresa publicului, care inspiră încredere. Politicienii n-o simpatizau, dar pentru americanii de rând ea era

simbolul speranţei: reprezentanta tuturor pe coridoarele puterii. Pe măsură ce guvernarea soţului ei se împotmolise pe parcursul ultimelor luni, Marilyn devenise cea mai puternică armă politică a administraţiei. Simţea că era de datoria ei să apară la televizor şi la radio, încercând să menţină evacuarea oraşelor cât mai ordonată cu putinţă.

La celălalt capăt al firului se lăsă o lungă tăcere.

— Of, bine, se îmbună soţul ei, tonul lui lăsând să se înţeleagă cât de puţin îi surâdea ideea. Însă vreau ca într-o oră şi jumătate să fii pe acoperiş. Trimit un elicopter să te ducă la baza aeriană Peterson din Colorado.

— Lasă-mi două ore şi batem palma. Apoi, schimbând subiectul, se interesă de fetiţa lor. Ce face mogâldeaţa?

— Bine. Va pleca de aici cu avionul, ca să vă întâlniţi la Peterson. În după-amiaza asta am avut o mică evadare din închisoare. A scăpat de sub supravegherea guvernantei şi a dat buzna în Biroul Oval chiar în momentul când nava apărea deasupra oraşului.

— Oh, Doamne, gemu mama fetiţei. Şi cum a reacţionat?

— La fel ca toţi ceilalţi. S-a speriat cumplit. Acum doarme tun aici lângă mine. Vrei s-o trezesc?

— Nu, las-o să doarmă. Totuşi, mă îngrijorează că va călători de una singură. Vrei să ceri să instaleze un telefon la bord, ca să pot sta de vorbă cu ea?

— Desigur. Dar nu va fi singură. Drept recompensă că personalul rămâne la Casă Albă, i-am lăsat pe toţi să-şi evacueze copiii la Peterson. Cred că, dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi confruntat cu o revoltă în masă.

În uşa de la dormitorul preşedintelui răsună o

ciocănitură.

— O clipă, strigă el, după care vorbi din nou în receptor: Trebuie să te las. Probabil ne vedem dimineaţă la NORAD. Nici unul din ei nu voia să închidă telefonul, dar amândoi simţeau chemarea datoriei. Şi, iubito...

— Da?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Foarte mult. Ne vedem peste câteva ore.

— La revedere.

Whitmore, încă în pantaloni şi cămaşă de gală, străbătu încăperea, şi deschise uşa. Pe coridorul slab luminat se aflau generalul Grey şi ministrul Nimziki.

— Iată raportul pe care l-aţi cerut, domnule preşedinte, zise Grey, întinzându-i un fax. Deocamdată nu sunt decât treizeci şi şase de nave. De câteva ore nu s-au mai semnalat altele care să pătrundă în atmosfera terestră.

— Iar acestea sunt oraşele vizate? întrebă Whitmore, studiind raportul.

— Da, domnule preşedinte.

Whitmore cercetă cu atenţie datele. Vedea că Nimziki era nervos şi nerăbdător, pândind momentul să spună ceva. Când, în cele din urmă, preşedintele îi înapoie foaia lui Grey, ministrul apărării nu se mai putu abţine.

— Iertaţi-mi expresia, dar este o nebunie, zise el printre dinţii încleştaţi. Sinucidere curată. Stând astfel cu braţele încrucişate, renunţăm la ocazia de a lansa primii atacul. Noi am venit aici ca să vă sfătuim să luaţi măsuri, să declanşaţi atacul nuclear.

Cuvântul „noi” îl luă prin surprindere pe Whitmore. Se uită la Grey, cerându-i părerea.

— Domnule general?

— După cum ştiţi, domnule preşedinte, eu voi sprijini orice curs de acţiune adoptat de dumneavoastră. E o mare dilemă dacă să atacăm primii sau să stăm liniştiţi. Totuşi, de data asta înclin să-i dau dreptate lui Al. Poate că ar trebui să atacăm noi primii.

Venind din partea lui Grey, răspunsul era surprinzător. El şi Nimziki nu se simpatizau prea mult unul pe altul şi cu toate acestea îşi uniseră forţele ca să-i prezinte şefului lor acest plan.

Whitmore se sprijini de cadrul uşii, frecându-se la ochi. Chibzui câteva momente.

— Eu nu sunt de părerea asta, declară el în cele din urmă. Nu te apuci să-l pocneşti pe tipul cel mai solid din şcoală decât după ce te convingi că-i bătăuşul clasei.

— Nimziki se pregătea să aducă alte argumente, dar o privire severă a lui Grey îl reduse la tăcere. Preşedintele şi-a spus părerea, spunea acea privire, şi cu asta încheiem discuţia.

— Cum rămâne cu încercările noastre de a intra în contact cu ei? întrebă Whitmore.

Grey îl puse la curent cu ultimele noutăţi.

— Tentativele făcute pe toate frecvenţele n-au dus nicăieri. Comandamentul din Atlantic se străduieşte să iniţieze un fel de comunicare vizuală, care să ajungă exact sub nasul lor. Va trebui să ne răspundă.

— Să sperăm că ne va plăcea ceea ce vor avea de spus.

NIMENI NU BĂGA DE SEAMĂ ce noapte minunată era, cu un cer spuzit de stele şi o briză caldă şi plăcută. Sufletele neliniştite din parcul de rulote erau complet

absorbite de problemele lor de siguranţă şi supravieţuire. În acea după-amiază, vecin după vecin – oameni care trăiau aici de ani de zile – îşi împachetaseră lucrurile şi plecaseră, mulţi dintre ei fără o destinaţie anume. În acelaşi timp, nou-sosiţii – îndeosebi vehicule cu motoarele gata să-şi dea duhul – trăgeau în faţa porţii, unde administratoarea înălţase un baraj rutier improvizat. O femeie obeză într-o rochie largă cu flori viu colorate percepea ceea ce ea considera a fi un tarif rezonabil, înainte de a permite refugiaţilor – chipuri jalnice, ascunzându-se în spatele geamurilor – să treacă mai departe, ocupând unul dintre petecele de pământ prăfuit. Lucrătorii de pe câmp se adunaseră în jurul Fordurilor rablagite, ascultând posturi de radio în limba spaniolă şi hotărând încotro să apuce. Femei îngrijorate aruncau mereu câte o privire prin uşile închise cu paravane, în căutarea unor eventuale semne de pericol, după care se încuiau din nou înăuntru. Toţi erau cu nervii la pământ, încordaţi ca nişte amatori ai jocurilor de noroc pe mize mari care ar fi dat târcoale unui cazino, aşteptând să fie anunţate regulile unui joc nou şi ciudat.

Stând turceşte, cu picioarele goale, Miguel supraveghea de sus întreaga scenă. Se cocoţase pe acoperişul rulotei familiei, luând cu el micul televizor, în speranţa că va obţine o imagine mai bună. După câteva experimente cu umeraşe din sârmă şi ghemotoace din foiţă de cositor, realizase cea mai bună imagine pe care o putea pretinde. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, şi urmări ştirile, cu vântul călduţ adiindu-i prin pletele lungi până la umăr. Nu primise nici o veste de la Russell după confruntarea din câmpul de roşii în cursul aceleiaşi dimineţi. Chestie

tipică, îşi zise băiatul, ori de câte ori e o situaţie de criză, dumnealui se evaporă. Aşa cum mai făcuse de mii de ori în ziua aceea, Miguel se uită în direcţia oraşului Los Angeles. Silueta mătăhăloasă şi întunecată a navei misterioase era vizibilă pe deasupra colinelor care despărţeau oraşul de deşert. Secera subţire a lunii care se ridica pe cer proiecta lumini şi umbre pe latura estică a navei. Chiar sub vehiculul spaţial se vedeau farurile unei coloane de maşini şerpuind prin canion pe o distanţă de kilometri întregi: erau mii de automobilişti care continuau să părăsească oraşul, în timp ce urmărea luminile care veneau în direcţia lui, pe autostradă, ca să se preschimbe apoi în lumini roşii de poziţie ce se îndepărtau grăbite spre locuri mai sigure ca Bakersfield, Fresno, Bishop şi chiar mai departe, Miguel cugetă din nou la planul său. Toată după-amiaza îl răsucise în minte în fel şi chip. Trebuia să-i scoată pe Troy şi pe Alicia din locul acela, ducându-i departe de pericolul prezentat de navă. Singurul loc pe care-l cunoştea era casa unei rude, în statul Arizona. În ultimii ani, familia Casse rupsese toate celelalte relaţii.

Comutând de pe un canal pe altul, se gândi cum să-i prezinte propunerea lui Russell, când – şi dacă – avea să se întoarcă. Atunci văzu pe ecran ceva care-l năuci aproape la fel de mult ca primul contact cu imaginea navei. Unul dintre canalele locale transmitea un reportaj care, chipurile, arăta partea mai nostimă a invaziei. Pe un ton ironic, batjocoritor, crainicul citea de pe teleprompter.

—... un localnic care lucrează la stropitul recoltelor a fost arestat astăzi, după ce zburase cu un vechi avion în diverse locuri din valea San Fernando, împrăştiind mii de fluturaşi.

Miguel gemu audibil, văzând caseta video cu tatăl său vitreg, care avea un aer sălbăticit şi mâinile prinse în cătuşe, fiind condus sub escortă la secţia de poliţie din Lancaster.

— Mai bine aţi face ceva, mârâia Russell către reporteri. Eu am fost răpit de extratereştri ca ăştia cu zece ani în urmă şi pe atunci nu m-a crezut nimeni. Au făcut tot felul de experienţe pe mine... ne studiază de ani întregi! Trebuie să facem ceva. Se află aici ca să ne ucidă pe toţi!

Unul dintre ajutorii şerifului îl trase pe Russell deoparte, îmbrâncindu-l pe uşa de la intrare a secţiei de poliţie.

O dată reluată legătura cu studioul, crainicul înălţă din sprâncene.

— O reacţie mai curând bizară. Individul, un vagabond identificat drept Russell Casse, este reţinut de poliţia din Lancaster pentru cercetări suplimentare. Fluturaşii scrişi de mână şi fotocopiaţi pretindeau...

— La ce te uiţi?

Vocea venind din spate îl sperie pe Miguel, care schimbă imediat canalul. Era Troy, care urcase scară ca să vadă cu ce se ocupa fratele lui.

— Nimic. Vocea lui Miguel era gâtuită de emoţie. Îşi drese glasul şi vorbi din nou: Ascultă, Troy, îl ţii minte pe unchiul Hector din Tucson?

— Sigur. Cel cu consola de jocuri SEGA Saturn pe şaizeci şi patru de biţi. Mai ştii?

— Da. Ce-ai zice să mergem să locuim la el un timp?

Fratele mai mic dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ar fi nemaipomenit.

Miguel privi o clipă spre autostradă, chibzuind. Apoi luă o hotărâre.

— Începe să-ţi faci bagajele. Plecăm.

La televizor prima doamnă, Marilyn Whitmore, ţinea un discurs, un nou apel la calm. Miguel scoase aparatul din priză şi-l cără cu băgare de seamă până la marginea acoperişului.

— Plecăm chiar acum? întrebă nedumerit Troy, care cobora scara.

— Chiar acum.

— Şi tata?

Miguel sări jos de pe rulotă, aterizând fără efort cu tălpile în praf. Se cocoţă pe roată ca să recupereze televizorul. Observând că fratele lui nu se mişcase din loc, se răsti furios:

— Ai auzit ce-am spus, Troy, strânge-ţi lucrurile şi fii gata de plecare.

Pe urmă porni cu paşi greoi prin întunericul care învăluia parcul de rulote, în căutarea surorii sale vitrege. Cam bănuia pe unde o putea găsi.

— Dar nu putem pleca fără tăticu', se plânse mezinul.

Miguel nici nu se uită în urmă.

ÎŞI STRECURĂ mâna pe sub bluza ei.

— Asta ar putea fi ultima noapte pe care o trăim, şopti el. Doar nu vrei să mori fecioară?

Încercase să vorbească jumătate în glumă, jumătate în serios, dând cu banul ca să-şi dea seama cât de departe ar fi putut să meargă.

Întrebarea o nelinişti pe Alicia. Se strădui să tragă de timp. Buzele i se întredeschiseră pentru un alt sărut lung, fierbinte, mistuitor şi răscolitor, care-l făcu pe băiat să se lipească cu spatele de portiera de pe partea şoferului.

Ajungând acum deasupra lui, Alicia înălţă capul ca

să-şi tragă sufletul şi-l privi ţintă pe băiatul de sub ea. Lucirea gălbuie a unei lămpi de verandă se furişa prin fereastra camionului.

— Ce te face să crezi că sunt fecioară?

Întrebarea îl puse în încurcătură şi în acelaşi timp îi dădu curaj, făcându-l să-şi închipuie că în noaptea aceea, după săptămâni întregi de hârjoneală, avea în sfârşit, s-o posede. Alicia nu se pricepea să ghicească gândurile cuiva şi, de altfel, nici n-ar fi avut nevoie să ştie exact ce era în mintea băiatului. Îl simţea cât era de excitat după încordarea spatelui şi după felul în care degetele lui i se încleştau pe şolduri.

Traiul într-o rulotă lungă de numai şapte metri, împreună cu alte trei persoane, era ca un week-end nesfârşit petrecut în iad. Alicia, în vârstă de aproape cincisprezece ani, voia să scape de acolo. Singura cale de a-şi vedea visul cu ochii era ca un bărbat să o răpească. Tânărul pe care-l săruta nu era chiar un bărbat, însă reprezenta cam tot ce reuşise Alicia să găsească în acest sens. Andy, în vârstă de optsprezece ani, se considera o persoană importantă în parcul de rulote. El şi maică-sa, care administra locul, împărţeau cea mai spaţioasă rulotă permanentă din parc. Avea o slujbă stabilă, un camion nou marca Toyota cu sistem de amortizare şi plănuia să-şi facă rost de un apartament al său. Alicia îl plăcea, dar, în acelaşi timp, nu era pregătită pentru dragostea fizică. Ştia că lăsase conversaţia să ajungă prea departe şi se trezi căutând o cale să iasă din impas fără a părea că vrea să cocheteze.

Andy încă se mai gândea la întrebarea referitoare la feciorie, când uşa de care se sprijinea se deschise brusc. Tinerii îndrăgostiţi fură cât pe ce să se rostogolească la pământ. Din uşă îi privea fratele

Aliciei.

— Ce mama dracului faci, Miguel? Desprinzându-se din braţele lui Andy, fata îi vorbi pe un ton furios şi ruşinat, dar în sinea ei răsuflă uşurată.

— Vino, plecăm la Tucson.

— Grozav! îşi ridică ochii către cer. De parcă aş merge undeva cu tine.

Fără să mai lungească vorba, Miguel se întinse peste Andy şi o strânse pe Alicia de încheietura mâinii, ca într-un cleşte. O trase afară din camion, târându-l şi pe Andy după ea. Fata ateriză cu o bufnitură la pământ, scoţând un ţipăt furios.

— Hei, tipule, stai blând, îi ceru Andy.

Miguel se pregăti să-l scoată din circulaţie cu un singur pumn, atât de năprasnic, încât să-i spargă capul. Căutătura sălbatică din ochii lui îl paraliză pe Andy, silindu-l să se aşeze jos din nou, murmurând:

— Indiferent ce-ai vrea să faci, e bine. Spumegând, Alicia porni prin curtea prăfuită, vociferând:

— Miguel Casse, eşti un mare dobitoc! Un psihopat bun de dus la doctor. Am să-i spun tatei ce-ai făcut şi sper c-o să te bată să-ţi sune apa în cap.

După aceea o luă la fugă, dispărând în întuneric.

ÎN TIMP CE Alicia stătea îmbufnată înăuntru, cei doi băieţi apucară fiecare câte o lanternă, punându-se pe treabă. Douăzeci de minute mai târziu deconectaseră apa şi lumina, legaseră bicicleta şi motocicleta în spatele rulotei şi duseseră înăuntru scaunele pliante şi soba cu cărbuni. Camionul familiei Casse era gata de plecare. Miguel se instală pe scaunul şoferului, îşi legă centura de siguranţă, ambală motorul şi puse schimbătorul de viteze în poziţia unu. Dar nu se urni din loc.

În lumina farurilor, clătinându-se uşor, ca un elan bătrân şi gras, stătea tatăl lui vitreg. Russell fusese eliberat din închisoare – exact la timp ca să le facă viaţa şi mai grea. Primul impuls al lui Miguel fu să demareze şi să treacă cu maşina peste el, să-l izbească şi să-i strivească burdihanul fleşcăit şi plin de băutură. Totuşi, scoase din viteză şi aşteptă, privind fix înainte.

Vesel şi nepăsător ca întotdeauna, Russell îşi târşâi picioarele până la portiera de pe partea şoferului.

— E-n regulă, copii. Mi-aţi ghicit gândul. Hai s-o întindem cât mai departe cu putinţă de obiectul ăla. Se uită la formă întunecată postată deasupra oraşului Los Angeles şi clătină din cap. Nimeni nu înţelege, Miguel. Nimeni nu mă crede, dar obiectul ăla va preschimba oraşul într-un abator, ţine minte ce-ţi spun.

Miguel se mărgini să-l privească cu ochi străini şi ostili. Fără să ia în seamă amănuntul sau, poate, fără să-l observe, Russell îi ceru băiatului să deschidă portiera şi să-l lase pe el la volan. Dar Miguel se dădu jos din camion, închizând portiera după el.

— Ţi-au dat drumul?

Lui Russell nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să se simtă vinovat sau încurcat.

— Bineînţeles că mi-au dat drumul! De când e o crimă ca omul să-şi exercite dreptul de a vorbi liber? Cum e cu blestematul ăla de amendament numărul unu? În orice caz, la ora asta au treburi mult mai importante, crede-mă. Vino, hai să plecăm.

Când Russell porni spre camion, Miguel se postă în calea lui, tremurând.

— Plecăm fără dumneata. Nu încerca să ne opreşti.

În cele din urmă, tatăl său vitreg îi acordă toată atenţia.

— Ce tot spui acolo?

— Ne-am săturat, declară Miguel cât putea de calm. Ne-am săturat şi am obosit să tot umblăm pe urmele dumitale, ducându-te în spate peste tot, ca pe o povară.

Băiatul trase aer în piept, fără să-şi ia ochii de la mâinile lui Russell.

— Avem destui bani ca să ajungem la Tucson, unde vom rămâne un timp la unchiul Hector.

Russell se holba la el de parcă ar fi auzit cel mai năstruşnic lucru spus de cineva vreodată.

— Pleci pe dracu'! tună el suficient de tare cât să se audă în tot parcul. Nu uita, băiete, că încă sunt tatăl tău!

Era ultima picătură. Fitilul lui Miguel arsese până la capăt şi în clipa următoare băiatul explodă ca o rachetă.

— Ba nu eşti! Nu eşti tatăl meu. Nu eşti decât un ţicnit care s-a însurat cu maică-mea. Ea te-a îngrijit că pe un prunc murdar la fund, dar când s-a îmbolnăvit, dumneata n-ai mişcat un degetul Eşti un nebun, Russell, şi nu însemni nimic pentru mine. Şi-acum, urmă el ceva mai calm, te rog să te dai la o parte din drum. Eu îmi asum răspunderea pentru noi trei, iar dumneata îţi vei purta singur de grijă.

Russell îşi umplu plămânii cu aer, cugetând la cele auzite. Întotdeauna se aşteptase într-o oarecare măsură la o asemenea întâmplare, dar acum, că avusese loc, avea senzaţia că cineva îi înfipsese un pumnal în inimă.

— Cum rămâne cu Troy?

— Tocmai despre asta-i vorba! Eşti cât se poate de egoist. Încearcă măcar o dată în viaţă să te gândeşti cum e mai bine pentru el. Cine-i, de fapt, cel care-l

îngrijeşte? Cine trebuie să umble din poartă în poartă după bani, slujbe şi medicamente? Eh? Cine? De fiecare dată când o faci lată, eu sunt cel pe capul căruia cad toate astea. Eu sunt cel care se ocupă de toate treburile neplăcute. Şi tot eu sunt acela care trebuie să plec ca să adun destui bani pentru a cumpăra doctoria aia blestemată.

Miguel ar fi putut continua la nesfârşit pe acelaşi ton, dar îl opri zgomotul de sticlă spartă.

— Încetează! Nu sunt un ţânc! urlă Troy.

Ieşise afară şi acum îşi spărgea fiolele de medicament, izbindu-le de asfalt.

— N-am nevoie de doctoria asta idioată! ţipă el, trântind încă o fiolă de pământ. N-am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine.

Când îşi dădu seama ce se întâmpla, Miguel se repezi în lumina farurilor şi-l înşfăcă pe fratele său, înainte ca acesta să poată sparge şi ultima fiolă. Dar, în timp ce se luptau, Troy reuşi s-o arunce şi pe aceea, strivind-o sub talpa adidasului. Furios, Miguel îl apucă de un smoc de păr, începând să-l zgâlţâie.

— Ştii cât costă medicamentul ăsta? Acum ce se întâmpla, dacă ţi se face rău din nou? Răspunde!

Aşteptă să primească un răspuns, însă brusc disperarea i se preschimbă în tristeţe, apoi în cruntă disperare, încercase. Luase atitudine în faţa tatălui său vitreg, încercând să pună la cale o evadare. Dintr-o dată îşi dădu seama că dăduse greş. Eşuase lamentabil. Fără un cuvânt, cu mintea golită de gânduri, Miguel se răsuci pe călcâie şi dispăru în interiorul rulotei.

— Iartă-mă, zise încet Troy.

— Bine, hai să mergem, Troy-boy[1].

Russell porni primul către camionul oprit în drum.

DAVID CONTINUA să-şi repete că persoana de la volan era tatăl său, un om căruia îi datora iubire, răbdare şi recunoştinţă filială. Pe de altă parte, Julius, pur şi simplu, îl scotea din minţi. Cei doi Levinson nu petrecuseră atâta timp împreună într-un spaţiu închis din vară când David împlinise treisprezece ani şi familia făcuse acea călătorie infernală până în Florida, s-o viziteze pe mătuşa Sophie, care era bolnavă şi nu putuse lua parte la barmitzvah-ul lui David. În timpul călătoriei cu maşina, Julius, veşnicul chibiţ, părea mai puţin interesat de trafic decât de nesfârşita lui sporovăială. Vorbea încă de când plecaseră din New York, sărind de la una la alta, analizând, criticând, punând întrebări şi apoi răspunzându-şi singur. Când asta se întâmpla de două ori pe săptămână, în parc, la un joc de şah, mai mergea. Dar închis în cabina Plymouthului antediluvian şi scăpând de ciocniri ca prin urechile acului, ca într-un transatlantic cu nouăzeci la oră, trăncăneala lui continuă începea să-l aducă pe David în pragul nebuniei. Pe parcursul ultimilor treizeci şi cinci de kilometri Julius povestise pe nerăsuflate subiectele câtorva dintre ultimele filme pe care le văzuse, cum ar fi Greşeala şi prima serie din Războiul lumilor. În opinia lui Julius, teoretician amator al conspiraţiilor, existau prea multe asemănări ca să-ţi închipui că nimeni nu bănuise că aşa ceva se va întâmpla. Singurele ocazii când tăcea erau atunci când asculta vreun zgomot bizar venind dinspre motor.

David îşi muşca limba, dar păstra tăcerea. La urma

[1] Băiat (n.trad.).

urmei, aceasta era singura sa posibilitate de a ajunge la Washington. O dată la câteva minute arunca o privire către vitezometru, după care se uita la ceas.

— Nouăzeci! tuna Julius de câte ori observă că fiul său controlează vitezometrul. Rulez cu nouăzeci la oră. Mai repede de-atât îmi explodează motorul. Fii convins de asta.

David nu avea altceva de făcut decât să se lase pe spate în scaunul său şi să încerce să-şi păstreze calmul. Cam din doi în doi kilometri treceau în viteză pe lângă alt vehicul tras la marginea şoselei, în pană de benzină sau cu radiatorul împroşcând jeturi fierbinţi de abur în aerul nopţii. Circulaţia era blocată pe toată distanţa până la Washington, adică şaptezeci de kilometri. David îşi spuse că era numai o chestiune de timp până când automobiliştii exasperaţi aveau să dărâme barajele semicirculare, luând cu asalt şi drumurile care duceau spre sud. Exact asta se şi întâmpla – sub supravegherea poliţiei – ceva mai departe pe autostradă. De-acum, vajnicul Valiant din oţel şi crom avea la dispoziţie toată şoseaua. David întoarse capul şi se uită în spate prin lunetă. În urma lor nu se zăreau nici un fel de faruri, numai şoseaua pustie. Se uită şi înainte. Nici urmă de lumini de poziţie, cu excepţia unei maşini de poliţie, după toate aparenţele abandonată, parcată oblic pe banda din mijloc. Semnalizatoarele clipeau şi amândouă portierele erau larg deschise, dar când trecură pe lângă ea, nu zăriră nici urmă de vreun poliţist al statului Maryland care s-o fi oprit acolo.

— Probabil că te apropii. Suntem singurii care circulăm pe drumul ăsta.

— Toată lumea se dă de ceasul morţii să plece din Washington, şi noi suntem singurii tâmpiţi care

încearcă să intre în oraş!

Autostrada ducea pe o colină, făcând o cotitură mare. Când ajunseră în vârful dealului, avură pentru prima oară o perspectivă panoramică asupra districtului Columbia. Amândoi rămaseră cu ochii cât cepele la cerul din faţa lor. Luminile capitalei, proiectate spre cerul nopţii, se reflectau pe pântecele unei siluete gigantice şi întunecate care staţiona deasupra: o navă spaţială la fel cu cea pe care o văzuseră la New York. Luminile oraşului luceau doar atât cât să pună în evidenţă contururile masive şi cenuşii ale formatului de floare întunecată. Nici unul nu scoase un cuvânt cât timp coborâră de cealaltă parte a dealului. Când priveliştea dispăru în spatele unui şir de pini, Julius îşi drese glasul.

— David, m-a cuprins dintr-o dată un dor nebun să vizitez Philadelphia, unde nu-s farfurii zburătoare. Ce-ai zice să facem stânga împrejur şi să...

— Verifică-ţi, te rog, viteza.

Fără să-şi dea seama, bătrânul încetinise la şaizeci de kilometri pe oră.

Acum, că se apropiau de oraş, gesturile lui David deveniră mai grăbite. Se întinse repede spre bancheta din spate, îşi luă laptop-ul şi îl puse în funcţiune. Dintr-o mapă de plastic scoase un CD-ROM şi îl introduse în drive-ul exterior.

Julius ştia ce este un CD, dar până atunci nu văzuse cu ochii lui nici unul.

— Ce dracu' e chestia aia? se interesă el.

David ridică perechea primului disc, volumul doi, fluturându-l prin aer cu mândrie.

— Pe discurile astea mici, tăticule, se află toate cărţile de telefon din America.

— Pe disculeţele astea două?

— Incredibil, nu-i aşa?

Degetele lui David lunecau pe tastatură, introducând comenzi.

Deşi nu avea de gând s-o recunoască, Julius era impresionat. Se aplecă, urmărind cu privirea numele care defilau pe ecran.

— Dă-mi voie să ghicesc. Cauţi numărul ei de telefon.

— Întocmai, Sherlock.

— Există o problemă. Ce te face să crezi că o persoană importantă cum e Constance figurează în cartea de telefon, de unde poate s-o sune orice ţicnit?

— Întotdeauna a figurat cu telefonul portabil, pentru cazuri urgente. Problema e să aflu sub care nume. Uneori îşi foloseşte numai iniţiala numelui mic, alteori o poreclă…

Începu să încerce diverse combinaţii, în timp ce Julius îl urmărea, încercând să ţină pasul cu el. Când văzu că după vreo douăzeci de nume posibile tot nu obţine nici un rezultat, David începu să-şi manifeste iritarea.

— Nu figurează, aşa-i?

— Îl găsesc eu.

Glasul lui David suna aproape convingător.

— Pur şi simplu, încă n-am picat pe ce trebuie. De regulă e ceva de genul C. Spano, Connie Spano, Spunky Spano...

— Spunky[1]? Taică-său era vădit amuzat. Asta-mi place. Încearcă Spunky.

— Spunky era porecla ei de la colegiu.

— Ai încercat şi Levinson?

David se încruntă.

[1] Curajoasa (n.trad.).

— Te rog. Când ne-am căsătorit a refuzat să ia numele meu. Şi vrei ca acum, când ne-am despărţit, să înceapă să-şi spună Levinson? Iartă-mă, dar nu cred.

Julius ridică din umeri şi se uită în altă parte. Şi ce dacă sugestiile lui nu meritau încercate? Ce-i păsa? În cele din urmă, David cedă.

— Of, bine, am să încerc Levinson.

Julius se apleca spre el, urmărind numele derulate pe ecran cu aceeaşi aviditate, de parcă ar fi privit un joc de ruletă. Brusc numele se opriră şi computerul porni să emită beep-uri, anunţând că găsise numărul.

— Şi zi aşa, ce ştiu eu? exclamă sarcastic bătrânul.

Un sunet puternic şi ascuţit îi făcu să ridice ochii amândoi deodată. Fulgerând din girofar şi urlând din sirenă, o maşină de poliţie venea în plină viteză, din sens invers, pe banda lor. Mai rău decât atât, în urma ei şoseaua se umpluse de maşini, cu sute de automobilişti decişi să părăsească Washingtonul.

— Oh, mein Gott!

Julius îşi împinse ochelarii pe nas şi se aplecă mai mult peste volan, pregătindu-se să înfrunte inevitabilul.

De îndată ce David îşi dădu seama că se găseau prea aproape şi că rulau prea repede ca să poată evita fluxul de trafic venind spre ei, recurse la unica soluţie rezonabilă, adică scoase un urlet de-ţi îngheţa sângele în vine. Julius smuci maşina spre stânga, trecând razant pe lângă bara frontală de protecţie a maşinii care deschidea convoiul, apoi trase de volan spre dreapta, cu o secundă înainte de se ciocni în plin cu un camion cu remorcă. Două limuzine frânară brusc, dar nu reuşiră să evite coliziunea, a cărei forţă le proiectă cât-colo. Julius se strecură prin spaţiul îngust rămas între ele, la numai câţiva centimetri de fiecare.

— Încetineşte! răcni David, alb la faţă ca lumina

farurilor aţintite asupra lor.

Aplecat peste volan şi muşcându-şi buzele, Julius abia dacă atingea pedala de frână. În timp ce în jurul lor maşinile intrau în coliziune una după alta, învârtindu-se în loc ca popicele, acest Mario Andretti din lotul seniorilor se strecură printre ele cu îndemânare şi, după toate aparenţele, fără teamă. La două sute de metri depărtare de locul unde începuse catastrofa se găsea un refugiu lateral. Dintr-o singură mişcare de volan, însoţită de scrâşnet de cauciucuri, Julius scoase maşina de pe banda din mijloc, îndreptând-o către bordura din dreapta, apoi spre refugiu.

Cu inima bătând să le spargă pieptul, cu gurile căscate, cu încheieturile albite de încordare, amândoi rămaseră privind fix înainte, până când Julius opri maşina cu o frâna lină. Copleşit de ispravă tatălui său, David întoarse capul către el, studiindu-l cu luare-aminte.

— Tată! Grozav ai mai condus, bătrâne!

Fără să-şi dea seama de ce, începu să râdă.

Julius respira greu. Scoase o batistă şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Mda. N-a fost prea rău, aşa-i? Şi fără nici cea mai mică zgârietură.

În clipa următoare, deşi nu era nimic de râs, începu şi el să chicotească. Era râsul nervos şi triumfător a doi bărbaţi care tocmai scăpaseră ca prin urechile acului de la moarte sigură. Preţ de câteva momente uitară că mergeau la Washington şi rămaseră în maşină râzând cu hohote, în vreme ce nava spaţială se contura în depărtare, uriaşă şi întunecată.

JASMINE NU ŞTIA de ce se pregătea să apară din nou

pe scenă, dar, pur şi simplu, voia să se termine odată, încă de dimineaţă nu făcuse altceva decât să se târască printr-un coşmar în plină zi. Chiar şi acum, când îşi potrivea bretelele sutienului de mătase, se simţea de parcă ar fi plutit.

Sosirea giganticelor nave cufundase întreg globul într-o profundă stare de derută. Unii credeau că-i vorba de cavalerii negri ai Apocalipsului, veniţi să distrugă planeta verde a lui Dumnezeu prin potop, foamete şi foc. Alţii anticipau o ceremonie în beatitudine, anunţând armonia şi cooperarea intergalactică. În timp ce mulţi fugeau disperaţi, dornici să evadeze din oraşe, alţii – de pildă proprietarul magazinului de încălţăminte de la poalele colinei unde locuia Jasmine – îşi urmau programul de fiecare zi. Toate ritmurile cotidiene, nenumăratele rutine care în ajun păreau atât de reale, se dovedeau acum la fel de superficiale ca şi imaginile reflectate pe suprafaţa unei ape liniştite. Sosirea astronavelor aruncase un pietroi în mijlocul heleşteului, preschimbând traiul cotidian într-un vis tremurător şi distorsionat. Lipsită brusc de reguli, omenirea nu ştia cum să se mai comporte.

Singurul motiv pentru care Jasmine se dusese la lucru fusese acela de a-şi lua cecul cu plată ce i se cuvenea. În mod normal, acest lucru ar fi însemnat o escală de un sfert de oră, în drum spre El Toro. Dar îl întâlnise pe Mario, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul dat pe spate cu grijă. Cunoscut pentru obiceiul său de a aduce în discuţie tot felul de nume celebre, dând astfel a înţelege că i-ar fi fost prieteni, Mãrio era prototipul mafiotului parvenit, între două vârste. Clubul Seven Veils reprezenta unica să avere, iar reacţia lui la situaţia de criză fusese aceea de a insista ca spectacolul să continue. De-a lungul anilor, mulţi îl

acuzaseră că era un vampir, că scotea sufletul din fetele care lucrau pentru el, storcând până la ultimul bănuţ pe care i-l aduceau trupurile lor şi apoi aruncându-le din clipa în care nu-i mai erau de nici un folos. Când Jasmine venise să-şi ia banii, Mario o rugase, o luase cu binişorul, apoi o ameninţase, până când ea se învoise să danseze în seara aceea. Dacă ar fi avut mintea mai limpede, i-ar fi râs în nas, trimiţându-l la plimbare, după care i-ar fi întors spatele şi ar fi plecat.

Dar dacă până la urmă navele făceau stânga împrejur şi plecau? Dacă Steve decidea că o femeie cu un trecut zbuciumat şi un copil în vârstă de şase ani era o povară prea mare pentru el? Unde mai putea ea găsi o slujbă în care să-şi poată alege singură programul, fiind plătită atât de generos? Îşi dorea cu disperare să creadă că Steve nu intenţiona s-o părăsească şi era ferm convinsă că n-o va face. Dar ea şi Dylan mai fuseseră traşi pe sfoară de atâtea ori, iar Jasmine dorea în primul rând să-şi ocrotească fiul.

Mario se folosise din plin de povestea vieţii ei ca s-o convingă să rămână la program. O cunoştea pe Jasmine de multă vreme, ştia totul despre viaţa ei în Alabama, înainte de naşterea lui Dylan. Începuse să danseze într-un club obscur dintr-un cătun, după care fusese „descoperită” şi adusă la Mobile. Acolo o întâlnise Mario, într-o seară, după spectacol, îi oferise ceva de băut, ascultându-i compătimitor povestea întregii vieţi, după care o convinsese să pornească spre vest, unde putea da uitării trecutul, începând o existenţă nouă şi câştigând bani buni.

Singura calitate a lui Mario era că nu încercase niciodată să se culce cu ea. Între el şi Jasmine existase o relaţie strict profesională, iar Mario respectase

principiile ei etice de muncă. Jasmine se prezenta la lucru la ora stabilită, nu obişnuia să ia droguri, aşa cum făceau cele mai multe dintre fete, şi nu-şi dădea niciodată întâlnire cu clienţii. Defectul lui Mario era acela că ştia pe care corzi sensibile să apese atunci când dorea să obţină ceva de la ea. Aşa procedase şi când ea intrase să-şi ceară banii. Îi amintise de bărbaţii în care avusese încredere, inclusiv cel care o părăsise cu un copil şi fără nici un fel de mijloace de subzistenţă. Când socotise că ea devenise vulnerabilă, schimbase tactica. O ameninţase cu concedierea, în caz că nu-l ajuta să menţină clubul deschis, purtându-se ca un tiran vrednic de milă, disperat să-şi menţină controlul peste mica sa moşie.

Ritmul sacadat de chitară bas al cântecului ei pulsă prin sistemul de sonorizare al clubului, iar vocea înregistrată pe bandă a crainicului tună, acoperind toate celelalte sunete: „Domnilor, lărgiţi-vă cravata şi pregătiţi-vă pentru ceva extrem de fierbinte. Împreunaţi-vă mâinile pentru încîntătoarea... Sabrina!

Ea se ivi prin despicătura cortinei, păşind în lumina orbitoare până când ajunse la stâlpul lucitor de alamă. Închizând palma pe stâlp deget cu deget, se lipi de el cu tot trupul, după care porni să facă alte piruete, aruncându-şi mantia transparentă.

Deodată, expresia de „tigroaică în călduri" a Sabrinei dispăru. În sală nu mai era nimeni. Cele o sută de scaune din jurul scenei erau toate goale. Singurii clienţi erau câţiva bărbaţi adunaţi în jurul televizorului cu ecran mare din celălalt capăt al încăperii. Toţi erau de-ai casei, fără locuinţe pe care să le apere, fără familii pe care să le salveze, oameni care intraseră la Seven Veils din acelaşi motiv că în fiecare seară: ca să aibă cu cine schimba o vorbă. Patru sau cinci dintre

celelalte dansatoare stăteau împreună cu ei la bar, urmărind ştirile.

Fără îndoială, era cel mai penibil moment din întreaga carieră de dansatoare de striptease a lui Jasmine. O cuprinse brusc un val de furie şi un acut sentiment al penibilului. Stând acolo, pe jumătate dezbrăcată în lumina reflectoarelor, începu să-şi dea seama de adevăratul motiv pentru care venise la club. Dorise ca Mario să-i confirme bănuielile cu privire la Steve, să-i reamintească de câte ori se înşelase în privinţa bărbaţilor sau, mai precis, câţi bărbaţi o înşelaseră pe ea. În definitiv, Steve nu plecase, părăsindu-i pe ea şi pe Dylan de îndată ce apăruse nava? Dar ceea ce o supăra în primul rând era că-l luase pe Dylan cu ea, expunându-l inutil la pericole. Se făcuse timpul să pornească glonţ către El Toro şi să vadă dacă Steve era într-adevăr acolo. Îşi scoase pantofii cu toc cui şi se furişă nebăgată în seamă în spatele cortinei ţipătoare din şuviţe lungi de staniol.

Intră în cabină tunând şi fulgerând.

— Nu pot să cred că l-am lăsat pe ticălosul ăsta să mă convingă să fac aşa ceva. N-am venit aici decât ca să-mi iau banii. Oare ce-o fi fost în capul meu?

Se prăbuşi pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă, ştergându-şi scârbita machiajul. La masa alăturată, o fată de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu un aer obosit, nu-şi dezlipea privirea de televizorul portabil.

— Poţi să-ţi închipui una ca asta? E absolut fantastic!

Fata se numea Tiffany. Avea un trup subţire şi graţios, sâni enormi şi o claie de păr negru şi drept, prins neglijent cu agrafe în creştetul capului. Aprinzând altă ţigară de la chiştocul celei dinainte, zise cu voce înceată şi tărăgănată:

— Ţi-am spus că se află acolo, iar tu ai crezut că m-

am ţicnit.

Pe ecranul televizorului, printre întreruperile cauzate de interferenţe, doi crainici cu figuri sobre citeau ştirile.

— Următoarea relatare aparţine rubricii „Aşa ceva se întâmplă numai în California”. Sute de simpatizanţi ai OZN-urilor s-au adunat pe acoperişurile mai multor zgârie-nori din Los Angeles. Ieri, la ora zece dimineaţa, curând după ce nava s-a poziţionat cu centrul exact deasupra bătrânului First Interstate Building, purtători de pancarte au urcat pe acoperişuri, după toate aparenţele pentru a-i întâmpina pe ocupanţii navei. Dăm legătura cu Gordie Compton, pentru o transmisiune în direct de la bordul elicopterului nostru *Nose for News*[1].

Pe ecran se ivi o imagine tremurătoare, filmată din elicopter, al cărui reflector puternic sfâşia întunericul nopţii, ca un fulger, fixându-se asupra terasei faimosului zgîrie-nori din Los Angeles denumit First Interstate Building. Pe heliportul de pe terasa clădirii se înghesuiseră vreo cincizeci sau şaizeci de persoane. Când fasciculul de lumină se abătu asupra lor, începură cu toţii să se agite că ieşiţi din minţi, urlând şi fluturând pancarte scrise de mână. Unii înălţau cartoane pe care scria: LUAŢI-MĂ PE MINE! Sau EXPERIMENTAŢI PE MINE!

— Oh, pancarte! Uitasem, îşi aminti Tiffany. Uite-o pe cea făcută de mine.

Vârî mâna într-o sacoşă de cumpărături, şi scoase dinăuntru partea laterală a unei cutii de carton, pe care era scris cu litere rotunde şi copilăreşti: VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, alături de un desen în creion

---

1 Aprox. „Cu nasul după ştiri" (n.trad.).

reprezentând un extraterestru.

Jasmine o prinse de amândouă braţele.

— Nu care cumva să îndrăzneşti! şuieră ea. Ascultă-mă, fetiţo. Doar nu te gândeşti să te alături idioţilor ălora?

Tiffany îşi dădu ochii peste cap, suflând un rotocol de fum înspre tavan.

— Plec acolo de cum ies de la program, mărturisi ea. Vrei să vii şi tu?

— Uită-te la mine. Jasmine o apucă pe Tiffany de bărbie, ridicându-i capul până când ajunseră să se privească ochi în ochi. La fel ca majoritatea balerinelor care lucrau acolo, Tiffany era absolut lipsită de raţiune şi sentimente. Obişnuia să ia droguri, viciu la care se adăuga şi o slăbiciune pentru bărbaţii violenţi. Curând după ce se cunoscuseră, Jas luase fata sub protecţia ei. Tiffany, nu vreau să te duci acolo, continuă Jasmine. Promite-mi că nu te duci. Fata tăcu, fixând-o cu o privire de căţel, până când Jasmine spuse răstit: Promite-mi!

— Bine, îţi promit, se bosumflă Tiffany, azvârlind peste umăr pancarta, care căzu pe podea.

— Îţi mulţumesc. Uite ce e, eu plec un timp din oraş, iar tu trebuie să te ţii departe de belele până când mă întorc.

Jasmine se uită la ceas. Probabil că Steve începea să se întrebe ce-i cu ea. Nu voia s-o lase singură pe Tiffany, însă trebuia să pornească la drum. Tocmai se schimbase cu hainele de stradă, când Mario dădu buzna în cabină, ducându-se glonţ către biroul său. Aici deschise uşa şi privi cu atenţie înăuntru.

— Ce dracu’ face puştiul ăsta în biroul meu? răcni el. Şi ce caută aici blestematul ăsta de câine?

Dylan era în birou, urmărind ceva pe video la

aparatul lui Mario. Jasmine îşi făcu loc pe lângă Mario şi-şi luă copilul în braţe.

— De câte ori să vă spun, târfe afurisite, că plozii n-au ce căuta la club!

— Încearcă tu să găseşti o îngrijitoare, se răsti la el Jasmine, înşfăcând sacoşa cu mâna rămasă liberă şi pocnind spre uşă.

— Hei! Ia stai pe loc, domnişoară! Unde crezi că pleci? Mi-ai promis că azi vii la program. Dacă pleci, eşti concediată.

Jasmine se opri o clipă în prag, aruncând o ultimă privire în urmă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună, Mario.

ATMOSFERA în vestiarul piloţilor de la baza El Toro era gravă şi gânditoare. Căpitanul Steven Hiller intră înăuntru, remarcând că cei mai mulţi stăteau fie singuri, fie în grupuri unde se discuta cu glas coborât şi cu un aer posomorât. Imediat după colţ, îşi descoperi propria echipă într-o stare de spirit complet diferită. Membrii escadrilei tactice numărul 23 se relaxau în grupuri, conversând, frunzărind reviste sau glumind unii cu alţii. „Cavalerii Negri” – denumirea oficială a echipei – se putea citi pe uşile dulapurilor din vestiar, pe tricouri şi bluzoane.

Câţiva chiar şi-o tatuaseră.

Partenerul de zbor al lui Steve, totodată şi cel mai bun prieten al său, Jimmy Franklin, stătea cu picioarele sprijinite de un dulap, cu mâinile sub cap, ascultând un radio portabil. Fără să întoarcă privirea, ghici că cel care intrase era Steve. Amândoi petrecuseră atât de mult timp la antrenamente, urmărindu-se unul pe altul în aer şi la sol, încât fiecare ştia instinctiv unde se află celălalt.

— Pe unde dracu' ai umblat, căpitane? îi strigă Jimmy. Stai aşa, nu-mi spune. Se circulă cumplit, adevărat?

Steve îşi trânti sacul de voiaj în dreptul dulapului şi se apropie de un grup de puşcaşi marini.

— Pun prinsoare că toată ziua aţi stat cu fundul pe scaun, aşteptându-mă pe mine, am dreptate? întrebă glumeţ Steve, ştiind că de dimineaţă şi până acum oamenii făcuseră instrucţie pentru cazuri de necesitate.

Puşcaşii marini reacţionară aruncând în Steve cu vreo şase prosoape. Zâmbind larg, Steve se înapoie la dulapul lui. Jimmy se ridică şi veni după el.

— E o chestie a dracului de gravă, Stevie. Zău că da. I-au rechemat pe toţi la bază şi de azi-dimineaţă am fost pe alarmă galbenă.

Steve îşi descuie dulapul, constatând că poşta fusese distribuită, adică introdusă prin fanta special practicată în acest scop. Răsfoi teancul până când dădu de un plic oficial, având într-un colţ antetul albastru de la NASA. Îl extrase din teanc ca pe un clişeu scos de la developat şi aruncă restul scrisorilor deoparte. Privi fix plicul câteva momente, după care i-l întinse lui Jimmy.

— Te rog, deschide-l tu. Eu nu sunt în stare.

— Da' ştii că te-ai blegit rău?

Dacă Steven Hiller era cel mai dotat şi mai neobosit pilot al bazei, Jimmy Franklin era cel mai neînfricat. Nimic nu reuşea să-l sperie – ceea ce era gata să dovedească în orice moment. Deschise plicul şi citi cu glas coborât, atât cât să-l audă numai Steve.

— Uite ce scrie: «Domnului căpitan Hiller, corpul de puşcaşi marini... bla-bla-bla. Spre regretul nostru, trebuie să vă informăm că în pofida remarcabilelor

dumneavoastră realizări profesionale...»

Jimmy renunţă să mai continue. Ştia că vestea îl va întrista pe prietenul său peste măsură.

— Ascultă, bătrâne, doar ţi-am mai spus de atâtea ori. Nu contează c-ai învăţat să pilotezi orice, de la Apache şi Harrier până la nişte nenorocite de planoare. Dacă vrei să zbori pe o navetă spaţială, va trebui să înveţi să pupi şi nişte funduri.

Era pentru a treia oară când îi refuzau cererea. Scârbit, Steve vârî mâna în dulap şi rupse fotografia lucitoare care înfăţişa naveta spaţială Columbia aterizând la baza aeriană Edwards. Chiar lângă ea se afla o poză a lui Jasmine, făcută chiar de el.

Jimmy se strădui să-i ridice moralul.

— Dă-mi voie să-ţi explic tactică pe care o aplic eu. Primul lucru e să te aşezi la înălţimea justă pentru pupatul fundului. Eu, de pildă, când văd venind un general, mă las într-un genunchi, înţelegi? Aşa mă situez exact la acelaşi nivel cu fundul care trebuie pupat.

Steve se simţea de parcă ar fi înghiţit un cuţit, totuşi se sili să pară amuzat. Chiar când îşi înghesuia bluzonul în dulap, ceva îi scăpă din buzunar, căzând pe podea. Înainte ca Steve să recupereze obiectul, Jimmy se repezi să-l ridice. Era o cutioară de bijuterii, pe care Jimmy o deschise fără ezitare. Înăuntru se găsea un superb inel de logodnă cu diamant. Piatră albă şi sclipitoare era prinsă într-o montură de aur reprezentând un delfin care ţâşnea din apă.

Pentru prima oară după multe săptămâni, Jimmy rămase fără replică.

— Jasmine are o pasiune pentru delfini, îi spuse Steve, uşor stânjenit.

— E... e... o verighetă? întrebă Jimmy, care

rămăsese tot în genunchi.

— Un inel de logodnă.

În tonul prietenului său Steve desluşi o undă de reproş. Discutaseră în repetate rânduri despre dorinţa lui Steve de a pilota o navetă spaţială şi de fiecare dată Jimmy îi dăduse acelaşi sfat: renunţă la dansatoare.

— Credeam că ai de gând s-o rupi cu ea, bătrâne, mirii Jimmy.

Chiar atunci trecură pe lângă ei câţiva piloţi aparţinând unei alte echipe de zbor. Văzându-l pe Jimmy cum stătea într-un genunchi, întinzându-i căpitanului Hiller un inel de logodnă, o parte din ei întoarseră capul să se mai uite o dată. Dându-şi seama cât de stranie părea scena, Steve şi Jimmy se îndepărtară brusc unul de altul, cuprinşi de panică. Steve smulse cutioara din mâna lui Jimmy şi o puse bine în dulap.

— Ascultă-mă, Steve. Tipii de la NASA sunt foarte grijulii cu imaginea lor publică. Vor ca totul să fie perfect curat şi sută la sută american. Tu ai comis deja o greşeală prin faptul că te-ai născut negru. Dacă te mai şi însori cu o dansatoare, n-ai s-ajungi nici într-un milion de ani să pilotezi o navetă spaţială. Ştii foarte bine că am dreptate.

Steve ştia că era adevărat. Din momentul în care Jasmine va semna registrul de intrare, în calitate de oaspete al său până a doua zi, speranţele lui Steve de a pilota naveta aveau probabil să se destrame o dată pentru totdeauna. Îşi sprijini capul de şirul de dulapuri, simţind pe frunte răceala metalului.

PUTERNICELE REFLECTOARE care străluceau în mod normal pe Casa Albă fuseseră camuflate din motive de

securitate. Două tancuri şi o patrulă de puşcaşi marini înarmaţi păzeau poarta principală, pe Pennsylvania Avenue, unde lumina era ca ziua. Sute de locuitori ai Washingtonului se adunaseră în jurul lor. În afară de reporteri şi de oameni prea agitaţi ca să-şi găsească somnul, se mai vedeau mici grupuri stând de veghe şi rugându-se la lumina lumânărilor. Câţiva militanţi pacifişti mărşăluiau în sus şi-n jos, purtând pancarte cu lozinci ca FĂRĂ PROVOCĂRI! Sau VIOLENŢA NAŞTE VIOLENŢĂ. Poliţişti, oameni în uniformă şi civili roiau pretutindeni.

Când doi poliţişti dădură deoparte un baraj rutier pentru a face loc unui convoi de vehicule ale presei, Julius se strecură printre ei, trecând de baraj de parcă ar fi fost Walter. Chiar şi după ani întregi de când îşi studia tatăl, David tot n-ar fi putut spune când anume dădea acesta dovadă de şiretenie şi când acţiona doar sub impulsul momentului. În clipa când Valiantul trase pe dreapta, Julius întoarse capul, întrebându-l flegmatic pe fiul său: Okay, am ajuns. Te duci tu să apeşi pe sonerie sau mă duc eu?

David îi adresă o privire lungă în genul lui Clint Eastwood, apoi deschise telefonul celular şi formă numărul lui Connie, luat de pe monitorul computerului. Suna ocupat.

— Perfect. Chiar în clipa asta vorbeşte la telefon.

Uneori David era de neînţeles.

— Cum poate fi perfect, întrebă tatăl lui, dacă atunci când vrei să vorbeşti cu cineva telefonul sună ocupat?

— Pentru că, îi explică David, plimbându-şi degetele pe tastatură şi introducând comenzi, am aici un program care-mi permite să filtrez semnalul şi să stabilesc cu exactitate unde se află. Chiar şi în interiorul Casei Albe.

Julius dădu să spună altceva, dar tăcu brusc, dându-şi seama de semnificaţia vorbelor lui David.

— Poţi să faci aşa ceva? întrebă el, sincer curios.

David îi răspunse cu un zâmbet diabolic:

— Orice depanator de televiziune se pricepe la asta.

ÎN INTERIORUL CASEI ALBE, Connie se afla pe unul dintre coridoare, ocupându-se de o problemă personală. O sunase pe vecină şi prietena sa, Pilar, care se pregătea să plece la casa părinţilor ei din New Jersey. Femeia făgădui că va lua şi pisica lui Connie, Thumper. De îndată ce-şi luară rămas-bun, telefonul sună din nou.

— Da?

— Connie, nu închide.

Auzind glasul lui David, Connie ridică ochii spre cer şi se sprijini de perete.

— De unde ai numărul ăsta?

— Du-te până la fereastră. Trebuie să fie una chiar în faţa ta. Ea privi în jur fără chef. Bineînţeles că exista o fereastră, la numai câţiva metri mai încolo. Se apropie de fereastra înaltă şi trase deoparte perdelele albe de dantelă, ca să privească afară.

— Bine, sunt la fereastră. La ce trebuie să mă uit?

Nu mai era nevoie de alte explicaţii. De cum privi în stradă, Connie zări o siluetă deşirată şi stângace cocoţându-se pe capota unui vechi automobil albastru şi făcând semne disperate cu mâna.

Agenţii Serviciului Secret înconjurară imediat maşina, „ajutându-l” pe David să coboare. Connie îl auzi la celălalt capăt al firului cum le spunea că stă de vorbă cu cineva din interiorul Casei Albe.

O clipă mai târziu, în receptor răsună un glas oficial.

— Cine-i la aparat?

Connie se prezentă şi, în ciuda propriilor ei suspiciuni, îl asigură pe agent că omul de pe capotă nu era nebun. Se uită la ceas şi decise că putea coborî să discute cu el un minut sau două.

O JERBĂ DE SCÂNTEI de la o lampă de sudură ricoşă de pe corpul metalic al elicopterului, răspândindu-se pe pista de aterizare a bazei aeriene Andrews şi apoi stingându-se treptat. Omul cu ochelari de protecţie tocmai făcea ultimele retuşuri la aşa-numitul Vehicul pentru Operaţiunea de Întâmpinare – o tentativă improvizată de stabilire a contactului cu vizitatorii. Lumini portabile de lucru, dintre cele destinate semnalizării construcţiilor rutiere pe timp de noapte, fuseseră transportate cu camionul de-a lungul pistei, împreună cu un mare număr de generatele zgomotoase, pentru alimentarea lor. Zeci de echipe de reporteri din întreaga lume încercau să se apropie de zona respectivă pe cât le îngăduiau militarii.

Atenţia tuturor se îndrepta către un aparat de zbor lung de circa douăzeci de metri, înalt de zece şi cântărind optsprezece tone – cel mai perfecţionat dintre toate aparatele de acest fel: un elicopter de atac Apache. De corpul acestuia era fixat un cadru de oţel, special confecţionat pentru montarea unui uriaş panou luminos.

În căutarea unei modalităţi de comunicare cu Goliaţii tăcuţi care planau peste capitalele lumii, specialiştii din armată găsiseră în sfârşit o soluţie. Se duseseră pe stadionul memorial RFK, sediu al echipei Redskins din Washington, şi demontaseră o mare porţiune din tabela de marcaj a terenului de fotbal. Cutia de aluminiu înaltă de doisprezece metri avea 360 de becuri, care puteau fi programate prin computer să

afişeze orice fel de desen sau mesaj. O dată adus la baza Andrews, panoul fusese fixat de planşeul elicopterului Apache, astfel încât să iasă în afară pe uşile laterale, ca o pereche de aripi.

O mie de aparate de fotografiat începură să fulgere în clipa când paletele lungi ale elicei porniră să se învârtească. Reporterii strigau întrebări spre militarii şi civilii însărcinaţi să ţină la distanţă reprezentanţii presei, năvălind asupra lor pentru scurte reportaje la faţa locului, în câteva secunde, acestea erau transmise în direct posturilor de radio şi televiziune, unde milioane de oameni din întreaga lume urmăreau declanşarea operaţiunii „de întâmpinare”.

— Ceea ce se vede în spatele meu, ţipa un reporter de la CNN, încercând să acopere zgomotul din jur, este un elicopter de atac Apache, echipat cu panouri luminoase sincronizate. Oficialităţile de la Washington speră că aceste lumini vor fi primul nostru pas în stabilirea unui contact cu echipajul navei extraterestre. Dar ce mesaj vom trimite? Şi în ce limbă? Cu numai câteva momente în urmă am stat de vorbă cu una dintre persoanele care s-au ocupat de conceperea primului mesaj adresat de pământeni acestor vizitatori misterioşi. Dumnealui ne-a spus că va fi trimis un mesaj de pace exprimat în limbaj matematic...

De îndată ce paletele elicei atinseră viteza maximă de rotaţie, personalul de la sol se dădu la o parte şi pilotul decolă, atent să menţină aparatul în poziţie perfect orizontală, astfel încât panoul să nu alunece afară. Elicopterul se înălţă vertical, după care începu să se apropie de formă metalică întunecată şi ameninţătoare care se învârtea lent pe cerul nopţii. Un roi de elicoptere mai mici, echipate cu aparate de filmat, porniră în urma lui pe măsură ce se îndepărta

de bază.

Oamenii de pretutindeni priveau scena pe ecranele televizoarelor. Chiar şi la Casa Albă, o mare parte din personalul militar, alături de consilieri civili, nu-şi dezlipea ochii de televizor în aceste clipe tensionate.

— Unde am ajuns?

Jumătate din cei aflaţi în încăpere săriră în picioare, salutându-l pe preşedinte, care tocmai intrase.

— În aer, domnule preşedinte, raportă Grey. Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: aproximativ şase minute.

Pe când rostea aceste cuvinte, bătaia sacadată a elicei aparatului Apache se putea auzi în tot oraşul. Mai mulţi funcţionari se duseră la ferestre, urmărindu-l cum se ridica din ce în ce mai sus, îndreptându-se spre ţintă: turela înaltă care părea să fie botul navei. Preşedintele Whitmore stătea alături de toţi ceilalţi, privind scena într-o tăcere apăsătoare.

În celălalt capăt al coridorului, uşile vechiului ascensor pentru personal administrativ se traseră deoparte şi de alta, făcând loc lui Julius Levinson, cu obrazul neras, cu pantalonii şifonaţi după lungul voiaj cu maşina. Nu se sfia să arate cât era de impresionat de locul unde se afla. În timp ce Connie şi David porniseră pe coridor, discutând grăbit şi în şoaptă, Julius se opri în faţa unei oglinzi, studiindu-şi înfăţişarea.

— Oh! Dacă aş fi ştiut c-am să-l întâlnesc pe preşedinte, zise el cu voce tare, mi-aş fi pus o cravată. Nu vrei să te uiţi puţin la mine? Arăt ca un oropsit de soartă.

Fără un cuvânt, Connie se întoarse repede şi-şi apucă socrul de braţ, trăgându-l după ea până când toţi trei intrară în Biroul Oval. Aici nu era nimeni, cu

toate acestea Julius se simţea de parcă toate marile nume ale istoriei americane ar fi fost de faţă, alături de el. Nu-i venea să creadă unde ajunsese la capătul acelei zile neobişnuite. Instinctiv, îşi trecu degetele prin păr, încercând să arate cât de cât prezentabil.

— Voi doi nu vă mişcaţi de aici. Mă întorc imediat, le spuse Connie. Înainte de a ieşi, îl preveni pe David: Nu ştiu cât de bucuros va fi să te revadă.

— Connie, pierdem vremea, o zori el. Sunt ultimul om la care ar fi dispus să plece urechea.

— Bineînţeles că va pleca urechea, izbucni Julius, sărind dintr-o dată în apărarea fiului său. De ce să n-o plece?

— Pentru că ultima oară când ne-am întâlnit, i-am tras un pumn în obraz.

Julius icni, încleştându-şi degetele pe inimă. Se uită la Connie, apoi la David.

— Chiar l-ai pocnit pe preşedinte? Fiul meu l-a pocnit pe preşedinte?

Connie se opri în prag.

— Pe atunci nu ajunsese preşedinte, îi explică ea. David era convins că aveam o legătură cu el, ceea ce nu era adevărat!

Zicând acestea, închise uşa şi porni pe coridor spre camera unde se dădea raportul zilnic. Zâmbi fugar auzindu-l în urma ei pe Julius cum ridică vocea, nevenindu-i să creadă ce aflase.

Connie se opri în faţa uşii camerei de raport. Îşi asuma un risc enorm, atât personal cât şi profesional, scoţându-l pe preşedinte dintr-o conferinţă la nivel înalt ca să-l întâlnească pe zăpăcitul care fusese soţul ei. Dar David reuşise s-o convingă că descoperise ceva real, ceva ce socotea că trebuia adus la cunoştinţa preşedintelui. Răsuflă adânc şi păşi înăuntru, ducându-

se direct la Whitmore şi şoptindu-i ceva la ureche.

— Chiar în clipa asta? întrebă el, uimit.

Şefa departamentului de relaţii cu publicul încuviinţă din cap. Toţi cei aflaţi în încăpere întorseseră capul, urmărind conversaţia. Nici că se putea un moment mai nepotrivit. În mai puţin de patru minute, elicopterul urma să ajungă la destinaţie. Dar Whitmore era obişnuit să se încreadă în judecata sănătoasă a lui Connie. Fără alt cuvânt, se îndepărtă de fereastră şi porni spre uşă.

— Doar nu plecaţi tocmai acum? zise Nimziki, ca să fie sigur că toată lumea remarcase strania decizie a preşedintelui.

Acesta însă nu-i acordă nici o atenţie şi părăsi încăperea.

— Uf! Cum Dumnezeu îl suporţi pe cretinul ăla? îl întrebă Connie de cum ajunseră pe coridor.

— A condus ani de zile CIA. Cunoaşte toate secretele posibile. Mi-e foarte util, răspunse Whitmore. Şi-acum, cine-i de fapt persoana cu care urmează să discut?

În loc de răspuns, Connie îi făcu loc să intre în Biroul Oval. În clipa când dădu cu ochii de David, Whitmore rămase încremenit pe loc.

— La dracu', Connie, n-am timp de-aşa ceva!

Anticipând reacţia preşedintelui, Connie închisese uşa capitonată, postându-se în dreptul ei. Se aşternu o tăcere de gheaţă.

Julius, care înţelesese situaţia mai bine decât s-ar fi putut bănui, destinse atmosfera păşind înspre Whitmore cu mâna întinsă.

— Numele meu e Julius Levinson, domnule preşedinte. Sunt onorat să vă cunosc.

— Ţi-am spus că va refuza să asculte, i se adresă David lui Connie cu un aer posomorât.

— Nu vă răpim decât un minut, îl asigură Julius.

Preşedintele Whitmore o săgetă pe Connie cu o privire nedumerită, uimit că îi adusese pe aceşti doi nebuni la Casa Albă într-un asemenea moment. În timp ce şeful statului se îndrepta spre uşă, David se hotărî în cele din urmă să deschidă gura.

— Cunosc motivul dereglării sateliţilor, zise el calm.

Whitmore se răsuci în loc, privindu-l fix.

— Continuă.

— Navele sunt postate deasupra unor puncte de pe întreg globul, începu David, apropiindu-se de masa de lucru a preşedintelui şi desenând un cerc pe un blocnotes. Dacă aţi dori să coordonaţi acţiunile tuturor navelor, n-aţi putea trimite un singur semnal care să ajungă simultan în toate aceste puncte.

Trasă linii de la o navă la alta, explicând cum formă sferică a Pământului ar fi blocat semnalele.

— Te referi la un semnal emis în linie dreaptă?

— Întocmai. Formă sferică a Pământului nu permite aşa ceva, ca atare aţi fi nevoit să transmiteţi semnalul folosindu-vă de sateliţi... David adăugă pe desen câţiva sateliţi de comunicaţii... astfel încât ei să parvină tuturor navelor. Eu am descoperit un semnal în interiorul propriei noastre reţele de sateliţi, semnal care reprezintă de fapt...

Înainte de a-şi duce fraza la bun sfârşit, cineva forţă uşa în spatele lui Connie. Un aghiotant îşi vârî capul înăuntru cu un mesaj urgent.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Manevra începe chiar în clipa asta.

Până atunci, David nu-i spusese preşedintelui nimic nou faţă de ceea ce cunoştea deja din rapoartele secrete furnizate zilnic de Direcţia Spaţială. Preşedintele luă telecomandă şi deschise televizorul.

Elicopterul Apache tocmai ajunsese în dreptul giganticei nave spaţiale şi aprinsese panoul luminos. Puternicul fascicul de lumină începu să clipească, creând un model secvenţial care se repeta. După mai multe ore de discuţii furioase în direct şi după nenumărate faxuri, echipa de la CCIE propusese o progresie matematică simplă, mesaj exprimat în ceea ce ei sperau să fie un limbaj universal. Întreaga secvenţă se repeta din trei în trei minute, fiind urmată de cuvântul „Pace”, scris în zece limbi diferite vorbite pe Terra. Nu era mult, dar reprezenta un început. Mesajul transmis de aceste lumini care clipeau rămânea absolut de neînţeles pentru majoritatea pământenilor, printre care şi preşedintele. Whitmore se întoarse din nou spre David.

— Cu alte cuvinte, comunică între ei, folosindu-se de sateliţii noştri?

David îşi deschisese deja computerul. Tânărul îi arătă lui Whitmore graficul pe care-l întocmise ca să reprezinte semnalul.

— Această sinusoidală măsoară intensitatea semnalului. Prima oară când l-am descoperit, îşi relua ciclul o dată la fiecare douăzeci de minute. Acum ciclul s-a redus la numai trei. Se pare că devine din ce în ce mai slab, pierzându-şi din intensitate, totuşi puterea de emitere rămâne constantă. Ca şi cum ar reduce încet volumul, apropiindu-se de zero. Trebuie să fie un fel de numărătoare inversă.

Preşedintele se uită din nou ţintă la televizor, cufundat în gânduri.

— Tom, lucrurile astea sunt... David se controlă şi reluă ceva mai stăpânit. Domnule preşedinte, aceste obiecte folosesc propriii noştri sateliţi împotriva noastră, trimiţându-ne o numărătoare inversă. Iar

timpul trece.

— Când va dispărea semnalul?

David deschise o fereastră pe monitorul computerului.

— Peste treizeci şi unu de minute.

Whitmore privi fix ecranul televizorului. Giganticul elicopter părea un ţintar pe lângă masa infinită şi cenuşie a navei invadatoare. Ceea ce-i spusese David avea sens, confirmându-i cele mai grave bănuieli. Până atunci adoptase o atitudine de expectativă, dar, dacă David avea dreptate în privinţa numărătorii inverse, era timpul să ia măsuri de urgenţă. Încuviinţă din cap, apoi ieşi din Birou şi porni pe coridor, intrând în sala de raport, cu un plan de bătaie complet nou.

— Generale Grey, vreau să te coordonezi cu Comandamentul din Atlantic şi cu cel din sud-vest. Spune-le că au la dispoziţie douăzeci şi cinci de minute ca să evacueze cât mai multe persoane din oraşe.

— Dar, domnule preşedinte…

— Şi ordonă elicopterului să plece de lângă nava aceea blestemată. Cheamă-l imediat înapoi.

Grey formă numărul direct cu baza Andrews şi transmise ordinele comandantului suprem. Pe de altă parte, Nimziki profită de prilej ca să mai avanseze un pas în carieră, acumulând putere personală. Aruncând câteva priviri prin încăpere, încercă să acrediteze impresia că preşedintele Whitmore o luase razna din pricina stării de încordare, schimbându-şi opinia aparent fără motiv.

— Domnule preşedinte… Tonul său era marcat de o pretinsă politeţe. De ce dăm înapoi tocmai acum? Ce v-a făcut să vă schimbaţi părerea?

Whitmore nici nu-l luă în seamă.

— Să fie evacuat imediat efectivul Casei Albe. Peste

cinci minute pe peluză să se prezinte două elicoptere. Cineva să meargă la parter şi s-o aducă pe fiica mea.

Consilierii şi personalul începură alte treizeci de discuţii separate, grăbindu-se să execute ordinele preşedintelui.

— Domnule preşedinte, zise generalul Grey, acoperind receptorul cu palma. La celălalt capăt al firului este generalul Harding, de la Comandamentul din Atlantic. Cât de organizat trebuie de fapt să se desfăşoare această evacuare?

Grey era la fel de surprins ca toţi ceilalţi de subita schimbare de atitudine a lui Whitmore. Dar nu era vreme de dat astfel de lămuriri.

— Ne răspund!

Agitaţia şi discuţiile încetară brusc şi toate privirile se îndreptară către panoul cu televizoare. Un fascicul subţire de lumină verde, nu mai lat de cinci centimetri, ţâşni de la baza turelei înalte de pe nava extraterestră. Ca un deget lung întins prin întuneric, se lungi până când atinse elicopterul, aflat la o depărtare de un kilometru şi jumătate. Deplasându-se lateral, ca să se menţină în dreptul turelei în timp ce gigantica navă se rotea lent prin aer, acesta reacţionă vizibil, fiind proiectat înapoi cu câţiva metri în momentul contactului cu lumina. Fasciculul luminos, suficient de strălucitor ca să poată fi văzut de la sol, era de un verde lăptos, amintind culoarea jadului. Milioanele de oameni care priveau la televizor puteau vedea că elicopterul se lupta să-şi menţină poziţia faţă de nava cea uriaşă şi ameninţătoare.

Prin radio se auzi vocea calmă a pilotului.

— Această rază de lumină pare să aibă un fel de consistenţă sau energie. Constatăm o oarecare perturbaţie, ne cam aruncă de colo-colo. În timp ce

vorbea, vocea îi fu acoperită de un scrâşnet puternic. Două uriaşe porţi blindate, în spatele cărora se afla sursa misteriosului fascicol de lumină verde, începură să se deschidă cu un scârţâit asurzitor. Sună de parcă Dumnezeu ar zgâria o tablă cu unghiile, comentă pilotul cu accent din sud.

Când porţile se dădură la o parte, lumină venită din interior se dovedi mai puternică decât becurile de 1.500 de waţi ale panoului luminos. Echipajul elicopterului îşi acoperi ochii cu palmele, luptând în continuare să menţină poziţia aparatului. În acel moment recepţionară ordinul preşedintelui. Comandantul echipajului deschise circuitul radio, glasul său ajungând la urechile a milioane de oameni din întreaga lume.

— Am primit ordin să sistăm operaţiunea de întâmpinare...

Nu apucă să-şi mai ducă fraza la bun sfârşit. O suliţă de lumină verde ţâşni deodată prin întunericul nopţii, izbind elicopterul, care explodă, făcându-se fărâme, ca o libelulă lovită de un obuz calibrul 22. După scurtă explozie, totul se cufundă din nou în întuneric. Lumina cea strălucitoare ieşită din corpul navei dispăruse. Tot ce mai rămăsese erau câteva fragmente fumegânde, care pluteau spre pământ ca nişte fulgi fierbinţi. Porţile de la baza turelei se închiseră din nou şi gigantica farfurie zburătoare se cufundă din nou în somn..

ÎN CAMERA de hotel de la Los Angeles sună telefonul. Apelul se repetă. Marilyn Whitmore era prea năucită de ceea ce văzuse cu câteva clipe în urmă, ca să ridice receptorul. Tocmai îşi pusese în valiză ultimele lucruri, când avusese loc explozia elicopterului. Acum televiziunea relua secvenţa cu

încetinitorul. Fragmente mărite şi neclare de imagine arătau pilotul acoperindu-şi capul cu mâinile – ultimul cadru imprimat pe casetă video înainte de explozie. Marilyn se aşeză pe pat, îngrozită de soarta omului, de nenorocirea abătută asupra familiei sale, dar şi mai mult de semnificaţia răspunsului dat de extratereştri pentru specia umană în general. Când telefonul sună din nou, unul dintre agenţii Serviciului Secret care-i asigurau escorta ridică aparatul celular şi se prezentă. Ascultă cu atenţie şi spuse:

— Da, domnule preşedinte, înţeleg. Apoi: Da, domnule preşedinte, imediat. E chiar aici, doriţi să vorbiţi cu doamna?... Da, domnule preşedinte, am înţeles. Închise telefonul şi se întoarse către doamnă Whitmore. Era domnul preşedinte, doamnă. A spus că vă iubeşte foarte mult şi mi-a dat ordin să vă scot din Los Angeles chiar în clipa asta. Scara dinspre sud e sigură. Urcăm pe acolo până pe acoperiş.

— Okay, hai să mergem, răspunse ea, recăpătându-şi calmul şi ieşind din cameră.

În momentul în care ajunseră pe acoperiş, un elicopter de transport al armatei se găsea la cincisprezece metri deasupra lor, gata să aterizeze pe heliportul hotelului. Doamnă Whitmore se întrebă cu voce tare dacă era o idee bună să urce la bordul unui elicopter. Poate că navei spaţiale mari cât un oraş şi staţionate deasupra abia i se deschisese apetitul pentru astfel de aparate zburătoare. În timp ce paletele elicei stârneau vârtejuri în aerul cald al nopţii, Marilyn se uită cu atenţie la zgârie-norii oraşului, observând că pe fiecare acoperiş se întâmpla ceva ciudat: elicoptere survolau clădirile, proiectând reflectoare pe terasele acestora luminate strălucitor.

JASMINE DESCHISE uşa şi puse piciorul pe asfalt. Se găsea pe banda de mijloc a vechii autostrăzi Pasadena. Pe partea ei de autostradă circulaţia era blocată fără speranţă, maşinile înaintând cu un kilometru şi jumătate pe oră. Dincolo de balustrada de protecţie, vehiculele se mişcau cu mult mai rapid. Automobiliştii care se înghesuiau să părăsească oraşul prin nord luaseră în stăpânire şoselele care duceau spre sud, acestea fiind pustii. Chiar în faţă se vedea gura unui tunel săpat în coasta unui deal abrupt. Gândul de a se afla în tunel cât timp nava încă plutea deasupra capului o umplea de fiori pe Jasmine.

Iritată, urcă din nou la volan. De îndată ce va ieşi din tunel, îşi spuse ea, va găsi o cale să treacă peste axa drumului, ca să câştige timp, chiar dacă ar trebui să dărâme cu botul maşinii balustrada de protecţie. La viteza cu care avansa, nu avea şanse să ajungă la El Toro nici într-o lună. Dylan şi Boomer începeau să se plictisească şi să-şi piardă răbdarea. Jasmine deschise aparatul de radio, ca să prindă un nou buletin rutier.

— Autorităţile au ordonat evacuarea completă a districtului Los Angeles. Recomandăm automobiliştilor să evite pe cât posibil autostrăzile, alegând şoselele obişnuite. În felul acesta vă veţi deplasa cu mult mai rapid.

— Abia acum ne spune! exclamă Jasmine, uitându-se la Dylan şi clătinând din cap exasperată.

Băiatul se mărgini să ridice din umeri. Maşinile mai înaintară încă vreo nouă metri.

PREŞEDINTELE şi suita sa se mişcau repede. Jos, la scară, întâlniră un aghiotant, care o adusese cu el pe Patricia. După aceea ieşiră pe peluză şi urcară la bordul elicopterelor deja pregătite. Cei douăzeci de

bărbaţi şi femei, toţi eleganţi şi puşi la punct, deşi după douăzeci şi una de ore de muncă non-stop, alergară prin iarbă, urcând în încăpătoarele elicoptere alb cu albastru care aveau pe uşă emblema prezidenţială. Generalul Grey se găsea deja la bord. În clipa când apăru preşedintele, tocmai vorbea la telefon.

— Soţia mea e în elicopter?

Tonul nervos al şefului executivului îl avertiză pe Grey că era de preferat ca răspunsul să fie afirmativ.

— Elicopterul va decola peste câteva clipe. Pasagerii tocmai se îmbarcă.

Connie urcă ultima. Arăta derutată chiar şi era. Gărzile alcătuite din puşcaşi marini care controlau accesul la elicopter nu le îngăduiseră lui David şi Julius să treacă de cordonul de pază. Nu puteau pleca şi ei. În elicopter mai rămâneau câteva locuri libere, dar preşedintele stătea cu nasul într-un fax primit de la Ministerul de Externe, iar Connie nici nu concepea să-i ceară învoirea de a-l lua pe David la bord. În plus, era prea târziu. Personalul de la sol tocmai închidea uşile, iar pilotul forţelor armate pusese elicea în funcţiune, aşteptând să atingă viteza de decolare. David şi Julius vor fi nevoiţi să părăsească oraşul aşa cum puteau. Connie ştia că, dacă teoria lui David despre numărătoarea inversă era corectă, nu mai aveau la dispoziţie decât vreo zece minute.

— Tom...

Sunetul glasului o surprinse, deşi era al ei.

Când preşedintele Whitmore se întoarse către ea, Connie îşi dădu seama că nu-şi găsea cuvintele. Atunci arătă cu degetul pe geam, spre locul unde puşcaşii marini îi reţinuseră pe David şi Julius.

Când preşedintele îi văzu stând acolo, se ridică şi

deschise din nou uşa. Acoperind vâjâitul elicei, strigă ceva oamenilor de afară. Unul dintre ei făcu stânga-împrejur şi începu să alerge pe peluză, aducându-i cu el pe cei doi Levinson. De îndată ce aceştia urcară scara, şi intrară în elicopter, expresia de pe chipul lui Whitmore le dădu a înţelege că trebuia să stea jos şi să-şi ţină gura. Asta şi făcură. Găsind două locuri chiar lângă Connie, David îşi deschise laptop-ul încă înainte că elicopterul să decoleze. Privind peste umăr, Connie putea vedea pe display numărătoarea inversă.

11:07, 11:06, 11:05...

În timp ce elicopterul se ridica în aer, grăbindu-se să se îndepărteze, Connie privea pe fereastră la cei rămaşi jos, pe peluza Casei Albe. Nici unul dintre ei nu arăta a om care-şi trăieşte ultimele clipe de viaţă. Erau cu toţii foarte ocupaţi şi atenţi să-şi îndeplinească sarcinile care le reveneau. Connie simţea că, într-un fel, acea preocupare îi făcea să se simtă în siguranţă şi apăraţi. Încă le rămâneau atâtea de făcut. O clipă, avu senzaţia că asistă la o scenă ca cele pe care şi le imaginase la porţile Raiului: unora le era îngăduit să-şi afle izbăvirea, în timp ce alţii erau lăsaţi afară, fiind sortiţi pierzaniei. Încercă să-şi alunge gândul. Fără îndoială că aceşti harnici figuranţi, alături de care lucrase în ultimii trei ani, vor fi tot acolo în momentul când se va întoarce elicopterul...

11:01, 11:00, 10:59...

URCĂ ULTIMELE TREPTE ca vrăjită, atrasă de zarva petrecerii care se desfăşura deasupra. În cele din urmă, deschise uşa de incendiu şi ieşi sub cerul liber. Sute de persoane râdeau, strigau şi beau, dansând pe sunetele amestecate a trei combine stereo cu volumul la maxim. Unii agitau pancarte, alţii aprindeau artificii.

Un grup de femei ce păreau a fi secretare se îmbrăcaseră în „costume extraterestre”, cu maieuri mulate şi lungi fesuri conice, legate cu şiret pe sub bărbie. Două, luându-se cam prea în serios, se dădeau drept regele şi regina unei galaxii îndepărtate, purtând veşminte de catifea, coroane bogat ornamentate şi sceptre încrustate cu pietre preţioase. Stăteau cu stoicism în mijlocul hărmălaiei, parcă aşteptând sosirea unui mesager de pe navă. Alt costum foarte răspândit era cel al lui Adam şi al Evei. Într-o horă mare, formată în mijlocul terasei, câţiva tineri hippy Capete de Mort, îşi scoseseră hainele, executând în pielea goală şi parcă în transă un dans de grup din trupuri încolăcite. Prin mulţime îşi croia drum un şir de oameni dansând rumba. Trecând pe lângă ea, unul dintre ei îi vâri în mână o sticlă de tequila. Tiffany se simţea de parcă ar fi venit acasă. De parcă ar fi descoperit cel mai palpitant, mai extraordinar şi mai incredibil loc de pe pământ. Unul pe care nu l-ar fi putut găsi niciodată sau la care n-ar fi obţinut nicicând o invitaţie. Şi ironia sorţii, cei mai mulţi de pe terasa vechiului Interstate First Building aveau în comun o însuşire importantă: erau urâţi. Tiffany râse în gura mare, apoi trase o înghiţitură zdravănă de tequila.

Mai uimitoare decât petrecerea era priveliştea navei, al cărei centru se afla exact deasupra lor. Sunt la nivelul zero, îşi zise ea. Studie îndelung suprafaţa lucioasă a vehiculului spaţial. Nervurile lungi şi argintii despre care se spunea că arătau ca aripile de insectă erau în realitate o întreagă reţea de reliefuri neregulate, cavităţi cât nişte depozite, rezervoare şi rampe de încărcare, toate dând navei aspectul unui oraş văzut de-a-ndoaselea. Fără îndoială că era destul de mare pentru a fi un oraş. Cu gura căscată de uimire,

îşi imagină cum trebuia să arate interiorul navei, se închipui umblând de colo-colo înăuntru, cu treburi importante. Cineva o trase de braţ, trezind-o la realitate. Un bărbat mai vârstnic şi cu barbă mesteca un copan. Arătând spre dansatorii în pielea goală din apropiere îi relată o poveste, ridicând glasul ca să acopere larma din jur.

— În ultimele zile ale Celui de-al Treilea Reich, în timp ce Aliaţii înaintau spre Berlin şi fiecare neamţ înţelegea că totul s-a sfârşit, că lumea lor era pe cale să se prăbuşească, au început să organizeze adevărate orgii. Acesta era modul lor de a înfrunta tensiunea momentului.

Întinse mâna şi o mângâie pe braţ. Era cea mai puţin convingătoare invitaţie pe care o primise vreodată.

— Fie ce-o fi! râse Tiffany în faţa bătrânului, întinzându-i sticla de tequila, după care se îndreptă spre locul unde se înghesuiau cei mai mulţi cheflii şi-şi scoase pancarta cu inscripţia VENIM CA MESAGERI AI PĂCII, începând s-o agite în direcţia navei.

Locul era aglomerat, prea multă lume pentru o terasă atât de mică. Câţiva simpatizanţi ai extratereştrilor se găseau la numai câţiva metri de marginea terasei, la o înălţime de şaizeci şi cinci de etaje, fără o balustradă de protecţie.

Deodată, un elicopter de poliţie se ridică dintr-o parte a clădirii, cu megafonul reglat la volumul maxim.

— Sunteţi somaţi să părăsiţi acoperişul imediat. Preşedintele Statelor Unite a ordonat evacuarea oraşului Los Angeles. Porniţi fără întârziere către scări, în mod civilizat şi ordonat.

Mulţimea reacţionă aşa cum era de aşteptat, adică huiduind şi azvârlind care cu ce avea la îndemână. Cei

mai mulţi deja sfidaseră poliţia urcând aici şi trecând de cordonul de pază de la sol. Elicopterul survolă o dată clădirea, repetând ordinul, după care se îndepărtă, îndreptându-se către terasa celui mai apropiat zgârie-nori.

Un zgomot înfricoşător răsună brusc deasupra capetelor mulţimii – un huruit grav şi continuu, cât bubuitul a o sută de mii de timpane. Toţi încremeniră cu capetele date pe spate, urmărind uluitorul spectacol de pe bolta cerului. Centrul navei începuse să se deschidă. Extratereştrii se pregăteau să comunice cu pământenii. Enorme porţi ermetice se desfăcură ca nişte trape. Tot centrul navei, lat de vreun kilometru şi jumătate – inelul negru din miezul florii – se deschise încet, dând la iveală interiorul luminat difuz. Exact în centru, un singur punct nu se mişca. Era vârful unui mecanism lung, având aspectul unui ac. În timp ce uşile din jurul lui continuau să se dea deoparte sau să se lase în jos, acul începu să coboare deasupra oraşului.

Era lung şi subţire, cu excepţia bazei, unde se lăţea brusc în forma unui diamant, ca un şarpe care ar fi înghiţit un măr. Acest ac avea în el ceva care-l făcea să pară firesc din punct de vedere biologic şi totodată absolut respingător. Corpul lui lung ieşea din burta navei, atârnând în noapte ca o floare abia îmbobocită, în timp ce uşile continuau să se deschidă, desfăcându-se la fel ca petalele unui trandafir negru de oţel. Când porţile ajunseră în poziţie perpendiculară pe suprafaţa solului, huruitul încetă, dar vârful acului se înfipse mai adânc în noapte, până când vârful lui ajunse la şaizeci de metri deasupra lui Tiffany şi a prietenilor ei.

ELICOPTERUL PRIMEI DOAMNE zbura ca o săgeată

printre zgârie-nori, deplasându-se cu viteză maximă. Pilotul văzuse ce se întâmplase cu vehiculul de întâmpinare şi era nerăbdător să-şi scoată pasagerii în afara zonei periculoase. Deşi destinaţia lor se afla la nord-est, pilotul porni spre sud, cel mai scurt traseu de ieşire din oraş.

— Poate că-i un fel de turn de observaţie, zise unul dintre aghiotanţii ei, referindu-se la acul ce atârna din burta navei.

După aceea se aprinse lumina verde. Pornind din vârful acului, un fascicul lat şi strălucitor lumină oraşul – o rază de un verde lăptos, la fel cu cea care provocase explozia vehiculului de întâmpinare. De la ocean până la poalele colinelor, toată suflarea omenească se opri în loc, hipnotizată de frumuseţea ireală a luminii. Raza cea blândă era minunată, paşnică şi fascinantă, părea un semn al prieteniei. Timp de câteva minute totul păru să fie în regulă. În definitiv, iată că nu urma să aibă loc nici o confruntare. Lumina lăsa să se înţeleagă limpede că Pământul va fi martorul unei întâlniri nemijlocite şi armonioase. Chefliii de pe cele câteva acoperişuri amuţiră.

Istoria planetei urma să se schimbe o dată pentru totdeauna, iar ei ştiau că se află chiar în miezul evenimentelor. Ridicând spre cer pancartele, aşteptau ca extratereştrii să înceapă să comunice.

ÎN AFARA WASHINGTONULUI, la baza aeriană Andrews, uşile elicopterului fură date la o parte cu piciorul încă înainte ca aparatul să se aşeze pe pista de aterizare. Teoria lui David despre numărătoarea inversă fusese luată foarte în serios. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Agenţii Serviciului Secret îi zoriră pe preşedintele Whitmore şi suita sa să coboare din

elicopter, apoi să parcurgă pista până la rampa de îmbarcare în avionul prezidenţial. Motoarele cu reacţie ale avionului 747 erau deja ambalate la maximum, gata să pornească în cursă. Scara fuse trasă deoparte, ca un mecanism de ceas, şi pilotul eliberă frânele avionului în vederea decolării. În timp ce-şi luau avânt de-a lungul pistei, echipajul îl prinse pe Julius cu centura de siguranţă, el fiind ultimul care urcase la bord şi-şi ocupase locul. David îşi deschise laptop-ul şi începu să urmărească cifrele care clipeau pe monitor, numărând ultimele secunde...

00:25, 00:24, 00:23...

O RAZĂ TRASOARE DE CULOARE ALBĂ ţâşni chiar din centrul luminii verzi direct spre terasa vechiului Interstate First Building. Fiecare prieten al extratereştrilor pe o distanţă de cincisprezece metri voia să se afle în punctul unde fasciculul urma să atingă acoperişul, închipuindu-şi probabil că unul dintre ei avea să fie selectat şi ridicat până la navă. Se luptau între ei ca nişte câini turbaţi pentru privilegiul de a fi ambasadorii Terrei.

În timp ce toţi ceilalţi se împingeau şi se înghionteau, Tiffany se retrăsese spre zona mai puţin agitată de lângă scară. Nenumărate televizoare erau branşate la reţea, toate înfăţişând aceeaşi rază ascuţită şi albă, emisă de toate celelalte nave postate deasupra Pământului. La Paris, raza era aţintită spre Catedrala Notre-Dame. La Berlin, cădea drept pe vechea clădire a Reichstagului. La Tokio, pe palatul împăratului. Pe Centrul Convenţiilor din San Francisco. Pe Central Park din New York. Pe Oraşul Interzis de la Beijing. Pe enormul dom al Marii Sinagogi din Tel Aviv. Pe statuia lui Nelson din Trafalgar Square, în Londra.

La Washington, fasciculul se fixase chiar în vârful Monumentului lui Washington.

Apoi aşteptarea luă sfârşit. Raza cea albă se mări considerabil. Deveni mai strălucitoare – mult prea strălucitoare ca să poată fi privită. Cale de trei kilometri, toţi întoarseră capetele, ascunzându-şi ochii în îndoitura cotului. Cei care n-o făcuseră îşi simţeau retina arzând şi scorojindu-se. Bâzâitul sfredelitor ca de freză stomatologică crescu în intensitate, devenind un tunet asurzitor, îngroziţi, oamenii de pe acoperişuri se prăbuşiră în genunchi, acoperindu-şi ochii şi urechile rănite, ţipând tăcut într-un ocean de zgomot. Apoi, pentru o secundă, totul încremeni.

Preţ de două bătăi de inimă, lumina dispăru şi totul redeveni tăcut ca mai înainte. Năuciţi, pacifiştii nu avură decât răgazul să-şi ia palmele de la ochi, ridicând privirea în căutarea unui răspuns.

BUUUUM! O şuviţă de lumină de un alb orbitor porni din vârful acului. În aceeaşi clipă Interstate First Building explodă din interior, împrăştiindu-se în miliarde de fragmente, nici unul dintre ele mai mare ca o carte de joc. Tiffany nu apucase nici măcar să ţipe. Fulgerul de lumină ţâşnea cu o forţă incredibilă: în două secunde, centrul oraşului fu distrus. Se ridică o perdea de flăcări, care începu să se întindă, răspândindu-se simultan în toate direcţiile. Un potop distrugător, un mistuitor ocean de foc cotropea oraşul, nimicind totul în cale. Fiecare zid al fiecărei clădiri, fiecare copac, fiecare indicator rutier, chiar şi asfaltul străzilor ardea şi exploda. Devastator ca un uragan, un potop şi o bombă atomică luate la un loc, valul distrugător azvârlea maşinile în aer, năruia clădirile ca pe nişte sperietori de ciori prinse de vijelie, înăbuşind oraşul sub un covor gros de foc. Dezastrul se întindea

din centru spre periferie, ştergând oraşul Los Angeles de pe suprafaţa pământului.

Poate că cel mai cumplit lucru era încetineala cu care avansa valul distrugător. O explozie atomică ar fi incinerat instantaneu victimele, înainte ca ele să-şi dea seama ce se întâmpla. Dar această minge de foc se rostogolea prin oraş ca o vâltoare luminoasă, lăsând victimelor suficient timp s-o vadă apropiindu-se. Toţi fugeau din calea ei, numai că nu aveau unde să se ascundă. Puţinii care reuşeau să ajungă în subterane, pivniţe sau adăposturi de bombe se sufocau. Furtuna de foc le aspira oxigenul chiar şi din plămâni, carbonizându-i acolo unde se aflau.

La Washington, Casa Albă şi toate clădirile aflate de-o parte şi de alta a promenadei – Monumentul lui Jefferson şi cel al lui Lincoln, complexul muzeal Smithsonian – fură nimicite într-o clipă, făcute una cu pământul. De acolo, urgia se preschimbă într-un val de flăcări, năpustindu-se înainte. Într-o fracţiune de secundă, se despărţi în două limbi de foc, arzând instantaneu clădirea Capitoliului, o dată cu cea mai mare parte a colinei. În partea opusă, Pentagonul se transformase într-un morman de dărâmături.

Aceeaşi scenă cutremurătoare se repetă în multe alte oraşe ale lumii, deasupra cărora erau postate navele extraterestre. Treizeci şi şase dintre cele mai mândre creaţii ale omenirii, căminul a milioane şi milioane de oameni, erau şterse instantaneu şi sistematic de pe suprafaţa Pământului.

AFIŞAJUL de pe laptop-ul lui David ajunse la zero cu zece secunde înainte ca roţile din spate ale avionului să se ridice de pe pistă. Violenta explozie de lumină care semnala distrugerea oraşului Washington, D.C.

fulgerase deja prin hublouri. David îşi încleştă degetele pe braţele pluşate ale scaunului şi privi în tavan, aşteptând.

Julius era singurul care nu se frământă. Înţelegea că nu-i rămânea altceva de făcut decât să spere că nu-i sunase şi lui ceasul. Când avionul începu să câştige altitudine, toţi cei aflaţi la bordul său răsuflară uşuraţi, îngăduindu-şi să creadă că erau salvaţi. O secundă mai târziu, valul distructiv, având aceeaşi înălţime de treizeci de metri, ajunse la baza aeriană Andrews. O făcu una cu pământul, risipind-o în mii de bucăţele, apoi porni în urmărirea avionului de pe pistă. Dar aparatul 747, care urcase încet şi greoi, se găsea deja la o sută cincizeci de metri faţă de sol în clipa în care valul de foc ajunse în dreptul lui, trecând mai departe cu viteza fulgerului. Deşi se aflau deasupra punctului unde se concentra furia distrugătoare, aerul supus presiunii în faţa zidului de foc se înălţă până sub coadă avionului, zgâlţâindu-l violent. Sticlele începură să se clatine în cabina de serviciu şi câteva bagaje căzură în spaţiul dintre scaune, însă avionul prezidenţial scăpă ca prin urechile acului.

TUNELUL ERA un tub lung şi întunecos de beton, construit prin anii ‘20. De-o parte şi de alta existau intrânduri înguste, dând din loc în loc spre nişte bolţi cu uşi de lemn îmbâcsite de praf şi umezeală, aflate la câţiva metri unele de altele. La fel ca toţi ceilalţi automobilişti, Jasmine asculta la radio buletinul de ştiri. Modul în care crainicul descria fascinanta lumină verde îi determină pe mulţi să coboare din maşini. Oamenii scoaseră cheile din contact şi alergară spre capătul tunelului, unde se puteau căţăra pe stânca să vadă priveliştea cu ochii lor. Jasmine apăsă lung pe claxon.

Doar zece maşini o mai despărţeau de capătul tunelului şi puţin îi păsa de blestemata aceea de lumină verde. Într-un târziu, înţelegând că era imobilizată în acel loc, opri motorul, ca să economisească benzina. Ascultă îngrijorată relatarea crainicului de la radio despre raza de un alb orbitor care ţâşnise din fasciculul verzui şi blând. În clipa următoare, explozia se abătu asupra întregului oraş, preschimbându-l într-un infern, şi crainicul începu să urle isteric:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Distruge tot ce-i stă în cale! Creşte mereu...

Brusc, vocea amuţi.

Instinctul de supravieţuire îi dictă lui Jasmine ce să facă. Întinse mâna şi-l luă în braţe pe Dylan, scoţându-l afară din maşină. Copilul abia avu vreme să-şi ia rucsacul cu preţioasele artificii dăruite de Steven. Strângând copilul la piept, Jasmine începu să alerge spre gura tunelului, privind în spate peste umăr. În urma ei cerul deja ardea alb şi portocaliu. În căutarea unei ascunzători, se ghemui într-una din bolţile uşilor de întreţinere, săpate în peretele stâncii. Încercă clanţa uşii cu lemnul şubrezit, dar o găsi încuiată. Se întoarse în loc şi cercetă tunelul. Zidul distrugător venea vijelios exact spre ea. Oameni cuprinşi de groază săreau afară din maşini, începând să alerge. Alţii îşi ridicau geamurile portierelor, ghemuindu-se înspăimântaţi.

Deodată, toate luminile din tunel se stinseră. Nu mai era vreme. Se răsuci iar şi lovi sălbatic cu piciorul în uşă. Valul urlător de foc ajunse la gura tunelului, năpustindu-se în deschizătura îngustă cu un bubuit asurzitor. Îi ajungeau la urechi ţipete înspăimântate şi zăngănit puternic de maşini luate pe sus şi făcute fărâme. Jas îl aşeză pe Dylan pe genunchi, îşi apleacă

celălalt umăr şi se propti în uşă. Lemnul şubrezit se făcu ţăndări şi Jasmine se rostogoli de cealaltă parte a uşii.

— Boomer! strigă ea, uitându-se repede prin cămăruţa luminată de focul care se apropia.

Aterizase pe o plasă de sârmă dincolo de care se deschidea un tunel pentru lucrări, continuat cu vasta reţea de canalizare a oraşului. Boomer sări de pe capota unei maşini, dând buzna în cămăruţă chiar când focul mătura vehiculul din calea sa.

Jasmine se trânti peste trupul lui Dylan, acoperindu-l cu al ei. În timp ce zidul de foc făcea ravagii prin tunel, prin plasă de sârmă trecu un puternic val de aer. Pereţii de stâncă îi apărau de forţa distructivă a urgiei, în schimb focul consumase instantaneu întreaga rezervă de oxigen. Acum aerul proaspăt era supt prin plasa de sârmă, creând un curent suficient de puternic ca să-i proiecteze pe Dylan şi pe Jasmine în mijlocul vâlvătăii. Ţinându-l bine pe Dylan cu un braţ, Jasmine se prinse cu cealaltă mână de plasa de sârmă, agăţându-se cu toată puterea, până ce focul consumă tot oxigenul. Fără acel val continuu de aer rece pe trupurile lor, toţi trei ar fi ars din pricina căldurii.

Şi dintr-o dată, totul se sfârşi. Mii de tone de bolovani şi pământ dislocat blocau tunelul la ambele capete. Întregul povârniş se prăbuşise. Încă tremurând, Jasmine se trânti pe spate. Ştia că se putea socoti norocoasă pentru că scăpase cu viaţă. Dar ceea ce nu ştia era că toţi trei – singurii supravieţuitori din interiorul tunelului – erau îngropaţi sub sute de mii de tone de pământ.

TOKIO AVEA cel mai mare număr de victime. Mai mult decât în alte părţi, japonezii încercaseră să-şi

vadă de treburile lor ca de obicei, fără să intre în panică. În clipa în care complicatul orar al metrourilor fusese dat peste cap, staţiile se transformaseră în case de nebuni. Jumătate din cei ce reuşiseră să părăsească oraşul la timp plecaseră pe jos sau cu bicicletele. Distrugerea acestui oraş construit la verticală, până atunci cea mai scumpă proprietate din lume, fusese totală. Zona rasă de pe suprafaţa pământului era de patru ori mai mare decât cu patru decenii în urmă, când bomba atomică explodase deasupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. Zidul de foc pusese capăt oricărei existenţe omeneşti pe o rază de treizeci şi doi de kilometri. Până departe la Yokohama şi Omiya, jumătate din populaţie fusese nimicită.

Manhattanul dispăruse. Insula fusese preschimbată într-o fâşie de pământ pustiită de construcţii până la Yonkers. În mijlocul vârtejului sufocant de fum şi praf, conducte de gaz natural azvârleau flăcări înspre cer. În locul de unde fuseseră smulse clădirile se vedeau fundaţii mutilate, din cărămidă şi beton. Nu supravieţuiseră decât câteva sute de persoane, îndeosebi din cele ce lucrau în porţiunile mai adânci ale reţelei de metrou. Pe latura sudică a insulei Staten şi mult înspre New Jersey, cei ce nu fuseseră ucişi pe loc de valul distructiv zăceau îngropaţi sub zidurile locuinţelor dărâmate, cu trupurile băşicate de arsuri grave. Pe întreaga planetă nu exista nici măcar un singur supravieţuitor care să se fi găsit suficient de aproape pentru a vedea cum se retrag în trupul navei acele lungi şi conice care scuipaseră foc. Porţile-petale se ridicară încet, ca un sigiliu ermetic şi impenetrabil. Giganticele nave, distrugătoarele oraşelor, erau pregătite să se deplaseze către următorul grup de ţinte.

— LA DRACU’ ŞTIAM EU. Ştiam eu. Ştiam eu! De zece ani tot încerc să-i previn pe idioţii ăştia.

Russell micşoră volumul radioului, fără să-şi dezlipească ochii de şosea.

— Copii, strigă el peste umăr, n-am încercat eu să avertizez lumea?

Cum trăsese la măsea, habar nu avea cât de şocaţi şi înfricoşaţi erau copiii lui de ceea ce auziseră la radio. Alicia plângea cu sughiţuri, cu obrazul pe muşamaua de pe masă. Miguel, ţinând-o pe după umeri, se uita fix pe fereastră la copacii care defilau pe lângă ei în lumina farurilor.

— Unde-i Troy? întrebă Russell prin oglinda retrovizoare.

Mezinul familiei Casse răspunse din pătuţul lui aflat în celălalt capăt al rulotei.

— Hei, oameni buni, zise el cu voce slabă. Nu mă simt prea bine.

Russell aruncă o privire peste umăr.

— Când ţi-ai luat ultima oară doctoria?

— Nu mai ţin minte, gemu copilul. Cred că acum trei sau patru zile.

— Nu-i adevărat, interveni Miguel. Chiar eu ţi-am dat puţină azi-dimineaţă.

— Ştiu, dar n-am luat-o. Am crezut că nu mai am nevoie.

— Ce-ai făcut cu ea, Troy? Unde-i doctoria?

În loc de răspuns, băiatul se ridică şi porni spre uşă, făcând semn că avea nevoie să se ducă afară. Russell trase la marginea şoselei şi Troy alergă afară. O clipă mai târziu vomita în buruieni, în timp ce Alicia îl ajută să-şi ţină echilibrul.

Russell făcu câţiva paşi pe şosea, suficient de

departe cât să poată trage o duşcă fără a fi luat la întrebări de copii. Se găseau la mijlocul Văii Morţii, undeva în apropiere de graniţa cu Nevada, iar noaptea era superbă. Pe cer ardeau miliarde de stele. Russell se plimbă cu capul dat pe spate. Pe culmea unei mici coline remarcă ceva ciudat, un alt fel de constelaţie.

— Miguel! Strigă el încetişor. Vino să vezi ceva!

Răspândiţi de-a lungul unei văi nu prea adânci din deşert, mii de rulote, corturi, vehicule de transport şi de călători făcuseră popas în mijlocul pustietăţii. Licărul luminilor acestui refugiu improvizat parcă reflecta stelele de deasupra. Într-un fel, era o privelişte frumoasă.

— Aşa-i că-i frumos?

— Poate că cineva de acolo are medicamentul care ne trebuie nouă, zise Miguel. Hai să mergem să întrebăm.

CÂND ÎNCEPU sfârşitul lumii, Steve se găsea în clădirea pustie a restaurantului cu autoservire, încercând să dea un telefon. De nenumărate ori introdusese fisa în aparat, formând cu atenţie numărul lui Jasmine. De fiecare dată o voce de robot răspundea: „Pentru moment, toate liniile sunt ocupate. Vă rog închideţi şi reveniţi mai târziu.”

Culegând moneda restituită, o introduse încă o dată. Ştia că şefii bazei ardeau de dorinţa de a declanşa o contraofensivă, dar până nu primeau aprobare de la Washington, lui Steve nu-i rămânea decât să-şi imagineze grozăviile întâmplate lui Jasmine şi lui Dylan.

„Pentru moment toate liniile sunt ocupate. Vă rog închideţi şi...”

— Fir-ar al dracului!

Steve trânti receptorul în furcă exact când Jimmy dădea colţul, păşind grăbit pe coridor.

— Hai s-o ştergem, tăticule! strigă el. Tocmai s-a primit ordinul.

Jimmy era deja echipat cu costumul de zbor şi plin de entuziasm, dar se potoli de îndată ce-şi dădu seama că Steve era preocupat de ceva.

— Care-i necazul?

Steve nu încercă să-şi ascundă sentimentele.

— Nu reuşesc să obţin legătura nici cu ai mei, nici cu Jasmine. Ar fi trebuit să ajungă aici de câteva ore, omule.

Jimmy se apropie cu mare atenţie de prietenul său, ca şi cum ar fi încercat să calmeze un cal pur-sânge speriat.

— Măi frate, zise el, punând o mână pe umărul lui Steve. Tu n-ai auzit ce s-a întâmplat? Monstruozităţile alea extraterestre au distrus oraşul Los Angeles. L-au aruncat în aer. La fel ca pe oraşele Washington, San Francisco şi New York. Ăştia au armament nu glumă, fratele meu.

Auzind vestea, Steve îşi cuprinse capul în palme.

— Nu, gemu el. Nu-mi spune una ca asta, omule. Oh, am distrus totul, Jimmy. Am stricat tot. De ce n-am suit-o în maşină, s-o aduc cu mine? lovi de câteva ori cu piciorul într-un automat cu monede, apoi se plesni peste frunte. Ce dracu' a fost în capul meu?

Jimmy îl înşfăcă de umeri, izbindu-l cu spatele de perete, astfel încât durerea să-l trezească din furia momentului.

— Ascultă. Încă e posibil să-şi facă apariţia. Dacă urma să vină aici, poate c-a reuşit să plece la timp. Dar, oricare-ar fi situaţia, nu-ţi vărsa nervii pe mine. Noi doi avem totuşi o treabă de dus la bun sfârşit. Îşi

descleştă degetele de pe uniforma prietenului său şi se trase un pas înapoi. Steve îl privea drept în ochi, dar se vedea limpede că mintea lui rătăcea în cu totul altă parte. Jimmy nu ştia ce-ar mai fi putut să-i spună, aşa că se hotărî să-l lase un timp în pace. Peste cinci minute avem o întrunire în J201. Să fii acolo.

Un sfert de oră mai târziu, Steve se afla la uşa sălii de raport. Trase aer în piept, apoi deschise uşa şi intră cu paşi săltaţi, cu aerul său îndrăzneţ dintotdeauna. Înăuntru se aflau în total treizeci şi cinci de piloţi, stând la pupitre ca de şcoală şi ascultându-l pe locotenent-colonelul Watson, care le dădea informaţii despre inamic. Watson, un bărbat vânjos, în vârstă de cincizeci de ani, era unul dintre acei puşcaşi marini meticuloşi care ţinea ca totul să se execute ca la carte şi nu se sfia să-i critice pe cei ce procedau altfel. Niciodată nu ştiuse ce să creadă despre echipa Hiller/Franklin. Erau cei mai buni piloţi ai săi, adevăraţi aşi. Dar totodată şi o pereche de poznaşi care ocoleau în permanenţă regulamentul după bunul lor plac.

Când intră înăuntru, Steve aruncă o singură privire către Watson şi încremeni locului. Colonelul nu purta uniformă. Era îmbrăcat în blugi Levi’s şi cămaşă neagră de uniformă, exact hainele în care se găsea când alergase înapoi la bază. În situaţia critică în care se aflau, nimeni nu comentase faptul că şeful era în civil. Dar la intrarea lui Steve, atmosfera întregii săli se schimbă ca prin farmec. Steve se uită la colonel cu o privire fixă şi inexpresivă, după care se întoarse spre sala ticsită de piloţi, cu gura căscată de uimire. Doar trebuia şi ei să râdă.

— Căpitane Hiller, ţi-ai făcut puţin timp şi pentru noi?

Steve ştia ce semnifică remarca şefului şi se aşeză

repede pe scaunul pe care i-l păstraseră băieţii. Watson descria cum nava-mamă pândea din spatele Lunii, unde nu putea fi atinsă de nici un proiectil, şi cum navele distrugătoare de oraşe se desprinseseră pentru a zbura spre Terra. Le arătă fotografia bună de aruncat, trimisă de Direcţia Spaţială, dar despre care nu putea să le povestească mare lucru.

Lui Steve nu-i trebui prea mult ca să-şi dea seama că Jimmy le suflase câte ceva celorlalţi băieţi. Îi simţea urmărindu-l cu privirea şi încercând să descopere pe chipul lui semnele disperării. Dar Steve era prea tare şi prea isteţ, prea bun profesionist ca să trădeze vreo umbră de ezitare faţă de oamenii care aveau să meargă la luptă sub comanda sa. În timp ce Watson continua să vorbească, se aplecă foarte încet spre Jimmy şi, aruncându-i o privire piezişă, îl întrebă:

— Ţi-e frică, băiete?

— Nu, răspunse Jimmy, respingând ideea, dar, în clipa următoare, chipul i se schimonosi de parcă ar fi stat gata să plângă. Ba da, mi-e frică. Ţine-mă de mână!

Şi cu asta, basta. Cavalerii Negri pufniră în râs pe locurile lor din fundul sălii.

Watson tocmai se pregătea să încheie când izbucni hohotul de râs. În mod normal s-ar fi înfuriat, însă înţelegea motivul purtării lui Steve. În plus, nu ştia dacă vreunuia dintre aceşti tineri îi era sortit să mai fie în viaţă până după ora mesei de prânz.

— Căpitane Hiller, întrebă el sarcastic, doreai să mai adaugi ceva la această informare?

— Iertaţi-mă, domnule colonel. Atâta doar că suntem nerăbdători să decolăm şi să le tragem câteva şuturi în fund extratereştrilor. Watson zâmbi.

— Atunci, hai s-o facem.

CAVALERII NEGRI porniră către avioanele lor, înarmaţi cu ceva ce nici un antrenament şi nici o înzestrare tehnică nu le-ar fi putut oferi. Aveau suprema încredere, care vine numai din convingerea de a fi cel mai bun. Traversară aeroportul, mergând pe lângă comandantul lor, căpitanul Steven Hiller. Când se apropiară de hangarul cu pereţi dubli, porţile uriaşe se dădură de o parte şi de alta ca la comandă. Înăuntru se găseau treizeci şi cinci de aparate F/A-l8, elita echipamentului de luptă a puşcaşilor marini americani. În jurul avioanelor lucitoare se vedeau mecanici făcând ultimele intervenţii.

— Şi-acum, ţineţi minte, le strigă Steve oamenilor săi, înainte ca aceştia să se ducă la avioanele lor. Suntem primii care urcăm acolo, aşa că nu facem altceva decât să-i cercetăm. Să vedem ce dotare au. Dacă se îngroaşă gluma, suspendăm misiunea şi ne regrupăm aici. E-n regulă, să-i dăm bătaie.

Piloţii rupseră rândurile, îndreptându-se fiecare către aparatul său. În timp ce bocancii lor scârţâiau pe asfaltul neted, Steve strigă peste umăr:

— Jimmy, ai adus Victory Dance?

— Cum să nu, căpitane!

Scoase din buzunarul de la piept un lung trabuc cubanez, îl puse în gură şi-şi scăpără bricheta. Devenise un ritual al lor să aprindă aceste trabucuri scumpe, marfă de contrabandă, după fiecare misiune victorioasă.

— Să nu anticipăm, Flash Gordon, îl strigă Steve, în timp ce urcă în carlingă. Ţine minte, nu-l aprindem până nu va suna cornul victoriei.

— S-a făcut, amice, răspunse Jimmy, încântat că Steve îşi revenise atât de repede după pierderea

prietenei lui.

De îndată ce rămase singur în avionul său, Steve îşi încovoie umerii de tristeţe. Nu-şi putea lua gândul de la Jasmine şi Dylan. Piloţii se legară cu centurile de scaune, controlară instrumentele de bord, apoi porniră motoarele şi rulară în direcţia pistei.

PREŞEDINTELE STĂTEA de unul singur într-o sală de conferinţe, adâncit în gânduri. Connie se aşeză discret pe unul din fotoliile uriaşe de piele de lângă şeful ei. Câteva minute, amândoi rămaseră acolo, ascultând zgomotul înăbuşit al motoarelor. Fiecare dintre cei aflaţi la bordul avionului îşi trăia în felul său starea de şoc, dar Connie suferea văzându-l pe preşedinte stând nemişcat şi privindu-şi palmele, cu ochii goliţi de orice expresie. Nu avea nevoie să-l întrebe la ce se gândea. Deja ştia că are mustrări de conştiinţă. În ultima oră muriseră milioane de americani, iar el se considera personal răspunzător de moartea lor.

— Ai procedat aşa cum ar fi făcut oricine în locul tău, Tom. Ai salvat o mulţime de vieţi. N-are rost să-ţi faci atâtea reproşuri.

Whitmore nu ridică privirea către ea şi nici un muşchi nu i se clinti pe obraz.

— Puteam evacua oraşele cu câteva ceasuri în urmă.

Asta ar fi trebuit să fac. Oftă din adâncul sufletului. Când eram pilot în războiul din Golf totul era foarte simplu. Ştiam ce am de făcut şi asta făceam. Acum nimic nu mai este simplu. Azi au murit o mulţime de oameni, Connie. Înălţă ochii înspre ea pentru prima oară. Câţi dintre ei puteau fi totuşi salvaţi?

Connie îşi dădu seama că Whitmore nu era într-o stare de spirit în care să accepte încurajare. Drept care

decise să-şi manifeste solidaritatea stând alături de el.

Rămase acolo în tăcere până când generalul Grey veni printre scaune până la ei. Înainte de-a apuca să le comunice veştile, preşedintele privi în sus spre el şi întrebă plin de speranţă:

— Sunt veşti despre soţia mea?

Chipul lui Grey îşi pierdu expresia detaşată. Şovăi o clipă înainte de a-i da lovitura.

— Elicopterul încă n-a sosit la Nellis şi nu s-a putut stabili contactul prin radio. Îmi pare foarte rău. Generalul îşi privi vârfurile pantofilor şi adăugă: Am dat instrucţiuni celor de la turnul de control din Nellis să trimită un avion de recunoaştere care să caute semnalul de localizare.

Fiecare elicopter prezidenţial era echipat cu un semnalizator de localizare, care funcţiona pe bază de izotopi, îngăduind autorităţilor să-l detecteze în eventualitatea unei sechestrări aeriene, dar până în prezent ecranele radar nu depistaseră nimic. Fie că norul de fum şi rămăşiţe care plutea deasupra oraşului Los Angeles bloca semnalul, fie, bănuia Grey, aparatul primise o lovitură atât de puternică, încât totul, inclusiv cutia din titan care adăpostea emiţătorul, fusese făcut fărâme.

Toţi trei erau de-acum convinşi că prima doamnă murise în timpul catastrofei. Obrazul preşedintelui se golise de sânge. Se simţea de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Dar încă era conducătorul naţiunii, aşa că reacţionă prompt, concentrându-se din nou asupra răspunderilor sale.

— Ce alte veşti mai aveţi?

— Piloţii s-au ridicat de la sol.

Whitmore răsuflă adânc, urmându-l pe general spre coadă avionului. Totul devenise mult mai simplu.

Sosise momentul să înceapă războiul.

Cei doi bărbaţi intrară în centrul de comandă militară de la bordul avionului prezidenţial. În contrast pronunţat cu culorile calde şi confortul din restul aparatului, centrul de comandă era un spaţiu restrâns, plin de aparatură sofisticată care şuiera, clipea, oscila şi scană. De sus şi până jos, cămăruţa îngustă era numai ecrane radar şi console radio cu multe canale, unde tehnicieni cu căşti la urechi lucrau cu computere şi cu hărţi. Lângă unul din pereţi se găsea o măsuţă strategică din sticlă, pe care erau marcate poziţiile inamicului.

Nimziki se afla deja aici, studiind becurile de pe măsuţa strategică şi mişcările navelor distrugătoare de oraşe. Expresia de pe chipul său oscila între durere şi dezgust. Fără a reuşi să determine cu precizie semnificaţia atitudinii lui Nimziki, Whitmore îşi dădu seama dintr-o ochire că ministrul juca un rol, încercând să-i convingă pe cei de la bordul fortăreţei zburătoare că preşedintele lor era incompetent. Încă din prima clipă, Nimziki se folosise de starea de urgenţă cu scopul de-a săpa la temelia încrederii în sine a lui Whitmore.

Şi tactică ţinea. Deşi ca om îl dispreţuia pe ministrul apărării, începu să se întrebe dacă într-o astfel de situaţie n-ar fi fost mai bun un politician lipsit de inimă ca Nimziki.

Whitmore avea senzaţia că instinctele începeau să-l părăsească. Ştia că instinctele sale politice erau deja într-o formă jalnică, dar începea să-şi piardă încrederea în instinctul de luptă. Ştia mai presus de orice îndoială că era un luptător, dar faptul de a comanda armate întregi era cu totul altceva. Se apropie de măsuţa strategică şi o privi cu atenţie, evaluând proporţiile

catastrofei.

— Toate comunicaţiile prin satelit, microunde şi la sol cu oraşele-ţintă sunt distruse. Suntem de părere că-i vorba de un dezastru total, îi explică Grey cu glas şoptit şi sumbru.

O nouă lovitură în plex pentru preşedinte.

Păstrându-şi înfăţişarea calmă, Whitmore ridică privirea către unul dintre ecranele de supraveghere a operaţiunii.

— Unde sunt acum avioanele de luptă?

Grey se consultă rapid cu un specialist, apoi spuse cu voce tare:

— Timpul estimat pentru atingerea obiectivului: trei minute.

Nimziki traversă încăperea şi se aşeză la una dintre mesele de comandă radio, unde îşi puse căştile pentru a chema la telefon NORAD şi Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore.

TRAVERSÂND ZONELE de slabe perturbaţii atmosferice situate deasupra Vestului Mijlociu, avionul prezidenţial suferi câteva zgâlţâituri uşoare. Dezechilibrul trecu complet neobservat pentru cei aflaţi în centrul de comandă, dar în compartimentul pasagerilor, David se resimţea de pe urma fiecărei căderi în gol, de parcă s-ar fi găsit în trenuleţul suspendat din Coney Island. Avea obrazul scăldat în sudoare şi ţinea pregătită în poală o pungă împodobită cu blazonul prezidenţial. Connie şedea alături de el, formând diverse numere pe telefonul celular. Julius se uita tot timpul pe fereastră, încercând să admire priveliştea, dar starea lui David începea să-l calce pe nervi.

— Adică te afli la bordul avionului prezidenţial, zise

el dezgustat, şi ţie tot ţi-e greaţă?

— Tată, te rog. Nu mai vorbi.

Julius fie că nu-l auzise, fie că puţin îi păsa.

— Uită-te la mine. Se ridică în picioare pe culoarul dintre scaune, lovindu-se cu pumnul în stomac. Tare ca o stâncă. Poa' să plouă, poa' să ningă, nu contează. Apoi, cum David înălţă spre el o privire jalnică, se folosi şi de mâini spre a-şi ilustra discursul. N-avem decât să urcăm, să coborâm, iar să urcăm şi iar să coborâm, n-am nici pe naiba, înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta...

David privea cu ochi rotunzi şi lăcrimoşi la taică-său, care-i arăta toate felurile în care o călătorie' cu avionul te putea face să-ţi simţi stomacul în gât. Deodată îşi înşfăcă pungă şi porni, clătinându-se, spre toaleta din coadă avionului. Julius se uită la Connie.

— Dar ce-am spus?

Connie se furişă pe scaunul de lângă socrul ei.

— Tot mai suferă de rău de avion, aşa-i?

— Odofobie. Adică spaima de călătorii, aşa o numeşte el.

— Ascultă... Connie se întinse peste scaun şi-l prinse de mâna pe bătrân. Cu toată zăpăceala asta, n-am apucat să vă mulţumesc amândurora. Aţi salvat o mulţime de vieţi. Inclusiv pe a mea.

Julius se aplecă spre ea, zâmbind cu şiretenie.

— Pentru puţin, *Spanky*[1].

— Vrei să spui *Spunky*, râse ea. De mult nu m-am mai auzit chemată cu acest nume. Îl ştii de la David?

Julius se uită de jur împrejur, vrând să se convingă că nu-i aude nimeni, apoi îi mărturisi un secret:

— De îndată ce a descoperit chestia aia cu semnalul,

[1] Rapid, iute de picior (n. trad.).

nu s-a mai gândit decât cum să dea de tine. După părerea mea, încă te iubeşte.

Connie oftă.

— În cazul nostru, nu iubirea a fost problema.

— „Singurul lucru de care ai nevoie e iubirea”, cită Julius. Asta-i din John Lennon, un tip tare isteţ. A fost împuşcat pe la spate. Mare păcat!

Connie încuviinţă din cap, silindu-se să-şi ascundă un zâmbet.

LA PATRU ORE DUPĂ ce valul de foc trecuse prin tunel, îngropându-i într-un uriaş mormânt, Jasmine îşi zise că, în sfârşit, găsise o ieşire.

Săltase plasa de sârmă şi coborâse în labirintul reţelei de canalizare pentru caz de inundaţii, care împânzea subsolul oraşului. Tunelele de beton aveau podeaua netedă, fiind înalte de aproape cinci metri şi complet lipsite de lumină. Se auzea clipocit de apă care picura şi se simţea un vag iz de petrol. La început, Jasmine încercă să-l convingă pe Boomer să-i călăuzească prin întunericul de smoală, dar câinele, înfricoşat, o lăsă pe ea să înainteze pe bâjbâite. Pereţii acoperiţi de mâzga erau plini de surprize umede şi alunecoase. După ce avansaseră încet vreo câteva sute de metri, Jasmine auzi ceva ce semăna a paşi omeneşti. Îi îngheţă sângele în vine la gândul că poate invadatorii se aflau deja în canal, aproape de ea.

Îngenunche şi acoperi gura lui Dylan cu palma, şoptindu-i abia auzit: – Ascultă.

Mirosul de praf de puşcă de la artificiile lui Dylan îi aminti că în rucsacul copilului exista şi o cutie de chibrituri. Cât putu de încet, trase fermoarul tocului de creioane, găsi cutia şi aprinse un chibrit. Canalul era pustiu şi într-o direcţie, şi în cealaltă. Chibritul arse în

întregime, fiind stins de o adiere aproape imperceptibilă. Înţelegând că adierea nu putea însemna decât o deschidere spre exterior, Jasmine îşi conduse copilul cât mai încet posibil, ascultând să vadă dacă mai desluşea vreun sunet de paşi. Îşi luă fiul în braţe, simţind că puştiului începea să-i fie tot mai frică.

— Eşti extraordinar, iubitule, aşa, taci din gură.

În situaţia asta, oricare alt copil de şase ani ar fi urlat cât îl ţinea gura, îşi spuse Jasmine. Înainta încet, pe lângă zid, cu toate simţurile la pândă. De câteva ori i se păru că aude din nou paşii. De fiecare dată, aprindea un chibrit, dar nu vedea nimic. După aceea simţi un uşor curent de aer atingând-o pe obraz. Îl puse jos pe Dylan şi pipăi pereţii cu palma, până când dădu de o deschizătură. Era o gaură mică şi pătrată, la vreun metru douăzeci de la nivelul solului. Cu mare băgare de seamă, vârî un braţ prin deschizătură, explorând ceea ce se afla de partea cealaltă. Aproape că se aştepta ca degetele să întâlnească ceva ostil, dintr-o altă galaxie. Deodată icni şi-şi retrase mâna. Zărise ceva mişcându-se prin întuneric. De-abia după câteva secunde îşi dădu seama că fusese umbra fugară a propriilor ei mâini. O rază de lumină răzbătea prin deschizătura care comunica cu un tunel de deasupra – calea de scăpare din acest mormânt umed, aflat sub pământ.

— Dragul mamei, cred că există un mod de a ieşi de aici. Am să te ridic în braţe, să-mi spui dacă vezi ceva, bine?

De îndată ce vârî capul prin deschizătură, Dylan începu să ţipe:

— Văd o lumină! E lumina de afară!

Câteva minute mai târziu, Jas mergea spre lumina soarelui de la gura tunelului superior. Chiar la intrare

fumega o maşină răsturnată. Cu Boomer alergând înaintea lor, îşi făcură loc printre cabluri electrice smulse şi bucăţi de automobile dezmembrate, cu tabla şifonată ca nişte cocoloaşe de foiţă de aluminiu întrebuinţată. Când ajunseră la gura tunelului şi dădură cu ochii de lumină orbitoare a dimineţii, descoperiră o nouă lume: Oraşul Los Angeles de după Apocalips. Situat la treizeci de kilometri de epicentru, locul unde se afla familia Dubrow arăta ca Nagasaki după explozia bombei atomice. Numeroase clădiri, îndeosebi pe magistralele est-vest, unde valul de foc trecuse mai rapid, dispăruseră retezate din temelii şi făcute fărâme. Pământul avea culoarea cenuşii, iar cerul era de un alb-spălăcit şi bolnăvicios, prin aer plutind particule de praf şi cenuşă. Nu se zărea nici un semn de viaţă, şi, o clipă Jasmine se întrebă dacă nu cumva ea şi Dylan erau ultimele două fiinţe omeneşti rămase pe Pământ.

Băiatul o prinse pe mama lui de mână şi, fără nici un motiv, începu să plângă.

— Ce s-a întâmplat, mami?

Jasmine îl luă în braţe şi ieşi afară din tunel.

— Nu ştiu, Dylan. Mami nu ştie.

Sus, deasupra capului, un huruit de motoare îndureră cerul. O escadrilă de treizeci şi cinci de avioane de luptă cu reacţie zburau spre nord, în direcţia navei spaţiale staţionate deasupra oraşului Los Angeles.

— E şi Steve acolo?

— S-ar putea. Sper că da. În orice caz, tu fă cu mâna.

ZBURÂND DE-A LUNGUL coastei districtului Orange, Cavalerii Negri înaintau cu toată forţa motoarelor spre

punctul de atac, la o altitudine de peste trei mii de metri. Poligoanele de tragere de la Seal Beach păreau să fie în bună stare, dar în interiorul uscatului dezastrul era complet. Zidul de foc lăsase un enorm cerc gol. De jur împrejurul acestui perimetru continuau să ardă focuri, aprinse de rămăşiţele în flăcări pe care deflagraţia le proiectase în aer.

Nava spaţială era vizibilă la orizont, planând ca un blestem de oţel deasupra şirului de munţi care împrejmuia oraşul Los Angeles. Vălătuci uriaşi de fum negru urcau din ceea ce mai rămăsese din rafinăria de petrol de la Wilmington, obligându-i pe Cavalerii Negri să se abată cu câţiva kilometri spre Pacificul albastru, parcă desprins dintr-o ilustrată, ale cărui valuri aduceau la ţărm milioane de tone de petrol scurs în ocean şi sfărâmături distorsionate. Steve contempla întinderea dezastrului, cu obrazul împietrit. De acum nu mai avea nici o îndoială că Jasmine murise. Dacă ea ar fi reuşit să iasă din raza de acţiune a catastrofei, ar fi ajuns de mult la El Toro. Scoase un murmur disperat, apoi izbi cu pumnul în peretele carlingii.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, tăticule, auzi în amândouă căştile glasul lui Jimmy. Sunt sigur c-a reuşit să fugă la timp.

Un lung moment se aşternu tăcerea, după care Steve vorbi, adresându-se întregii escadrile:

— Pornim, băieţi. E vremea să atacăm.

Steve întinse mâna spre monitorul computerului încastrat în tabloul de bord şi introduse un număr de comenzi. În clipa următoare, trapa din pântecele aparatului se deschise, gata să lanseze RAARMA (Rachete Aer-Aer cu Rază Medie de Acţiune). În acelaşi timp, un mecanism automat din interiorul carlingii aduse dispozitivul de vizare la numai câţiva centimetri

de cască pilotului. Era vorba de luneta sistemului cu infraroşii pentru ochire la mare distanţă. Privit prin ocular, cerul din faţa lui se preschimbă într-un univers computerizat pulsând în nuanţe de galben şi cenuşiu. Fixă reperul în cruce pe imaginea navei, reglându-l până când turela ajunse exact în centrul mirei.

Specialiştii de la bordul avionului prezidenţial preluară contactul radio.

— Escadrilă de luptă de deasupra oraşului Los Angeles şi-a fixat RAARMA asupra ţintei.

— Escadrilele de la New York şi Washington raportează acelaşi lucru.

În căşti se auzi un glas nou.

— Domnilor, vă vorbeşte generalul de aviaţie Grey, comandant suprem al Direcţiei Spaţiale Aliate. În numele preşedintelui Statelor Unite, care se află aici, la bordul avionului prezidenţial, şi al Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore care acţionează de la NORAD, vă doresc tuturor succes în misiune. Dumnezeu să vă ocrotească.

Folosiţi muniţia la discreţie. Cavalerii Negri încă se găseau la şaisprezece kilometri şi treizeci de secunde în afara razei de acţiune a rachetelor, dar dimensiunile colosale ale navei le dădeau impresia că se aflau mult mai aproape. Pe măsură ce reliefurile de pe corpul navei deveneau mai clare şi mai distincte, se făcea simţit şi nodul din gâtul fiecărui pilot. În locul comunicării radio între Cavaleri, de regulă atât de zgomotoasă, acum se aşternuse o tăcere apăsătoare.

— Fiţi pregătiţi, se adresă Steve tuturor. Cincisprezece secunde.

— Seamănă cu una dintre puştancele alea de şaptesprezece ani care ne cad la pat în Charlotte, zise cu glas tărăgănat unul dintre piloţi, încercând să mai

însenineze atmosfera.

— Şi-acum, să facem puţină exterminare, îi atenţionă Steve. Încă cinci secunde... şi... foc!

Rachetele RAARMA ieşiră din pântecele avioanelor şi ţâşniră fulgerător înainte. Ghidate prin radar, îşi schimbau uşor traiectoria, orientându-se în direcţia ţintei, ca un banc de peştişori ce se năpusteşte să atace o balenă gigantică. O dată uşurate de încărcătură, avioanele F-l8 începură să se ridice. Puţini piloţi se aşteptau ca o navă de asemenea dimensiuni să fie nimicită dintr-o dată. Misiunea lor era să lovească nava în diverse puncte, să constate care tip de lovitură era cea mai eficientă, ca apoi să furnizeze aceste informaţii următoarei escadrile de atac, aflate deja pe pista de la El Toro. Avioanele F-l8 se îndepărtară, supraveghindu-şi cu atenţie rachetele. Deodată, la vreo cinci sute de metri de ţintă, explodară toate simultan.

— Ei, drăcie!

— Nici măcar nu i-am văzut trăgând, zise Jimmy, evident impresionat.

Când fumul începu să se risipească, văzură clar cu toţii că nava extraterestră nu suferise nici un fel de avarie.

Steve luă legătura prin radio cu avionul prezidenţial.

— Către centrul de comandă, aici Cavalerul Unu. Se pare că ţinta ne-a doborât rachetele RAARMA. Ţinta n-a suferit nici o avarie. Repet: nici o avarie. Vom recurge la rachete Sidewinder şi vom ochi ceva mai de aproape.

— Bună decizie, Cavaler Unu, răspunse Grey. Ocupaţi-vă locurile.

— Şase grupuri de câte cinci, băieţi, şase de câte cinci.

Rachetele Sidewinder erau mai mici, cu rază scurtă de acţiune, menite să supună nava spaţială la cel mai dur test privind capacitatea ei de apărare aer-aer. De astă dată, în loc de treizeci de proiectile pe care să le doboare, Cavalerii urmau să lanseze o sută optzeci. Escadrila se regrupă în şase echipe, zburând în direcţii diferite, astfel încât să încercuiască discul cu un diametru de douăzeci şi cinci de kilometri. Logic era ca, dacă extratereştrii dispuneau de dispozitive de apărare pentru luptă aeriană, acestea să se afle în turela din botul navei. Când toţi îşi ocupară poziţiile, Steve dădu ordinul de atac.

— Toată lumea să-şi verifice radarul, pornim de la o depărtare de doisprezece kilometri. De data asta, ne apropiem mai mult. Lansarea se va face de la un kilometru şi jumătate.

Un kilometru şi jumătate? Era o distanţă sigură atunci când stăteau pe loc, dar când zburau cu o viteză de şase sute cincizeci de kilometri la oră în direcţia unui colos de o sută de ori mai mare decât Marele Dom, nu prea există marjă de eroare. Steve ştia că-şi asumă un risc imens, însă ardea de dorinţa de a pricinui stricăciuni navei înainte de a se întoarce la bază.

— Atacaţi!

Auzind semnalul, toate cele treizeci de avioane de luptă porniră simultan, îndreptându-se vijelios către nava spaţială şi năpustindu-se asupra ei din toate direcţiile. Privind prin ocularele dispozitivelor de vizare cu infraroşii, piloţii urmăreau cu sufletul la gură numărătoarea inversă afişată pe display şi reprezentând distanţa până la ţintă, cerul galben fiind înghiţit treptat de o pată cenuşie care se lăţea mereu. Când avură senzaţia că se găsesc chiar deasupra

navei, ledul marcând distanţa de un kilometru şi jumătate începu să clipească, lansând automat rachetele Sidewinder. Şase proiectile ţâşniră din burta fiecărui avion, combustibilul lor solid de rachetă lăsând în urmă o dâră subţire. Ajunseră aproape simultan în acelaşi perimetru de cinci sute de metri şi, la fel ca în cazul RAARMA, explodară toate odată.

— Ridicaţi-vă! Ridicăţi-vă! urlă Steve. Au scut de protecţie!

Găsindu-se atât de aproape, înţelesese într-o fracţiune de secundă de ce rachetele nu-şi atingeau ţinta. Smucind manşa, îndreptă brusc avionul cu botul în sus, aproape în unghi drept, genul de manevră care te lipeşte de scaun de parcă ai avea un elefant în poală. Ceilalţi douăzeci şi nouă de Cavaleri executară simultan aceeaşi manevră. Ultimul dintre ei, Zolfeghari, zbură cu viteză prea mare. Încercând să se vâre pe sub alt aparat din faţa sa, care zbura mai încet, se izbi cu burta de un scut de forţă invizibil şi avionul explodă în mii de bucăţi, cu combustibilul prelingându-se de-a lungul ecranului de protecţie nevăzut. Grupul lui Steve se ridică vertical, paralel cu turela.

— Probabil că au un scut de protecţie de jur împrejurul navei. Ne întoarcem acasă.

Dar treaba nu era chiar atât de simplă. În timp ce avioanele continuau să se înalţe paralel cu turela, începu să se deschidă un grup de uşi masive. Se dădeau rapid de-o parte şi de alta, parcă trase de mâinile unui uriaş. Dinăuntru năvăliră afară o mulţime de mici aparate de atac. Patruzeci sau cincizeci de nave cenuşiu-deschis ţâşniră afară una după alta. Ieşeau din corpul navei distrugătoare de oraşe exact prin acelaşi spaţiu aerian în care se deplasau Steve şi

oamenii săi.

Îndreptându-se spre punctul unde urmau să se intersecteze, Steve privi spre poarta deschisă şi văzu o altă navă, care venea vijelios spre el, aproape exact deasupra capului, năpustindu-se asupra lui ca o insectă uriaşă şi flămândă. Dar înainte de a se pregăti pentru impact, deja era la o sută de metri în afara primejdiei. Următorii trei piloţi reuşiră şi ei să scape, dar cel de-al patrulea, un pilot poreclit „Big Island”[1] Tubman, se dovedi mai puţin norocos. Avionul lui se lovi în plin de una dintre navele în formă de elipsă, explodând violent chiar în faţa intrării frontale a navei ucigaşe. În timp ce aparatul lui Tubman se făcu fărâme, nava inamică rămase intactă. Înaintă, clătinându-se uşor, parcă ameţită de impact, apoi îşi recăpătă echilibrul, continuându-şi zborul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Făcându-şi loc printre navele extraterestre, Steve zărise în interiorul navei invadatoare o gigantică platformă. Hangarul navei arăta ca un aeroport acoperit, cu sute de alte nave de atac parcate în grupuri de-a lungul zidurilor. Arhitectura monumentală a încăperii îi amintea de un stup sau de un cuib de păsări. Modificând axa verticală în aşa fel, încât aparatul său F-l8 să ajungă cu burta în sus, Steve urmări avioanele cenuşii revărsându-se în cer. În loc să se deplaseze în formaţie compactă, escadrila – numărând acum vreo sută de aparate – zbura când sus, când jos, planând lateral dintr-o parte în alta. Fără veste, se răspândiră în toate direcţiile, ripostând la atacul declanşat asupra navei lor.

— Mayday[2]! Mayday! Avioane inamice. Apar din

1 Insula cea Mare (n.trad.).

2 Pericol (n.trad.).

turelă. Un fulger de lumină săgetă pe lângă avionul lui Steve, apoi un altul. Ce mama dracului?

Îşi lungi gâtul, uitându-se de jur împrejur, şi văzu că unul dintre aparatele cenuşii care aminteau de nişte păsări răpitoare se ivise ca din senin, furişându-se în spatele lui.

— Verifică sectorul şase, îl avertiză Jimmy. Verifică şase, Stevie.

— L-am văzut.

Steve ştia că trebuie să gândească repede. Întreaga escadrilă de avioane americane continua să se deplaseze către punctul de întâlnire, deasupra navei ucigaşe, dar vehiculele spaţiale inamice, mai rapide, erau pe cale să-i încercuiască. Oare trebuia să ordone regruparea sus, unde se puteau apăra unii pe alţii sau acolo ar fi stat ca nişte raţe pe un stand de tir? Niciodată nu se aflase într-o asemenea situaţie şi nu ştia ce fel de tactică să adopte. Ceea ce-i amplifica deruta era faptul că fusese ajuns din urmă de pilotul extraterestru cât ai clipi din ochi. Steve se socotea cel mai priceput pilot din câţi îi fusese dat să întâlnească, dar să fie întrecut în viclenie chiar de la începutul unei lupte aeriene era pentru el o experienţă cu totul nouă.

— Manevre de scăpare! răcni el, executând brusc cu propriul avion un luping lateral, cu numai câteva miimi de secunde înainte ca un mănunchi de raze laser să fulgere pe lângă el. Rămâneţi grupaţi! Păstraţi aceeaşi distanţă între voi.

Avioanele inamice de culoare cenuşie, planând ca nişte pisici-de-mare din metal, lansau fascicule de energie supercondensată, proiectile de lumină ucigătoare, care treceau şuierând prin aer, lăsând în urmă o dâră de un alb lucitor. Încercând să scape de urmăritorul său, Steve urca şi cobora, zburând lateral

către marginea întunecatei nave distrugătoare de oraşe. În cursul acestor manevre disperate fu martorul a două explozii violente, în care-şi pierdură viaţa doi dintre oamenii săi. La şcoala de zbor li se repeta la nesfârşit cât de repede se câştigă sau se pierde o bătălie aeriană şi cât de radical se poate schimba soarta lor în numai câteva secunde. Acum avea dovada. Mândri Cavaleri, aşi ai cerului cu numai câteva clipe mai înainte, erau acum fugăriţi pe viaţă şi pe moarte, vânaţi şi ucişi. Dezorganizaţi şi puşi pe fugă, se grupară câte doi, acoperindu-se unul pe altul în timp ce fugeau la adăpost.

Steve coborî în picaj, accelerând în direcţia solului. Atacatorul îl urmă. În timp ce pământul înnegrit, care fusese nu de mult Los Angeles, se năpustea spre el, Steve se luptă cu instinctul care-i spunea să reducă viteza. Îşi aminti ce se întâmplase cu elicopterul Apache pe parcursul operaţiunii de întâmpinare şi acceleră din nou. În următoarele zece secunde, îi era sortit să fie ori foarte norocos, ori mort.

— Unde eşti, Jimmy?

— Exact acolo unde ai nevoie de mine, Stevie, în coada scârbei ăleia. Dacă poţi să-l ţii puţin în linie dreaptă, îl fac zob.

Steve sistă manevra de scăpare, continuând să zboare în linie dreaptă atât cât îndrăznea – în total, cam 1, 5 secunde. Din fericire, Jimmy nici nu avea nevoie de mai mult.

— La o parte! strigă el.

În clipa când Steve viră brusc la dreapta, Jimmy trimise drept în faţa sa o rachetă Sidewinder, care-l ajunse din urmă pe atacatorul extraterestru. Cu cinci metri înainte să atingă suprafaţa navei, racheta explodă. Nava se înclină pe-o parte în aer, părând că

ezită să înainteze, după care îşi reluă urmărirea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— La dracu’! Stârpiturile astea au scuturi de protecţie!

Steve se redresă din picaj şi îndreptă botul avionului în sus, gata să tragă în aparatul inamic aflat în derută. În depărtare zări alte două avioane americane lovite de razele laser. Înainte să revină la traiectoria iniţială, Jimmy se trezi cu un inamic pe urmele lui.

— Jimmy, virează spre dreapta. Te acopăr.

Jimmy se îndepărtă aplecat pe-o aripă, exact la ţanc pentru a evita un nou fascicul de raze laser. Steve fixă reticulul pe unul dintre aparatele cenuşii şi lansă o altă rachetă Sidewinder. Extraterestrul viră, dar racheta prevăzută cu sistem de ghidaj porni în urmărirea lui, explodând în contact cu scutul de protecţie posterior.

Sistemul de ghidaj radar era cam singurul avantaj de ordin tehnic al pământenilor în această încleştare aeriană şi nu-i ajuta să câştige prea mult timp. Câteva secunde Hiller şi Franklin zburară fără probleme de-a lungul şirului de coline de la Hollywood. Deasupra lor vedeau navele cenuşii şi oscilante vânând în haite, nimicind aparatele F-l8 şi pe camarazii lor. Cerul era luminat de raze laser şi de sfărâmăturile arzânde ale elitei forţelor aeriene de atac americane. Alţi doi atacatori se năpustiră asupra lor, venind de deasupra navei şi lansând o jerbă de raze laser.

— Poate reuşim să zburăm mai repede decât ei. Ţine-te după mine.

— Atunci, să fugim! Vin dinspre sectorul doi, Stevie.

Puternicele motoare cu reacţie ale avioanelor F-l8 îşi măriră turaţia în momentul în care cei doi americani acţionară comanda denumită super navigaţie. Ţâşniră înainte, accelerând spre est, pe deasupra munţilor, şi

lăsând echipajul inamic mult în urma lor. Sau, cel puţin, aşa credeau. Pe măsură ce avioanele accelerau, amândoi piloţii experimentau fenomenul de „creştere a g-urilor”, „g”-ul reprezentând forţa de gravitaţie la nivelul mării. Trecerea în numai câteva secunde de la o viteză inferioară vitezei sunetului la aproape dublul ei dădea pilotului senzaţia că ar fi fost legat de vârful conic al unei rachete îndreptate către Lună. Nu exista senzaţie fizică mai neplăcută decât aceea că ţi se zdrobesc organele de spătarul scaunului în timp ce avionul se deplasa prin aer cu viteza unei rachete. Buzele, urechile, pielea obrazului – toate păreau trase înapoi, spre spate. Sub ei, peisajul se schimba ca o ceaţă. Ajunşi la o asemenea viteză, amândoi simţiră o ameţeală şi o uşoară greaţă. Navele pisici-de-mare erau la mică distanţă în urma lor şi se apropiau văzând cu ochii.

— Jimmy, dă-i bătaie, omule. Ne ajung din urmă.

— Deja avem de două ori viteza sunetului.

Jimmy avea un glas ca de om beat.

— Accelerează!

Din nou piloţii fură proiectaţi de spătarele scaunelor din carlingă. Instrumentele de pe tabloul de comandă le indicau că forţau aparatele cu mult peste limita admisă, vâjâind pe deasupra deşertului Californiei cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

— Trebuie să ne îndepărtăm de sol, frate. Sunt... oh... mă simt... nu ştiu...

Jimmy era pe cale să-şi piardă cunoştinţa. Ştia că, mărind altitudinea, peisajul de sub ei, care acum gonea în sens invers cu o viteză ameţitoare, va părea că se mişcă mult mai lent. Steve era de părere că atacatorii manifestau o oarecare reticenţă la apropierea de sol, dar Jimmy deja se ridicase, aşa că

nu-i rămânea decât să-l urmeze.

— Menţine cursul, Jimmy, deviezi spre dreapta.

— Cară-te de aici, Stevie.

— Nu-ncepe cu tâmpeniile. Rămânem împreună până la capăt, ai auzit? Numai că trebuie să-ţi menţii viteza, omule.

Steve reduse viteza cu intenţia de a nu-l scăpa din ochi, urmărind cum avionul prietenului său continua să devieze către dreapta. Atacatorii începeau să-i ajungă din urmă.

— Trebuie să fugim, Jimmy! Trebuie să iuţim pasul!

Zadarnic. Atacatorii veneau în formaţie chiar în urma lor, în timp ce raze laser fulgerau de-o parte şi de alta. Steve răcni în microfon, implorându-l pe Jimmy să se trezească, dar degeaba. Aruncă o privire rapidă în spate şi zări aparatul argintiu al prietenului său zburând pe pilot automat, deja la kilometri depărtare. Chiar când era pe punctul de a vira, cu gândul de a porni după el, văzu un fulger de lumină. Aparatele inamice se despărţiseră în două grupuri şi cel care-l vâna pe Jimmy îl doborâse.

Steve urlă cu tot trupul, începând să zgâlţâie furios comenzile şi făcând avionul să se zguduie. Acceleră cu atâta violenţă, încât îndoi maneta şi, continuând să urle, acceleră până când atinse viteza maximă. La mai mult de dublul vitezei sunetului, deşertul se perinda fulgerător, coline acoperite cu tufişuri maronii, printre care se întrezăreau pentru o clipă şosele sau mici aşezări. Era ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui simulator de zbor a cărui viteză de urmărire ar fi rămas înţepenită la indicativul „Imposibil”. Timp de câteva minute, cu mintea încă întunecată de mânie şi durere, Steve continuă să zboare în linie dreaptă, fără să mai privească în urmă. Dacă i s-ar fi ivit ocazia, s-ar fi

năpustit, ca un kamikaze, cu botul înainte spre primul atacator ieşit în cale. Când furia i se mai potoli, aruncă, în sfârşit, o privire peste umăr şi descoperi că nu-l mai urmărea decât un singur atacator, în sectorul cinci, ţinându-se cu încăpăţânare după el. Ştia că nu avea nici o şansă de a-l doborî prin luptă aeriană. Singura lui speranţă era fuga. Dar aşa cum zbura pe cerul fără nori, pe deasupra nesfârşitei şi golaşei Văi a Morţii, nu existau prea multe posibilităţi de a se ascunde. În depărtare, la linia alburie a orizontului, atât cât vedeai cu ochii întinderea deşertului, sclipea ceva, un oraş răsărit ca din pământ. Viră spre nord, pornind într-acolo. În câteva secunde, oraşul cel îndepărtat se găsea chiar sub el. Steve vedea suficient, adică exact atât cât să-şi dea seama că era vorba de Las Vegas.

Motoarele începeau să obosească. Scrâşnetul lor anunţa că nu vor mai accepta tortura pentru prea multă vreme. Continuând să se îndrepte spre nord, zbură pe deasupra a ceea ce părea a fi o mică bază aeriană, cu două piste în cruce, construite pe fundul secat al unui vechi lac. Câteva antene parabolice se roteau pe soclurile lor, iar ceea ce se vedea lângă hangare păreau să fie camioane vopsite în culori de camuflaj. Ochii lui Steve căutară să descopere un semn cât de mic că cei de jos ştiau ce i se întâmpla şi că se pregăteau să-i trimită ajutoare. Nu recunoştea câtuşi de puţin locul, nu avea ştiinţă de nici o bază atât de departe în nord faţă de Las Vegas.

Şi, dintr-o dată, îşi dădu seama cu precizie ce avea de făcut. În dreptul bazei, viră brusc spre dreapta, ridicându-se deasupra lanţului de coline care dăduseră naştere fundului de lac cu zece mii de ani în urmă. Consultă busola, să vadă unde era estul, şi porni într-acolo. În mai puţin de două minute, găsi ceea ce căuta,

arma sa secretă: Marele Canion.

Pe neaşteptate reduse turaţia motoarelor. Luată prin surprindere, pisica-de-mare trecu pe lângă Steve, chiar în clipa când acesta execută o coborâre lină pe deasupra pereţilor Marelui Canion. Poziţionă avionul la mare adâncime între pereţii de stânca roşietică, până când ajunse atât de jos, încât ar fi putut să pescuiască în fluviul Colorado, ale cărui ape săpaseră în pământul tare al deşertului acest miracol colţuros şi impresionant. Atacatorul îl urmă în Canion, ajungându-l din urmă în câteva secunde.

— Okay, tâmpitule. Hai să ne distrăm puţin.

Zburând cu viteza fulgerului printre formaţiunile stâncoase, răsucite şi bizare, Steve se apucă să-i dea o lecţie de acrobaţie aviatică, virând, coborând şi cotind ca un nebun. Avionul inamic, mult mai mare, de-abia se mai ţinea după el, în timp ce cu vârfurile aripilor ciupea bucăţi de rocă, prăvălindu-le în abisul de dedesubt. Scutul protector al extraterestrului îi permitea să facă greşeli după greşeli, scăpând totuşi cu viaţă. Mai mult de atât, creatura părea să se obişnuiască cu zborul în această cursă cu obstacole, reuşind chiar să tragă câteva raze laser în direcţia aparatului F-l8 pilotat de Steve.

Cu nervii întinşi la limită, Steve se fofilă într-un canion lateral, mult mai îngust. Aici nu se mai admitea nici o eroare. Cărarea în serpentină se îngusta pe alocuri la numai de două ori lăţimea avionului lui Steve, măsurată dintr-un vârf de aripă la altul. Într-un moment ca acesta, Steve nici nu se gândea la un zbor defensiv. Ambală motoarele şi începu să abordeze cotitură după cotitură, urcând şi coborând cu graţie. Era convins că, dacă va continua suficient timp acest balet, stângaciul său partener de dans va sfârşi prin a

se izbi de stânci. Tocmai atunci pe tabloul de comandă prinse să clipească un led. Rezervorul de benzină era aproape gol.

— La dracu'! Începi să mă cam calci pe nervi, afurisit ce eşti!

Nu departe în faţa lui se ridica un zid enorm de stâncă, marcând capătul canionului. Conştient că o dată ieşit din canion era un om pierdut, Steve decise să joace şi ultima carte. Reduse viteza şi apăsă butonul sub care scria „Evacuare combustibil". Combustibilul din ambele rezervoare se împrăştie în urma lui, împroşcând avionul cenuşiu. Atunci Steve puse în funcţiune arzătoarele, aprinzând combustibilul din aer şi lăsând în urma sa o dâră de foc. Întoarse capul exact la timp ca să-l vadă pe atacator trecând prin zidul de foc, teafăr şi nevătămat.

— Blestematul! Okay, dacă tu eşti fraierul care vrea să se ţină după mine, atunci să văd dacă poţi zbura fără vizibilitate.

Trăgând de coardă marcată cu inscripţia „Paraşută de frânare", în coada avionului de luptă se deschise brusc o uriaşă paraşută. Cu un reflex fulgerător, eliberă paraşuta, detaşând corzile de corpul avionului înainte să fie priponit din spate. Aşa cum nădăjduise, paraşuta flutură în aer fără nici o formă preţ de câteva secunde, după care avionul inamic intră cu botul drept în ea. Steve auzea în căşti semnalul de alarmă care-l anunţa că se terminase combustibilul. Simţi motoarele vibrând de îndată ce pe conducta de combustibil începură să pătrundă goluri de aer.

— Şi-acum, să vedem dacă eşti dotat chiar pentru toate.

Steve îşi scoase căştile, se legă mai strâns cu centura de scaun şi îndreptă avionul exact spre

peretele de stâncă ce închidea canionul. În spatele lui, atacatorul se lovi uşor de peretele canionului, sfâşiind paraşuta. Apoi acceleră ca să ajungă din urmă aparatul F-l8.

La şaizeci de metri de locul impactului, Steve închise ochii şi trase cu putere un cordon care atârna la baza scaunului. În clipa următoare răsună un trosnet asurzitor şi avionul se zdrobi de peretele de stâncă.

Pilotul extraterestru văzu ce urma să se întâmple şi smuci violent aparatul, îndreptându-l cu vârful în sus. Mai avea trei metri şi ar fi reuşit să se ridice cu bine deasupra peretelui de piatră, dar pisica-de-mare se trezi nas în nas cu o stâncă de o sută de ori mai mare decât avionul, ceea ce însemnă sfârşitul lui. Într-un nor de praf şi stânca sfărâmată, avionul se izbi de steiul uriaş, apoi ricoşă departe, dându-se peste cap de mai multe ori şi turtindu-se în contact cu roca tare a deşertului, până când se opri pe loc, arătând ca o monedă îndoită aproape la jumătate.

Încă prins cu centura de scaunul pilotului, căpitanul Hiller începu să râdă cât putea de tare, văzând OZN-ul sfărâmat. Cobora uşor prin aerul fierbinte al dimineţii de Arizona, la umbra paraşutei deschise. În cele din urmă, atinse solul, cu o hurducătură zdravănă. Rostogolindu-se pe pământ, desprinse cataramele care-l ţineau legat de scaun. Fără să mai piardă timpul, păşi pe nisip şi stâncă în direcţia atacatorului aflat ceva mai departe, în vreme ce greierii ţârâiau ascuţit prin tufişuri. Era ameţit, înnebunit, furios.

Cu cât se apropia, cu atât mai ameninţător îi apărea avionul care-l atacase. Era apărat de o duzină de scuturi blindate. Unul dintre acestea se spărsese parţial acolo unde coada aparatului fusese îndoită în sus. Sub placa cenuşie, corpul navei avea aspectul

unui animal proaspăt jupuit. Muşchii, tendoanele şi ligamentele avionului erau, de fapt, mii de minuscule piese mecanice asamblate unele în altele. De un alb delicat şi înfricoşător, zăceau acum expuse la soare, sub un strat gros de gelatină transparentă şi lipicioasă.

Steve parcurse încet ultimii paşi până la avion, bâjbâind cu mâinile întinse, în căutarea scutului de protecţie invizibil. Observând ceea ce părea a fi o trapă sfărâmată, sări pe aripă şi, din şapte paşi mari, ajunse la mijlocul aparatului, îşi adună toate puterile şi izbi în uşă, trântind-o de perete.

În aceeaşi secundă, scoase un urlet, făcând un salt înapoi. Chiar în dreptul uşii, chinuindu-se să iasă din corpul avionului, era o creatură vie, un extraterestru. Un cap mare, ca un ou, se ivi, clătinându-se în lumina soarelui. Sub orbitele adânci şi goale, arătarea avea un rât lung, ca un mănunchi de cartilagii răsucite, ieşind în afară asemenea unor rădăcini de copac de un alb uleios. Tentacule umede îi ieşeau din bărbie şi din urechi, pipăind muchia trapei de salvare. Gâtul gros şi osos avea o protuberantă, după care se pierdea undeva în creştetul capului. O tăietură adâncă îi brăzda faţa de la bărbie până în vârful capului, acolo unde se îmbinau cele două emisfere craniene. Părea rezultatul unui experiment de încrucişare între un războinic medieval în armură şi un gândac de bucătărie.

După ce urmări câteva clipe respingătoarea creatură ce se lupta să iasă la lumină, Steve făcu ceea ce jurase să facă. Pumnul său năprasnic îl izbi pe extraterestru în plină figură. Cu un trosnet dezgustător, capul osos dispăru din deschizătura trapei şi creatura se prăbuşi lipsită de cunoştinţă. Steve rămase aplecat peste trupul inert până când simţi că spaima şi furia începeau să i se potolească. În cele din urmă, se aşeză

jos şi îşi vârî mâna în buzunarul de la piept, de unde scoase un trabuc uşor îndoit, marca Victory Dance. Muşcă unul din capete, scuipându-l în obrazul duşmanului său, căzut în nesimţire. După aceea îl aprinse, trăgând fumul în piept cu sete şi mânie.

— Ei, asta zic şi eu întâlnire de gradul trei.

ÎN VALEA MORŢII refugiaţii petrecuseră noaptea umblând de colo-colo la lumina stelelor, absorbiţi în sute de discuţii furioase, de ordin strategic. Erau adunaţi într-o vale stearpă ca în palmă, cu vehiculele parcate în poziţii bizare unele faţă de altele. Toată noaptea grupuri de oameni se reuniseră la lumina prăfuită a farurilor – siluete ţinând în mâini arme şi pahare cu cafea, gata să-şi apere locul de popas împotriva musafirilor nepoftiţi, pământeni sau de altă natură. Aduseseră copaci uscaţi, ca să alimenteze focul din mijlocul taberei, în jurul căruia făuriseră planuri după planuri, dezbătându-le şi apoi aprobându-le – până sosea vreun nou automobilist, purtător al ultimelor ştiri. Atunci toate aranjamentele cădeau baltă, trebuind renegociate de la zero.

O dată în viaţa lui, Russell procedase aşa cum trebuie. Nu suflase o vorbă despre faimoasa lui răpire şi contribuise la menţinerea unei atmosfere calme şi vigilente în sânul grupului său. Sprijinise cu toată fermitatea chiar primul plan conceput de ei: acela de a merge la Las Vegas după benzină şi alimente, după care urmau să iasă în spaţiul deschis al Arizonei.

Înainte de amiază, cei circa cincizeci de posesori de vehicule cu rulotă, alături de care intenţiona să călătorească familia Casse, aproape că sfârşiseră cu pregătirile de plecare. Unii parcaseră deja pe marginea şoselei, cu motoarele duduind înăbuşit, alţii se

postaseră ici-colo, echipaţi cu tricouri şi şepci de baseball, aşteptându-şi nerăbdători tovarăşii de drum. Şi totuşi, familia Casse era serios îngrijorată de starea lui Troy. Băiatul se simţea din ce în ce mai rău, aşa cum se întâmplase atunci când se manifestaseră primele crize. Pe piele îi apăruseră pete şi, deşi încă nu intrase în convulsii, începuse să tremure îngrozitor.

Miguel decise să-şi mai încerce o dată norocul. Pentru a treia oară de la sosirea lor, colindă prin tabără, bătând din uşă în uşă, în căutarea medicamentului. Ştia că era puţin probabil să găsească hidrocortizon, totuşi spera să întâlnească vreun diabetic care să-i poată da puţină insulină. O mulţime de persoane îi oferiră cremă cu hidrocortizon împotriva mâncărimilor, simţindu-se destul de ofensate atunci când Miguel nici nu mai pierdea vremea să le explice diferenţa.

Afară, dimineaţa devenea caniculară, dar Troy zăcea în pat, dârdâind sub un maldăr gros de pături. Russell se aşeză lângă el, ştergându-i fruntea cu comprese reci, în timp ce Alicia îi pregătea o nouă porţie de ceai îndulcit.

— Ştii, tu semeni leit cu maică-ta. Şi ea era încăpăţânată. Era o femeie adorabilă – Dumnezeu s-o odihnească! – Dar când sosea vremea să-şi ia medicamentul, devenea mai îndărătnică decât un catâr.

Troy era înspăimântat.

— Iartă-mă, tăticule. N-ar fi trebuit să arunc doctoria, îmi pare rău.

— Hei, Troy-boy, ce-a fost a fost. Ai să vezi că vom găsi alta.

— Nu-i aşa că eu n-am să mor, ca mama?

Întrebarea îl luă pe Russell pe nepregătite, ca o

lovitură în moalele capului. Până să respingă ideea, liniştindu-şi fiul din ce în ce mai slăbit de boală, îi veni în minte cum stătea la căpătâiul Mariei, rostind exact aceleaşi cuvinte.

— Ai să te faci bine, zise cu convingere Alicia. Bineînţeles c-ai să-ţi revii. Nu care cumva să mai spui astfel de vorbe.

Miguel se întoarse la rulotă, tot cu mâna goală.

— Am întrebat pe toată lumea. N-am găsit nimic. Iar acum toţi îşi strâng lucrurile, gata de plecare. Cineva a trecut cu maşina pe lângă noi, strigându-ne că o navă spaţială se îndreaptă în direcţia noastră.

Cei patru Casse se priviră unii pe alţii, uluiţi de veste.

— Atunci ar fi mai bine s-o întindem. Oricum, suntem nevoiţi să plecăm, zise Russell, arătând din cap spre copilul bolnav.

— Să nu ne prindă farfuria zburătoare, tăticule. Hai să plecăm. Ai să vezi c-o să-mi treacă.

— Grupul nostru porneşte către sud. Până la destinaţie vom merge pe şosele secundare, însă vom trece pe lângă un spital, în apropiere de Las Vegas. Până acolo facem câteva ore, aşa că ar fi bine să plecăm chiar acum.

Russell se declară de acord. În clipa aceea se auzi o ciocănitură în uşă. Alicia se strecură pe lângă Miguel şi se ivi în prag. De cealaltă parte a paravanului era o persoană pe care o recunoscu – un băiat frumos, de şaisprezece ani, cu o coamă de păr roşcovan. Băiatul ţinea ceva în mâna.

— Penicilină, anunţă el, întinzându-i o sticluţă cu pastile.

— Îmi pare bine, Penicilină. Pe mine mă cheamă Alicia.

Dându-şi seama că fata făcuse o glumă, el îi adresă un zâmbet deschis şi cald.

— Oh, eu sunt Philip. Philip Oster. Mă ţii minte de aseară? Un foşnet neaşteptat venind din interiorul rulotei, undeva în spatele Aliciei, îl făcu pe băiat să-şi dea seama că întrebarea lui putea fi înţeleasă greşit. Ridică puţin glasul, grăbindu-se să adauge: Mi-ai povestit că frăţiorul tău e bolnav.

Era adevărat. După ce se urmăriseră din ochi unul pe celălalt, schimbând priviri semnificative de mai multe ori în cursul serii precedente, într-un târziu îşi luaseră inima în dinţi şi intraseră în vorbă. Discutaseră puţin despre starea lui Troy, iar Philip îi făgăduise că va încerca s-o ajute. Şi iată că venise cu flaconul de penicilină.

— Ştiu că nu-i chiar ce-i trebuie, totuşi o să-i mai potolească febra.

Alicia se uită în pământ, îmbujorându-se.

— E foarte frumos din partea ta că ne ajuţi, zise ea încetişor, dând la o parte paravanul şi luând flaconul cu medicamente.

Îl simţea pe taică-său în spate, privind peste umărul ei. Dând cu ochii de Russell, mătăhălos şi nebărbierit, fixându-l cu o privire sfredelitoare, Philip se trase un pas înapoi.

— Îmi pare rău... adică alor mei le pare rău că nu putem face mai mult, bâigui el. Vreau să spun... de pildă... dacă... Ei, oricum, plecăm peste câteva minute.

Auzind această, Alicia se lumină la faţă. I se adresă băiatului – puţin cam prea entuziasmată:

— Şi noi! Plecăm o dată cu voi! Apoi, auzind cum tatăl ei îşi drege glasul, adăugă: Vreau să spun că şi noi plecăm.

— Grozav! zâmbi larg Philip. Văd că aveţi o rulotă

foarte încăpătoare. Vă folosiţi bine de ea?

Dar Russell se cam săturase de mica scenă de balcon.

— Destul, mormăi el. Mulţumesc pentru medicament. Şi-acum, nu-ţi mai vâri nasul în treburile altora şi întinde-o la maşina ta.

— Tată, te rog! îi strecură Alicia, silindu-se să surâdă.

Dar pe Philip nu părea să-l fi deranjat prea tare incidentul. Cu un zâmbet fermecător, se îndepărtă de prag.

— Atunci, mai vorbim la următoarea escală?

Impresionată de acest tânăr cu purtări curtenitoare, Alicia îl urmări din priviri cum alerga spre vehiculul modern al părinţilor săi. Când îl pierdu din ochi, se răsuci pe călcâie şi-i descoperi pe bărbaţii Casse – inclusiv pe Troy cel suferind – cu privirea aţintită asupra ei, în aşteptare.

— Ce e? întrebă ea. N-am făcut altceva decât să mă arăt amabilă faţă de el, fiindcă ne-a adus medicamente.

— Da, bine.

NORAD, SISTEMUL DE APĂRARE a Spaţiului Aerian Nord-american[1], era locul cel mai sigur din lume. Construit în inima munţilor Cheyenne, lângă Colorado Springs, reprezenta un post subteran şi inexpugnabil de comandă militară, un sanctuar de înaltă tehnicitate pentru conducătorii naţiunii – îndeosebi pentru preşedinte – în eventualitatea unui atac nuclear. Zidurile buncărului erau proiectate în aşa fel, încât să reziste şi la o explozie nucleară survenită la mică

[1] în original: North American Aerospace Defense System (n.trad.).

distanţă. Fiind îngropate la mare adâncime sub pământ, ofereau şi mai multă protecţie. Totul putea fi controlat din giganticul cabinet de război, aflat exact în centrul construcţiei. Chiar dacă toate oraşele americane ar fi fost şterse de pe faţa pământului, specialiştii din Colorado ar fi fost capabili să detecteze mişcările inamicului, să coordoneze trupele staţionate peste ocean şi să lanseze mai multe tipuri de atacuri cu rachete. Vicepreşedintele, Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore, consilierii şi familiile lor se aflau deja la adăpost în măruntaiele muntelui, aşteptând sosirea preşedintelui. Computerele de la NORAD erau conectate cu cele de la bordul avionului prezidenţial.

La circa douăzeci de minute după declanşarea sângeroaselor lupte, cu forţe inegale, în spaţiul aerian de deasupra oraşelor New York, Los Angeles, San Francisco şi Washington, specialiştii adunaţi la centrul de comandă al avionului prezidenţial începuseră să aibă dificultăţi în coordonarea atacului armat american. Întâi, pierduseră legătura radio cu supravieţuitorii aparatelor F-l8. Pe urmă se întrerupsese orice semnal radar. În cele din urmă, pierduseră contactul cu NORAD, fiind nevoiţi să recurgă la telefonul cu microunde.

— Probabil că trag în sateliţii noştri. Suntem pe cale de a pierde orice tip de comunicare prin satelit, inclusiv detectarea şi localizarea.

Puseră deci în funcţiune ROV-ul[1] avionului prezidenţial, urmărind pe un ecran poziţiile celor mai importanţi sateliţi. Aceştia dispăreau unul câte unul. Singura explicaţie era aceea că invadatorii zburau

[1] Radar Orientat Vertical (n.trad.).

până la cincizeci şi cinci de mii de kilometri în înaltul cerului, altitudine la care se aflau sateliţii, postaţi pe orbita lor geosincronă, deasupra unui punct fix de pe Pământ. Pe măsură ce greoaiele emiţătoare, în valoare de mai multe milioane de dolari, treceau prin faţa navelor invadatoare, erau distruse una câte una.

Armata avea sateliţi poziţionaţi pe alte orbite, la diverse altitudini, dar comutarea la aceştia necesita echipe în diferite puncte de pe sol, care să redirecţioneze antenele parabolice. Înainte de a putea fi emis un ordin în acest sens, bazele militare fuseseră supuse unor bombardamente masive şi violente. Ultimul lucru recepţionat de la El Toro de către avionul prezidenţial fusese strigătul omului din turnul de control:

— Vin! Vin invadatorii!

Înainte ca măcar un singur avion să fi apucat să se ridice de la sol, baza fusese transformată într-un morman de ruine fumegânde. Treptat, fortăreaţa zburătoare a preşedintelui era izolată de restul lumii.

Mutându-se în fotoliile aşezate în cerc, chiar la intrarea în centrul de comandă, Whitmore şi consilierii săi dezbătură lista tot mai restrânsă a unor posibile riposte. Din locul unde se aflau, Connie şi Julius puteau auzi conversaţia şi ascultau cu atenţie discuţiile aprinse.

Generalul Grey se adresă unuia dintre aghiotanţii săi:

— Nu-mi pasă cum faci, dar mie să-mi restabileşti contactul cu NORAD cât de curând posibil. Executarea!

— Am înţeles, domnule general, răspunse prompt militarul, după care se întoarse la dezastrul piuitor din camera de control.

— Ce raportează cei de la Peterson? întrebă

preşedintele, referindu-se la baza aeriană Peterson de lângă Colorado Springs, unde urmau să aterizeze în mai puţin de treizeci de minute, aceasta fiind baza cea mai apropiată de NORAD.

Expresia demoralizată de pe chipul lui Grey era mai elocventă decât orice cuvânt.

— Continuăm să evacuăm cât mai multe forţe din bazele noastre, totuşi am suferit deja pierderi grele.

— La naiba! exclamă preşedintele, izbind cu pumnul în braţul fotoliului. Nu numai că inamicul ştie unde anume să lovească, dar mai are şi o ordine a priorităţilor. Se mişcă exact ca pe o blestemată de tablă de şah.

— Da, domnule preşedinte, încuviinţă Grey. E un atac extrem de bine pus la punct. Ca şi cum ar înţelege structura sistemului nostru de apărare.

David ieşi, poticnindu-se, de la toaletă, cu o expresie de om suferind. Auzind ultima parte a conversaţiei, se opri pe culoarul dintre scaune, sperând să afle şi mai multe. Ceea ce-i ajunse la urechi îl făcu să uite de stomacul său sensibil. Nimziki se ridică în picioare şi păşi în mijlocul sălii de conferinţe, începând să vorbească pe tonul său imperios:

— După cum ştiţi, am discutat direct cu comandantul Foley şi cu alţi membri ai Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore încă din momentul sosirii lor la NORAD. Fiecare frază a lui părea să fie astfel formulată, încât să-l pună pe preşedinte într-o postură nefavorabilă. Sunt de acord că există numai o singură modalitate de acţiune sigură şi prudentă. Trebuie să lansăm o contraofensivă de mari proporţii, un atac nuclear total. Să-i lovim cu toate armele de care dispunem.

Era un nou exemplu de actorie de prost gust din

partea lui Nimziki. Ministrul încerca să forţeze mâna preşedintelui, prezentându-şi propunerea ca pe un plan dinainte stabilit. Lui Whitmore îi displăcea această tentativă de manipulare, însă ideea îl interesa prea mult ca să-l critice pe Nimziki.

— Pe teritoriul Statelor Unite? Vă daţi seama de implicaţiile acestei decizii? Riscăm să ucidem zeci de mii, poate chiar sute de mii de civili nevinovaţi.

Cu un calm imperturbabil, aproape amuzat, Nimziki îi oferi răspunsul dinainte pregătit.

— Ca să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule preşedinte, mă aşteptam să vă opuneţi acestei propuneri. Dar, dacă nu ripostaţi neîntârziat, nu veţi prea avea ce să mai apăraţi din America. În discuţiile mele cu Comitetul...

— Domnule general, îl întrerupse aghiotantul lui Grey, întorcându-se din camera de control.

— Aşteaptă puţin, soldat! îl repezi Nimziki, deşi practic nu avea nici un drept de comandă asupra lui.

— E vorba de NORAD, domnule, continuă militarul, alb la faţă de spaimă. S-a dus, domnule. L-au distrus.

Avură nevoie de câteva clipe ca să asimileze vestea. Chipurile celor de faţă oglindeau diverse stări de spirit, de la derută şi stupefacţie până la disperare.

— Cu neputinţă...

— Dumnezeule, vicepreşedintele, Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore...

— Probabil că doar s-a defectat sistemul de comunicare, NORAD nu poate fi distrus cu totul...

Aghiotantul le dădu explicaţii mai amănunţite.

— Informaţia mi-a fost furnizată de piloţii de la Peterson. Aceştia se aflau în aer în momentul în care avioane de atac extraterestre s-au masat deasupra buncărului, executând asupra lui un tir de câteva

minute, în cele din urmă, întregul complex a fost distrus. Curând după aceea a fost atacată însăşi baza, fiind întrerupt contactul radio.

— Dar noi nu ne îndreptăm spre Peterson? Trebuie să ne schimbăm destinaţia!

— Domnule preşedinte, e necesar să lansăm un atac nuclear, insistă Nimziki, extrem de agitat. Ca să se asigure că mesajul fusese recepţionat, recurse la o lovitură sub centură, adăugând: O întârziere în acest moment ne-ar costa mai scump decât faptul că aţi amânat evacuarea oraşelor.

Preşedintele sări din fotoliu, oprindu-se la un pas de Nimziki.

— Nu despre asta este vorba aici.

Era gata-gata să-l pocnească pe bărbatul mai vârstnic, când cineva îi întrerupse.

— Doar nu vorbiţi serios! David apăru de după colţ, cu o expresie revoltată. Sper că nu vă gândiţi să folosiţi blestematele alea de arme nucleare împotriva propriului popor.

Connie reacţionă imediat. Repezindu-se la fostul ei soţ, încercă să-l scoată din încăpere.

— David, nu... îl preveni ea, amintindu-şi de precedenta ocazie când îl pocnise pe Whitmore.

Dacă repeta gestul, ar fi comis un delict federal. Ştia că lui David îi trebuia mult ca să-şi iasă din fire, dar, o dată ce-i sărea ţandăra, exploda aproape fără excepţie.

— Dacă voi începeţi cu armele nucleare, continuă el să strige, întreaga omenire vă va urma exemplul. Aveţi idee de amploarea distrugerilor pe care le veţi cauza planetei? Gândiţi-vă puţin! Ştiţi care vor fi consecinţele pe termen lung? De ce nu ne zburăm creierii chiar aici, în clipa asta?

David, înalt de un metru nouăzeci şi slăbuţ, dar dotat cu o forţă greu de ghicit la prima vedere, o dădu deoparte pe Connie fără prea mare efort şi mai înaintă câţiva paşi. Generalul Grey se postă repede între istericul geniu al computerelor şi preşedintele său. Deşi cu mult mai scund, era ferm decis ca la nevoie să-l trântească pe David pe covor.

— Domnule Levinson, zise el pe un ton calm şi stăpânit, daţi-mi voie să vă reamintesc că vă aflaţi aici în calitate de invitat.

Fără să-l ia în seamă, David continuă să tune şi să fulgere:

— E o nebunie! Nici măcar nu ştim dacă exploziile nucleare le vor produce vreo zgârietură în învelişul blindat, în schimb ştim cu certitudine că pe noi ne vor ucide. Nu va mai rămâne nimic!

Nimziki îl suportase suficient pe acest idiot. Obişnuit să i se dea ascultare, întinse degetul spre David şi tună:

— Ţine-ţi gura aia blestemată şi aşază-te cu fundul pe scaun chiar în clipa asta!

Tonul lui insultător se întoarse asupră-i ca un bumerang. Julius sări ca ars, gata să se ia la bătaie.

— Nu-i spune lui să-şi ţină gura! Dacă nu era David al meu, la ora asta aţi fi cu toţii morţi şi împrăştiaţi bucăţele.

Bătrânul îşi agita furios arătătorul pe sub nasul ministrului apărării. Presimţind că un scandal infernal era pe punctul de a se dezlănţui, Connie traversă în fugă încăperea, apucându-şi socrul de braţ. Însă septuagenarul nu se lăsă dus de acolo, ci continuă să-i spună grangurelui de la Washington, verde în faţă, tot ce avea de spus.

— Numai voi sunteţi de vină pentru tot ce s-a

întâmplat. N-aţi făcut nimic să împiedicaţi grozăvia! Ştiaţi! Ştiaţi că nenorocirea se apropie, şi totuşi n-aţi mişcat un deget! Iar acum îl atacaţi pe fiul meu.

Neobişnuita izbucnire a lui Julius evitase fără doar şi poate o încăierare cu pumnii la bordul avionului prezidenţial. La fel ca multe alte lucruri pe care le făcea bătrânul, era greu de spus dacă reacţia lui fusese o simplă întâmplare sau o tactică bine gândită. Scena cu Julius, fluturându-şi degetul osos pe sub nasul lui Nimziki, în timp ce Connie căuta să-l tragă după ea, reuşi pentru moment să abată atenţia tuturor de la propria lor supărare. Preşedintele îşi dădu seama că era timpul să se întoarcă la treabă. Răsuflă adânc, reluându-şi înfăţişarea calmă, după care răspunse la acuzaţiile bătrânului.

— Domnule, nu puteam face cu mult mai multe. Putem fi învinuiţi de numeroase lucruri, dar, în cazul de faţă, am fost luaţi complet prin surprindere.

— Mie să nu-mi veniţi cu palavre de-astea ca „luatul prin surprindere”. Încă din 1950 aţi avut o farfurie zburătoare, cea care s-a prăbuşit în New Mexico.

— Oh, tată, te implor!

David încercase să facă o pledoarie fierbinte pentru salvarea planetei, iar taică-său venea cu fel de fel de tâmpenii despre OZN-uri, prinse de pe la emisiunile TV.

— Unde-a fost asta? îi dădu mai departe Julius. Parcă la Roswell? Da, da, la Roswell, în New Mexico. Acolo aţi descoperit OZN-ul, cele trei corpuri de extratereştri, tot tacâmul. Pe urmă toate informaţiile au rămas îngropate într-un buncăr... ăăă... care anume? Cincizeci şi unu. Zona 51. Aşa o chema. Zona 51. Ştiaţi de ani de zile şi n-aţi făcut nimic!

Pentru prima oară, după multă vreme preşedintele Whitmore zâmbi. Aproape în fiecare lună strângea

mâna câte unui cetăţean care-l întreba despre Zona 51. Se documentase asupra acestei probleme, şi aflase că totul era o pură născocire, o complicată teorie a conspiraţiei, elaborată de adepţii OZN-urilor.

— Indiferent ce aţi citit în ziarele de senzaţie, domnule Levinson, n-au existat niciodată nave spaţiale care să fi fost recuperate de administraţie. Vă rog să mă credeţi pe cuvânt. Există într-adevăr o Zonă 51, dar nici pomeneală de OZN-uri asupra cărora să fi fost păstrat secretul.

Preşedintele se uită de jur împrejur, schimbând priviri amuzate cu restul asistenţei. Nu însă pentru multă vreme.

— Oh, iertaţi-mă, domnule preşedinte, zise Nimziki, înghiţindu-şi nodul din gât, dar ceea ce spuneţi dumneavoastră nu este întru totul exact.

Şocaţi, toţi întoarseră ochii către fostul şef al CIA – omul care cunoştea toate secretele – în aşteptarea unei explicaţii.

DE ÎNDATĂ CE Jasmine Dubrow ieşi la lumină în aerul plin de praf al oraşului distrus, îi spuse lui Dylan să aştepte împreună cu Boomer, după care se căţără pe un taluz, până la ceea ce mai rămăsese din autostradă. Din acest punct, care-i oferea o bună perspectivă, cuprinse cu privirea proporţiile dezastrului şi ceea ce văzu îi strecură un fior de gheaţă pe şira spinării. Totul era distrus, pulverizat, redus la mormane cenuşii şi fumegânde de moloz. Gigantica navă neagră continua să rămână suspendată în aer, ca un înger tăcut al morţii, învăluind oraşul sub aripile sale. Centrul oraşului Los Angeles fusese complet nimicit de explozie. Grupul de zgârie-nori şi clădiri istorice unde munciseră zilnic atâţia oameni era acum un crater

înnegrit, căscat în pământ. Întoarse capul şi simţi pe obraz briza uşoară a oceanului. În depărtare se zăreau câteva clădiri rămase în picioare, cu ferestrele sparte, cu focuri mocnite arzând ici-colo şi înălţând dâre de fum spre cerul dimineţii.

Studiind zonele afectate de catastrofă, înţelese dintr-o dată cât fusese de norocoasă. Cale de peste şase kilometri în fiecare direcţie, distrugerea era aproape completă. Casele construite de-a lungul autostrăzii fuseseră retezate de la jumătate şi tot ce se afla înăuntru – mobilă, boilere, fotografii, cărţi pe jumătate citite, vasele din chiuvetă, copiii adormiţi – fusese proiectat spre valul de foc şi carbonizat. Un frigider de tip vechi, cu colţurile rotunjite, aterizase chiar în mijlocul autostrăzii, deformat cumplit de căldură. Cu un aer absent, Jasmine căută înăuntru şi găsi pe raftul uşii un borcan de muştar încă intact.

Straniu, îşi zise ea, ca să vezi ce scapă de dezastru!

Coborî în grabă taluzul şi-l găsi pe Dylan privind cu atenţie ceva pe pământ. Apropiindu-se, văzu că era un animal, probabil un câine, cu trupul sfâşiat şi încă fumegând. Dylan voia să ştie ce anume era, dar Jasmine îl luă în braţe şi îl duse de acolo, fără un cuvânt. Cu Boomer adulmecând în faţa lor, mai umblară de colo-colo câteva minute, până dădură de un garaj pentru parcarea vehiculelor utilitare. Garajul fusese construit pe partea ferită a şoselei, astfel încât basculantele, buldozerele şi macaralele mobile rămăseseră acolo unde fuseseră lăsate pe durata week-end-ului. Vehiculele mai apropiate de ieşire fuseseră arse de valul de foc şi aveau cauciucurile şi sârmele topite. Dar în profunzimea garajului boltit, Jasmine descoperi un camion pe opt roţi, cu remorcă plată, cu vopseaua roşie de semnalizare încă în

perfectă stare. Urcă în cabină şi se uită de jur împrejur până avu norocul să găsească ceea ce căuta. Coborând apărătoarea de soare, se pomeni că-i cad în poală cheile maşinii. Strigă la Dylan şi la Boomer să urce în camion, apoi ambală motorul şi porni cu toată viteza spre mormanul de maşini calcinate şi spre bucata de şindrilă prăbuşită din acoperiş. Îşi croi drum printre sfărâmături şi ieşi afară la lumina zilei.

Câteva minute mai târziu, descoperi ceea ce mai rămăsese dintr-un mare bulevard şi se îndreptă spre sud, săltând prin gropi, ocolind faţadele prăbuşite ale unor magazine şi trecând peste stâlpi de telefon pe jumătate carbonizaţi. La fiecare câteva minute se trezea în faţa unui blocaj rutier pe care camionul nu-l putea depăşi. Atunci oprea şi se căţăra pe capotă, căutând un loc de trecere printre sfărâmături. Era ca şi cum ar fi încercat să scape dintr-un labirint.

După vreo şase sau şapte kilometri întâlni primul supravieţuitor – un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în zdrenţele unui costum cu vestă. Îl descoperi şezând tăcut pe marginea drumului. Suferise tăieturi grave, probabil de la cioburi proiectate în aer. Nu putea şti cu certitudine, pentru că omul nu scotea nici un cuvânt. Îl ajută să urce în remorcă, unde el se aşeză jos, tot fără o vorbă. Îşi continuară drumul. În următoarea jumătate de oră găsi alţi şase supravieţuitori. Trei dintre ei acceptară oferta de a fi luaţi cu maşina, fericiţi să se alăture cuiva care-i putea duce departe de acele locuri. Jasmine urcă pasagerii în remorcă, iar Dylan şi Boomer veniră lângă ea, în cabină.

Întâlniră şi primul indicator rutier, apărut exact la momentul oportun: un semafor de oţel, pe care explozia îl turtise de pământ şi de care era agăţată o

singură tăbliţă albastră. Jas sări jos din camion şi şterse cu cizma praful şi cenuşa. Pe tăbliţă scria: SEPULVEDA BLVD. Acum avea cât de cât idee unde se afla. Privi în sus spre soare, apoi în depărtare, acolo unde bănuia că se afla oceanul, încercând să se orienteze.

— Pocăiţi-vă, păcătoşilor!

Jasmine se răsuci brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu departe de ea, un om cu înfăţişare de cerşetor stătea pe un morman uriaş de cărămizi – tot ce mai rămăsese din zidul lateral al unui vechi cinematograf. Reuşise cumva să găsească o bucată de carton salvat de la incendiu şi mâzgălise pe el un citat din Biblie. În cealaltă mână ţinea un levier cu patru dinţi, agitându-l ca pe un crucifix. Din locul unde se găsea Jasmine, zidul gata să se năruie al cinematografului se vedea chiar în spatele lui. Bogat ornamentat cu picturi reprezentând cowboy în vechi scene de western, crea un fundal bizar şi complet nepotrivit.

— Acesta e sfârşitul! Domnul Atotputernic şi-a spus cuvântul şi a sosit sfârşitul!

— Merg la El Toro. Dacă vrei să vii cu mine, urcă în spate.

— A vorbit cu limbi de foc! urlă el către ceruri. Pedeapsa voastră este pedeapsa Scorpionului, acesta e Sfârşitul!

Bietul om continuă să strige în pustiu, întorcând spatele călătorilor din camionul roşu.

Cu părere de rău, Jasmine trebui să-l lase acolo. Decise că nu era de datoria ei să încerce să mai salveze oameni. Dar nici nu ajunse bine la blocul următor când zări un alt posibil supravieţuitor. Un elicopter al armatei, de un măsliniu murdar, zăcea cu

burta în sus, arzând mocnit în ceea ce odinioară fusese parcarea unui mic centru comercial.

Jas şi bărbatul cel tăcut coborâră din camion şi se apropiară de elicopterul distrus. Atârnaţi în hamul de la umăr, pilotul şi copilotul erau morţi amândoi, zdrobiţi în momentul impactului cu solul. Pe tavanul elicopterului sfărâmat zăcea o femeie îmbrăcată într-o rochie albastră şi scumpă. Jasmine se târî înăuntru şi trase afară femeia. Avea sânge închegat la nas, la gură şi la urechi, semne sigure ale unei hemoragii interne. Culcând-o încet la pământ, Jas şi bărbatul cel tăcut se uitară unul la altul. Amândoi o recunoscuseră pe prima doamnă, Marilyn Whitmore.

Chiar când se pregăteau s-o ridice şi s-o care până la camion, Dylan alergă spre ei.

— Hei, îl certă Jasmine. Parcă era vorba că rămâi în maşină.

În aceeaşi clipă tăcerea fu sfâşiată de sunetul inconfundabil al unei puşti de vânătoare cu închizător. Jasmine se răsuci în loc şi văzu venind spre ei un alb cu burtă mare, de băutor de bere, îmbrăcat într-un veston de vânătoare. Alţi doi, purtând uniforme îmbâcsite, în culori de camuflaj, păşeau greoi în urma lui. Unul din ei împingea un cărucior strâmb de autoservire, plin cu comori adunate din moloz. Semănau cu trei vulturi, apăruţi după catastrofă ca să ciugulească puţinul care mai rămânea.

— Se pare că ne-am rezolvat problema transportului. Da' frumos camion mai ai aici! Cheile sunt în contact? întrebă cel cu arma, vorbind cu accent de muntean.

Mitocanul cel furios care o ameninţa cu arma era tot ce-i lipsea lui Jasmine în acel moment. Se sili cumva să zâmbească prietenos.

— Hei, dacă vreţi să călătoriţi cu noi, sunteţi bineveniţi. Oricum, plecăm de aici. Mergem spre sud, la…

— Ţine-ţi gura aia afurisită, căţea neagră ce eşti! urlă omul, aţintind puşca înspre capul ei.

Însoţitorii lui alergară în direcţia camionului, ca nişte copii mult prea dezvoltaţi pentru vârsta lor. Cel mai solid se apucă să dea jos răniţii din remorcă, iar celălalt umblă la cheia de contact. Boomer, rămas în cabină, îl adulmecă pe intrus, nădăjduind să capete un semn amical.

— Cheile nu-s aici! strigă individul din camion către cel cu arma.

— Foarte bine, se întoarse acesta către Jasmine şi bărbatul cel tăcut. Vă întreb frumos încă o dată, apoi vă zbor creierii. Care din voi are cheile de la blestematul ăsta de camion?

— Pocăiţi-vă, păcătoşilor! Acesta e sfârşitul! Predicatorul cel ţicnit venise pe stradă în urma camionului. Vă aşteaptă judecata lui Dumnezeu Atotputernicul.

— Dă-te, dom’le, la o parte! Aici nu-i treaba ta, îl preveni şeful vulturilor.

În timp ce predicatorul continua să înainteze, Jasmine îşi trase fiul lângă ea, scoţând pe furiş din rucsacul lui unul dintre artificii.

— Nu poţi nesocoti voinţa Domnului, spumegă apostolul în zdrenţe. Nu te poţi împotrivi cuvântului Său!

— Ba să vezi cum pot, râse vânătorul, apăsând pe trăgaci.

O poştie[1] îl culcă la pământ pe predicator, cu o

[1] Alică de dimensiuni mari (DEX)Aici, referire la lovitura cu alice mari trasă dintr-un cartuş de vânătoare.

gaură în mijlocul pieptului. Detunătura stârni ecouri pe toată întinderea aceea pustie şi acoperită de sfărâmături. Jasmine scăpărase un chibrit, dar racheta refuza să se aprindă, aşa că stinse chibritul cu vârful degetelor. Omul cu puşca părea la fel de uluit că şi ceilalţi de ceea ce făcuse. Era limpede că nu mai împuşcase pe nimeni până atunci. Amicii lui priveau şi ei scena, neliniştiţi.

— Şi-acum, ar fi bine să ne dai odată cheia aia, căţea.

Boomer, cel mai prost câine de pază din lume, se gudurase pe lângă cei trei ticăloşi – însă numai până când răsună împuşcătura. Deodată se năpusti din direcţia camionului, mârâind şi lătrând la omul cu puşca. Fie că individul iubea câinii, fie avea conştiinţa încărcată că ucisese un nevinovat, cert e că ezită să omoare animalul.

— Cheamă-ţi potaia! strigă el, cu ţeava puştii la numai câţiva centimetri de colţii rânjiţi ai ogarului. Chemă-l sau jur pe Dumnezeul meu că-i fac de petrecanie!

Jasmine se aplecă şi dădu foc rachetei cu artificii. Jerbă de praf de puşcă în culori strălucitoare ţâşni din coada artificiului cu mai multă forţă decât se aşteptase.

Aţinti cei trei metri de scântei exact spre omul cu puşca, păşind totodată în direcţia lui. Sulful fierbinte se lipi de obrazul şi de mâinile acestuia. Involuntar, individul scăpă puşca, în clipa în care înălţă braţele ca să-şi ferească faţa. Jasmine ridică arma de jos, deschise încărcătorul ca să verifice cartuşele, apoi îl închise la loc. Individul continuă să urle. Când, în cele din urmă, se uită din nou în jur, situaţia se schimbase.

— Căţeaua s-a născut în Alabama, dintr-un tată

pasionat de vânătoare, zise ea, acţionând închizătorul puştii. Drept care să nu-ţi închipui nici măcar o clipă că n-aş şti să folosesc chestia asta. Apăsă pe trăgaci, trimiţând o poştie pe lângă urechea grăsanului. Acţionă din nou închizătorul şi cartuşele goale se rostogoliră la pământ, fiind înlocuite cu altele noi. Şi-acum, fiţi buni şi întindeţi-o înapoi de unde aţi venit.

Cei trei vulturi se supuseră bucuros. O luară la sănătoasa peste un dâmb nu prea înalt, oprindu-se în loc ca s-o blesteme pe Jasmine, după care se făcură nevăzuţi pentru totdeauna.

În timp ce ea şi bărbatul cel tăcut o transportau pe prima doamnă la camion, aceasta întredeschise buzele.

Liniştită, dar gata să se sufoce, zise zâmbind:

— Mare dovadă de curaj din partea dumitale.

STEVE ÎŞI LĂSĂ umărul în jos, luptând să înfrângă rezistenţa curelelor. Îl înfăşurase pe extraterestrul lipsit de cunoştinţă în paraşuta scaunului său ejectabil, iar acum îl trăgea prin nisipul fierbinte, bombănind fără încetare:

— Ştii că ăsta trebuia să fie week-end-ul meu liber? Da’ nici vorbă! Trebuia să vii tu, să te dai mare, ca acum să-ţi târăsc moaca asta de cartof şi fundul căcăcios prin deşertul fierbinte, plus scârboşeniile alea care-ţi atârna la spate. Braţele lungi ca nişte tentacule ale creaturii scăpaseră din legături şi acum atârnau inerte în urma corpului. Aşa credeaţi voi, că-i de-ajuns să veniţi aici, să faceţi pe răii şi pe forţoşii, să vă bateţi joc de mine şi de oamenii mei? Întoarse capul, de parcă ar fi aşteptat răspuns. Simţind că-l apucă toate năbădăile, începu să urle: Că nu puteam să fiu acu’ la

picnic, pocitanie!

Se duse clătinându-se până la paraşuta portocalie de nailon şi începu să tragă şuturi după şuturi în maldărul inert de biomasă înfăşurat înăuntru, până când îşi epuiză forţele. Gâfâind, adăugă: Că doar nu-s nebun!

Lac de sudoare, Steve ştia că foarte curând va avea nevoie de apă. Abandonându-şi povara, sui, icnind, panta unei coline nu prea înalte şi scrută deşertul. Dealuri cafenii şi golaşe se întindeau cât vedeai cu ochii, sub cerul de un albastru prăfuit. Căldura emanată de suprafaţa deşertului sclipea la fel ca valurile oceanului. Chiar înainte de a face cale întoarsă, târându-şi picioarele, cu gând să-şi recupereze prizonierul de război, îi atrase atenţia lucirea unei lumini. Venea de pe culmea unui deal aflat la câţiva kilometri depărtare. Curând îşi dădu seama ce reprezenta: trafic rutier. La mai puţin de o mie de metri în faţa lui era o şosea. Se repezi să-şi ia povara, apoi înaintă cu înverşunare în direcţia şoselei. Câteva minute mai târziu ajunse la destinaţie, se aşeză pe marginea vechii şosele cu două benzi de circulaţie, de unde urmări cuprins de uimire armata de o sută de rulote, microbuzuri, căsuţe pe roţi şi camioane, care se apropiau văzând cu ochii.

— Hei, cap de gelatină, hai că ne vine şi taxiul. Steve arboră un zâmbet cu gura până la urechi şi se postă în mijlocul drumului, fluturîndu-şi braţele. Nu treceţi mai departe decât peste cadavrul meu.

Din fericire, convoiul lung de peste un kilometru şi jumătate încetini treptat, apoi opri. Steve se duse până la unul dintre vehiculele din fruntea şirului, care trăgea după el un vechi biplan.

— Sunt căpitanul Steve Hiller, din corpul de puşcaşi

marini ai Statelor Unite.

Şoferul, un individ solid, cu părul creţ şi o înclinaţie spre sarcasm, se aplecă pe fereastră şi-l întrebă:

— Vrei să faci autostopul?

Două minute mai târziu, în jurul lui Steve se strânseră peste douăzeci de curioşi care făceau parte din respectiva caravană. Căpitanul bău mai întâi o înghiţitură zdravănă de apă, după care le povesti ce avea în paraşută. Faptul le reţinu atenţia. Le spuse că trebuia să ajungă la Las Vegas, la baza aeriană Nellis, şi că era vorba de o problemă urgentă, legată de securitatea naţională.

— Îmi pare rău, căpitane, declară un bătrân cu puşca la şold. La radio s-a anunţat că baza Nellis a fost distrusă în întregime. Rasă de pe suprafaţa pământului.

Steve se apropie de paraşută, arzându-i încă două şuturi.

— Am înţeles. Totuşi când am survolat locul, am zărit o bază aeriană lângă fundul secat al unui lac. Am nevoie de cineva care să mă ducă până acolo.

Mai multe persoane scoaseră la iveală hărţi ale regiunii. Deşi câteva dintre ele erau extrem de detaliate, pe nici una nu apărea o bază aeriană. Din câte arătau hărţile, întreaga zonă nu era decât un teren de testare a rachetelor, inaccesibil civililor. Ca să complice şi mai mult lucrurile, pe hartă figurau, nu unul, ci patru lacuri secate.

— Vă rog să mă credeţi că există o bază, îi asigură Steve.

Pentru cei mai mulţi dintre ei, toată povestea era prea înfricoşătoare. Voiau să fugă departe de extratereştri, nu să-i plimbe de colo-colo. Conducătorii grupului erau dispuşi să-l ducă pe Steve, împreună cu

povara sa, dar nu şi să consume combustibil preţios umblând după cai verzi pe pereţi printr-o zonă militarizată interzisă.

În acel moment tipul cel sarcastic veni în ajutorul lui Steve. Dând la o parte vreo câteva persoane care studiau harta, păşi în mijlocul consfătuirii de pe şosea.

— Lacul Groom, i se adresă el lui Steve. Baza pe care ai văzut-o e poligonul de testare a armamentului de lângă lacul Groom. Două piste încrucişate în formă de X şi patru-cinci hangare uriaşe, construite chiar în coasta unui munte, adevărat?

— Întocmai.

Steve şi ceilalţi îl ascultară pe vlăjgan explicând cu lux de amănunte cum se putea ajunge acolo şi totodată desenând căile de acces omise de cei ce întocmiseră harta. Când omul sfârşi ce avea de spus, Steve îl întrebă:

— Dar cum se face că ştii atât de bine acest loc?

Fiul vlăjganului, un băiat cu părul lung, în vârstă de vreo şaptesprezece ani, interveni puţin cam pripit:

— Pentru că locuim prin apropiere.

— Numele meu e Russell Casse, se prezentă vlăjganul, vorbind cu glas coborât, aproape conspirativ. Strânse mâna lui Steve şi continuă: Acum vreo zece ani am avut şi eu de-a face cu lipitorile astea şi sunt gata să fac totul ca să te ajut să-i şutezi niţel în fund. Ai ceva împotrivă dacă arunc şi eu o privire?

Lui Steve puţin îi păsa dacă tipul era smintit, atâta timp cât se arăta dornic să-l ajute.

— Câtuşi de puţin, răspunse el, dar să ştii că nu-i o privelişte prea plăcută.

— Am mai văzut eu de-alde ăştia, îl asigură Russell. Ochi mari, negri, gură mică şi strânsa pungă, piele albă.

Fiul său, Miguel, veni imediat pe urmele sale, fără să pară prea entuziasmat de colaborarea cu puşcaşul marin.

Încă de la vreo şase metri depărtare, Russell îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Tentaculele lungi care atârnau din paraşută nu aveau nimic de-a face cu extratereştrii despre care îşi amintea că-l răpiseră de pe aeroport cu aproape un deceniu în urmă.

Steve trase la o parte nailonul. Automobiliştii care-i urmaseră până la paraşută săriră înapoi, simţind că li se întoarce stomacul pe dos. Russell se holbă la creatură, cuprins de oroare, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Extraterestrul era prea mare, prea osos şi prea cumplit la înfăţişare, ca să facă parte dintre acei mici monştri care-l răpiseră cu zece ani în urmă. Oare se poate să fi fost o specie de extratereştri complet diferită? se întrebă el. Sau, pur şi simplu, mi-am imaginat toată povestea, adică am inventat-o? Brusc, cel mai real moment din trecutul lui Russell, cel care-i ruinase întreaga viaţă, nu-i mai părea câtuşi de puţin real. Simţi cum îl cuprinde o uşoară ameţeală şi puse o mână pe umărul lui Miguel, ca să-şi recapete echilibrul.

— Tată, nu uita de Troy. Trebuie să ajungem la spitalul acela.

Russell îşi privi fix băiatul preţ de o clipă, încercând să-şi adune gândurile. Pe urmă încuviinţă din cap şi porni spre camion.

— Atunci cum rămâne, domnule? strigă Steve după aliatul său. Mergem sau nu mergem la lacul Groom?

Dar Russell deja uitase promisiunea făcută lui Steve.

— Uite ce e, amice, aş vrea să te ajut, dar băieţelul meu zace bolnav în remorcă. Va muri dacă nu găsesc în câteva ore medicamentul de care are nevoie. Dumneata ia-o pe unde ţi-am arătat. De aici faci cam

două ceasuri.

— Te ducem noi până acolo, se oferi un bărbat înalt şi ars de soare. Philip, goleşte remorca şi adu totul în maşină.

Tânărul cu păr roşcovan aruncă o privire tristă spre Alicia, după care se grăbi să dea ascultare tatălui său.

— Hei, domnule Casse, aşteaptă puţin!

Steve alergă spre Russell, care părea abătut.

— Din câte înţeleg, puştiul dumitale are nevoie de medicamente. Uite ce cred eu, o bază atât de mare are, cu siguranţă, serviciu medical complet, cu tot ce trebuie. Ziceai că-i la vreo două ceasuri de aici.

Russell se uită la fiul cel mare.

— Hotărăşte tu.

Miguel chibzui o clipă.

— Să încercăm s-ajungem într-o oră jumătate.

RIDICÂNDU-SE DEASUPRA deşertului Nevada, pilotul avionului prezidenţial, căpitanul Birnham, anunţă că departe, în stânga, se zărea baza Nellis, pentru testarea armamentului. Privind prin hublourile micuţe, pasagerii rămaseră dezamăgiţi văzând o bază de dimensiuni mici spre medii, cu aspect destul de jalnic. Zona 51 consta dintr-un uriaş hangar de avioane înconjurat de alte câteva mai mici, două piste care se intersectau, mai multe antene parabolice şi barăci răspândite pe toată suprafaţa. Ici-colo, prin întinderea nesfârşită şi plată a deşertului zăriră şi alte clădiri, dar în sinea sa, fiecare pasager era convins că nu există nimic interesant la această bază secretă, construită la poalele unor coline pământii şi abrupte.

Se stabilise dinainte ca preşedintele să fie primit fără ceremonie. De îndată ce pasărea metalică se lăsă la sol, căpitanul Birnham fu condus spre hangarul cel

mare, ale cărui porţi se traseră de-o parte şi de alta în timp ce avionul rula în direcţia lor. În vreme ce câţiva soldaţi împingeau scara mobilă către aparatul Boeing alb cu albastru, Whitmore şi suita sa se adunară în uşă, aşteptând cu nerăbdare să coboare. Nimziki ieşi cu un aer pocăit din centrul de comandă, unde-şi analizase următoarea mişcare. Toţi îşi dădură silinţa să-l ignore într-un mod cât mai politicos, până când avea să se deschidă uşa avionului.

La picioarele scării îi întâmpina comandantul-şef al bazei, maiorul Mitchell. În spatele său se aliniaseră vreo cincizeci de militari, aşteptând ca preşedintele să treacă trupele în revistă.

— Bine aţi venit la Zona 51, domnule preşedinte! zise maiorul, cu un salut milităresc.

Whitmore răspunse la salut, explicând:

— Suntem foarte grăbiţi.

— Poftiţi pe aici.

Mitchell nu avea nevoie să i se mai spună de ce hotărâse preşedintele Statelor Unite să viziteze această bază uitată de Dumnezeu în toiul unei catastrofe planetare.

Venise pentru navă. Deşi din punct de vedere al protocolului, faptul de-a arăta cuiva nava – fie chiar şi preşedintelui – reprezenta o încălcare a legii federale, maiorul îi pofti după el fără nici o ezitare.

Mitchell era un bărbat în prezenţa căruia te simţeai intimidat: înalt, solid şi frumos în genul boxerilor profesionişti cu maxilar pătrat. Deşi tânăr, abia trecut de treizeci de ani, era deja maior, fiind înaintat rapid în grad. Impresionaţi de realizările lui, superiorii de la Fort Cayuga îl numiseră în postul actual, unde supraveghea operaţiunile din Zona 51. El răspundea de tot ce se petrecea la bază, cu excepţia cercetării. Dacă se

întâmpla ceva, Mitchell era întotdeauna la curent, aflându-se de cele mai multe ori chiar la faţa locului. Era perfect conştient că acest post nu reprezenta decât o trambulină pentru o poziţie mai înaltă, probabil la Washington. Totodată însă, ştia că orice încălcare a consemnului de securitate – fie că ar fi fost vorba de o infiltrare din afară sau de scurgeri de informaţii din interior – şi orice ar fi adus Zona 51 în paginile ziarelor, l-ar fi retrogradat rapid la vreun post de conţopist de provincie în Idaho. Maiorul îşi lua misiunea foarte în serios.

Conduse grupul într-o cameră neîngrijită, având o singură ieşire şi birouri încuiate de o parte şi de alta. În capătul cel mai îndepărtat al încăperii se vedeau o ţâşnitoare şi câteva plante ofilite. Mitchell păşi înăuntru şi închise uşa în urma sa.

— Nu vă apropiaţi de pereţi, îi preveni el, dând deoparte o placă şi apăsând un buton.

Deodată răsună bâzâitul puternic al unui mecanism hidraulic şi toată încăperea începu să se scufunde în pământ. Uşile de birouri păreau să se caţere pe pereţi, pe măsură ce podeaua cobora în josul unui puţ de beton, întreaga cameră nu era altceva decât un enorm ascensor.

În timp ce ceilalţi se uitau de jur-împrejur cu gura căscată de uimire, preşedintele nu-şi mai putu stăpâni mânia.

— De ce naiba n-am fost informat şi eu despre acest loc? întrebă el, privindu-l ţintă pe Nimziki, de la care aştepta un răspuns.

— Două cuvinte, domnule preşedinte.

Măcar de data asta Nimziki se arăta supus şi sincer.

— Dezminţire plauzibilă. Decizia a fost luată cu mult înainte ca eu să ajung în situaţia de a păstra secretul.

Hoover ştia că faptul ar fi devenit o minge politică, drept care a fost clasificat în categoria „numai pentru persoane autorizate” şi până astăzi…

— Destul! se răsti Whitmore.

Nimic din ce spunea Nimziki nu mai putea şterge răul făcut deja de el.

— Dezminţire plauzibilă pe dracu’!

Ceea ce Nimziki omisese să menţioneze era faptul că unul dintre motivele pentru care armata, CIA şi FBI-ul conspiraseră să păstreze secretul asupra navei prăbuşite fusese acela de a-şi asigura un avantaj asupra ruşilor pe durata Războiului Rece. Emiseseră la repezeală un ordin de păstrare a secretului absolut asupra proiectului din Zona 51 pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani. Atât Războiul Rece cât şi ordinul de păstrare a secretului expiraseră în timpul mandatului lui Nimziki, cu toate acestea el nu dăduse publicităţii descoperirea. Avea ambiţia de a candida la un post guvernamental, poate chiar şi la cel de preşedinte şi, din punctul lui de vedere, nu avea decât de pierdut recunoscând că păstrase secretul asupra obiectului şi numai de câştigat dacă îşi păstra controlul exclusiv asupra proiectului.

Uşile metalice se traseră de-o parte şi de alta, dând la iveală o încăpere care amintea de camera de sterilizare a unui spital de cercetare. Zeci de măşti şi salopete albe atârnau în cui lângă un şir de chiuvete. Traversând sala, grupul ajunse în faţa unor uşi din plexiglas. Dincolo de ele se vedea parţial un spaţiu de lucru unde se muncea intens. Mai mulţi lucrători, echipaţi din cap până în picioare cu salopete albe sterile, măşti şi calote, intrau şi ieşeau din raza vizuală a privitorilor.

— Aceasta este sala etanşă de decontaminare, îi

anunţă cu mândrie Mitchell, lăsându-i să privească uluiţi o clipă, înainte de a-i conduce la următorul exponat al acestei vizite.

— Foarte bine, haideţi să vedem, zise preşedintele.

Mitchell nu prea ştia ce să răspundă. Sala nu prezenta prea mare interes şi era convins că, dacă Whitmore ar şti câte sute de mii de dolari îi va costa pe contribuabilii americani pentru decontaminarea încăperii, n-ar mai insista.

— De fapt, domnule preşedinte, intrarea în această sală necesită...

Whitmore primi din partea maiorului exact răspunsul pe care nu dorise să-l audă. Ca atare, îi explică ceea ce voia într-un mod care nu mai lăsa loc nici unei interpretări.

— Deschide afurisita aceea de uşă chiar în clipa asta.

Dintr-o dată, Mitchell păru că nu reuşea s-o deschidă suficient de repede. Îşi introduse cartelă cu bandă magnetică în fanta scanerului şi, cu un bâzâit uşor, uşile transparente se dădură în lături. Grupul, unsprezece persoane, intră în laboratorul de cercetare ultramodern, unde nu putea pătrunde nici un fir de praf. De îndată ce se găsiră înăuntru şi dădură colţul, descoperiră că din camera de decontaminare nu văzuseră decât o porţiune infimă a laboratorului. Acesta măsura cel puţin o mie de metri lungime şi avea o rampă înaltă de aproape un metru, care cobora până în mijlocul încăperii. Cei de acolo – echipaţi ca nişte astronauţi, cu costume albe, căşti şi încălţăminte de protecţie – lucrau la diverse proiecte, de o parte şi de alta a coridorului central.

Fiecare stătea la masa lui de lucru, acţionând pârghii mecanice, desfăşurând experimente cu laser,

studiind hărţi şi grafice sau, pur şi simplu, şedea acolo fără să facă nimic. Toţi îşi încetau activitatea în momentul în care Whitmore trecea pe neaşteptate prin dreptul lor. Mitchell mergea cu un pas înaintea vizitatorilor, explicând în câteva cuvinte cu ce fel de lucrare se ocupă fiecare cercetător. Echipamentul era de o calitate şi de o complexitate uluitoare, depăşind cu mult tehnica cea mai avansată. Până în cele mai mici detalii, laboratorul era bine dotat cu specialişti, bine echipat şi bine organizat.

— De unde naiba au apărut toate astea? şopti preşedintele la urechea lui Grey. Din ce fonduri?

Venind cu paşi nesiguri în urma grupului, aparent prea departe ca să prindă ceva din conversaţie, Julius auzi fără să vrea întrebarea preşedintelui.

— Doar nu v-aţi închipuit că s-au cheltuit zece mii de dolari pentru un ciocan şi treizeci de mii pentru un scaun de toaletă.

Bătrânul râse, fără să-şi dea seama că într-o oarecare măsură avea dreptate. Cei ce se ocupaseră de dotarea cu echipament militar pompaseră bani buni în Zona 51 vreme de decenii, punându-i pe seama altor cheltuieli, însă marea majoritate a fondurilor provenea direct de la Congresul american. O parte a bugetului naţional era întotdeauna repartizată „Fondurilor secrete”, destinate unor proiecte prea delicate pentru a fi aduse la cunoştinţa legiuitorilor – de regulă cercetarea şi livrarea unor noi tipuri de arme pentru militari.

În celălalt capăt al laboratorului se găsea o rampă de oţel care ducea până la o uşă groasă, din titan şi oţel. Un motor electric trezi uşa la viaţă, ridicând-o în sus. Un grup de cercetători în halate albe de laborator se aplecară pe sub ea, coborând rampa ca să-l

întâmpine pe preşedinte.

Doctorul Brackish Okun era directorul ştiinţific al Zonei 51. În vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani, Okun avea o coamă uriaşă de păr cărunt şi zbârlit, lung aproape până la umeri. După pasul săltat, era, fără îndoială, un hippie şi mergea cu mâinile vârâte adânc în buzunarele halatului alb de laborator. Avea acel zâmbet spontan, cu gura până la urechi, pe care preşedintele îl văzuse deseori pe chipurile copiilor veniţi să-l întâmpine.

— Oh, Doamne! Asta ce mai e? murmură abia auzit preşedintele.

În ultimele treizeci şi şase de ore avusese parte de destule întâlniri bizare şi iată că acum urma încă una.

Mitchell făcu prezentările.

— Domnule preşedinte, aş dori să-l cunoaşteţi pe doctorul Okun. Dumnealui a condus munca noastră de cercetare aici în ultimii cincisprezece ani.

Okun era un om ciudat şi excesiv de energic. Se vedea limpede că petrecuse prea mult timp izolat în subteran. Savantul rămase pe loc dând din cap şi surâzând larg câteva clipe, neştiind ce să facă, părul său cărunt şi cravata galbenă aproape confundându-se cu obrazul palid, după care întinse brusc braţul şi-i strânse mâna preşedintelui cu un entuziasm exagerat.

— Ooh, domnule preşedinte, este cu adevărat o mare onoare pentru mine să vă cunosc. Ah, dumnealui este colegul meu, doctorul Issacs.

Issacs un bărbat chipeş, cu părul tuns scurt şi cu cioc, părea să fie jumătatea normală a echipei. Când Issacs se aplecă să dea mâna cu preşedintele, Okun se întoarse către unul din cercetători şi-i şopti:

— Nemaipomenit! Whitmore îl săgetă cu o privire dezaprobatoare, pe care Okun păru s-o sesizeze. Dacă

o parte din noi, cei de aici, avem o comportare mai ciudată, e pentru că nu prea ni se îngăduie să părăsim acest loc, zise Okun în chip de scuză.

— Oh, înţeleg, replică preşedintele, abia ascunzându-şi ironia.

— Bun! Bănuiesc că doriţi să vedeţi Clătita Uriaşă, presupuse Okun. Veniţi cu mine.

Fiecare membru al grupului îşi roti privirea de jur împrejur, derutat. Cu toate acestea, îl urmară pe straniul savant în încăperea alăturată. Părăsind lungul laborator de cercetare, urcară un coridor în pantă, ajungând într-o cămăruţă îngustă, cu ziduri de beton. În interiorul ei se afla un mic planşeu, apoi o altă uşă de oţel. Issacs introduse cartela în încuietoarea magnetică, aşteptă o clipă, după care apăsă un buton mare din perete. Un beculeţ roşu începu să se învârtă concomitent cu bâzâitul soneriei, iar zidul din faţa lor se lăsă în jos, ca un pod mobil, dezvăluind o privelişte spectaculoasă.

În fată se vedea o uriaşă sală de beton, luminată discret, înaltă cât cinci etaje şi cam tot atât de lată. Paznici înarmaţi patrulau pe o serie de pasarele aflate la mare înălţime, cu armele automate gata să tragă în orice moment. În centrul sălii, cocoţat pe o platformă special construită şi dominând tot restul încăperii se afla un avion de atac extraterestru, cu blindaj exterior lucios, de culoarea miezului de noapte. Era exact tipul de avion care făcuse ravagii printre Cavalerii Negri. Însoţitorii preşedintelui erau vădit impresionaţi. Cu gurile căscate de uimire, începură să coboare rampa.

Nu semăna cu nimic din ce văzuseră până atunci şi nu era deloc aşa cum s-ar fi aşteptat. În linii mari, formă era familiară, ca două farfurii adânci puse una peste alta, ceea ce explica miile de descrieri ale OZN-

urilor semnalate de oameni în decursul anilor. Dar ceea ce impresiona şi fascina la această navă înaltă de optsprezece metri erau detaliile. De-a lungul coloanei sale vertebrale, începând din vârf şi apoi pierzându-se treptat către un punct fix din coadă, se vedea o proeminenţă cu aspect osos, înaltă de vreo doi metri, pe care cercetătorii o numeau „aripioara”. Suprafaţa navei părea confecţionată din plăci blindate de mari dimensiuni, prinse la margini cu nenumărate piese ce alcătuiau un mecanism complicat – minuscule dispozitive metalice, amplasate cu aceeaşi precizie că şi muşchii mâinii omeneşti.

Grupul se postă pe o platformă de observaţie, găsindu-se faţă în faţă cu nava, care exercita o fascinaţie sumbră, ca un stegozaur adormit, expus într-un muzeu cufundat în tăcere. În partea anterioară a navei se găsea un fel de carlingă cu ferestre mari şi plate. Sub ele, chiar în vârful aparatului, existau nişte prelungiri încovoiate care se ascuţeau treptat către extremităţi, cam ca mandibulele unei insecte uriaşe. O bună parte din vizitatori îşi imaginară ce-ar fi însemnat să fii strivit între acei cleşti gigantici şi apoi devorat.

Vreo douăzeci de cercetători şi tehnicieni se învârteau în jurul navei, făcând măsurători, rectificând câte ceva pe ici-pe colo, cercetând în detaliu învelişul cu ajutorul unor lămpi albastre şi ciudate. Îşi transportau aparatura pe cărucioare mobile, ceea ce-i făcea să semene cu nişte mecanici auto ultramodernizaţi. În mai multe puncte, suprafaţa navei prezenta nişte zgârieturi în zig zag, lungi şi cenuşii, acolo unde fusese reparată de specialişti după prăbuşirea în deşertul din New Mexico.

— Aşa-i că-i o frumuseţe? întrebă Okun, înălţându-şi sprâncenele stufoase.

Julius murmură destul de tare ca să audă toată lumea:

— Ha! Şi cică nici o navă n-a fost recuperată de guvern!

Whitmore îşi făcu loc pe lângă Okun, ca s-o privească mai îndeaproape. Se duse până sub navă şi întinse mâna, atingându-i suprafaţa. Pe învelişul blindat erau desenate mici şănţuleţe, aranjate după un model anume.

— Aceste contururi ce semnifică? întrebă preşedintele.

— N-avem idee, răspunse Okun, de parcă niciodată nu s-ar fi gândit la ele.

În realitate, desenele îl obsedau. Obţinuse chiar şi o aprobare specială pentru unul dintre cei mai renumiţi criptografi ai lumii, doctorul D. Jackson, care pierduse trei săptămâni, străduindu-se zadarnic să descifreze semnele, înainte de-a fi solicitat pentru un alt proiect guvernamental.

— Vreţi să spuneţi că vreme de patruzeci de ani am deţinut o navă extraterestră şi nu ştim nimic despre ea? întrebă arţăgos Whitmore.

— Nu, nu, nu, nu, îl asigură Okun pe preşedinte. Avem tone de informaţii despre ele. Dar ceea ce este cel mai interesant a început să apară abia cu câteva zile în urmă. Vedeţi, noi nu putem reproduce tipul de forţă, de energie, de care dispun ei. Dar când au început să-şi facă apariţia creaturile, jucăriile astea s-au pornit să funcţioneze din senin. Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost extraordinare... extrem, extrem de interesante.

— Afară mor milioane de oameni! izbucni preşedintele. Nu cred că aş putea eticheta aşa ceva drept interesant!

Uriaşa sală purtă ecoul vorbelor rostite de preşedinte şi toată lumea amuţi, lăsându-l pe Whitmore să-şi descarce nervii. Acesta se duse până în partea cea mai îndepărtată a navei, încercând să-şi adune gândurile, dar în minte i se fixase, ca un afiş, o singură imagine: cea a soţiei lui, Marilyn, zbătându-se într-o mare de foc. Privind în gol spre ungherele cele mai întunecoase ale încăperii, ochii începură să i se umple de lacrimi. Nu avea de gând să plângă, nu voia să-şi îngăduie această slăbiciune personală. Trase adânc aer în piept, apoi îşi şterse ochii, prefăcându-se că-şi face un uşor masaj, ca să-şi alunge durerea de cap.

Generalul Grey luă iniţiativa, rupând tăcerea.

— Domnule doctor, sunt convins că înţelegeţi că ne aflăm în miezul unei situaţii extrem de critice. În concluzie, ce ne puteţi spune despre inamicul cu care ne confruntăm?

Începând să-şi dea seama de gravitatea împrejurărilor, savantul cu părul lung răspunse mai serios decât până atunci.

— Păi, să vedem. Nu se deosebesc chiar aşa de mult de noi. Respiră oxigen şi prezintă aceleaşi intoleranţe la frig şi la căldură... Probabil că de asta se şi interesează de planeta noastră.

— Staţi aşa! Ce vă face să presupuneţi... dădu să întrebe David, dar se opri, cerând din ochi aprobarea celorlalţi. Grey şi Whitmore îi făcură amândoi semn să continue. Ce vă face să credeţi că se interesează de planeta noastră?

— E doar o simplă presupunere, răspunse Okun, ştergându-şi ochelarii cu cravată. Sunt fiinţe ca şi noi, dotate cu instinct de conservare. Poate că vreo catastrofă i-a determinat să-şi părăsească propria

planetă şi acum rătăcesc de colo-colo. De asemenea, tind să cred că au nevoie de spaţiu, fiind crescători de vite sau cultivatori de pământ. Au un fel de gospodării cu animale.

— De unde ştiţi asta?

— Răspunsul se află chiar deasupra capetelor dumneavoastră. Plăcile acelea mari – blindajul navei. Dacă le examinaţi la microscop, veţi găsi striaţii subţiri cât un fir de păr, ba chiar şi pori! Okun îşi dădu seama că nici unul dintre vizitatori nu înţelegea implicaţiile afirmaţiei sale. Desigur, asta înseamnă că plăcile sunt mai curând cultivate decât confecţionate. Fiecare este la fel de individualizată ca o amprentă digitală. Nu ştim cum se realizează acest lucru. Presupun că prin bioinginerie, prin modificarea ADN-ului, astfel încât plăcile să crească toate exact la aceleaşi dimensiuni. Doctorul Issacs crede că ei cresc animalele în spaţii limitate, aşa cum procedau chinezii, care obişnuiau să înfăşoare strâns laba piciorului femeilor, ca să nu depăşească o anumită lungime. Cât despre vârsta lor, nu putem şti cu certitudine. Am obţinut o variantă a testului cu carbon 14, din care reiese că plăcilor le trebuie vreo optzeci de ani ca să atingă aceste dimensiuni. Dacă e să dăm crezare metodelor noastre, atunci plăcile navei de faţă au o vechime între trei şi nouă mii de ani. Okun, care în adâncul sufletului rămăsese un student amator de senzaţional, îşi privi pe rând oaspeţii, cu o expresie ştrengărească. Hei, oameni buni, v-ar plăcea să le vedeţi?

RELATĂRILE DESPRE OZN-uri care planau în aer câteva momente, ca apoi să dispară cu o viteză incredibilă, nu erau deloc rare în deşertul din sud-vestul Statelor Unite. Aproape toate aceste semnalări

aparţineau unor martori greu credibili, care declarau că fuseseră singuri în acel moment. În mod inevitabil, relatările unor surse extrem de credibile, de pildă fostul preşedinte Jimmy Carter pe vremea când era guvernator al Georgiei, inspirau o avalanşă de observaţii similare. Dar în noaptea de 4 iulie 1947, se întâmplase ceva ce nimeni nu-şi putea explica. Sute de cetăţeni din oraşul Roswell, New Mexico, şi din împrejurimi susţineau că văzuseră un obiect strălucitor, în formă de elipsă, cu o lăţime de vreo optsprezece metri, trecând pe cer în direcţia nord-vest. Imediat tăbărâseră cu telefoanele la biroul şerifului, la postul de radio şi la redacţia ziarului local. Convinşi că obiectul pe care-l observaseră nu aparţinea acestei planete, locuitorii întregului oraş rămăseseră toată noaptea prin restaurante şi prin parcările magazinelor, povestindu-şi unul altuia ce văzuseră şi pândind neliniştiţi cerul, în căutarea vreunei mişcări neobişnuite. Pe alocuri, reacţia publicului ajunsese aproape de isterie. Întâmplarea continuase să rămână principalul subiect de conversaţie până când, câteva zile mai târziu, armata Statelor Unite dăduse publicităţii un comunicat, anunţând că recuperaseră resturile farfuriei zburătoare prăbuşite, pe care o credeau a fi de origine extraterestră. Acest surprinzător anunţ fusese făcut de către colonelul William Blanchard de la escadrilă de bombardiere 509, Roswell Field, devenit ulterior general cu patru stele şi adjunct al şefului de stat major al forţelor aeriene americane. În după-amiaza celei de-a doua zi de la reperarea generală a OZN-ului, un fermier de prin partea locului, W.W. „Mac” Brazel, descoperise pe pământul său rămăşiţele unei nave neobişnuite. Bucăţile erau confecţionate dintr-un material cum nu

mai văzuse niciodată până atunci şi aveau pe ele semne ca nişte hieroglife. Mac mersese pe urmele bucăţilor căzute, până când găsise nava – şi trupul pe care ulterior negase că l-ar fi văzut.

Închipuindu-şi că era un avion experimental de pe aeroportul militar din apropiere, se dusese cu maşina la oraş, anunţând baza de la Roswell, aflată la o depărtare de o sută douăzeci de kilometri. O echipă de ofiţeri de informaţii se deplasaseră imediat la faţa locului, să cerceteze navă prăbuşită. În aceeaşi seară, relataseră şi presei evenimentul.

Apoi, în mod la fel de inexplicabil, îşi dezminţiseră propria relatare. Cum la scena accidentului continuau să sosească una după alta delegaţii cu înalţi şefi ai armatei, fusese convocată o nouă conferinţă de presă. Cu această ocazie, se anunţase că obiectul era un satelit meteorologic. Un tip nou şi ciudat de satelit meteorologic, probabil trimis de temuţii noştri inamici, sovieticii. Nimeni nu crezuse un cuvânt, cu toate acestea armata îşi menţinuse versiunea. Reporterii sosiţi la faţa locului nu primiseră îngăduinţa să examineze resturile obiectului. Acestea fuseseră deja transportate cu avionul în afara oraşului Roswell, la o destinaţie al cărei nume era ţinut secret, pentru „cercetări suplimentare”.

Obiectul strălucitor observat în acea seară deasupra localităţii Roswell fusese un avion de recunoaştere desprins de nava-mamă, mult mai mare, rămasă la limita atmosferei pământeşti. La fel ca alte sute de farfurii zburătoare dinainte sau de după ea, şi aceasta efectuase mai multe ore de cercetare şi observaţie. Când mai avea doar câteva minute până la încheierea misiunii, nava-mamă se găsise pe neaşteptate în primejdie de a fi descoperită, drept care fusese nevoită

să dispară. Nava de recunoaştere se îndepărtase mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar acum se afla dincolo de curbura Pământului, ceea ce făcea ca energia emisă de nava-mamă să nu poată ajunge la motoarele sale. Dându-şi seama că rezervă de energie le mai ajungea doar câteva minute, ocupanţii navei intraseră în panică. În loc să-şi înalţe aparatul la altitudine mai mare, porniseră către nord-vest, zona pe care primiseră misiunea s-o exploreze. Pe parcursul zborului, în timp ce senzorii anunţau o iminentă oprire a motorului, un scut de ioni negativi acoperise nava şi, în interacţiune cu strania formă de energie a acesteia, dăduse naştere acelei străluciri blânde, ca de lună, văzute de la sol. Prea târziu. Motorul stâng explodase în sute de fragmente şi în clipa următoare nava se prăbuşise în deşert.

Doi dintre extratereştrii din interior supravieţuiseră accidentului: cel de-al treilea astronaut murise. Cel mai rezistent dintre supravieţuitori se luptase mai mult de o oră până reuşise într-un târziu să deschidă trapa şi să iasă afară. Se târâse până la marginea navei şi încă vreo patruzeci de metri pe nisip, după care fusese atacat de o haită de coioţi. În timp ce fiarele îl muşcau şi-l sfâşiau în bucăţi, camaradul său rămas în interiorul navei simţise fiecare din acele cumplite muşcături şi auzise fiecare urlet mut. Rămăsese încremenit în interiorul astronavei până a doua zi de dimineaţă, când începuseră să sosească pământenii. Supravieţuitorul extraterestru fusese dus cu elicopterul la bază militară Roswell, apoi transportat cu un avion sanitar al armatei la noua bază supersecretă, Zona 51.

OKUN ÎI CONDUSE către o uşă groasă ca cea a unui depozit de bancă. Deschise uşa, folosindu-se de o

cheie triunghiulară, deosebită de toate celelalte. Issacs se strecură în încăperea cufundată complet în beznă şi bâjbâi puţin până când găsi întrerupătorul. Cândva o sală de conferinţe strict secrete, cu fotolii dispuse în amfiteatru în jurul unui podium, încăperea devenise în decursul anilor un fel de cimitir pentru aparatura ştiinţifică învechită a lui Okun. Preşedintele şi suita sa păşiră peste şi printre grămezile de vechituri costisitoare, înaintând spre centrul sălii. Chiar în mijloc se aflau trei cilindri de metal laţi de un metru şi jumătate şi înalţi până în tavan.

— Toată lumea pregătită? întrebă Okun, ca un clovn chemând publicul la intrarea unui circ. Domnilor şi doamnelor, în faţa dumneavoastră se află ceea ce noi numim „Expoziţia de pocitanii”.

În interiorul cilindrilor se aflau trei bazine de sticlă, fiecare dintre ele conţinând un corp de extraterestru care plutea liniştit ca o sirenă într-o soluţie tulbure de formaldehidă. Trupurile lungi şi fragile, pe care lumina le îmbrăca în nuanţe galben-portocalii, se găseau în diverse stadii de descompunere. Corpurile fusiforme atârnau de capetele mari şi umflate, la fel cu cozile unor zmeie de hârtie. Ochii negri şi blânzi, cât opt mingi de ping-pong puse la un loc, aşezaţi de o parte şi de alta a nasului mic şi coroiat ca un cioc, dădeau chipurilor o expresie de surprindere, de parcă şi ei ar fi fost la fel de miraţi ca pământenii din cealaltă parte a peretelui de sticlă. Okun scrută chipurile vizitatorilor, remarcând la ei exact reacţiile la care se aştepta. Unii păreau speriaţi, alţii plini de curiozitate, iar câţiva întorseseră capul, scârbiţi.

— Când predecesorul meu, doctorul Welles, i-a descoperit pe ăştia trei, arătau cu totul altfel. Purtau costume biomecanice, nişte chestii oribile, cu

tentacule lungi la spate şi altele mai scurte în faţă. Cei doi din bazinele laterale au murit în accident, iar corpurile din interiorul costumelor au fost descoperite numai la autopsie. După ce le-am scos costumele, am putut afla o mulţime de lucruri despre anatomia lor. Au simţurile de zeci de ori mai ascuţite decât ale noastre. Ochii, după cum vedeţi, sunt mult mai mari ca ai noştri şi nu au iris care să limiteze cantitatea de lumină pătrunsă în ei. Nervii auditivi şi organele olfactive sunt coterminale, întâlnindu-se aici, în nas. După teoria noastră, nu numai că aud sunetele, dar le şi simt mirosul. La fel şi în cazul simţului olfactiv: probabil că adulmecă şi în acelaşi timp „aud” mirosul. Grozav, nu?

Na, iar o făcuse de oaie! Okun ridică palmele în chip de scuză, dar preşedintele era mult prea curios să afle despre extratereştri ca să-l mai ia în seamă.

— Continuaţi.

— Okay, să vedem. Sistemul circulator. Nu au un organ central, o inimă, aşa ca noi. Circulaţia sângelui în organism e menţinută de mişcările peristaltice ale muşchilor. Nu au corzi vocale, aşa încât nu ne rămâne decât să presupunem că între ei comunicarea se realizează pe alte căi.

— Ce fel de căi? interveni David. Îmi închipui că nu vă referiţi la gestică sau la limbajul trupului.

— Nu. Se pare că folosesc un fel de percepţie extrasenzorială.

— Telepatia, preciză sec Issacs. Îşi citesc gândurile unul altuia.

— Ei hai, doctore Issacs. Okun ridică privirea în tavan şi pe chip i se aşternu un zâmbet sarcastic. Aşa cum am discutat în repetate rânduri, încă nu există dovezi ştiinţifice demne de încredere care să sprijine această teorie. N-aş vrea să mă angajez într-o

speculaţie, lăsând oaspeţilor noştri impresia că suntem o mână de zărghiţi.

Îl fulgeră pe Issacs cu o privire tăioasă, dar acesta continuă să-l fixeze cu aceiaşi ochi de gheaţă.

— Despre ce naiba tot vorbiţi? îi întrebă Grey, care nu suporta discuţiile fără sens.

Issacs făcu un pas înainte şi explică:

— Extraterestrul din mijloc a supravieţuit optsprezece zile după accident. Doctorul Welles a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să salveze viaţa creaturii. În cea de-a zecea zi a relatat că avea senzaţia că făptura aceea îi citea gândurile. În ziua a unsprezecea a pretins că a auzit creatura „vorbind”, dar nu prin cuvinte, ci prin imagini şi sentimente. Aceste conversaţii au continuat până când extraterestrul a devenit prea slăbit şi, în cele din urmă, a murit. Impresia doctorului după aceste „conversaţii” era că acele fiinţe nu ne doreau răul şi că aveau intenţii paşnice. Iată de ce n-am avertizat pe nimeni. N-am avut nici cea mai mică idee ce se va întâmpla.

Când doctorul cel bărbos termină de vorbit, toţi se uitară la Whitmore, aşteptându-i reacţia. Dacă-şi închipuiau că-i va ierta pe cercetători pentru faptul că nu alertaseră lumea cu privire la riscul unei invazii de către aceşti puternici prădători, se înşelau. În schimb, preşedintele se întoarse către Okun.

— Mă tot gândesc la ceva ce-aţi spus atunci când ne găseam lângă astronavă. Aţi spus că „probabil îi interesează planeta noastră” şi că cresc alte animale. Ştiţi cumva cu ce se hrănesc creaturile astea?

Dintr-o dată, tuturor le veni în minte imaginea unor oameni vârâţi în ţarcuri şi îndopaţi, înainte de a fi duşi la abator, goi şi înghesuiţi la un loc.

Julius nu suportă nici măcar să se gândească la aşa

ceva.

— E revoltător. Vreţi să spuneţi că creaturile astea au de gând să ne transforme în cârnaţi?

— Nu ştiu. Asta l-am şi întrebat pe doctor, răspunse Whitmore.

Se vedea limpede că pe Okun îl tulburase profund ideea. După cum îi jucau muşchii feţei, probabil că-şi imagina scena destul de sugestiv. Pentru prima oară începu să-şi dea seama cât de gravă era situaţia.

— Au o gură foarte mică, exact aici, sub cioc, dar nu-i decât o despicătură în piele. La autopsie s-au mai descoperit şi nişte glande digestive, care secretă o substanţă extrem de corozivă. Nu s-a găsit nimic în stomacul nici unuia dintre ei, aşa că nu ştim cu ce se hrănesc.

— Încă o întrebare. Preşedintele veni mai aproape de Okun. Cum îi putem ucide?

— Eeei, asta chiar că-i o problemă! exclamă savantul, punându-şi palmele pe creştetul capului, cu degetele înlănţuite, ca să-l ajute să gândească. Desigur, corpurile lor sunt chiar şi mai fragile decât ale noastre. Toată dificultatea e să învingem tehnologia pe care au dezvoltat-o cu scop de apărare. Şi, judecând după puţinul pe care l-am văzut, această tehnologie e cu mult mai avansată decât a noastră.

David ocolise cei trei cilindri şi ajuns în spatele lor, tocmai studia cu atenţie cadavrele gelatinoase, când se auzi chemat pe nume de şeful statului.

— David, tu ai descifrat deja o parte din tehnologia asta. Ai reuşit să le spargi codul şi le-ai interpretat semnalele într-un timp relativ scurt.

Până atunci David nu-şi dăduse seama că, de fapt, el şi preşedintele se tutuiau. Cu chipul distorsionat de curbura cilindrului, răspunse:

— Oh, asta nu ştiu, Tom. Tot ce-am făcut eu a fost să descopăr întâmplător semnalul, pentru că deregla... Nu ştiu în ce măsură aş putea fi de folos.

— Arată-le ce-ai descoperit. Vreau ca voi doi, continuă el, arătând spre Okun şi spre David, să vă puneţi împreună mintea la contribuţie şi nădăjduiesc că veţi găsi unele răspunsuri. Apoi se apleacă spre David, suficient de mult ca acesta să înţeleagă că-i lansase o provocare: Hai să vedem dacă eşti chiar atât de isteţ pe cât te crezi.

PERSOANELE NEAUTORIZATE VOR FI ARESTATE PE LOC. PĂTRUNDEREA ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE CONSIDERĂ DELICT FEDERAL PASIBIL DE DETENŢIE PÂNĂ LA TREI ANI ÎN ÎNCHISOAREA FEDERALĂ

Astfel de tăbliţe erau postate la fiecare cinci sute de metri pe tot parcursul unicei şosele asfaltate care ducea la lacul Groom. Alte indicatoare avertizau asupra existenţei unor camere ascunse şi a unor instalaţii radar. Toate aceste avertismente aveau o bază reală. Fuseseră amplasate acolo cu scopul de a-i descuraja pe insistenţii fani ai OZN-urilor, care încercau mereu să pătrundă pe teritoriul bazei, ca să arunce o privire la farfuriile zburătoare construite sau capturate de guvern – depinde căror relatări le dădeai crezare. Dacă aceasta ar fi fost o zi la fel ca toate celelalte, atunci două patrule de poliţie militară ar fi trebuit să stea la pândă printre tufele de sulfină, gata să opereze arestări. Dar era o zi aşa cum Pământul nu mai cunoscuse niciodată.

Steve călătorea în remorca unui camion, împreună cu prizonierul său şi cu patru bărbaţi înarmaţi. Toţi erau cu ochii pe creatura înfăşurată în pânza portocalie

a paraşutei. Dacă s-ar fi trezit, toţi erau pregătiţi să deschidă focul. Li se păru o veşnicie până când ajunseră la gardul înalt din plasă de sârmă, terminat cu inele de sârmă ghimpată, şi la postul de pază de la poarta principală.

Doi militari, îndeajuns de ghinionişti cât să stea de sentinelă tocmai în ziua care marca sfârşitul lumii, închiseră aparatul de radio la care ascultau ştirile şi ieşiră din gheretă, ţinând în mâini nişte puşti de asalt cu care nu era de glumit. Când Steve se ridică în picioare în remorcă, unul din ei îi strigă:

— Îmi pare rău, domnule căpitan. Nu vă putem lăsa să intraţi fără aprobare specială.

— Dacă vrei s-o vezi, vino încoace, soldat, şi-am să-ţi arăt afurisita aceea de aprobare.

Militarul se îndreptă fără chef spre remorcă. Steve îl înşfăcă de guler, totodată trăgând deoparte cu mâna cealaltă pânza paraşutei, şi aplecă obrazul soldatului la numai câţiva centimetri de înfricoşătoarea creatură. Omul sări înapoi, scăpându-se în pantaloni.

— Iisuse Hristoase, Maica Domnului! Lasă-i să treacă, răcni el către cealaltă santinelă. Lasă-i să treacă.

ÎN CLIPA ÎN CARE ÎŞI VÂRÎ CAPUL prin trapa din podeaua navei, David avu senzaţia că pătrunde într-o altă galaxie, de o fascinaţie întunecată. Interiorul astronavei era o încăpere slab luminată şi apăsătoare. Pereţii rotunjiţi, acoperiţi cu o bizară tehnologie semiorganică, arătau mai curând ca interiorul unei cripte decât cel al unui aparat de zbor. Primul său impuls fu să renunţe şi să coboare scara. Okun, care se găsea deja înăuntru, puse paie peste foc, rânjind ca un nebun prin întuneric şi spunându-i:

— Sunt convins că te va impresiona teribil ce-ai să vezi aici.

David îşi strecură trupul lung în carlinga ca un stup, apoi se duse în partea anterioară a navei, unde, cel puţin, putea privi prin ferestrele întunecate la lumea „normală” din buncărul cu pereţi de beton. Aşa cum îi spusese Okun, carlinga era ticsită cu o colecţie incredibilă de instrumente şi lumini care clipeau. Exista un panou principal de comandă, pe care David cu greu l-ar fi putut recunoaşte ca atare. Pe tot pupitrul cu instrumente şerpuiau protuberanţe liniare neregulate asemănătoare unor vene, iar luminile de pe panoul de bord, în loc să se aprindă şi să se stingă, pulsau strălucitor, apoi se relaxau, la fel ca bătăile unei inimi. Totul în jur îi dădea senzaţia că se târa în interiorul unei insecte preistorice.

— Aici s-a lucrat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, tot încercând să descoperim la ce servesc toate acestea. O parte din funcţii le-am dedus din prima clipă. Cum ar fi obiectul de colo. Luă în mână un tub care aducea cu un segment de intestin deshidratat. Acesta face parte din sistemul de asigurare a vieţii în carlingă. Tubul se continuă cu o serie de filtre. Comedia asta reprezintă un dispozitiv de acţionare a motoarelor, fie o comandă manuală, fie o pedală de acceleraţie.

— Toate scaunele sunt la fel? întrebă David, tolănindu-se într-unul din fotoliile de piele prinse în şuruburi de podea.

În timp ce Okun îi istorisea cum ajunseseră acolo fotoliile aduse în locul unor scârboşenii ca nişte „păstăi”, atenţia lui David fu captată imediat de unul dintre instrumente. Era un fel de ecran, părând a fi confecţionat dintr-o membrană translucidă – posibil din

pielea unui animal – subţire şi de culoarea ambrei, pe care dansau umbre şi lumini verzui. Rămase câteva secunde cu ochii aţintiţi asupra fulgerelor de lumină verde, apoi începu să bată uşor din picior în acelaşi ritm. Okun îl întrebă ceva, dar nu primi nici un răspuns.

— Hei! Aici Pământul. Levinson, mă auzi?

— Iartă-mă. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dac-ai descoperit ceva interesant.

— Poate. Iartă-mă, repetă David cu un aer absent, încă absorbit de desenul care apărea pe ecran. Connie! Strigă el. Mai eşti acolo?

— Da, sunt, se auzi glasul ei prin trapa deschisă.

— Laptop-ul meu e tot la tine?

— Da.

— Am nevoie de el.

Înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă, David îşi dădu seama de felul în care i se adresase. Exact ca pe vremea când locuiau împreună – adică pe tonul unui geniu convins că toată lumea trebuia să-i stea la dispoziţie. Sări de pe scaun şi se duse până la trapă. Connie îşi azvârlise deja pantofii cu toc înalt şi urcă treptele de oţel ale scării. Tresări dând cu ochii de figura lui David, apărută brusc în deschizătura trapei.

— Domnişoară Spano, ţi-am spus cumva că eşti o fată de milioane?

Rămasă fără replică, ea îi întinse computerul.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Mulţumesc, zâmbi David în jos spre Connie, după care se făcu nevăzut.

Lumina de pe ecran îi era vag familiară, semăna cumva cu semnalul sonor pe care-l descoperise. Deschise laptop-ul şi-l puse în funcţiune, dându-i totodată explicaţii lui Okun.

— Desenele astea de pe... ăăă... „comedie”, parcă

aşa i-ai zis, nu?

— Nu, asta-i o „parascovenie”, răspunse cu prefăcută seriozitate Okun. Te rog să faci deosebirea. Doar suntem oameni de ştiinţă.

— Mii de scuze, doctore. Află că desenele de pe acest ecran se repetă secvenţial, exact ca – se răsuci pe scaun, astfel încât şi Okun să poată vedea ecranul – semnalul de numărătoare inversă. Cred că ei folosesc această frecvenţă pentru un soi de comunicare prin computer. Poate că aşa îşi coordonează astronavele.

Okun încuviinţă din cap, totuşi mai avea unele nelămuriri.

— Să presupunem că ai dreptate. Rămân două probleme. Una: ce anume se comunică prin computer, iar a doua: şi ce-i cu asta? Ce putem face în situaţia dată? De fapt, unde-ai studiat?

— Ceea ce-am făcut eu în cazul semnalului de numărătoare inversă a fost să emit un alt semnal, de fază contrară, care să-l anuleze pe primul.

— Şi a mers?

David se încruntă.

— E drept că nu i-a împiedicat să distrugă oraşele, totuşi a rezolvat problema recepţionării prin satelit, la care lucram. Am studiat la MIT[1]. De ce? Unde vrei s-ajungi?

— Eu am studiat la Universitatea Tehnică din California. Nu. Nimic deosebit, eram doar curios să ştiu.

Chiar când David începea să se întrebe dacă Okun avea habar de ce se întâmpla, originalul doctor îi demonstră că înţelegea situaţia.

— Okay, avem încă două probleme. În primul rând,

[1] Massachusetts Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din Massachusetts) (n. trad.).

nu ştim ce anume se transmite pe această frecvenţă. Ar putea fi vorba de avioane de atac sau de muzică clasică. Poate că asta-i versiunea lor pentru unde medii. A doua problemă: atunci când cu dereglarea satelitului ai avut o posibilitate să emiţi un semnal care să-l contracareze pe primul, dar instrumentul de aici pare a fi un aparat de recepţie. Atunci cum putem emite semnalul care să-l anuleze pe al lor?

David se trânti în fotoliu, epuizat.

— O altă mică problemă e că am plecat în grabă de acasă şi am uitat să-mi iau spectrometrul cu fază inversă.

Okun îl consolă pe un ton maliţios.

— Din fericire, ai venit exact la locul potrivit. Nu numai că am un spectrometru, dar mai deţin un aparat de care cred că vom avea nevoie. Fă bine şi bucură-ţi ochii.

Scoase din buzunar o şurubelniţă în valoare de 1, 98 dolari.

— Ia hai să demontăm ecranul ăsta, să vedem dacă-l putem păcăli să facă pe emiţătorul.

— Universitatea Tehnică din California, zici?

David începea să-l placă pe profesor – până la un punct.

Celor doi pasionaţi ai muncii cu creierul nu le trebui decât câteva minute ca să rezolve prima problemă.

Demontară ecranul, prinzând cu mare atenţie doi cleşti-crocodil de sârmele rezistente din spate. Deşi aparatul fusese construit cu mii de ani în urmă, într-un alt colţ din Univers, datele din interiorul lui erau aranjate într-un sistem binar – un şir continuu de unu şi zero – sau echivalentul său extraterestru. Nici Okun şi nici David nu se sinchiseau de acest amănunt, atâta timp cât micul laptop putea citi secvenţa.

O echipă de tehnicieni scoase din magazie spectrometrul lui Okun, cărându-l în carlingă. În timp ce părăseau astronavă, cu gând să se furişeze în „Expoziţia de pocitanii”, ca să mai arunce o privire la cadavrele extratereştrilor, David apăsă tasta Enter, aplicând secvenţa de fază inversă. Vreme de câteva secunde nu se întâmpla nimic şi cei doi magicieni ai tehnicii simţiră ghimpele dezamăgirii. În clipa următoare, nava se cutremură de chiote şi înjurături. Prin ferestrele astronavei, David şi Okun văzură grupul de tehnicieni aşezaţi pe jos. Oamenii săriră în picioare, dând să plece, dar se izbiră de un câmp de forţă invizibil.

— Hei! se bucură Okun. Am repus în funcţiune câmpul de forţă! Probabil am atins ceva atunci când am reparat-o prima oară.

David se lăsă pe spătarul fotoliului, deziluzionat şi deprimat. Fusese convins că ecranul de culoarea ambrei reprezenta modalitatea de recepţionare a unei staţii centrale de comandă, iar acum constata că-şi pierduse câteva ore numai pentru o reparaţie fără importanţă. Supărat pe sine însuşi, îşi plimbă privirea pe tabloul de comandă. Aici se aflau pe puţin încă patruzeci de „jucării” la care trebuia să umble, fără nici o certitudine că una dintre ele avea să ducă la vreun rezultat.

Închise semnalul generator al câmpului de forţă şi chiar atunci îl văzu pe maiorul Mitchell, care traversă în fugă hangarul în direcţia astronavei. Maiorul îl zări pe Okun la fereastra astronavei şi-i strigă:

— Au mai prins unul! Încă trăieşte!

DE ÎNDATĂ CE uşile ascensorului se dădură la o parte, Mitchell porni în pas alergător, lăsându-i pe

doctorii Okun şi Issacs să facă jogging fiecare după puterile sale. Issacs, care condusese cândva o secţie de urgenţă la Boston, avusese prezenţa de spirit să-şi ia trusa de prim ajutor. În timp ce alergau către mulţimea adunată chiar în faţa porţii uriaşului hangar, halatul de laborator al lui Okun lăsa în urmă o dâră de obiecte: stilouri, socluri electrice, unelte – printre care rigla cu cursor pe care o folosea încă din liceu – şi câteva piese disparate din tabloul de comandă al astronavei. Până când ei ajunseră în celălalt capăt al hangarului, cineva îi adusese lui Mitchell un megafon.

— Tot personalul civil să se dea la o parte de lângă targă! strigă el spre cei circa o sută de civili care ajutaseră la transportul creaturii. Părăsiţi imediat hangarul. Ieşiţi în faţa porţii şi aşteptaţi acolo.

Okun îşi croi drum prin mulţimea care începea să se împrăştie şi se găsi în faţa unui corp voluminos, înfăşurat într-o paraşută strâns legată de o targă cu rotile. Dădu puţin la o parte nailonul şi recunoscu din prima clipă suprafaţa costumului biomecanic.

— Cine a descoperit creatura asta? strigă el.

— Eu, domnule. Sunt căpitanul Steven Hiller, din corpul de puşcaşi marini ai Statelor Unite. Astronava lui s-a prăbuşit în deşert.

— Era singur? Mai erau şi alţii?

Întrebarea îl luă pe Steve pe nepregătite.

— De fapt, mai erau încă doi. Amândoi au murit în urma accidentului, raportă el. Îl măsură din cap până în picioare pe doctorul cu părul lung şi nu se abţinu să nu întrebe: Cum de ştiaţi?

— De câtă vreme e inconştient? interveni doctorul Issacs.

— De când i-am tras... Steve decise totuşi să nu le povestească în ce fel îşi pierduse cunoştinţa creatura,

aşa că răspunse: De vreo trei ore.

Targa se pusese deja în mişcare, împinsă în grabă de militari pe podeaua netedă a hangarului. Toţi civilii ascultaseră de ordinul comandantului şi se înapoiaseră afară la vehiculele lor, cu excepţia a două persoane.

— Iertaţi-mă, domnule doctor, începu pentru a zecea oară Russell, cu braţul petrecut pe după umerii lui Miguel.

Steve îşi aminti că vlăjganul cel roşcovan avea nevoie de ceva medicamente pentru băieţelul lui şi, din locul unde se afla, la celălalt capăt al tărgii, încercă să atragă atenţia lui Okun. Zadarnic: nimeni nu avea ochi decât pentru extraterestru.

— Să-l ducem la izolare, executarea! răcni Okun. Apoi, către colegul său: Trăieşte?

În mijlocul hărmălaiei, în timp ce targa era împinsă în grabă şi oamenii strigau în toate direcţiile, imperturbabilul Issacs puse stetoscopul pe pieptul monstrului.

— Încă respiră, raportă el.

— Ascultă, doctore, băiatul meu se simte foarte rău. Are nevoie de îngrijire imediată.

În momentul în care intrară în camera-ascensor, Okun păru să ridice privirea către Russell. De fapt, căuta doar butonul care trebuia să-i coboare în sala de operaţii.

— Se deshidratează. Pregătiţi nişte soluţie salină până când ajungem acolo.

Okun îşi făcu loc pe lângă Russell şi întinse mâna spre buton. Îl apăsă şi ascensorul îşi începu coborârea însoţită de bâzâitul hidraulic. Dar după nici jumătate de metru se opri brusc.

Russell izbi cu pumnul în butonul de alarmă, apoi înşfăcă primul lucru aflat la îndemână şi care aducea a

ajutor medical, acesta fiind întâmplător halatul alb de laborator al doctorului Issacs. Russell îl imobiliză pe medic de peretele ascensorului cu atâta forţă, încât îl săltă cu tălpile de pe podea, şi-şi aţinti asupra lui ochii injectaţi de furie.

— Băiatul meu suferă de insuficienţă a glandelor suprarenale. E în pragul unei crize care i-ar putea fi fatală. Dacă nu-şi ia medicamentul în clipa asta, va muri.

Issacs simţea în nări răsuflarea lui cu iz de băutură stătută.

Măcar de data asta Miguel se simţea mândru de tatăl său.

— Are nevoie de o injecţie cu corticosteroid sau, cel puţin, de nişte insulină.

Fără să se tulbure, Issacs i se adresă necioplitului care-l atacase.

— Pare să fie sindromul lui Addison. Am chiar la mine nişte corticosteroid.

Russell urmări privirea doctorului, dând cu ochii de trusa neagră lăsată lângă targă. Lui Issacs nu-i convenea să piardă nici o secundă din această procedură medicală care avea să intre în istorie, însă ştia că, până la venirea lui, Okun se putea descurca şi singur în sala de operaţii.

— O'Haver, Miller, voi veniţi cu mine. Apoi, către Russell: Du-ne la el.

LÂNGĂ ANAHEIM, Jasmine regăsi autostrada şi porni spre sud. Întrucât o transporta în remorcă pe prima doamnă, nu putea rula cu o viteză mai mare de cincizeci de kilometri la oră. Cum soarele începea să coboare la orizont, colorând cerul în mii de nuanţe de portocaliu şi purpuriu, prin perdeaua de fum din zare,

aproape că reuşea să uite dezastrul lăsat în urmă. Nu există curent electric, altfel aşezările presărate de-a lungul şoselei ar fi părut liniştite şi normale. Circulaţia era moderată în ambele direcţii, iar fierbinţeala zilei începea să se îmblânzească, prevestind o seară caldă.

Se conformă indicatoarelor şi apucă pe ramificaţia care ducea spre El Toro. Cu mai mulţi kilometri în urmă, când încă îşi conducea camionul peste şi pe lângă mormane de moloz, întâlnise câteva persoane care-i spuseseră că bază fusese distrusă. Aceştia o sfătuiseră să nu mai piardă vremea, dar vestea nu făcuse decât să-i sporească nerăbdarea de a ajunge acolo cât mai curând. Indiferent de avariile suferite de bază, presupunea că va găsi ajutor medical pentru doamnă Whitmore şi, cu puţin noroc, chiar pe Steve. Se imagină conducând camionul de-a lungul unei piste unde el meşterea la avionul avariat, ferm decis să-l repare cât de cât, ca să poată reintra în luptă.

De cum părăsi autostrada, semnele distrugerii începură s-o înconjoare din toate părţile. Curând rula printre spinările rotunde şi nu prea înalte ale unor coline, pe o şosea întreruptă de gropi uriaşe la fiecare câţiva metri. Ceva mai în faţă, zări un grup de copii care scormoneau printre rămăşiţele fumegânde ale unei clădiri. Continuă să urce dealul până ajunse la loc plat şi le strigă:

— Hei, băieţi, ştiţi cumva unde-i El Toro? Baza de puşcaşi marini?

— Acolo, doamnă! îi răspunse tot cu un strigăt unul dintre ei.

Jasmine mai înaintă cu camionul încă vreo sută de metri printre dărâmături, după care frână şi opri motorul. Coborî de la volan şi parcurse cei câţiva metri care-o despărţeau de faţada prăbuşită a unei

construcţii.

BINE AŢI VENIT LA EL TORO
BAZA AERIANĂ A CORPULUI DE PUŞCAŞI MARINI
SEDIUL CAVALERILOR NEGRI

Nimic nu rămăsese întreg. Toată zona fusese pulverizată sub un tir nimicitor cu raze laser, până când nici o clădire nu mai rămăsese în picioare. În locul unei baze militare moderne, suprafaţa părea la fel de plană ca un câmp proaspăt arat, afară de câteva mormane răzleţe de moloz calcinat. Jasmine se aşeză jos şi plânse până când de pe cer dispăru şi ultima geană de lumină.

SEDIUL OFICIAL al forţelor armate americane fusese transferat de la Pentagon într-un birou improvizat şi zgomotos, aflat la cincizeci de metri sub solul deşertului Nevada. Camera de control experimental a Zonei 51 era destinată supravegherii zborurilor de încercare efectuate cu prototipuri de avioane cu reacţie, precum şi cu alte aparate de zbor aflate în fază experimentală. Încăperea era ticsită cu aparatură electronică, de la vechi discuri telefonice rotative până la ecrane radar care puteau supraveghea întregul glob – numai că aproape nici unul dintre ele nu funcţiona. Principalele reţele de comunicaţii ale Terrei fuseseră distruse în întregime, iar consecinţele acestui fapt se agravau de la o oră la alta.

Oamenii maiorului Mitchell lucrau acum alături de excelenta echipă de specialişti în comunicaţii sosită la bordul avionului prezidenţial. Aceştia rechiziţionaseră trei aparate radio de la convoiul de vehicule parcate la intrarea bazei şi se străduiau să culeagă informaţii de

la persoane care foloseau expresii de genul „10-4, bravo, băiete”. Deja fusese distrus un al doilea grup de oraşe, iar giganticele nave se deplasau dintr-un loc în altul şi deschideau focul după bunul lor plac. Chiar şi în adâncul pământului, la sute de kilometri de cea mai apropiată navă distrugătoare de oraşe, oamenii erau speriaţi. Începeau să-şi dea seama că până şi în cazul când distrugerea ar fi încetat imediat, ţara şi lumea pe care o cunoscuseră nu aveau să mai fie niciodată aceleaşi. Nici măcar asemănătoare. Ştiau că se află total la discreţia creaturilor din navele uriaşe.

Şi Nimziki era înspăimântat. Nu se temea de moartea fizică, în schimb ideea de moarte politică îl îngrozea. Toată viaţa lui luptase mai crâncen decât oricine că să obţină şi să păstreze controlul, fără să lase urme, fără să se expună, dar făcându-se indispensabil celor ajunşi la putere. Se ridicase până în vârful ierarhiei, fusese numit şef al CIA, apoi ministru al apărării în administraţia Whitmore, dar nici măcar această funcţie nu-i asigura suficient control. „Sfincterul de Fier” începea să scape situaţia din mână. Ştia că înfrângerea invadatorilor era o perspectivă îndepărtată, dar în sinea sa îşi făcea, în mod reflex, planuri de revenire la Washington, unde să ia din nou frâiele în mâna sa, restabilindu-şi reţeaua de aliaţi şi, mai presus de orice, încercând să evite scandalul la care se aştepta fiindcă păstrase prea multă vreme secretul asupra Zonei 51. Nimziki intră în aşa-numitul cabinet de război şi ridică receptorul unui telefon.

— Mai ai vreun secret care ne-ar putea ajuta să câştigăm războiul acesta?

— E o provocare ieftină, domnule general, şi dumneata ştii asta foarte bine.

Nimziki era convins că Grey, altfel nespus de loial lui Whitmore, avea să i se alăture lui mai curând sau mai târziu.

— Din câte îmi amintesc, ieri la Washington, la şedinţa cu personalul, noi îi spuneam preşedintelui opinia noastră în legătură cu alarma galbenă, iar dumneata şedeai frumos pe canapea, fără să sufli o vorbă despre acest loc.

— Eu i-am dat preşedintelui Whitmore sfatul cel mai înţelept: să-i atace cu arme nucleare. Acelaşi lucru i-l recomand şi acum. Dacă mi-ar fi urmat povaţa, în momentul de faţă nu ne-am afla aici. În plus, tot ce ştiam eu era că aici se găseşte o veche navă spaţială.

— Mie să nu-mi vii cu gogoşi din astea. Dumneata ţi-ai vârât degetul în mai multe funduri decât un medic proctolog, aşa că nu-mi spune mie că nu ştiai nimic de locul acesta. Când aveai de gând să informezi pe toată lumea?

— Uite ce e, întregul proiect a fost declarat ultrasecret.

Grey nici măcar nu încercă să-şi ascundă dezgustul.

— Iisuse, de ce n-ai suflat un cuvinţel atunci când au venit pentru prima oară? Ai fi putut salva vieţile a peste o sută de piloţi americani.

Grey îl sfredeli cu privirea, încercând să descifreze această formă comună de rău omenesc. Ştia perfect de bine că Nimziki ascunsese informaţia atâta timp ca să-şi salveze cariera politică.

— Ascultă, nu mă acuza pe mine de moartea acelor piloţi. Dat fiind...

Când în prag apăru preşedintele Whitmore, atmosfera se schimbă ca prin farmec. Nimziki şi Grey se întoarseră cu spatele unul către celălalt, iar cei doisprezece specialişti care lucrau la sistemul de

comunicaţii se înapoiară fiecare la lucrul lui. Connie se duse prima la harta de perete a Statelor Unite, unde numele oraşelor distruse fuseseră încercuite cu negru.

— Oh, Doamne! icni ea, dând cu ochii de cele mai recente catastrofe.

— Ştirile sunt confirmate? întrebă Whitmore, fără să-şi poată lua ochii de la harta care anunţa veştile proaste.

— Da, domnule preşedinte. Toate aceste distrugeri sunt confirmate. De asemenea, ne-au fost aduse la cunoştinţă câteva raiduri asupra unor ţinte izolate, îndeosebi baze aeriene militare.

— Încotro se îndreaptă?

Răspunsul veni din partea lui Grey. Generalul se apropie de hartă şi începu să arate pe ea, ca să-şi ilustreze spusele.

— Se pare că planul lor e să trimită nava de la Washington de-a lungul coastei Atlanticului, după care s-o dirijeze către statele din golf. După toate aparenţele, astronava de la Los Angeles are intenţia să-şi continue deplasarea în susul Coastei de Vest, în timp ce nava de la Washington se îndreaptă chiar în clipa asta spre Chicago. Preşedintele se duse la masa de conferinţe, luă loc şi-şi turnă un pahar cu apă, în timp ce Grey continuă să vorbească: De fapt, urmează nişte coridoare de atac: micile avioane au misiunea de a lovi anumite ţinte, în timp ce nava mare se deplasează deasupra zonei respective. Nu se mişcă de colo-colo fără nici un rost, de asta să fiţi siguri. Am aflat din Europa că nava staţionată deasupra Parisului a pornit imediat către Bruxelles, unde a distrus sediul NATO în timp ce aparatele mai mici atacau bazele alianţei nord-atlantice. Îl săgetă pe Nimziki cu o privire acuzatoare şi adăugă: E limpede că au efectuat raiduri

de recunoaştere şi că plănuiesc invazia de multă vreme. Secăturile ştiu cu precizie unde şi cum să ne atace.

Fierbând de mânie, preşedintele se răsuci către ministrul apărării, gata să-şi descarce furia asupra lui. În clipa următoare, întoarse iarăşi capul, la fel de brusc. Nu era timp de discutat atitudinea trădătoare a ministrului. Se va ocupa de Nimziki mai târziu, dacă există şi un „mai târziu”.

— Cum rămâne cu forţele noastre? De ce capacităţi de luptă mai dispunem?

— Cam cincisprezece la sută, domnule preşedinte. Grey îl lăsă să asimileze vestea, apoi enumeră teribilele consecinţe: Luând în calcul timpul în care distrug un oraş, după care pleacă mai departe, în următoarele treizeci şi şase de ore ne aşteptăm să fie nimicite toate marile oraşe ale lumii.

Whitmore bău calm o înghiţitură bună de apă.

— Suntem supuşi unei exterminări.

Era un mod dur de a descrie situaţia şi care risca să-i deranjeze pe cei din încăpere, dar nimeni nu putea găsi un cuvânt mai potrivit. Răsună o ciocănitură în uşă. În prag îşi făcu apariţia maiorul Mitchell.

— Domnule preşedinte. L-am adus pe pilotul cu care doreaţi să staţi de vorbă.

— Pofteşte-l înăuntru.

Whitmore se ridică şi-şi îndreptă cravata, iar Mitchell îi făcu semn lui Steve să intre. Îmbrăcat cu acelaşi tricou transpirat şi în aceiaşi pantaloni de uniformă cu care străbătuse deşertul, Steve nu era pregătit să dea ochii cu atâţia potentaţi ai rasei albe, cu atât mai puţin cu preşedintele.

— Sunt căpitanul Steven Hiller, domnule preşedinte, se prezentă el, înţepenind în poziţie de salut.

— Pe loc repaus, zâmbi preşedintele, fără să-i răspundă la salut. Amabilitatea lui alungă imediat stânjeneala lui Steve. E o onoare pentru mine să te cunosc, domnule căpitan. Azi ai făcut o treabă a naibii de bună.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. N-am încercat decât să-mi fac datoria.

— Eşti de la El Toro, aşa-i?

— Da, domnule preşedinte. Escadrila numărul unu, Cavalerii Negri.

— Ai auzit vreodată de Pisicile Iadului de la Fort Bragg?

Steve nu-şi putu reţine un surâs fugar. Bineînţeles, ştia că Whitmore fusese pilot pe un avion de luptă. În timpul Războiului din Golf, numele de Pisicile Iadului era pe buzele tuturor. Însă nu se aşteptase ca întâlnirea cu comandantul său suprem să îmbrace forma unei discuţii ca între piloţi.

— Am auzit, răspunse el.

— Ce anume ai auzit? insistă Whitmore.

— Erau socotiţi a doua unitate din cadrul tuturor forţelor armate. Cei mai buni după Cavaleri.

Acum amândoi zâmbeau larg, cu admiraţie reciprocă.

— Unde-i prizonierul pe care l-ai adus?

Mitchell sesiză ocazia şi interveni prompt. Voia să se ducă la sala de operaţii şi să asiste la ce se întâmpla acolo.

— Se află sub supraveghere medicală, domnule preşedinte. Doctorii sunt optimişti. După părerea lor, extraterestrul are şanse să supravieţuiască.

— Nu ştiu dacă ăsta-i un motiv de optimism, replică preşedintele, totuşi aş vrea să arunc şi eu o privire creaturii.

Era semnalul ca suita preşedintelui să-şi culeagă hârtiile de pe masă, pregătindu-se să-l urmeze. Generalul Grey făcu un pas înainte şi-şi exprimă îndoiala cu privire la intenţiile preşedintelui, dar Whitmore era hotărât.

— Aveţi grijă să daţi acestui om toate cele necesare, zise el, arătând spre Steve, după care ieşi din încăpere, urmat de suita sa.

— Iertaţi-mă, domnule general, îl reţinu Steve pe Grey chiar când acesta voia să pornească spre secţia medicală. Sunt foarte grăbit să mă întorc la El Toro.

Acum, că predase extraterestrul, nu mai avea nici un motiv să zăbovească. Îl obsedau spusele lui Jimmy, cum că era posibil ca Jasmine să fi scăpat cu viaţă din dezastru. Dacă era adevărat, nu cunoştea decât un singur loc unde ar fi putut s-o caute. Îl întrebă pe general dacă îi permitea să ia legătura prin radio sau dacă putea trimite un mesaj.

Grey înţepeni în locul unde se afla, apoi puse o mână pe umărul lui Steve.

— Îmi pare rău, tinere. Probabil că n-ai auzit vestea. Baza El Toro a fost distrusă în cursul atacului de azi-dimineaţă.

Şocat, Steve rămase încremenit, luptând să-şi recapete suflul, iar generalul se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi.

O LUNĂ GALBEN-SÂNGERIE lumina cărarea printre ruine. La o oră după ce plecaseră să caute ceva de-ale gurii, Jasmine şi Dylan bâjbâiau prin întuneric, până când ajunseră la un foc zdravăn de tabără. Fiecare din ei căra câte o cutie plină cu conserve recuperate dintre ruinele restaurantului bazei. În cutia dusă de Dylan se găsea o conservă de fasole boabe de dimensiuni

industriale, cântărind aproape jumătate din greutatea copilului, şi vreo câteva linguri îndoite, pe care le găsiseră pe jos. Înainte de a părăsi restaurantul, aruncaseră câteva scânduri peste deschizătură, acoperindu-le cu pământ.

— Okay, oameni buni, masa e servită. Jas puse jos cutia, scoţând din buzunar mai multe cuţite de tăiat friptura. Astea în loc de deschizătoare de conserve.

În lipsa lui Jasmine, bărbatul cel tăcut preluase grija grupului şi se descurcase de minune. Prima doamnă stătea culcată pe un pat improvizat din carton şi haine împăturite, cu sacoul lui rulat sub cap, în chip de pernă. Înainte de a pleca, Jas aprinsese un mic foc, iar el îl îmbunătăţise considerabil, construind un fel de rug frumos ordonat, din coperta unei reviste pentru cercetaşi.

— Hei, ai făcut treabă bună. Aproape că nu mai recunosc locul.

Se duse să vadă cum se simţea soţia preşedintelui. Văzând-o că se apropie, aceasta încercă să se ridice în capul oaselor, cu preţul unor mari dureri. Începu să tuşească şi plămânii i se umplură de lichid.

Jas o aşeză din nou la orizontală, dojenind-o:

— Nu trebuie să faceţi astfel de mişcări. Vorbesc foarte serios. În astă-seară rămâneţi cât mai liniştită, iar mâine dimineaţă vom încerca să găsim asistenţă medicală.

O ajută pe rănită să-şi moaie buzele în puţin suc de ananas, după care amândouă rămaseră mult timp cu ochii la foc, fără un cuvânt.

Bărbatul cel tăcut deschisese o cutie de crenvurşti pentru Dylan, care-i mânca executând totodată Dansul Fericirii: se uita la cer şi-şi mişca poponeaţă înainte şi înapoi, dând astfel a înţelege cât de bună era

mâncarea. Mişcarea se repeta la fiecare îmbucătură. Jasmine îi urmărea giumbuşlucurile, cu obrazul împietrit. În seara aceasta era sărbătoare, dar în zilele care urmau ştia că vor face foame. De unde aveau să-şi mai procure hrană a doua zi?

— Fiul dumitale e tare drăgălaş, zise doamnă Whitmore.

Jasmine vru s-o dojenească din nou că nu stătea liniştită, dar se răzgândi şi zise:

— El e îngerul meu.

— Tatăl lui era încartiruit la bază?

Jasmine lasă să-i scape un suspin lung şi resemnat.

— De fapt, nu-i tatăl lui. Cu toate acestea, speram cumva să accepte acest rol.

Aruncă o pietricică în foc. Fu cât pe ce să izbucnească într-un plâns amarnic, dar se strădui să-şi ţină firea.

Cealaltă femeie ghici că era timpul să schimbe subiectul.

— Spune-mi, cu ce te ocupi?

— Sunt dansatoare.

— Ce frumos! Dans modern? Balet?

Jasmine zâmbi, cu ochii la flăcări.

— Nu, exotic, declară ea, aruncând o privire spre soţia preşedintelui.

Se întreba câte dansatoare de strip-tease avusese ocazia să cunoască prima doamnă şi dacă nu cumva faptul o deranja, dată fiind poziţia ei socială.

— Oh... îmi pare rău.

— Nu-i cazul, îi spuse Jas. Mie nu. N-am avut intenţia să apuc pe drumul acesta, dar câştig bani buni şi, în plus, ridică ea bărbia în direcţia lui Dylan, el merită o grijă deosebită.

De regulă, Jas nu povestea oricui cum anume îşi

câştigă existenţa. Nu-i era ruşine de meseria ei, dar nici nu se mândrea cu ea. Când era adus în discuţie subiectul, uneori minţea, alteori spunea adevărul, iar câteodată nu dădea nici un răspuns. Acum era una dintre ocaziile când îşi dorea să nu fi spus adevărul, convinsă că o femeie respectabilă ca soţia preşedintelui nu va avea pe viitor prea multe de discutat cu ea. Ar fi vrut să-i spună altceva, de pildă: „Nu vă neliniştiţi, mâine dimineaţă am să vă găsesc un doctor, tocmai pentru că sunt dansatoare de strip-tease.” Dar ar fi sunat stupid.

— Şi ce-ai de gând să faci când vei termina cu dansul? întrebă Marilyn. Ce intenţionezi pe viitor?

Jasmine zâmbi din nou, de astă-dată pentru că întrebarea rostită de prima doamnă era aceeaşi pe care şi-o pusese şi ea de un milion de ori. Fusese o povară apăsătoare de care se simţea dintr-o dată eliberată.

— Cândva îmi puneam această întrebare în fiecare zi, dar ştiţi un lucru? Cred că de acum nici nu mai contează.

— Mămico, pot să mai iau nişte crenvurşti?

— Iubitule, vino puţin la mama. Vreau s-o cunoşti pe soţia preşedintelui.

Sperând că prin aceasta s-ar putea alege cu alţi crenvurşti, Dylan se apropie ca să fie prezentat.

— Asta-i bună, eram convinsă că nu m-ai recunoscut.

— De fapt, n-am vrut să spun. Eu am votat pentru contracandidat.

DOCTORUL OKUN se aplecă spre ocularul camerei video.

— Această filmare s-a făcut pe data de 4 iulie la ora

6:54 p.m. Extraterestrul a supravieţuit unui grav accident de avion, petrecut azi-dimineaţă în jurul orei 9:00. După cum se poate observa – se dădu la o parte, lăsând să se vadă o creatură lungă de doi metri şi jumătate, legată cu chingi de masa de operaţie – această fiinţă pare a fi foarte slăbită.

Într-adevăr, singurele care dădeau semne de viaţă erau tentaculele scurte ale feţei, care zvâcneau şi se răsuceau din când în când. Cele patru tentacule dorsale mai lungi, măsurând între doi şi patru metri, fuseseră imobilizate la repezeală sub chingile groase, unde rămâneau nemişcate.

Sala de operaţii – cum era denumită această încăpere cu pereţi de faianţă şi instalaţii din inox – avea mai multe ferestre înalte, cu geamuri incasabile, care dădeau spre sala de conferinţe unde se afla şi depozitul botezat de Okun „Expoziţia de pocitanii”. În întunericul încăperii se desluşeau contururile cilindrilor uriaşi în care erau păstrate cele trei cadavre de extratereştri. Prin cameră se mişcau eficient încă trei persoane: o anestezistă şi doi asistenţi. Unul din bărbaţi regla un aparat complicat, conectat printr-o serie de tuburi elastice la un recipient voluminos cu formaldehidă. Celălalt asistent îi înmâna lui Okun o trusă cu instrumente, un ciocan şi o daltă groasă cât o traversă de cale ferată. Cu aerul său teatral dintotdeauna, Okun le ţinea ridicate în sus, imitând alura doctorului Frankestein dintr-un film de odinioară.

— Funcţionează toate monitoarele conectate la funcţiile vitale?

Anestezista încuviinţă din cap şi doctorul continuă să se adreseze camerei video.

— Acum vom deschide craniul, pe care-l vom da deoparte ca să ajungem la creatura vie dinăuntru.

Acesta, zise el, bătând uşor în scheletul exterior de culoare gălbuie, nu este decât un costum blindat. Făptura pe care o priviţi reprezintă de fapt o specie distinctă, pe care extratereştrii o cresc până la vârsta maturităţii, după care o ucid şi o golesc de intestine. Organele interne sunt extirpate, păstrându-se doar musculatura. Capul şi pieptul prezintă o linie mediană, prin care extratereştrii pot intra şi ieşi. Prin urmare, ei se îmbracă în corpul altei fiinţe, ca şi cum s-ar strecura în interiorul unui zombie. Apoi, printr-un proces pe care poate nu-l vom înţelege niciodată, impulsurile fizice ale fragilei creaturi sunt transmise în exterior prin intermediul acelui corp, mult mai mare şi mai puternic. Remarcaţi cât de pleoştite sunt tentaculele, lipsite aproape total de controlul din interior. După cum veţi vedea peste câteva momente, fiinţa dinăuntru nu are tentacule, astfel încât se poate ca ea să nu fie capabilă să acţioneze aceste braţe auxiliare. Din păcate, până vom găsi un exemplar sănătos pe care să-l studiem, această bioarmură rămâne un mister. Sunteţi pregătiţi, domnilor?

Asistenţii erau mai mult decât pregătiţi. Nu-şi doreau decât să termine odată ce aveau de făcut şi să plece de acolo. În timp ce Okun prelungea suspansul pentru camera video, ceilalţi urmăreau cu o privire încordată leviatanul cel osos imobilizat de masă, de parcă s-ar fi aşteptat din clipă în clipă să-l vadă trezindu-se la viaţă, cu un răget sălbatic.

Okun vârî dalta în linia mediană a craniului şi-i aplică vreo câteva lovituri scurte şi puternice, fiecare însoţită de un sunet oribil de oase sfărâmate. Cei doi asistenţi, Colin şi Patrick, traseră de cele două emisfere în direcţii opuse, până când oasele craniului cedară. După ce desprinseră muşchii şi ligamentele, craniul rămase

culcat pe masă.

— Oh, Iisuse!

Mirosul emanat din interiorul costumului îi făcu pe toţi patru pământeni să se dea deoparte.

— Trăsneşte a amoniac, zise Patrick, simţind cum îi dau lacrimile. Trebuie să deschidem uşa.

Când ajunse în dreptul butoanelor de închidere automată, Okun îşi dădu seama ce era pe cale să facă asistentul.

— Nu! Tună doctorul. Nu putem risca să punem în libertate un virus transmis prin aer. Dă drumul sistemului de ventilaţie. Jenny, fii pregătită cu o sută de miligrame de sodiu Pentothal, în caz că amicul nostru începe să facă tărăboi.

În timp ce ceilalţi se sufocau din pricina duhorii, abia reuşind să vadă cu ochii lăcrimoşi, Okun se apucă din nou să studieze creatura. În cavitatea toracică a animalului-gazdă se vedea capul extraterestrului. Doctorul tăie până când scoase la iveală capul bulbos şi moale al extraterestrului. Ochii imenşi şi negri, lipsiţi de pleoape, îl priveau fix. Okun se aplecă şi mai mult, cercetând faţa creaturii, acoperită de un strat gros de mâzga gelatinoasă – materia prin care impulsurile extraterestrului se transmiteau corpului folosit ca armură. Ochii creaturii rămaseră inexpresivi, dar nasul ca un cioc începu să zvâcnească, în timp ce Okun stătea aplecat deasupra lui. Unul dintre tentaculele faciale se arcui spre ochi, unduind fără vlagă înainte şi înapoi. Okun îl împunse cu degetul, apoi îl lăsă să se încolăcească în jurul degetului înmănuşat, cu tot atâta forţă ca un copil nou-născut. Părea a fi acelaşi tip de semn prietenos despre care citise în însemnările amănunţite lăsate de predecesorul său, doctorul Welles.

— La dracu'! Colin reveni lângă masă, în timp ce ventilatorul începea să filtreze miasma extrem de puternică şi pătrunzătoare. Au cucerit ei spaţiul, dar put de-ţi mută nasul.

— Dă-mi drumul, murmură Okun, fără a se adresa cuiva anume.

— Ce-aţi spus?

Toţi ridicară ochii către doctor, aşteptând o explicaţie, Dar el nu părea conştient că vorbise.

— Okay, haideţi să-l scoatem de aici. Am să..

Se întrerupse în mijlocul frazei, rămânând cu privirea în gol.

— Domnule doctor! Doctore Okun, nu vă simţiţi bine?

El îi privi fix câteva momente, ca şi cum i-ar fi fost greu să-şi amintească unde se găsea şi cine erau ceilalţi. Pe urmă, la fel de brusc, reveni la normal.

— Da, mă simt bine. Cred că am început să mă resimt puţin din pricina duhorii.

— Tentaculele prezintă o activitate sporită, domnule doctor. Să-i injectez Pentothalul? întrebă Jenny.

Pentothalul, faimos pentru presupusa sa calitate de „ser al adevărului", era un barbituric obişnuit, utilizat pentru calmarea pacienţilor pe durata procedurilor medicale.

— Nu. Nu-i o idee bună. Fără injecţii. Okun privea din nou în gol, vorbind calm şi articulând cuvintele destul de greu. Dezlegaţi chingile.

Asistenţii erau obişnuiţi cu ciudăţeniile lui Okun, totuşi niciodată nu-l văzuseră făcând ceva de-a dreptul înfricoşător. Vizibil derutat, doctorul îşi sucea capul în dreapta şi în stânga, mutându-şi privirea de la un obiect la altul şi cercetând încăperea de jur-împrejur. Pe urmă îşi duse brusc mâna liberă la cap, după toate

aparenţele săgetat de o durere cumplită. Scoase un ţipăt, fulgerat de durerea insuportabilă din cap. Jenny îl înghionti pe asistentul de lângă ea, apoi privi semnificativ către încheietura mâinii lui Okun. Unul dintre tentaculele de pe spinarea creaturii scăpase din legături şi se încolăcise pe încheietura doctorului, chiar deasupra mănuşii chirurgicale.

— Hai să-l înţepăm! ordonă ea.

Patrick dădu la o parte musculatura groasă a corpului exterior şi dezinfecta gâtul extraterestrului cu un tampon cu alcool. Jenny înfipse un ac hipodermic în carnea translucidă, apoi începu să împingă încet pistonul. Într-o clipă, tentaculul din jurul încheieturii lui Okun şfichiui pe deasupra mesei şi o plesni pe Jenny peste obraz, azvârlind-o în celălalt capăt al sălii, plină toată de sânge. Cu iuţeala fulgerului, acelaşi braţ puternic smulse chingile care-l imobilizau, rupându-le acolo unde erau fixate cu nituri de cadrul de oţel, apoi izbi năprasnic creştetul lui Colin, care se năpustise către uşă. Patrick înşfăcă un bisturiu, fluturându-l ameninţător, ca şi cum acesta ar fi fost de ajuns ca să-l apere de bestia feroce şi atotputernică. Animalul se ridică în picioare, sărind pe podeaua curată din linoleum, cu tălpile ca nişte gheare ascuţite, şi se repezi în celălalt capăt al încăperii. Două dintre tentacule imobilizară braţele lui Patrick, iar al treilea i se înfipse în corp, străpungându-i inima şi ieşind pe partea cealaltă. Trupul lui Patrick se prăbuşi peste recipientul cu formaldehidă, făcându-l ţăndări. În timp ce conţinutul recipientului se revărsa pe pardoseala sălii de operaţii, unul dintre tuburile de vid se rupse, împrăştiind în aer o mare cantitate de vapori.

Uşa ca de seif se trânti de perete şi Mitchell îi conduse pe preşedinte, pe consilieri şi pe agenţii de

pază în subsolul care ţinea loc de magazie. Sala de operaţie era complet ascunsă în aburul dens. Văzând aceasta, Mitchell îşi descheie tocul pistolului. Dar nu apucă să-şi scoată arma, că unul dintre agenţii Serviciului Secret îl trase deoparte pe preşedinte, în timp ce celălalt îşi aţintise pistolul drept spre capul maiorului. Ofiţerul cel înalt nici nu-i luă în seamă. Înţelegând că se întâmplase ceva rău, se repezi la fereastră şi puse în funcţiune interfonul.

— Doctore Okun, mă auzi? strigă el. Dacă mă auzi, atunci spune ceva, să ştim dacă eşti teafăr. Nici un răspuns. Dincolo de peretele de sticlă aburii se rostogoleau în tăcere. Mitchell se întoarse către preşedinte. Domnule preşedinte, este o...

Zbang! Corpul însângerat al lui Okun se izbi de peretele de sticlă, cu un tentacul tremurător înfăşurat de mai multe ori în jurul gâtului. Era imposibil de ştiut dacă doctorul mai trăia sau nu. Ascuns între vaporii denşi, extraterestrul lipi de sticlă obrazul cercetătorului, strivindu-l până când trăsăturile sale nu mai avură în ele nimic omenesc. Okun deschise gura şi rosti câteva cuvinte, însă vocea nu era a lui. Vorbele de-abia puteau fi înţelese, iar corzile vocale păreau să vibreze de ultima suflare a unui muribund.

— Dăh-mi dhumul... Dăh-mi dhumul... cârâi glasul.

— Trebuie să-l scoatem de acolo! urlă Mitchell. Mă duc să deschid uşa.

— Rămâi pe loc! ordonă generalul Grey, apoi se apropie de fereastră. Doctore Okun, mă auzi?

Încet, buzele lui Okun se întredeschiseră din nou, dar de data asta, cuvintele erau mai inteligibile.

—... voi ucide... daţi-mi drumul. Acum!

Grey şi ceilalţi începură să-şi dea seama ce se petrecea. Extraterestrul vorbea prin intermediul lui

Okun, controlându-i corpul la fel ca un ventriloc care-şi împrumută vocea unei păpuşi de cârpe. Rezervorul cu formaldehidă fusese închis, iar sistemul de ventilaţie începea să risipească treptat aburul din sala de operaţii. Puţin câte puţin, privitorii reuşiră să vadă de unde provenea tentaculul care-l ţinea lipit pe Okun de sticla geamului: aparţinea creaturii agăţate de tavan, unde scormonea cu disperare într-o gură de aerisire, prin care încerca să scape. Neputincios, animalul se prăbuşi pe podea, apoi se apropie de geam, prin norul de vapori.

Silueta lui nedesluşită se zvârcolea în mijlocul camerei de decontaminare. Okun avusese dreptate în privinţa tentaculelor. Fiinţa dinăuntru nu avea membre cu care să le controleze pe cele ale corpului exterior. Tentaculele se încolăceau şi unduiau fără un scop anume, până când extraterestrul le supunea voinţei sale prin puterea creierului. De fapt, ele reprezentau arma preferată a extraterestrului, pe care învăţa s-o folosească încă de la naştere. Whitmore şi însoţitorii săi puteau vedea cum craniul despicat şi partea superioară a costumului atârnau fără vlagă de rezistenta coloană vertebrală. Animalul mai mare fusese golit de intestine, apoi tăiat de la burtă până la frunte, aşa încât să formeze un fel de glugă pentru creatura dinăuntru.

Extraterestrul mai izbi o dată în geam cu trupul inert al lui Okun. Învăţa rapid să folosească organele de vorbire ale corpului în care mai pâlpâia o scânteie de viaţă. De data asta, cuvintele răsunară mai tare şi mai limpede:

— Daţi-mi drumul!

Whitmore parcurse jumătate din distanţa până la geam.

— De ce-aţi venit aici? strigă el. Ce vor semenii tăi?

Craniul livid al extraterestrului apăru pulsând dintre şoldurile costumului. Ochii negri se iţiră de după maldărul de carne. Apoi, cu un plescăit sonor, creatura se ridică din partea inferioară a costumului, înfruntându-i pe cei care-l ţineau prizonier. Pielea lui gălbuie lucea în lumina difuză, sub un strat gros de gelatină transparentă. Ochii imenşi şi speriaţi aveau privirea unui animal blând din fire, încercuit de fiare sălbatice.

Manipulat de creatură, Okun icni brusc, căutând să respire.

— Aer. Apă. Hrană. Soare.

— Da, noi avem toate astea, răspunse Whitmore prin interfon. Spune-mi de unde veniţi. Unde-i planeta ta?

— Aici, răspunse încet creatura. Aici e noua noastră casă.

— Şi înainte să ajungeţi aici, unde aţi fost?

— În multe lumi.

— Avem destul aer, apă, şi soare. Le-am putea împărţi cu voi. Putem negocia un armistiţiu? Semenii tăi pot trăi împreună cu noi? Preşedintele nu primi nici un răspuns, totuşi insistă: Am putea trăi în pace unii cu alţii? Cineva din spatele lui îi sugeră că poate creatura nu înţelegea cuvântul „pace”, aşa că preşedintele încercă o altă modalitate de abordare: Ce anume doriţi? Ce vreţi de la noi?

Creatura răspunse la întrebare. De data asta, nu mai folosi mormăitul greoi care reprezenta forma de comunicare a pământenilor. Le „vorbi” în limbajul său natural, lipsit de sunet, gest şi sentiment. Poate că Pentothalul începea să-şi facă efectul său poate că extraterestrul le citise gândurile şi înţelesese că nu

avea şanse de scăpare, începu o comunicare telepatică ultrarapidă cu Whitmore. Era un limbaj al imaginilor şi al senzaţiilor fizice, reprezentând transferul instantaneu al unei călătorii cu viteza fulgerului prin realitatea virtuală stocată în întreaga memorie a extraterestrului. Schimbul de informaţii se petrecea cu mult prea repede pentru puterea de asimilare a creierului lui Whitmore. Ca urmare, preşedintele se prăvăli pe spate, urlând de durere, cu degetele încleştate pe tâmpla stângă.

În câteva secunde fusese martorul războaielor purtate în alte lumi şi aflase cum cucereau extratereştrii planetă după planetă, cum zburau dintr-un loc în altul, ca un roi de lăcuste, cum se hrăneau cu roadele fiecăruia şi cum se înmulţeau până când resursele mediului ajungeau să se epuizeze. Atunci făceau planuri pentru călătoria spre următoarea sursă de hrană şi urcau cu toţii la bordul navei-mamă, stupul lor provizoriu. Pe timpul îndelungatului voiaj, toate creaturile dormeau, apoi se trezeau înfometate şi gata de luptă pentru noile rezerve de hrană. Whitmore înţelese că invadatorii vor fi lipsiţi de milă, că acest concept era absolut inexistent în creierul extratereştrilor, la fel de străin lor ca şi ideea de a cruţa gândacii pentru mintea unui pământean. Pentru ei, oamenii erau simpli viermi, creaturi mici şi scârboase care trebuia exterminate. Iar planul lor era acela de a extermina omenirea de pe suprafaţa acestei mici planete. Obiectivul primului val de atacuri fusese acela de a nimici cele mai mari aşezări omeneşti, de a distruge armamentul, de a stabili capete de pod şi de a găsi spaţiu pentru fondarea coloniilor extraterestre. Apoi, vreme de mulţi ani, urmau să trăiască şi să se înmulţească aici, să-şi făurească noi unelte, până când

sosea iarăşi vremea să se îmbarce, mai numeroşi şi mai puternici, pornind către o nouă planetă.

— Ucideţi-l! strigă Grey.

Mitchell şi amândoi paznicii de corp ai preşedintelui se răsuciră pe călcâie şi deschiseră focul, făcând ţăndări geamul şi trăgând până la ultimul cartuş. Gloanţele se înfigeau în corpul alb şi fragil al extraterestrului, împrăştiindu-l în interiorul carcasei protectoare, ca nişte pete groase de vopsea. Corpul exterior se prăbuşi cu zgomot pe dalele umede – acum amândouă creaturile erau moarte. Okun lunecă de-a lungul geamului, prăvălindu-se pe podea.

— Înapoi! strigă Grey, revenind lângă preşedinte. Faceţi-i loc să respire.

Ameţit şi dezorientat, Whitmore zăcea pe pardoseală, răsuflând sacadat. Se ridică în capul oaselor, continuând să-şi apese mâna pe tâmpla care pulsa.

— Voia să înţeleg… a comunicat cu mine. Sunt nişte lăcuste, zise el. Călătoresc de la o planetă la alta. Toată populaţia lor. După ce consumă tot, pleacă mai departe.

Ca şi cum s-ar fi dezmeticit dintr-un lung vis, Whitmore stătea jos, punând imaginile cap la cap. Ar fi vrut să le povestească şi celorlalţi, însă din experienţa avută nu putea trage decât o singură concluzie. Se ridică cu chiu cu văi în picioare şi se întoarse către Grey.

— Generale, lansează un atac simultan cu rachete. Vreau ca spre fiecare navă să fie trimisă o rachetă nucleară. Fără întârziere.

Grey se uită drept în ochii preşedintelui, să se convingă dacă acesta îşi dădea seama ce spusese. Reziduurile ucigaşe ale exploziilor nucleare simultane

aveau să mutileze planeta cu tot ce era viu pe cuprinsul ei. Constatând că Whitmore era perfect lucid, încuviinţă din cap.

— Durează ceva timp, poate o oră.

Copleşit de povara ordinului primit, Grey porni spre uşa cabinetului de război, trecând pe lângă Nimziki, care până atunci rămăsese tăcut.

Când Grey ajunse în dreptul lui, Nimziki zâmbi batjocoritor. Ce-ţi spuneam eu?

PENTRU MULŢIMEA care îşi parcase vehiculele la intrarea în hangar, Steven Hiller era un erou. Şi totodată un om cu care puteau sta de vorbă – cineva din grupul lor. Soldaţii care făceau de pază la poarta hangarului se arătau tăcuţi şi neprietenoşi: din punctul lor de vedere, caravana nu era binevenită. Ei aveau ordin să aprovizioneze oamenii cu apă proaspătă şi să-i lase la toalete numai câte doi o dată – ceea ce însemna că tufele din depărtare rezolvau cea mai mare parte a problemei. Se făcuse deja seară când Steve ieşi afară, spunând sentinelelor de la poartă că fusese trimis de doctorul Issacs, să vadă cum se simţea băieţelul bolnav. Steve nu mai apucă să ajungă la camionul lui Casse. Un grup de persoane care stăteau la rând pentru toalete îl recunoscură şi se luară după el printre vehiculele parcate strâns unul lângă altul. Steve porni printre rulote, dând mâna cu oamenii şi răspunzând iar şi iar aceloraşi întrebări. Extraterestrul trăia? Ce făceau cu el? Existau cumva nave care se îndreptau spre ei? De ce nu aveau voie să intre? De ce erau ţinuţi afară ca nişte raţe pe cuibar? Nu-l lăsară până când nu le promise că-l va întreba pe comandant dacă îngăduia oamenilor să pătrundă în incinta bazei.

Steve mergea printre ei, ascultând şi zâmbind,

totuşi nu venise aici ca să fraternizeze cu refugiaţii. Atenţia lui era îndreptată spre două elicoptere de transport marca Huey, aflate în faţa unui alt hangar, la trei sute de metri de locul unde era parcată caravana. Steve le urmări timp de câteva minute, până când se convinse că nu erau păzite. Se scuză că nu putea rămâne să mai stea de vorbă, după care traversă pista de aterizare, încercând să pară trimis cu o misiune oficială. Din clipă în clipă se aştepta ca cineva să-l someze prin megafon să se oprească, dar, spre marea sa surpriză, ajunse nestânjenit la elicoptere, unde se instală pe scaunul pilotului şi puse instrumentele în funcţiune. În rezervor avea benzină berechet, aşa că întinse mâna după butonul care acţiona motorul. O fracţiune de secundă după ce elicea din faţă şi cea din spate începură să se rotească, Steve se trezi cu o puşcă M-l6 aţintită drept spre pieptul său.

— Ce faceţi aici? Daţi-vă jos chiar în clipa asta.

Soldatul care ţinea puşca nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, iar casca de deşert, prea mare pentru el, i se bălăngănea pe cap ca o găleată veche. Deşi el era cel care ţinea arma, se vedea limpede cine se temea şi de cine. Steve decise să forţeze nota. Se lăsă pe spate şi trase centura de siguranţă, legându-se de scaun.

— Căpitanul Hiller, corpul de puşcaşi marini. Trebuie să împrumut elicopterul vostru pentru câteva ore.

— Dar nu puteţi, pur şi simplu, să... Copilandrul se uită de jur împrejur după ajutoare, însă erau singuri. Îl împrumutaţi pe dracu’... domnule.

Steve calculă că şansele erau jumătate la jumătate ca puştiul să apese pe trăgaci. Decise să meargă la risc. Întinse mâna şi aprinse farurile, pregătindu-se de decolare.

— Soldat, strigă el ca să acopere zgomotul elicelor, al căror vârtej de aer făcea să se bălăngăne casca tânărului militar. Ştiu bine că nu vrei să mă împuşti, dar dacă totuşi ai de gând s-o faci, atunci fă-o acum, pentru că, altfel, plec.

Tânărul îl privi câteva momente fără să clipească. Continuând să-şi aţintească arma înspre Steve, strigă:

— Mă vârâţi în mare bucluc, domnule căpitan.

— Suntem amândoi deja vârâţi până-n gât.

Un jeep gonea spre ei, traversând pistă din direcţia hangarului principal.

— Mă întorc peste câteva ore şi atunci voi da toate explicaţiile.

Cu aceasta, uriaşa pasăre se ridică în aer, virând către vest.

VESTEA DESPRE DECIZIA lui Whitmore de a declanşa un atac nuclear se răspândi prin întreg complexul ştiinţific subteran, cufundând locul într-o tăcere adâncă. Orice muncă încetă şi oamenii se adunară grupuri-grupuri, cei mai mulţi rămânând tăcuţi, resemnaţi cu soarta care-i aştepta. Nici unul dintre ei nu se arăta încântat de decizie, dar nimeni nu era capabil să ofere o soluţie mai practică. Nu aveau nimic mai bun de făcut decât să aştepte.

Connie, cu ochii aproape în lacrimi, se furişă departe de atmosfera mohorâtă şi apăsătoare a cabinetului de război, unde Whitmore şedea jos şi bătea darabana cu degetele în tăblia mesei, în timp ce se făceau pregătirile pentru atac. Intră în hangarul ai cărui pereţi de beton stârneau ecouri, cu ochii la astronava inamică de forma unei pisici-de-mare. Printr-un geam despărţitor îl văzu pe David cum umbla în sus şi în jos prin anticamera unui birou, vorbind de unul singur.

Urcă scările şi intră înăuntru, unde descoperi că, de fapt, David nu vorbea singur, ci se adresa unei sticle de scotch găsită într-un dulăpior.

— Înţeleg că ai aflat vestea, zise Connie, închizând uşa după ea.

— Ah, domnişoară Spano, ai sosit la ţanc! David vorbea puţin cam tare. Era deja ameţit. Ridicând sticla în aer, declamă: Un toast! Propun să bem pentru sfârşitul lumii.

Îşi lăsă capul pe spate şi trase un gât zdravăn, după care îi întinse sticla şi lui Connie.

— Nu i-a fost uşor să ia această hotărâre, David.

Simţea că el o socotea la fel de vinovată şi că în sinea lui o acuză de complicitate.

— Ei haide, Connie, iubito! Să nu-mi spui că mai crezi şi acum în tipul ăsta.

— E un om bun.

— O fi, râse David, trântindu-se într-un fotoliu rotativ şi luându-şi vânt ca să se învârtească. La urma urmei, ai părăsit o comoară ca mine pentru el. Ba nu. Scuză-mă, nu pentru el. Pentru cariera ta.

David ştia să fie dezagreabil, dar Connie dorea să se explice.

— N-a fost doar o decizie de dragul carierei, David. A fost o ocazie cum nu ţi se iveşte decât o dată în viaţă. Un adevărat moment de cotitură, când puteam să dau vieţii mele un sens.

— Iar eu nu eram suficient de ambiţios pentru tine, zise detaşat David. Era un gând care în ultimii ani îl făcuse să sufere cumplit, dar acum totul părea mai curând comic. N-am fost în stare să mă dezbăr de lene şi să încep să urc treptele ierarhiei.

— Ai fi putut să faci ce voiai, strigă ea, cercetare, carieră didactică, industrie. Eşti plin de talent.

David se porni să imite pe un ton răutăcios glasurile cunoscute:

— Oh, David Levinson, un om atât de capabil şi nu face decât să lucreze pentru nenorocita aia de televiziune prin cablu. Aşa o minte aruncată pe apa sâmbetei. Ce păcat! Era o atitudine care-l dezgusta pe David. Ce-i rău să fii fericit acolo unde te afli?

— Dar nu ţi-ai dorit întotdeauna să faci mai mult de-atât? Nu voiai să participi la ceva cu adevărat important, cu totul special?

Aceste ultime cuvinte, combinate cu efectul băuturii, îl loviră pe David în plexul solar. Înălţă o privire rănită către Connie şi-i mărturisi adevărul adevărat.

— Am avut senzaţia că participam la ceva special. Connie îşi dădu imediat seama că, în tot timpul cât ea discutase despre cariere, David se referise la relaţia lor conjugală. Înţelegea limpede că-l jignise. El străbătu încăperea şi-şi recuperă sticla.

— Dacă mai are cumva vreo importanţă, zise ea încetişor, să ştii că n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

— Dar nu era destul, aşa-i? se răsti el drept răspuns.

Se înapoie pe fotoliu şi bău o înghiţitură zdravănă de scotch.

Brusc, Connie descoperi de ce venise după el. Dorea să se împace cu bărbatul pe care încă îl iubea. Undeva, într-un cotlon al minţii, îşi spunea că poate se vor ierta unul pe celălalt, renunţând la supărare şi încercând să-şi aducă mângâiere unul altuia, acum când sfârşitul era atât de aproape. În loc de asta, se trezise faţă în faţă cu un copil înfuriat la culme. Aşa cum se întâmpla adesea pe vremea când erau împreună, modul lui de a înfrunta stările de încordare era acela de a se închide în sine sau în munca sa, sau în orice altceva se afla la

îndemână şi putea să-i prilejuiască o evadare. În astă-seară apelase la o sticlă de Johnny Walker.

Îl lăsă acolo pe David, care se învârtea în fotoliul rotativ, fredonând încetişor, parcă numai pentru el. Cu lacrimi în ochi, se strecură afară, închizând fără zgomot uşa după ea.

GREY REUŞISE să termine preparativele pentru atacul nuclear în mai puţin de un sfert din timpul pe care-l anticipase. Când se înapoie în cabinetul de război, i se comunică vestea bună că sistemul radar şi de radiocomunicaţii al armatei fusese parţial repus în funcţiune, graţie unor minţi isteţe din San Antonio. Cele câteva baze aeriene din jurul oraşului izbutiseră să adune în spaţiul aerian al Statelor Unite douăzeci şi patru de avioane AWACS. Uriaşele avioane de recunoaştere, dotate cu antene parabolice de radar şi echipament de interceptare ultrasofisticat, preluară misiunea care fusese îndeplinită fără probleme vreme de decenii de către sateliţii de comunicaţii. Releurile cu posibilităţi de comutare pe mai multe canale permiteau personalului militar să reia comunicarea. Unul dintre primele mesaje transmise provenea din Zona 51. Urma să fie declanşat un atac nuclear simultan împotriva tuturor astronavelor poziţionate deasupra spaţiului aerian american.

Câteva minute mai târziu, patru bombardiere B-2 Stealth se aflau deja în aer, îndreptându-se către ţintele lor. Zburau „pe întuneric”, ceea ce însemna că sistemul de deviere a undelor radar era pus în funcţiune, în timp ce emiţătoarele radio fuseseră închise, cu speranţa că navele distrugătoare de oraşe nu vor detecta aparatele atunci când aveau să intre în bătaia armelor. Când sosi vestea că avioanele B-2 se

ridicaseră de la sol, preşedintele se găsea la infirmerie, unde era consultat de doctorul Issacs. Fără să ezite, Whitmore îl împinse la o parte pe medic şi porni grăbit spre cabinetul de război.

— Care-i ţinta la care vom ajunge mai întâi? întrebă el, dând buzna pe uşă.

Un militar întoarse capul de la monitorul din faţa sa.

— Nava care se apropie de Houston. Timpul aproximativ al interceptării – şase minute. Nu putem şti cu certitudine, fiindcă B-2 zboară „pe întuneric”.

Whitmore chibzui o clipă, apoi schimbă ordinul.

— Să iasă la lumină. Vreau să mă asigur că atacul va fi sincronizat.

Militarul se răsuci înapoi spre pupitrul său şi tastă cuvântul codificat care punea automat în funcţiune emiţătoarele radio ale bombardierelor B-2. În aceeaşi clipă, radarul le reperă şi pe ecrane începură să clipească patru puncte. Cel cu destinaţia Houston era mult mai aproape de ţintă decât celelalte.

— Bun, asta am vrut să ştiu, explică Whitmore, adresându-se tuturor celor de faţă. Avem câte o bombă de fiecare avion. Să vedem ce se întâmpla la Houston. Poate distrugem nava înainte să ajungă deasupra oraşului. Dacă reuşim, atunci vom da ordin ca celelalte să fie lovite fără întârziere.

Se uită la Grey, care citea încruntat o foaie ieşită de la imprimantă.

— Generale, ai cumva vreo veste de la prietenii noştri?

Deşi aprobase utilizarea armelor nucleare, Whimore încerca totodată să restrângă folosirea lor pe restul globului. ICBM-urile[1] din multe puncte ale globului erau

[1] Intercontinental Ballistic Missile — rachetă cu rază de acţiune mai mare de 5.500 km (n.trad.).

programate să răspundă automat atacurilor semnalate prin radar. Ultimul lucru de care avea nevoie omenirea ar fi fost o reacţie nucleară în lanţ, iniţiată de computere.

— Cei mai mulţi şi-au luat angajamentul de a nu le folosi. Aşteaptă să vadă rezultatele noastre, răspunse Grey. Totuşi, cred că-i prea târziu ca să mai salvăm oraşul Houston.

— Confirm, domnule general, întări un glas de la unul dintre pupitrele de comandă. Nava inamică se găseşte deja deasupra oraşului.

Preşedintele rămase neînduplecat. Ştia că, într-un fel sau altul, oraşul Houston era oricum pierdut. Dădu ordin celorlalte avioane B-2 să nu atace până nu se va constata efectul bombei lansate asupra navei inamice de la Houston.

Grey trimisese observatori în tancuri blindate, ca să se posteze de jur împrejurul zonei estimate pentru explozie.

Unul dintre avioanele de recunoaştere AWACS se poziţionă şi el la mare altitudine deasupra Golfului Mexic.

Locuitorii oraşului Houston nu pierduseră vremea. Anunţaţi cu numai câteva ore înainte, evacuaseră oraşul în proporţie de aproape nouăzeci la sută, când deodată pământul începu să se cutremure, vestind apropierea astronavei. Evacuarea se petrecuse în condiţii tragice, soldându-se cu aproape două mii de morţi şi nenumăraţi răniţi, îndeosebi refugiaţi călcaţi în picioare sau sub roţile maşinilor în plină viteză. Aceleaşi exoduri disperate aveau loc la Kobe, Bruxelles, Chicago şi în toate oraşele mari aflate în calea giganticelor nave negre.

Whitmore ceru o clipă de tăcere. După ce murmură

o scurtă rugăciune, făcu un simplu semn din cap, ordonând începerea atacului.

— Să ne ierte copiii noştri!

Trapa avioanului B-2 se deschise, lăsând să cadă bomba lungă de patru metri. Aceasta continuă să zboare paralel cu aparatul, în timp ce sistemul de ghidaj din botul ei ascuţit scana orizontul, configurând distanţele. O secundă mai târziu, bomba ţâşni înainte, la întâlnirea cu enormul scut protector al navei.

— Bomba a fost lansată, raportă pilotul.

Făcu stânga împrejur, îndepărtându-se cât mai mult de zona apropiatei explozii.

Toţi cei din cabinetul de război îşi ţineau respiraţia, urmărind pe ecranele radar traiectoria bombei. Aşa cum fusese planificat, aceasta se apropie de scutul protector care acoperea partea superioară a astronavei, în încercarea de a reduce efectul negativ al exploziei pentru oraşul de dedesubt.

De la bordul avionului de recunoaştere AWACS se observă o explozie violentă de lumină strălucitoare, urmată imediat de imaginea suburbiilor oraşului Houston, pulverizându-se, culcându-se pe o parte, prăbuşindu-se la fel ca iarba înaltă sub o rafală de vânt. Unda de şoc se propaga în cercuri concentrice, cu o viteză înspăimântătoare. În câteva secunde, explozia se terminase şi întreaga zonă era învăluită în fum. Se formă un nor ca o ciupercă uriaşă, care urca spre înaltul cerului. În cabinetul de război dezastrul nu se vedea decât ca o mică pată înceţoşată, o perturbaţie atmosferică ce însângerase sudul Texasului – şi totuşi, nimeni nu resimţea mai acut ca bărbaţii şi femeile din acea încăpere pierderea atâtor vieţi nevinovate. Cu o figură îndurerată, Whitmore şi suita sa continuară să privească şi să aştepte.

Câteva minute mai târziu, avionul AWACS rupse tăcerea, comunicând prin radio:

— Se pare că ţinta noastră este tot în aer.

Echipa Zonei 51 gemu la unison. După douăzeci şi patru de ore de cumplite deziluzii, aceasta era poate cel mai greu de suportat. Fusese ultima linie de apărare a omenirii, ultima ei şansă.

— Da, se confirmă, urmă pilotul. Acum avem o perspectivă bună. Ţinta pare să fie neatinsă. De fapt, continuă să înainteze asupra oraşului Houston. Iisuse Hristoase, nici măcar n-am zgâriat-o!

— Chemaţi înapoi celelalte avioane, zise încetişor Whitmore.

Lui Nimziki nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Poate că restul bombardierelor vor avea mai mult noroc, insistă el. Una dintre navele distrugătoare se află în drum către Chicago. Încă mai este timp s-o interceptăm şi să lansăm asupra ei mai multe încărcături explozive. Nu putem, pur şi simplu, să renunţăm!

— Am spus să rechemaţi avioanele.

Preşedintele se prăbuşi într-un fotoliu, cu privirea aţintită în tavan. Faptul că nu reuşiseră să provoace nici un fel de avarie navei extraterestre îl convinsese că nu exista nici o cale de a le împiedica să aterizeze. Deodată avu senzaţia că aveau timp berechet. În urma năucitoarei sale experienţe telepatice cu extraterestrul luat prizonier, ştia cumva că invadatorilor le va trebui vreo câţiva ani ca să-şi debarce întreaga populaţie de la bordul navei-mamă.

Date fiind cele întâmplate la Houston, părea să fi sosit momentul de a reconsidera întreaga strategie de înfruntare a extratereştrilor şi de a organiza rezistenţa pământeană de îndată ce va începe invazia. Singurul

curs logic de acţiune pe care îl întrezărea Whitmore era să aştepte ca extratereştrii să-şi întemeieze oraşe şi apoi să facă lumea lor una cu pământul. Ştia că omenirea va fi exterminată fără milă. Dacă avem noroc, îşi zise el, vom muri o dată cu ei.

LUPTÂND SĂ-ŞI ÎNVINGĂ somnul, Jasmine urmărea cu privirea focul pe cale să se stingă. Deşi era frântă de oboseală, în întuneric pândeau prea multe primejdii, reale sau imaginare, ca să poată închide ochii. Lângă ea, Marilyn Whitmore părea să doarmă liniştită. Bărbatul cel tăcut nu mai era la fel de tăcut ca până atunci: acum sforăia de parcă ar fi tăiat lemne.

În depărtare, Jas auzi bătaia unor elice de elicopter şi se întrebă dacă făcuse bine luând-o pe soţia preşedintelui de la locul accidentului. Din câte se părea, elicopterul sosise ca s-o caute pe Marilyn. Venirea la El Toro, mai ales după toate avertismentele auzite pe parcursul drumului, părea o enormă greşeală. Trebuia să plece numaidecât, s-o ducă pe Marilyn la un spital, dar în graba ei de a-l găsi pe Steve, spărsese farurile camionului, atunci când încercase să treacă printr-un morman de moloz. Călătoria pe timp de noapte era prea riscantă.

Elicopterul se apropiase şi cercetă suprafaţa solului cu ajutorul unui reflector. De-abia când ajunse la mai puţin de un kilometru, Jas se gândi că era posibil să descopere şi mica lor tabără. Înşfăcă o creangă şi atâta focul, trimiţând în aer o jerbă de scântei. Ceilalţi se treziră şi văzură elicopterul, care se îndrepta spre ei, orbindu-i cu lumina reflectorului. Jas îşi agită braţele, arătând spre doamna Whitmore. Spre surpriza tuturor, elicopterul coborî încet la sol, nu departe de locul unde se aflau Jas alergă într-acolo, nerăbdătoare să ceară

ajutor. Când văzu cine pilota uriaşa pasăre verzuie, începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp. În culmea fericirii, se repezi spre elicopter şi sări înăuntru, drept în braţele lui Steve. Îl copleşi cu sărutări, apoi îi strigă, ca să acopere zgomotul elicei:

— Ai întârziat!

El râse şi-i strigă la rândul său:

— Ştiu ce mult îţi plac apariţiile măreţe şi dramatice.

Steve aduse din elicopter o targă şi, ajutat de omul cel tăcut, o urcă pe Marilyn în coada aparatului, ca s-o transporte la Zona 51. După toate aparenţele, prima doamnă nu avea să mai apuce să-şi revadă soţul. Din nou tuşea chinuitor şi scuipă sânge.

Steve îl trase lângă el pe bărbatul cel tăcut şi-i strigă:

— Mai avem loc pentru o persoană, prietene. Nu vrei să faci un drum până în Nevada?

Când el clătină din cap în semn de refuz, Steve ridică din umeri.

— Cum doreşti. Hai să mergem, Jas!

Oprindu-se în faţa bărbatului tăcut, Jasmine îl întrebă:

— Nu vii şi dumneata?

El se mărgini s-o fixeze cu o privire inexpresivă, apoi arătă spre grupul de răniţi pe care-i adunaseră în cursul după-amiezii. Nu voia să-i părăsească. Jasmine îi înmâna cheile camionului, spunându-i unde erau ascunse proviziile de alimente. Înainte de a porni spre elicopter, se uită drept în ochii lui.

— Ascultă, numele meu e Jasmine Dubrow. Pe dumneata cum te cheamă?

El o privi cu tristeţe, de parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

— Hai să plecăm, Jas! îi strigă Steve. Trebuie s-o

întindem.

Jasmine se smulse de lângă bărbatul cel tăcut şi alergă la elicopter, unde îşi legă centura de siguranţă, cu ochii la bărbatul cel tăcut, care se făcea tot mai mic şi mai mic, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

DOCTORUL ISSACS SE SIMŢEA ca un maratonist ajuns la capătul puterilor. Cele treizeci de ore de când muncea fără încetare începeau să-şi spună cuvântul. Tras la faţă şi cu ochii injectaţi, se uită la doamna Whitmore cu un zâmbet silit. Când o văzu dormind, obrazul său redeveni o mască. O clipă mai târziu, îl văzu pe preşedinte venind grăbit pe coridor, cu o fetiţă în braţe. În urma sa, de-o parte şi de alta, Connie şi un agent al Serviciului Secret se luptau să ţină pasul cu el.

— Cum se simte? întrebă preşedintele.

Issacs îi adresă o privire care vorbea de la sine. Întorcându-se spre fetiţa care stătea în braţele tatălui ei, zise:

— Pun prinsoare că tu trebuie să fii Patricia Whitmore.

— De unde ştii?

Fetiţa de şase ani se miră de fiecare dată când constată că un străin îi cunoştea numele.

— Pentru că mămica ta e aici înăuntru şi pentru că ştiu că doreşte să te vadă. Trebuie însă să-mi promiţi că ai să te porţi frumos, bine? E foarte bolnavă.

Când se văzu jos din braţe, Patricia dădu colţul ca o vijelie, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, spuse Issacs. Poate dacă o aduceau aici mai devreme... Are hemoragie internă. Chiar dacă am fi ajuns imediat după accident, tot nu sunt sigur... Nu-şi duse fraza până la capăt. N-o mai putem ajuta cu nimic, domnule

preşedinte.

Whitmore puse o mână pe umărul lui Issacs, apoi îşi îndreptă spatele şi împinse uşile batante.

— Oh, puişorul meu!

Marilyn încercă pe cât posibil să-şi strângă fetiţa la piept cu un singur braţ. Părea slăbită, dar nu în pragul morţii.

Amintindu-şi că trebuia să se poarte frumos, Patricia întinse mâna şi bătu uşor cu palma pe stomacul mamei.

— Mami, eram atât de îngrijoraţi. Nu ştiam unde eşti.

— Ştiu. Îmi pare tare rău, dar acum sunt aici, iubito.

Issacs făcu semn personalului medical să iasă din salon. Când şi ultima persoană părăsi camera, Whitmore se apropie de pat şi îngenunche alături de Patricia.

— Iubito, du-te să aştepţi afară până se odihneşte mami.

Fără prea mare tragere de inimă, fetiţa îşi sărută mama şi ieşi pe coridor, ca să aştepte împreună cu Connie. De cum plecă fetiţa, zâmbetul curajos al lui Marilyn se preschimbă în lacrimi şi gemete de durere. Femeia întinse mâna, apucând-o pe cea a soţului ei.

— Mi-e aşa de frică, Tom, şopti ea, lăsându-şi lacrimile să-i curgă în voie pe obraz.

— Hei, fără chestii de-astea, zise el, luptându-se să-şi ţină firea. Doctorul se declară optimist şi zice că ai s-o scoţi la capăt.

Marilyn surâse, ridicând ochii spre tavan.

— E un mincinos, zise ea, strângând fără vlagă mâna soţului.

Amândoi îşi sprijiniră capetele unul de celălalt şi începură să plângă. Plângeau, se sărutau, se priveau în

ochi, până când, într-un târziu, ea adormi pentru ultima oară.

CÂND PREŞEDINTELE ieşi în cele din urmă din salon, avea obrazul complet golit de sânge şi ochii injectaţi. Câteva persoane aşteptau ceva mai departe pe coridor, la o distanţă respectuoasă, cei mai mulţi cu întrebări pentru conducătorul lor. Trebuia aprobate comunicatele de presă şi autorizate unele mişcări de trupe – acele mii de decizii pe care preşedinţii le iau în fiecare zi. Dar bărbatul care ieşise pe coridor nu se simţea deloc ca un preşedinte. Copleşit de durere, nu era în stare să mai conducă nimic. Fără un cuvânt, îşi făcu loc printre cei adunaţi pe coridor, până când ajunse în dreptul lui Jasmine.

Înainte de a reuşi să vorbească, ea îi luă mâna într-a sa.

— Îmi pare rău, zise Jas. Îmi pare nespus de rău.

Tot o mai mustra conştiinţa că nu putuse s-o ducă pe Marilyn la doctor mai din timp.

Whitmore clătină din cap.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de ea. Mi-a povestit tot. Se pare că eşti o femeie curajoasă. Se întoarse către Steve, reuşind să schiţeze o umbră de surâs. Din nou dumneata! Îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să-mi iau rămas-bun de la ea.

Patricia venise în urma tatălui ei, pe coridor.

— Mami doarme?

Whitmore se aplecă şi luă fetiţa în braţe, conştient că deocamdată nu avea puterea să-i explice.

— Da, iubito, murmură el, strângând-o la piept. Mami doarme.

PÂNĂ SĂ DEA CONNIE de Julius, pe care voia să-l

roage să stea de vorbă cu fiul său, David preschimbase micul birou într-o zonă calamitată. Prefăcându-se mai beat decât era în realitate, tânărul aruncase cu scaunele prin toată încăperea şi răsturnase frigiderul cu fundul în sus. Când Julius îl văzu prin peretele de sticlă şi se grăbi să intre în birou, David tot mai vocifera, continuând să dea cu picioarele în mobilier.

— David! David! Ce dracu' faci aici? Încetează chiar în clipa asta!

David era, oricum, la capătul puterilor. Îşi întrerupse activitatea febrilă exact atât cât să-i explice:

— Nu se vede? Fac totul praf.

— Asta e foarte limpede, îl linişti Julius. Dar de ce? De ce faci totul praf?

— Trebuie să ardem pădurile care ne aduc ploaie, tăticule. Trebuie să aruncăm undeva toate deşeurile toxice! Ca să-şi ilustreze spusele, goli un coş de gunoi, apoi îl azvârli în peretele opus. Trebuie să poluăm aerul! Să sfâşiem stratul de ozon! Poate, dacă ne distrugem suficient de mult planeta, ceilalţi n-or s-o mai vrea.

Ţintind cu grijă o ceaşcă de cafea lăsată de cineva pe marginea biroului, David se strădui să-i tragă un şut. Rată de departe şi se trezi căzând în fund în mijlocul dezordinii care era opera lui.

— Ei bine, zise Julius, rotindu-şi privirea prin încăpere şi admirând lucrarea fiului său, pot spune că începutul e promiţător. Biroul a fost poluat în mod oficial. De-acum nu mai contează dacă mă omoară marţienii: când va sosi nota de plată pentru pagubele de aici, voi muri de inimă.

Se apropie de David, care se trânti pe spate, cu capul în palme şi gemând. Făcându-şi puţin loc, Julius se aşează lângă fiul său. Bănuia că tot tărăboiul lui

David avea de-a face cu Connie mai mult decât era dispus el să recunoască. Căută cuvântul cel mai potrivit pentru acel moment.

— Ascultă, începu bătrânul. Fiecare om trăieşte o clipă în care îşi pierde credinţa. Uite eu, de pildă. N-am mai stat de vorbă cu Dumnezeu de la moartea mamei tale.

David deschise ochii, surprins de mărturisirea tatălui său.

— Totuşi, uneori, continuă gânditor bătrânul, trebuie să stai şi să-ţi aminteşti de toate lucrurile pe care le ai. Trebuie să fii recunoscător.

David pufni dispreţuitor, acoperindu-şi din nou obrazul cu palmele.

— Ce ne-a mai rămas pentru care să fim recunoscători?

— De exemplu... Julius se uită de jur-împrejur, în căutarea unei idei salvatoare. Negăsind pentru moment nici una, zise singurul lucru care-i trecu prin minte: Sănătatea ta! Cel puţin, eşti sănătos.

Ştia că era un argument destul de şubred, aşa că nu-l învinovăţi pe David, care scosese un nou geamăt. Cu toate acestea, îşi apucă fiul de un braţ şi începu să-l tragă, vrând să-l ridice în picioare.

— Hai, sus. Vino să căutăm o haină şi o ceaşcă de cafea. Băutura îţi slăbeşte organismul. Nu vreau să răceşti.

Fără chef, David se lăsă pus pe picioare. Deodată încremeni, fulgerat de o idee nemaipomenită. Pe buze îi flutură ceva ce aducea vag cu un surâs.

— Cum ai zis adineauri?

— Despre credinţă? Că uneori omul poate trăi toată viaţa...

— Nu, pe urmă. Imediat după asta.

David se întoarse şi privi la nava extraterestră aflată de cealaltă parte a peretelui de sticlă.

— Ce anume? Că ai putea răci?

— Asta e, tată. Iată răspunsul. Boală. Frig. Slăbirea capacităţii de apărare! E foarte simplu. Tată, eşti un geniu!

Julius îl privi lung şi bănuitor, întrebându-se dacă nu cumva până la urmă fiul său o luase razna.

CÂND JULIUS REUŞISE s-o convingă într-un târziu că David era suficient de treaz ca să se apuce de o treabă ca lumea, Connie se dusese la preşedinte şi-l rugase să vină în hangar, unde David voia să-i facă o demonstraţie legată de nava extraterestră. Tânărul Levinson susţinea că avea un plan.

Grupul se adunase pe platforma de observaţie şi acum stătea în aşteptare.

— Ei bine, domnişoară Spano, ce înseamnă toate astea? întrebă Nimziki, agasat încă din prima clipă când păşise înăuntru.

— Zău că n-am idee, răspunse ea, adresându-se întregului grup. A cerut să vină toată lumea aici, ca să ne arate ceva în legătură cu nava spaţială.

Nimziki se zbârli la gândul că fusese convocat de un civil, fără să capete măcar un răspuns fără ocolişuri.

— Atunci să terminăm odată, zise el arţăgos. Cu toţii avem lucruri mai importante de făcut.

Connie era sătulă de aerele acestui dobitoc. Îşi puse mâinile în şolduri, gata să se ia la harţă cu el, dar chiar în clipa aceea în hangar îşi făcu apariţia preşedintele, coborând cu paşi mari rampa de oţel. Chemă câţiva consilieri într-o parte a rampei, unde urmă un schimb rapid de cuvinte.

Dylan, care stătea lângă Steve, întrebă cu voce tare:

— Nava aceea chiar zboară în spaţiul cosmic?

— Sigur că da, răspunse Steve.

David se ivi în deschizătura trapei şi coborî scara, sărind pe piedestalul mare pe care se sprijinea nava. Dădu tehnicianului rămas înăuntru câteva instrucţiuni de ultim moment, apoi alergă către platforma de observaţie.

— Ce vrei să ne arăţi, David?

De data asta, folosirea numelui de botez nu mai implica nici un fel de provocare. Whitmore fusese lovit atât de greu şi de atâtea ori în ultimele două zile, încât se simţea prea epuizat ca să mai facă demonstraţii de autoritate. Acum vorbise ca de la un om înfricoşat la altul.

— Doamnelor şi domnilor, fete şi băieţi, începu David, imitând îndeaproape maniera răposatului doctor Okun. Am pus la punct o mică demonstraţie. Nu va răpi mai mult de un minut din timpul dumneavoastră. David vârî mâna într-un coş de hârtii, scoţând de acolo o cutie de tablă pentru sifon. Acum vom recicla chestia asta, vorbi el ca pentru sine.

Se înapoie la nava spaţială şi întinse mâna ca să aşeze cutia pe vârful aripii. Apoi se duse din nou pe platforma de observaţie şi-i făcu semn tehnicianului de la parbrizul navei. Acesta apăsă un buton, după care ridică degetul mare către David. Privind la cei adunaţi pe platformă, David îşi dădu seama că le captase interesul.

— Domnule maior Mitchell, din locul unde vă aflaţi, credeţi că puteţi doborî cu pistolul cutia de pe aripă?

Mitchell se uită spre preşedinte, iar acesta înălţă din umeri, ca şi cum ar fi spus: „De ce nu?” Maiorul deschise tocul pistolului şi-şi scoase arma. După ce mai aruncă o privire nedumerită de jur împrejur,

Mitchell, care era un ţintaş de elită, ridică braţul şi ochi cutia, apoi apăsă încet pe trăgaci. Cu o pocnitură, glonţul ţâşni de pe ţeavă şi se izbi de ecranul protector. Un clinchet puternic anunţă că glonţul ricoşase de una dintre pasarelele metalice de deasupra. Brusc, toată lumea îşi pierdu entuziasmul pentru experiment.

— Hopa, la asta nu m-am gândit, se scuză David. Vedeţi dumneavoastră, cutia este protejată de scutul invizibil al navei. Nu putem pătrunde prin sistemul lor de apărare.

— Asta ştiam şi noi, replică Nimiski. În definitiv, unde vrei să ajungi?

— Iată unde, declară David, trecând la partea pozitivă a demonstraţiei sale. Din moment ce nu le putem străpunge scuturile, va trebui să ne furişăm în spatele lor. David se îndreptă către un stativ mobil pentru unelte, unde îşi lăsase laptop-ul. Acesta era conectat la un cablu care trecea prin scutul de protecţie, ajungând în carlinga astronavei, unde era introdus în dispozitivul de acţionare a scutului, pe care-l reparase ceva mai devreme în aceeaşi zi. Durează numai o secundă.

David tastă instrucţiunile pentru dispozitiv, apoi îşi privi fix ceasul de mână, făcând în gând numărătoarea inversă. Şi-acum, domnule maior Mitchell, din punctul de vedere al asistentului meu din carlingă, scutul continuă să protejeze cutia. Omul dinăuntru nu s-a atins de nici un instrument. Vreţi să trageţi încă o dată în cutie?

Nu tocmai încântat să mai trimită un glonţ care să ricoşeze în interiorul buncărului, Mitchell se uită posomorât la David. De-abia când Grey îi făcu semn să execute ceea i se ceruse, acceptă să-şi scoată din nou

arma din toc.

— Ia staţi puţin!

Steve nu avea de gând să rişte. Îl duse în braţe pe Dylan până în capătul de sus al rampei, în spatele peretelui de beton. Cei mai mulţi îi urmară exemplul. Mitchell ochi cu atenţie şi apăsă pentru a doua oară pe trăgaci. De astă-dată cutia zbură cât-colo, iar glonţul se izbi de peretele din fund al uriaşului hangar.

— Cum ai reuşit una ca asta? întrebă generalul Grey, vizibil impresionat.

— I-am dat o răceală.

Zâmbind radios, mândru nevoie-mare, Julius dădu din cap spre toţi cei din grup. Curios, preşedintele se apropie de locul unde David continua să lucreze la computer.

— Mai precis, continuă David fără să ridice ochii, i-am introdus un virus. Un virus de calculator. Acesta e o mică pacoste. Foarte greu mai scapi, o dată ce te-ai pricopsit cu unul.

Cu un ultim gest teatral, apăsă tasta ENTER, apoi întoarse computerul către Whitmore şi Grey, să le arate graficul pe care-l obţinuse. Preşedintele studie ecranul câteva clipe, dând din cap în semn de încuviinţare.

Grey, care se pricepea la computere, dar în acelaşi timp le detesta, nu-şi lua ochii de la David.

— Vrei să spui că poţi trimite un semnal care să dezactiveze toate scuturile lor de protecţie?

David îşi puse degetul pe vârful nasului.

— Întocmai. Aşa cum ei s-au folosit de sateliţi împotriva noastră, noi putem utiliza semnalul propriilor lor scuturi împotriva lor... Cu o singură condiţie.

— Ce condiţie?

— Dacă reuşim să plantăm virusul în nava-mamă,

atunci ea îl va transmite navelor distrugătoare de oraşe, precum şi navelor de atac, de tipul celei pe care o avem aici. Okun ne-a spus că puterea acestei nave provenea direct de la nava-mamă, prin urmare afirmaţia trebuie să fie valabilă şi pentru navele mai mari.

— Îmi pare rău că vă stric petrecerea, Nimziki se furişase până la marginea platformei de observaţie, unde se aplecase peste balustradă ca să privească monitorul computerului, dar totuşi, cum propuneţi să „infectaţi” nava-mamă cu acest virus? Doar nu au pagină WEB pe Internet!

Se uită de jur împrejur, aşteptând ca ceilalţi să guste gluma.

David răspunse fără să ezite.

— Va trebui să pilotăm această navă dincolo de limita atmosferei terestre şi să facem joncţiunea cu nava-mamă.

Vorbea de parcă ar fi fost ideea cea mai simplă şi mai firească din lume.

Steve ciuli urechile, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se discuta despre nave spaţiale. Îl lăsă jos din braţe pe Dylan şi coborî rampa, ca să audă mai bine. David desfăşură una dintre fotografiile luate prin satelit, care reprezenta nava-mamă – colosul lung de şapte sute de kilometri, ce aştepta răbdător în spatele Lunii ca navele distrugătoare să-i deschidă drum. Absorbit, David îi dădu preşedintelui unul dintre colţurile fotografiei înceţoşate, de mărimea unui afiş.

— Iată, arătă el spre ceea ce părea a fi o rampă de încărcare. Putem pătrunde pe aici. Se pare că modelul navelor extraterestre respectă o anume logică. Dacă şi a noastră e la fel cu navele distrugătoare de oraşe, atunci aceasta e intrarea principală.

David simţea că politicienii şi şefii militari din jurul său erau mai mult decât sceptici.

— Ştiţi ceva? Probabil că David are dreptate. Intervenţia lui Steve în miezul unor discuţii atât de aprinse surprinse pe toată lumea, inclusiv pe el însuşi.

Toţi întoarseră ochii către el, aşa încât continuă: Când am zburat deasupra navei de la Los Angeles – distrugătoare de oraşe, parcă aşa le-aţi numit – am trecut pe lângă poarta aceasta şi am zărit şi eu găuroiul... vreau să spun uriaşa rampă de încărcare din interior. Navele mai mici stăteau parcate grupuri-grupuri în jurul unei structuri centrale de forma unui turn.

— Doctorul Okun mi-a arătat că chestia aceea ca o aripioară de pe partea superioară a navei de atac e plină de sârme şi sârmuliţe. El presupunea că, indiferent de tipul de legare la computer, aripioara reprezintă conectorul. Când una dintre aceste nave de atac pătrunde în pântecele unor nave mai mari, prin intermediul aripioarei se stabileşte un anume tip de legătură.

— Oh, scuteşte-mă cu literatura asta ştiinţifico-fantastică de proastă calitate, gemu Nimziki de pe platforma de observaţie. Planul dumitale e atât de plin de „ce-ar fi dacă ar fi”, încât sună de-a dreptul ridicol.

Fără să-i acorde vreo atenţie, Grey întrebă:

— Cât timp vor fi dezactivate scuturile?

— E greu de presupus, răspunse David. De îndată ce vor descoperi virusul, ar putea dura numai câteva minute până să găsească o cale de a scăpa de el. Nu mi se pare foarte complicat, dar nici nu cunosc prea multe despre sistemul lor.

— Cu alte cuvinte, propui să coordonăm un contraatac mondial într-un interval de numai câteva

minute?

Nimziki clătină din cap. Era ridicol.

Grey se întoarse să-l înfrunte pe fostul şef al spionajului.

— Am restabilit legătura radio cu Asia. Semnalul este slab, dar în mod normal putem trimite unele instrucţiuni. Dacă izbutim să trecem de blestematele alea de scuturi, s-ar putea să reuşim.

Zâmbetul dispreţuitor al lui Nimziki se topi. Era furios că această idee de debil mintal câştiga atât de mult teren, în timp ce alternativa perfect plauzibilă a unui atac nuclear, planul lui, eşuase după prima încercare. Dacă i-ar fi stat în puteri, i-ar fi încuiat pe toţi cei de faţă în nava spaţială, apoi ar fi ordonat el însuşi ofensiva.

Abia mascând atacul la adresa lui Whitmore şi dând a înţelege că se adresa întregii asistenţe, declară cu glas răsunător:

— Nu pot să cred că acceptaţi asemenea gogomănie. Nu dispunem nici de resurse, nici de oameni ca să lansăm un atac de acest fel. Dacă am avea două luni în care să-l pregătim, poate că da. Ca să nu mai vorbesc de mormanul acela de fier vechi! strigă el, arătând spre nava spaţială. Tot acest plan absurd se bazează pe o farfurie zburătoare netestată, pe care nimeni de pe glob nu este pregătit s-o piloteze.

Steve îl întrerupse pentru a doua oară. Făcu un pas înainte şi-şi drese glasul.

— Aa… cred că eu aş avea pregătirea necesară, domnule. Nimziki îi aruncă o privire asasină, dar Steve continuă să vorbească. Am văzut nava în acţiune. Ştiu cum se manevrează. Se uită în ochii preşedintelui. Cu îngăduinţa dumneavoastră, domnule preşedinte, aş dori să fac o încercare.

— Dar obiectul ăsta e o ruină. S-a prăbuşit în anii ‘40, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu ştim dacă mai poate zbura.

— Aha! David deveni încă o dată centrul atenţiei. O echipă formată din oamenii lui Okun aştepta la intrare. Daţi drumul la elementele de ancorare! strigă el, la fel ca un îmblânzitor de circ. Înălţă privirea către Connie, care stătea pe platforma de observaţie. Ea ridică ochii în tavan, dându-i a înţelege cât de ţicnit îl socotea şi cât de mult se mândrea cu asta. Haideţi, haideţi, daţi drumul la ancore.

Operaţiunea dură mai mult decât îşi închipuise David, dar când tehnicienii desfăcură şi ultima legătură de oţel, se auzi un zăngănit puternic când nava se ridică de la sol cu o smucitură.

În secunda următoare, corpul ei, măsurând optsprezece metri, se înălţă în aer, planând nesigur deasupra capetelor tuturor. La o înălţime de cinci metri se echilibră şi rămase la fel de liniştită cum stătuse în ultimii cincizeci de ani. Întreaga asistenţă se uita la David, cu gurile căscate de uimire.

— Alte întrebări?

Toţi se priveau unii pe alţii. Nici măcar Nimziki nu mai ştia ce să spună. În cele din urmă, Whitmore rupse tăcerea. Clătină din cap, lăsând să se înţeleagă ce gândea despre plan, apoi declară:

— E o idee îndrăzneaţă, dar haideţi să încercăm.

Brusc, toţi începură să vorbească, să pună întrebări sau – la fel ca Nimziki – să-şi spună părerea asupra motivelor pentru care planul era de la bun început sortit eşecului. David se duse până la marginea platformei de observaţie, unde întinse mâna şi-l trase pe Steve de cracul pantalonilor de uniformă. Tânărul pilot îşi luă ochii de la nava extraterestră şi se apleca

să-l audă mai bine pe David.

— Chiar crezi că ai să poţi pilota comedia asta? întrebă David, arătând limpede că nu avea încredere în priceperea lui Steve.

Steve îi întoarse complimentul.

— Iar tu chiar crezi că ai să poţi face toate rahaturile alea cu care te-ai lăudat?

DUPĂ CÂTEVA MINUTE, Connie îi însoţea pe generalul Grey şi pe preşedinte în cabinetul de război improvizat în cadrul Zonei 51. Vorbeau cu toţii deodată, concretizând unele detalii ale planului sau anticipând o parte din marile dificultăţi de comunicare pe care urma să le implice un atac mondial simultan. Pentru întâia oară după un timp care le păruse nespus de lung, întrezăreau o rază de speranţă.

— Staţi!

Fusese o comandă, nu o rugăminte. Cei trei întoarseră capul, dând cu ochii de Nimziki, care venea ca o furtună în urma lor.

— Acum ce mai e? murmură Connie ca pentru sine.

Ministrul apărării se apropie de preşedinte, fără a-i lua în seamă pe ceilalţi doi. Glasul său avea o răceală ca de gheaţă. Ca de obicei, îşi alesese cuvintele aşa încât să rănească cât mai mult posibil.

— Înţeleg că încă sunteţi tulburat de moartea soţiei dumneavoastră, zise el, aplecându-se spre Whitmore, dar aceasta nu-i o scuză ca să comiteţi o altă greşeală fatală. O analiză obiectivă a situaţiei din punct de vedere militar...

Nimziki nu mai apucă să-şi ducă fraza până la capăt, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, Whitmore îl înşfăcă de reverele hainei şi-l izbi cu spatele de perete, ţintuindu-l acolo. Preşedintele îşi apropie obrazul la

numai câţiva centimetri de cel al lui Nimziki.

— Singura greşeală pe care am comis-o a fost să numesc un individ perfid şi ipocrit ca dumneata în fruntea unei agenţii guvernamentale. Dar îmi pare bine s-o spun, e o greşeală pe care nu mai sunt obligat s-o suport. Domnule Nimziki, eşti concediat! Cu o ultimă smucitură, îi dădu drumul din strânsoare şi se trase un pas înapoi. Sfredelindu-l cu o privire ameninţătoare, adăugă ca un ultim avertisment: Fereşte-te pe cât posibil să mai apari în calea mea, altfel pun să te aresteze, sub acuzaţia de ameninţare la adresa securităţii naţionale.

Nimziki îi ceru din ochi ajutor lui Connie, apoi lui Grey, dar nu primi nici un răspuns.

Pornind din nou pe coridor, Whitmore reluă discuţia din punctul unde o lăsase.

— Vreau ca maiorul Mitchell să pregătească toate avioanele pe care va reuşi să le adune şi totodată să găsească piloţi stăpâni pe meserie, care să le manevreze.

În spatele lor, îl auziră pe Nimziki vorbind de unul singur.

— Nu-mi poate face mie una ca asta!

Connie nu se mai putu abţine. Privind peste umăr, zise, fără să-şi poată ascunde satisfacţia:

— Tocmai ţi-a făcut-o!

PATRU PILOŢI BRITANICI, transpiraţi şi nebărbieriţi, făceau tot ce le stătea în putinţă ca să se ferească de soarele ucigător al verii din Arabia Saudită. Ridicaseră un cort încăpător, pe care unul dintre ei, pe nume Thomson, îl transportase în compartimentul personal de sub fuzelaj, iar acum şedeau jos, pălăvrăgind ca să-şi omoare timpul şi aşteptând să se întâmple ceva.

Unul dintre ei, Reginald Cummins, părea să fie şeful. Fără a fi mai mare în grad, Reg se află totuşi în postura de conducător, fiindcă era singurul care avea cât de cât idee despre Orientul Mijlociu.

Ceilalţi trei nu veniseră decât ca să livreze avioane noi la baza Khamis Moushait, când se dezlănţuise iadul. Reg era încartiruit acolo permanent. Vorbea araba destul de bine şi, mai important decât atât, ştia cum să discute cu grupurile de piloţi fără să jignească pe nimeni – lucru destul de dificil în Orientul Mijlociu, mai cu seamă în situaţia lor actuală.

— În timp ce zburam spre Malta, am auzit posturile americane, tocmai spunea Thomson. Nu erau codificate, nici bruiate, nimic. Unul dintre ele anunţa că sirienii mai au o escadrilă intactă lângă strâmtoarea Golan.

— Înălţimile, îl corectă Reg. înălţimile Golan, repetă el, arătându-i lui Thomson unde anume se aflau pe hartă. Dacă i-am putea convinge să coopereze, poziţia lor ar fi excelentă ca să ne aducă întăriri, în caz că s-ar ajunge la o luptă aeriană. Din păcate, e greu de tratat cu ei, nu prea ştiu ce-i spiritul de echipă.

Deodată pânza cortului se dădu la o parte, într-un cor de strigăte. Thomson se răsturnă pe spate în şubredul său scaun pliant, cu pistolul scos din teacă încă înainte de a atinge pământul. Un bărbat înalt şi tuciuriu, cu barbă şi mustaţă stufoasă, le striga celor din cort cuvinte pe care aceştia nu le înţelegeau. Uniformă verde îl identifică drept soldat iordanian, probabil singurul care nu vorbea engleza. Pe obrazul lui Reg nu se clinti nici un muşchi. Îl fixă pe tânăr cu o privire calmă, până când acesta coborî brusc pânza cortului, luând-o la fugă.

— Ce mama dracului înseamnă toate astea?

Cei trei piloţi aflaţi în trecere încă nu-şi reveniseră din sperietură.

— Se pare că au recepţionat un semnal. E în vechiul alfabet Morse, însă ei nu reuşesc să-l descifreze. Vor să ne ducem noi şi să vedem dacă e în engleză.

— Alfabetul Morse? Da’ ce naiba au aici, cabluri de telegraf? întrebă unul dintre cei trei, pe nume Sutton.

Apoi, privind serios spre Reg, adăugă: Oare ar putea fi vreo capcană?

Reg ridică din umeri şi ieşi primul sub soarele orbitor şi fierbinte al după-amiezii. Aproximativ de cealaltă parte a globului, faţă de lacul Groom, acolo unde se afla Zona 51, circa o sută de avioane de luptă aterizaseră în mijlocul pustiului, pe fundul neted al altui lac secat. Avioanele parcaseră care cum apucase, gata să-şi ia zborul într-o sută de direcţii diferite, de îndată ce avea să fie dat semnalul de plecare. Era cu adevărat o arenă internaţională, unde piloţi de unsprezece naţii diferite – care, în alte împrejurări, mulţi ar fi deschis focul unii asupra altora – se ascundeau împreună în mijlocul deşertului. Fără voia lor, deveniseră aliaţi.

— Tot nu-mi vine să cred, zise zâmbind Reg, amuzat de ironia situaţiei. După şaptezeci şi cinci de ani de tratative diplomatice susţinute rămase fără rezultat, iată că la douăzeci şi patru de ore de la sosirea nemernicilor ălora, suntem cu toţii o familie mare şi unită.

— Eu n-aş numi-o chiar aşa, zise Thomson, ţinându-se aproape de Reg şi salutând cu un zâmbet scurt şi neliniştit un grup de piloţi irakieni care fumau la umbra avioanelor.

Irakienii îi urmăriră pe englezi cu o privire inexpresivă până când aceştia trecură mai departe.

— Nu-mi face impresia că flăcăii ăştia ar avea suflet de familişti.

— Închipuie-ţi ce simt israelienii!

Imediat pe locul doi ca număr după contingentul saudit, avioanele israeliene – impresionantele F-l5 – se vedeau ceva mai încolo, toate parcate în acelaşi unghi, pregătite de o decolare simultană.

— Ce se întâmpla? le strigă unul dintre piloţi, cu o armă Uzi proptită neglijent de umăr.

— Primesc informaţii. În alfabetul Morse, îi strigă Reg.

Soldatul îşi aruncă ţigara şi alergă spre grupul de englezi.

— Mă invitaţi şi pe mine?

Reg zâmbi, fără să încetinească pasul.

— Nu văd de ce nu.

Interiorul sofisticatului cort arab arăta ca un talcioc de aparatură electronică. De la o bază din apropiere fusese adusă o mare cantitate de echipament radio, care acum zăcea împrăştiat peste tot, pe diverse covoare, paraşute şi prelate. Piloţi din mai multe ţări arabe discutau grupuri-grupuri. Când intrară nou-veniţii, încetă brusc orice conversaţie. Urmă un moment de tensiune, în care piloţii unor ţări aflate în conflict se săgetară din priviri. Arabii păreau din cale-afară de neliniştiţi că în cortul lor se afla un israelian înarmat. După câteva minute încordate, când nimeni nu îndrăznise să respire, cu atât mai puţin să rostească vreun cuvânt, Reg fuse cel care sparse gheaţa.

— *Latuklaka ya awlad enho nel mohamey betana*, ceea ce în mare însemna „Nu vă faceţi griji, băieţi, el e avocatul nostru”.

Deodată, cei din cort izbucniră în hohote de râs nepotolite – toţi, cu excepţia celor trei piloţi englezi.

Totuşi, schiţară şi ei un zâmbet, dornici să risipească încordarea.

— *Ana shaif ho gab mae kommelhaber betae* (Văd că şi-a adus şi stiloul), glumi unul dintre arabi, stârnind alte hohote de râs.

Spre surpriza tuturor, israelianul intră şi el în joc. Spuse glumind în argoul palestinian că era *Wakeh el-police Israeli ala estama rat el-ehtafalat elmausda ra* – semnatar oficial al unui document trimis de poliţia secretă israeliană. În cort se râdea atât de tare, încât şi alţi piloţi vârâră capul înăuntru, să vadă ce se petrecea.

— Prin urmare, unde-i mesajul acela în Morse? întrebă Reg.

Unul dintre arabi îi întinse căştile. În loc de punctele şi liniuţele la care se aşteptase, Reg auzi un glas care, după toate aparenţele, făcea un anunţ urgent. Însă linia avea prea mulţi paraziţi. Reg făcu semn tuturor să păstreze tăcerea şi cei din cort se conformară. Mesajul era transmis din cabinetul de război al Zonei 51. Până să ajungă la Ar-Rub Al-Khali, fusese deja retransmis de mai multe ori. Reg nu pricepea mai nimic.

— Aşteaptă, ai să auzi, îi spuse unul dintre piloţii aviaţiei regale saudite.

Într-adevăr, de îndată ce vocea înăbuşită şi nedesluşită termină anunţul, mesajul se repetă tare şi clar în alfabetul Morse. Lui Reg îi luă doar câteva minute să-l noteze şi alte câteva să-şi descifreze propriul scris.

— E de la americani, anunţă el. Vor să organizeze o contraofensivă.

— La dracu’, era şi timpul. Care-i planul lor? întrebă Thomson.

— Păi... ei bine, e al dracului de original.

Zâmbi larg, apoi începu să le dea amănunte.

DOUĂZECI ŞI PATRU de avioane ruseşti MIG erau parcate două câte două pe o mare întindere de gheaţă. Primiseră ordin să se ridice de la sol şi să atace nava care nimicise deja Moscova, iar acum se îndrepta spre St. Petersburg. Când o parte din avioane începuse să se zdrobească de scutul protector al navei, misiunea eşuase. Pe drumul de întoarcere la baza din Murmansk, piloţii aflaseră cu oroare că aceasta fusese invadată şi distrusă de un roi de nave tip pisici-de-mare. Oraşul Murmansk se găsea deasupra Cercului Polar, iar escadrila zburase mult mai departe, către nord, ca să se ascundă printre gheţurile pe care le cunoştea atât de bine. Trecuseră de paralela optzeci şi cinci şi aterizaseră în mijlocul insulelor stâncoase ale arhipelagului Franz Iosif, unde încă nu se topise zăpada.

Sosiseră în cursul dimineţii şi de atunci stăteau pe loc, aşteptând noi ordine. Pe timpul zilei, razele de soare reflectate în parbriz încălziseră carlingile, dar o dată cu lăsarea nopţii, piloţii simţeau cum frigul le pătrunde până în oase. Abătuţi şi înfometaţi, stăteau în avioanele lor, aşteptând ceas după ceas.

În jurul orei nouă, unul dintre ei umblă întâmplător la radio şi descoperi ceva tocmai la capătul scalei. La început crezu că extratereştrii comunicau între ei prin sunete asemănătoare unor clinchete, dar, în cele din urmă, îşi dădu seama că era vorba de alfabetul Morse şi-i făcu atenţi pe camarazii săi. Din fericire, mesajul se repetă de mai multe ori. După aproape două ore de la prima interceptare, comandantul escadrilei, căpitanul Tcenko, se adresă tuturor prin radio.

— Americanii afirmă că pot dezactiva scuturile de

protecţie pentru cel puţin cinci minute.

— *Da, da! Maladieţ*[1]!

Ceilalţi sprijiniră planul cu entuziasm. Orice plan era o alternativă mai bună decât să-şi petreacă restul nopţii pe întinderea de gheaţă.

— Când vor să lanseze atacul?

LA SAPPORO, insula cea mai nordică a arhipelagului japonez Hokkaido, coastele munţilor erau împânzite cu unele dintre cele mai puternice receptoare şi emiţătoare civile de semnale din întreaga lume. La aproape două mii de kilometri de sediul radioteleviziunii din Tokio, aceste sensibile aparate reprezentau veriga de legătură între capitală şi provincie. Inginerii veniseră la lucru ca de obicei, dar rămăseseră peste program de îndată ce înţeleseseră că s-ar putea face utili. Alături de ei, în jurul emiţătoarelor de radio şi televiziune se adunaseră mai mulţi membri ai contingentului de voluntari. Deşi Japonia nu dispunea decât de o aviaţie simbolică, alcătuită în principal din avioane de marfă şi transport de armament, totuşi erau hotărâţi să participe la contraofensivă. Tot japonezii trimiseră mesajul în mai multe limbi, pe aproape întreg cuprinsul Asiei.

— Atacul va fi declanşat peste treisprezece ore, se spunea în mesaj, la 9:00 p.m. GMT.

Pe măsură ce soseau confirmări din partea diverselor guverne sau forţe de luptă răspândite în Asia, staţia din Hokkaido transmitea informaţiile pe unde scurte la Havai. De acolo mesajele erau trimise vasului american Steiner, aflat la peste trei sute de kilometri în largul coastei Oregonului, iar de aici la

---

1 [1] Vrednici băieţi (n.trad.).

avioanele Boeing 747 de lângă San Antonio. Pe măsură ce datele ajungeau la Zona 51, ele erau înregistrate pe o hartă a lumii, lipită de peretele cabinetului de război.

— Cum stau lucrurile? întrebă preşedintele.

— Mai bine decât ne aşteptam, încuviinţă Grey, arătându-i harta punctată cu sute de mici jaloane autocolante, fiecare reprezentând o escadrilă de aviaţie gata de atac. Încă suntem în stadiul de evaluare a forţelor de luptă, dar situaţia pare promiţătoare. Europa a fost lovită aproape la fel de greu ca noi, însă, după toate probabilităţile, Orientul Mijlociu şi Asia şi-au păstrat intacte cincizeci la sută din capacităţile de luptă. În plus, nouă ne-au rămas portavioanele.

— Cum rămâne cu trupele noastre de aici?

— Din păcate, veriga slabă suntem noi. Javrele alea ne-au distrus aproape toate bazele situate la vest de Mississippi. De la Lackland au scăpat câţiva piloţi, care se îndreaptă către noi. Pe lângă aceasta, urmează să mai primim din Oregon un transport de arme şi muniţii, dar...

Generalul clătină din cap.

— Dar ce?

— Mitchell are o mulţime de avioane aici, la bază, numai că nu dispunem de piloţii necesari ca să le manevreze.

— Găseşte-i! ordonă Whitmore, ca şi cum cu puţină bunăvoinţă din partea lui Grey, totul s-ar fi rezolvat.

TREIZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, Miguel intră în rulota familiei Casse, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Toate luminile erau stinse şi nu voia să-l trezească pe Troy. Trase uşa după el şi începu să se descalţe.

— Unde mama dracului ai umblat? tună prin întuneric glasul lui Russell. Şi unde-i soră-ta?

Vocea îl sperie pe Miguel, care aprinse lumina. Russell şedea pe marginea patului în cel mai îndepărtat ungher al rulotei neîncăpătoare, chiar lângă Troy, care dormea.

— Uf, ce m-ai speriat!

— Răspunde!

Miguel credea că terminaseră cu astfel de tâmpenii în cursul după-amiezii, când îşi uniseră eforturile ca să-l salveze pe Troy. Nu ştia ce-l apucase pe Russell aşa, dintr-o dată.

— Alicia stă de vorbă cu puştiul ăla, Philip. De acolo vin şi eu. E un băiat tare de treabă. Înainte ca Russell să poată face vreun comentariu, se grăbi să schimbe subiectul. Cum se simte Troy?

Stratagema reuşi. Russell se uită la copilul care dormea cu gura turtită în pernă şi zâmbi.

— Doarme buştean. Fii atent la mine. Bătu tare cu degetul în obrazul băiatului. Vezi? Tai lemne pe el. Cred că o să se facă bine. Ce uşurare, nu?

— Da, încuviinţă Miguel, deşi începea să simtă că ceva nu era în regulă – nu cu Troy, ci cu tatăl lor. Pot să te întreb ceva, fără să faci tărăboi?

— Dă-i drumul.

— Ai băut?

Russell schiţă surâsul lui de copil prins asupra faptului. Cu numai câteva ore înainte, făcuse un jurământ solemn că nu va mai pune în gură picătură de alcool, până când nu se va sfârşi toată povestea, fiindcă, oricum, i se terminase băutura.

— Nu m-am putut abţine, băiete. Uitasem de mica mea provizie din avion. În carlinga vechiului biplan te împiedicai de mai multe sticle de Jack Daniel’s decât

într-un magazin de băuturi alcoolice pe timpul unui cutremur. Hei, de ce nu bei şi tu ceva cu mine, să sărbătorim?

Agită sticla prin aer, parcă pentru a-l ispiti pe băiat.

Dezamăgit, Miguel îşi luă pantofii şi ieşi ca din puşcă, trântind uşa după el.

— Miguel, vino înapoi! îl strigă Russell, poticnindu-se către uşă. Nu fi supărat. Haide, Miguel!

Îl văzu dispărând ca o furtună printre maşinile refugiaţilor. Decis să se justifice, Russell porni după el. Nisipul bătătorit era încă fierbinte sub tălpile lui goale. Coti şi ajunse chiar în centrul aşezării provizorii.

Lângă un foc mare de tabără era parcat un jeep care avea în spate două megafoane. Unul dintre subordonaţii lui Mitchell stătea în interiorul vehiculului, vorbind la un microfon.

—... când urmează să lansăm contraofensiva. Întrucât nu dispunem de forţe suficiente, rugăm pe toţi cei care au experienţă de zbor şi care ştiu să piloteze un avion să se ofere voluntari. Este de preferat o pregătire militară, dar, în acelaşi timp, ne sunt utili toţi cei care se socotesc în stare să manevreze un avion.

— Hei! Mă ofer eu! îi strigă Russell ofiţerului, dând grăbit la o parte pe cei aflaţi în calea lui. Ştiu să zbor. Adică sunt pilot. Am şi un avion.

În entuziasmul care-l cuprinsese, Russell arătă spre vechiul său biplan Haviland, cu mâna în care continua să ţină sticla de whiskey. Câţiva din mulţime începură să râdă.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cred că e cazul, zise militarul, străduindu-se să fie politicos.

Auzindu-l, pe Russell îl apucară toate pandaliile. Beat mort şi duhnind a băutură, se apropie de ofiţer, cu un aer vag ameninţător. Nu observase că soldaţii de

la poliţia militară îşi scoteau bastoanele de cauciuc.

— Nu m-ai înţeles, dom'le. Trebuie să iau parte la atac. M-au nenorocit pe toată viaţa şi asta-i şansa mea să mă răzbun pe scârbele alea… obiecte, creaturi sau ce-or fi ele.

— Luaţi-l de aici pe caraghiosul ăsta, ordonă ofiţerul.

Câţiva soldaţi din poliţia militară îl înşfăcară pe Russell de amândouă braţele şi-l duseră fără prea multe menajamente acolo de unde venise, ignorând bolboroselile lui despre răpirea petrecută cu ani în urmă.

— Nu eşti în stare să pilotezi un avion, zise unul din ei, eliberându-l cu un brânci. Du-te undeva şi trage pe dreapta, până îţi trece damful. Poate că atunci când te trezeşti, vor mai avea nevoie de piloţi.

Russell îi privi cum se îndepărtau, apoi ridică sticla la gură, ca să mai tragă un gât. Dându-şi seama ce era pe cale să facă, scuipă băutura şi izbi sticla cu sete de pământ, făcând-o ţăndări în jurul picioarelor goale.

MASIVA UŞĂ CIRCULARĂ a laboratorului-depozit rămăsese întredeschisă. Connie o împinse de perete şi dădu cu ochii de Julius, care se afla înăuntru. Bătrânul se sili să-i zâmbească larg.

— Aici erai, te-am căutat peste tot, zise Connie, dar socrul ei se mărgini să dea din cap şi să-i surâdă. Ea adulmecă prin aer şi întrebă: Fumezi cumva aici?

Prins asupra faptului, Julius scoase un rotocol imens de fum şi dădu la iveală ţigara ascunsă la spate.

— Puţin, mărturisi el. Dar să nu-i spui lui David. E atât de obsedat de sănătate, că-mi face zile fripte din pricina ţigărilor.

Sănătatea lui David era exact subiectul pe care dorea şi Connie să-l discute.

— Sper că nu-i dai voie să-şi ducă planul acela idiot până la capăt, nu-i aşa?

— Să-i dau voie? Tu mă vezi pe mine dându-i voie să facă ceva? E om în toată firea.

— Dar se poartă ca un copil. Din asta o să i se tragă pieirea.

Julius ridică din umeri, înălţând privirea către ceruri. Ştia că în privinţa aceasta nu avea rost să-l contrazică pe David. El era întotdeauna adeptul unei cauze.

Negăsind la bătrân sprijinul pe care-l sperase, Connie se îndreptă dezamăgită către uşă. Întoarse capul numai cât să-i spună:

— Nu cred că ai voie să fumezi aici.

IEŞIND DIN „Expoziţia de pocitanii”, Connie îl descoperi pe David stând în picioare sub o aripă a navei de atac. Împreună cu Steve Hiller şi generalul Grey, asculta explicaţiile date de un cercetător al laboratorului cu privire la o transformare de ultim moment operată asupra astronavei. Specialistul le prezenta rezultatul muncii efectuate de echipa sa la unul dintre locaşurile pentru rachete – care semănau cu nişte motoare cu reacţie amplasate pe burta navei – mai precis, cel avariat cu ocazia accidentului. Cercetătorii goliseră spaţiul lung de doi metri şi introduseseră în loc un dispozitiv cilindric. În acest timp, o echipă de mecanici împingea, cu cea mare atenţie, în direcţia navei, o bombă de două tone, ca un bebeluş uriaş, într-un cărucior de oţel. Connie observă că mecanicii în salopete albastre erau figuri noi, care nu făceau parte din personalul Zonei 51. Ei reprezentau echipa de specialişti la sol care transportase bomba cu avionul din Arizona.

— Am făcut tot posibilul s-o camuflăm, tocmai

spunea cercetătorul, referindu-se la spaţiul golit. Dar la o inspecţie mai atentă, trucul nu mai ţine. Botul conic al rachetei va ieşi cumva în afară.

Mecanicii mânuiră scripetele în aşa fel, încât să menţină bomba perpendiculară faţă de podea, totodată ridicând-o spre burta aparatului. Când aripioarele bombei ajunseră la nivelul suportului cilindric, mecanicii începură delicata operaţiune de introducere a rachetei în locaşul ei.

— Nu cumva să strănute vreunul din voi, îi preveni şeful mecanicilor pe David şi însoţitorii acestuia. Am fost nevoiţi să-i punem focosul înainte s-o suim în navă. Dacă băieţii mei o scapă din mâini, până aici ne-a fost.

— Are putere mare, nu? întrebă cu naivitate David.

Toţi militarii se întoarseră spre el, surprinşi că nu fusese informat. Mecanicul-şef îl puse la curent.

— Frăţioare, asta-i o rachetă de croazieră ghidată prin laser, în care a fost introdusă o încărcătură termonucleară. Dacă scăpăm cumva bebeluşul, sărim cu toţii în aer cât ai zice peşte. Iată de ce omul nostru, căpitanul Hiller, aici de faţă, va trebui să fie foarte atent când va scoate nava din hangar.

David se uită la Steve, prea uluit pentru a-şi mai putea găsi cuvintele.

Steve îi adresă zâmbetul său caracteristic.

— O nimica toată, Dave.

Dar temeritatea tânărului pilot era departe de a linişti nervii lui David. Totuşi, nu apucă să cugete mai bine în ce intrase, că cercetătorul îşi urmă prelegerea.

— În galeria de eşapament a navei am găsit un spaţiu în care am introdus lansatorul. După cum vedeţi, n-am avut cum să ascundem toate sârmele, aşa că ne-am mulţumit să le sudăm pe învelişul navei.

Dacă faceţi câţiva paşi în spate, nici nu se observă.
Generalul Grey se duse până la măsuţa din apropiere, de unde luă o cutioară neagră.
— Asta va fi ataşată pe consola principală a navei.
— Seamănă perfect cu butonul lansatorului RAAMA de pe B-2 Stealth, remarcă Steve.
— Întocmai. Foloseşte-l exact în acelaşi fel. Există o singură deosebire. Am programat racheta nucleară astfel, încât să nu detoneze în momentul impactului. Ai la dispoziţie treizeci de secunde, ca să te îndepărtezi pe cât posibil.
David simţea că-l apucă ameţeala. Cu atâtea discuţii despre explozii nucleare, avea curând să leşine dacă nu se gândea la altceva.
— Cred că am să mă duc să văd cum se descurcă cu emiţătorul radio.
Făcu vreo câţiva paşi nesiguri, când Steve se uită la ceas.
— Iisuse, David, am întârziat!
David şi Connie erau singurii care ştiau la ce se referea. Amândoi îi spuseră să nu-şi facă griji, asigurându-l că vor fi acolo la timp, iar Steve ieşi alergând din hangar. David vru să se ducă spre nava de atac, ca să verifice în ce stadiu se aflau oamenii lui care lucrau înăuntru, dar Connie îl opri.
— Treizeci de secunde? Poate n-am înţeles eu bine, dar treizeci de secunde nu înseamnă să fii pe muchie de cuţit atunci când e vorba de o explozie nucleară?
— Nu chiar. Nu vom detona bomba înainte de a părăsi nava. În afară de asta, se zice că Hiller e un pilot de excepţie.
O jerbă de scântei se revărsă pe platformă. Unul dintre tehnicieni începuse să sudeze un dispozitiv pe burta navei. Când David privi în direcţia lui, omul îşi

scoase ochelarii de sudură.

— E cel mai puternic emiţător de ultraînaltă frecvenţă pe care l-am putut procura. El ne va anunţa când aţi reuşit să plasaţi virusul.

— Bine. Atunci să ţinem degetele încrucişate şi să ne rugăm la Dumnezeu ca scuturile să fie dezactivate.

— De ce tu? Nu se lăsă Connie. De ce trebuie să fii tocmai tu! Adică, o dată ce eşti conectat, nu-i vorba doar de o simplă apăsare de buton? Nu poţi arăta altcuiva cum să introducă virusul, cuiva pregătit pentru acest tip de misiune?

David se întrebă ce înţelegea ea prin pregătire pentru acest tip de misiune.

— Nu cred să fi avut loc vreodată o misiune similară. Iar dacă există cineva calificat pentru ea, atunci acela sunt eu, pentru că eu am creat virusul. Dar dacă se întâmpla ceva neprevăzut sau dacă lucrurile ies altfel decât am anticipat? Va trebui să gândesc rapid, să adaptez semnalul sau... cine ştie? Se duse şi ridică o cutie de sifon pe care Mitchell o aruncase pe podea. Con, tu ştii cum am încercat întotdeauna să salvez planeta. Acum am ocazia s-o fac.

Aruncă cutia într-unul dintre containerele cu inscripţia RECICLABIL, prevăzute prin dispoziţie guvernamentală, o sărută pe Connie pe frunte, apoi se grăbi să intre în carlinga navei de atac.

Connie îl urmări cu sentimente amestecate. Spuse tare, fără a se adresa cuiva anume:

— Abia acum devine ambiţios.

CÂND JASMINE SE INTERESĂ unde putea împrumuta o rochie, toţi cei din laborator îi dădură acelaşi răspuns şovăielnic.

— Încercaţi la doamna doctor Rosenast, îi sugerară

oamenii, dându-i limpede a înţelege că aceasta era ultima soluţie la care trebuia să recurgă şi numai în caz de absolută necesitate.

După ce bătu insistent la uşa spre care fusese îndrumată, Jas auzi dinăuntru murmure şi înjurături. Chiar când era pe punctul de a renunţa, uşa se smuci de perete şi Jas se trezi faţă în faţă cu o pereche de enormi ochelari bifocali, sub care se conturau trăsăturile unei femei de vreo şaizeci de ani. Arăta ca o bătrânică cumsecade, cu obraji bucălaţi şi ochi mari, albaştri, parcă şi mai mari prin lentila ochelarilor. Părul cărunt era aranjat cu migală într-o coafură impresionantă, iar pe sub halatul de laborator era îmbrăcată elegant, cu o bluză verde şi o fustă asortată, din mătase de bună calitate. Încăperea ticsită din spatele ei se dovedea a fi în acelaşi timp birou, laborator şi locuinţă, unde fiecare centimetru pătrat era ocupat de aparatură ştiinţifică şi obiecte personale. Jasmine avea impresia că se găseşte mai curând în faţa soţiei lui Moş Crăciun decât a uneia dintre cele mai renumite specialiste în electrotehnică din întreaga lume.

— Doamnă doctor Rosenast, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar...

— Doar i-am mai spus o dată cretinului ăluia că nu-i gata, se stropşi ea.

Nava de atac extraterestră reconstruită de pământeni era programată să decoleze în mai puţin de jumătate de oră, iar doctorul Rosenast încă nu terminase o piesă esenţială: o combinaţie între un transformator de putere şi un supravoltor, menită să provoace o scurgere de energie. În lipsa ei, David nu s-ar fi putut sluji de computer ca să plaseze virusul şi să infecteze semnalul navei-mamă.

— Aş fi terminat, dacă n-ar fi fost întreruperile astea blestemate!

— Am nevoie să împrumut o rochie, zise pe nerăsuflate Jasmine. Ceva în care să mă pot căsători.

Bătrâna se uită în sus şi în jos pe coridor, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu era filmată pentru Camera ascunsă. Când se încredinţă că Jasmine vorbea serios, o trase înăuntru, şi o duse la un şifonier care gemea de obiecte vestimentare, adunate în cei doisprezece ani de când trăia sub pământ.

— Port haine de comandă, recunoscu ea cu un aer vinovat. Cred că ai sânii prea mari pentru ce găseşti aici, dar poţi să-ţi iei ce doreşti. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

Jasmine începu să scotocească prin dulap, iar doctorul Rosenast se apucă din nou să lucreze la transformator. Femeia era pasionată de îmbrăcăminte, preferând rochiile chinezeşti despicate spectaculos pe amândouă părţile. Oare când poartă toate aceste lucruri? se miră Jasmine. Căutarea luă sfârşit o dată cu descoperirea unei rochii simple de plajă, din imprimeu înflorat alb cu galben. Îndreptându-se spre uşă, Jas sărută obrazul bătrânei, lăsând-o fără replică, apoi se grăbi spre vestiarul femeilor.

Opt minute mai târziu făcuse duş, se pudrase, îşi rujase buzele şi-şi pusese rochia, care se mula strâns pe trupul ei armonios.

— Dylan, trage-mi, te rog, fermoarul.

După ce se luptă vreun minut ca să ridice fermoarul, băiatul renunţă.

— E prea strâmtă.

— Okay, cred că-i destul de bine. Hai să mergem, dragule, suntem în întârziere.

Bărbaţii pe lângă care trecea pe coridor nu mai

întâlniseră de multă vreme o femeie ca doamna Dubrow. Se obişnuiseră să-şi vadă colegele de muncă îmbrăcate din cap până în picioare în bumbac alb steril. Din privirile întoarse către ea, Jasmine înţelese că rochia era prea strâmta, în special la bust. Preocupată de propria-i înfăţişare, îl întrebă pe Dylan:

— Cum arăt, puiule?

Puştiul întinse palma, mişcând-o într-o parte şi în alta: aşa şi-aşa.

— Mulţumesc, zise ea. Îmi eşti de mare ajutor.

Dădură colţul, şi ajunseră la capelă.

Aceasta era o combinaţie între un lăcaş de rugăciune şi o sală de recreere. Lumina fluorescentă filtrată prin vitraliile din spatele lor cădea pe câteva mese de pocher acoperite cu postav. Preot al tuturor cultelor religioase din Zona 51, capelanul Duryea – un bărbat în vârstă, cu păr ca al lui Einstein – intrase în capelă şi împingea la o parte o masă de ping-pong. După ce strânse mâna lui Jasmine, discutară amândoi câteva minute, până când sosiră ceilalţi.

— Chemaţi pompierii, altfel iau foc cu totul!

Steve se oprise în prag, cu palmele apăsate pe obraji. Admirând ce bine îi stătea lui Jasmine în rochie, parcurse spaţiul dintre strane şi veni s-o sărute pe obraz.

— Eşti... Jas-licioasă.

— Ai întârziat trei minute, îl certă ea, arătându-i ceasul de la mina.

— Doar mă cunoşti. Îmi place...

— Ştiu, ştiu, îi luă ea vorbă din gură. Îţi place să-ţi faci intrarea ca la teatru.

Capelanul trecu în spatele unui pupitru, asigurându-se dacă totul era pregătit.

— Steve, ai verigheta?

— Cum să nu!
Din buzunarul unui bluzon de aviaţie luat cu împrumut, scoase acelaşi inel cu delfin descoperit de Jimmy mai deunăzi.
— Martorii?
Chiar când punea întrebarea, David şi Connie intrară în capelă, amândoi aranjând cu înfrigurare cravata împrumutată de David cu numai câteva secunde mai înainte. Nereuşind cu nici un chip să-i dea de capăt, până la urmă o lăsară să atârne într-un singur nod făcut de mântuială. Amândoi veniră în faţă, ocupându-şi locurile de-o parte şi de alta a fericitului cuplu. Când se convinse că totul era în ordine, capelanul Duryea zâmbi şi spuse:
— Atunci, haideţi să începem.
Scurtă ceremonie se dovedi la fel de emoţionantă şi plină de înţelesuri pentru miri că şi pentru cei doi martori. În timpul jurământului, Connie luă mâna lui David şi începu să se joace cu verigheta dăruită lui cu ani în urmă.

ECHIPA DE MECANICI însărcinată cu repararea unui număr de zece avioane F-l5 oferea un spectacol remarcabil. Îşi strigau unul altuia instrucţiuni, cereau să li se dea uneltele şi se mişcau cu graţia febrilă a unei echipe de asistenţă tehnică înaintea unei curse automobilistice.
Lucrau contra cronometru, străduindu-se să pregătească zveltele aparate pentru decolare. Pereţii întorceau ecoul pistoalelor de nituit şi al cheilor pneumatice. La fel se muncea în fiecare ungher al giganticului hangar, acum plin la refuz cu avioane de cele mai diverse tipuri.
Începând cu miezul nopţii, când ordinul de luptă

ajunsese la suprafaţă, oamenii maiorului Mitchell munciseră pe brânci, căutând cu atenţie nu numai în propriile lor hangare, ci pe tot cuprinsul bazei Nellis pentru testarea armamentului – cu o suprafaţă de aproape o mie de kilometri pătraţi – orice avion în stare de funcţionare sau măcar pe jumătate. Întrucât scopul evident al Zonei 51 era cercetarea şi livrarea avioanelor experimentale, în decursul anilor aici se adunase o adevărată colecţie de aparate. Majoritatea erau vechi modele ale unor avioane americane clasice, de atac sau de transport, însă existau şi câteva prototipuri special construite, modele spectaculoase, care nu fuseseră niciodată produse în serie; aparate ca aerodinamicul Martin X-29 sau greoiul MSU Marvelstol, al cărui motor turbopropulsor era aşezat într-un con de vânt, deasupra cozii. Aceste avioane fuseseră „eliberate” de la inamicii Americii sau „deturnate din greşeală” de la aliaţii ei.

Cea mai interesantă descoperire fusese escadrila de F-l5 ascunsă în hangarele pe jumătate îngropate în pământ din jurul „minibazei” de la lacul Papoose, cincisprezece kilometri mai spre nord. La fel ca multe alte avioane găsite, aparatelor F-l5 le lipseau unele piese, „canibalizate” în decursul anilor în beneficiul altor proiecte. Unele nu aveau sistem radar, altora le dispăruseră profundoarele. Şi totuşi, aceste avioane erau aparate de luptă omologate şi sofisticate, prezentând un mare avantaj: existau rachete pe care să le poată lansa. Cele cinci avioane care se puteau deplasa prin forţe proprii rulară înapoi în hangarul principal. Celelalte trei fură remorcate. Mecanicul-şef estima că opt dintre ele aveau să fie gata când era programată să înceapă contraofensivă.

Baza primise atât de necesarele întăriri, ba chiar

trăsese şi o sperietură zdravănă, atunci când circa douăzeci de avioane F-l11 sosiseră pe neanunţate, în jurul orei două noaptea. Fuseseră aduse de un grup de piloţi străini în curs de pregătire şi de instructorii lor de zbor, care fuseseră nevoiţi să rămână pe un câmp de testare din California când începuseră să sosească invadatorii. Lipsiţi de orice posibilitate de a răspunde mesajului transmis de Zona 51, toţi hotărâseră să vină şi să se alăture forţelor de atac. Numai trei dintre ei erau instructori cu experienţă. Ceilalţi şaptesprezece erau doar simpli cursanţi din ţări aliate: Cehia, Honduras, precum şi câţiva din Nigeria. La fel ca majoritatea piloţilor din întreaga lume, vorbeau engleza, limba internaţională a aviaţiei. Pistele nu erau luminate, aşa că se puteau socoti norocoşi că nu pierduseră nici un om la aterizare.

Toţi cei din hangar cunoşteau atât planul cât şi şansele lor de a scăpa cu viaţă. Mitchell nu le ascunse adevărul, ci explică fără înconjur că până şi în eventualitatea că scuturile ar fi fost dezactivate, extratereştrii le rămâneau superiori ca număr şi ca tehnică de luptă. În cel mai bun caz, se puteau aştepta la o luptă aeriană cu navele lor de atac, mult mai rapide şi capabile să execute viraje în loc – acel roi de albine ucigaşe care doborâseră mii de avioane din întreaga lume, fără ca ele însele să înregistreze măcar o singură victimă. Când Mitchell isprăvi ce avea de spus, se uită de jur-împrejur şi întrebă dacă există cineva care dorea să renunţe, pentru că, în acest caz, era de preferat să se retragă acum decât după ce se ridica de la sol. Nimeni nu scoase o vorbă.

— Bine, zise maiorul, fiindcă vom avea nevoie de toate forţele disponibile.

Jeepul cu megafoane era parcat între uriaşele uşi

glisante. Mitchell se urcă în picioare în spatele maşinii, ca să repartizeze piloţii la avioane. Oamenii se adunară în jurul lui, gălăgioşi, puternici şi fără teamă, lăudându-se unii fată de alţii cum îşi vor zdrobi duşmanii. Dar la vreo oră după aceea, în hangar nu se mai auzea decât ciocănitul şi bâzâitul uneltelor mecanicilor. Câţiva luptători discutau încet în grupuri, însă cei mai mulţi se duseseră prin câte un ungher mai ferit, singuri cu gândurile lor.

Aşa îi găsi preşedintele în momentul în care se deschiseră uşile ascensorului, cu o oră înainte ca aviaţia improvizată să pornească înspre nord, pentru a ataca distrugătorul de oraşe de pe Coasta de Vest. În loc de suita sa obişnuită, preşedintele venise însoţit numai de generalul Grey şi de unul dintre agenţii săi de pază.

— Unde-au găsit drăciile astea? Parc-ar fi Muzeul Spaţial şi de Aviaţie Smithsonian.

— Săracul n-are de ales, îi reaminti Grey. Cred că Mitchell a exagerat puţin, dar ordinul cerea să fie rechiziţionat orice obiect în stare să zboare.

— Câte avioane putem ridica de la sol? întrebă Whitmore.

— Dacă mă întrebaţi citi piloţi pregătiţi pentru luptă şi capabili să facă faţă în mod decent putem trimite la bordul avioanelor, răspunsul e treizeci. Dar noi vom coborî pretenţiile, mărind astfel numărul la o sută cincisprezece.

Whitmore venise să treacă în revistă trupele înainte de intrarea lor în luptă. Nu se aşteptase la o scenă atât de tăcută şi de deprimantă. Oamenii aceştia, puşi pe nepusămasă în situaţia de a-şi face datoria, nu erau tocmai entuziasmaţi. Expresia de îngrijorare şi deznădejde de pe chipurile lor îi făcea să semene cu o

echipă de fotbal învinsă cu 211-0 încă din repriza întâi. Whitmore ar fi vrut să le poată spune ceva, să le ţină vreun discurs cu argumente convingătoare, însă ştia că nu avea talent pentru improvizaţii. Întotdeauna ştia ce anume dorea să comunice, dar în rest se bizuia pe Connie şi pe personalul său care-i transpuneau ideile în cuvinte.

Porni printre şirurile lungi de avioane, oprindu-se din loc în loc să adreseze un cuvânt de îmbărbătare sau să inspecteze câte un aparat. Mulţi dintre piloţi abia dacă ridicau ochii înspre el, atât erau de absorbiţi de propriile gânduri. Whitmore şi-l imagină pe George Washington plimbându-se printre soldaţii chinuiţi de foame şi de frig de la Valley Forge, în timp ce estima în tăcere moralul şi dorinţa lor de luptă. Ajunse în dreptul unui om aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate sub el, şi care părea că vorbeşte de unul singur. Privindu-l mai atent, Whitmore constată că se ruga, şoptind înfrigurat cuvinte de neînţeles adresate cerului, conştient că nu-i rămânea prea mult timp. După următorul colţ dădu cu ochii de un tânăr musculos, îmbrăcat numai în blugi. Tânărul plângea în hohote. Îşi scosese toate fotografiile din portvizit şi le înşirase cu grijă pe beton. Ştergându-şi lacrimile, lipea acum fotografiile una câte una de corpul avionului, un vechi Mustar g P-51. Whitmore înţelese că erau chipurile celor dragi, pierduţi în catastrofă. Durerea tânărului avea în ea ceva hipnotic şi, privindu-l, Whitmore nu reuşea să-şi alunge din minte cum mâna lui Marilyn rămăsese inertă într-a lui. Deodată, Grey îl apucă de braţ şi-l trase deoparte. Fără să-şi dea seama, Whitmore avea şi el ochii în lacrimi.

Din punct de vedere militar, noii recruţi ofereau o privelişte jalnică. Un bărbat încruntat, de vreo şaizeci

de ani, stătea în carlinga unui MiG şi studia un manual de instrucţiuni, descurajant de gros şi prost tradus după originalul său rusesc. Whitmore schimbă cu el câteva cuvinte, descoperind astfel că omul nu mai pilotase nici un tip de avion după războiul din Coreea. Cu toate acestea, era cel mai experimentat pilot din grupul său. Majoritatea celorlalţi nici nu zburaseră vreodată. Câţiva dintre aceştia se căţăraseră pe aripile şi pe fuzelajul unui avion, în timp ce un instructor de zbor din California se instalase în carlingă, oferindu-le un „curs rapid” despre cum se menţine un avion în aer. Grupul acesta se oferise voluntar pentru ultima şi cea mai neplăcută misiune repartizată de Mitchell. Sarcina lor pe durata bătăliei era aceea de a pilota avioanele pentru care baza nu dispunea de muniţie. Ei urmau să joace rolul de momeală menită să distragă atenţia şi să fie ţinta extratereştrilor, cât timp piloţii cu mai multă experienţă aveau să atace nava cea mare. Whitmore întrerupse câteva momente lecţia de zbor, ca să-i salute pe aceste femei şi bărbaţi condamnaţi la pieire, apoi trecu mai departe.

Într-un târziu, ajunse în partea anterioară a hangarului, unde era şirul de F-l5. Whitmore cunoştea bine aceste aparate. Efectuase multe ore de zbor pe elegantul avion cu reacţie, înainte de a ajunge pilot pe Stealth. Printre cei desemnaţi să manevreze acest aparat de elită îl descoperi cu surprindere pe căpitanul Birnham, pilotul avionului prezidenţial. Şi mai uimitor era faptul că Birnham asculta cu atenţie explicaţiile unui bărbat slab ca o scândură şi cu o barbă stufoasă, poreclit Purcelul, care vorbea despre anumite însuşiri ale avionului. Purcelul era posesorul unui „porc”[1], o

[1] 1 în original: *hog,* nume dat în argou unei motociclete sau unei maşini mari (n.trad.).

motocicletă cu care făcea excursii în fiecare week-end, împreună cu gaşca sa, descendentă a îngerilor Iadului. Purta pantaloni de piele neagră, un bluzon de doc cu porecla sa înscrisă cu caractere gotice deasupra unui desen obscen şi o banderolă peste părul roşcat şi încâlcit. Whitmore li se alătură, aflând că motociclistul fusese mecanic-şef la marină, staţionat ani de zile în San Diego. Whitmore se abţinu să-l întrebe pe Purceluş unde avusese ocazia să înveţe cum se pilotează un F-l5, convins fiind că nu i-ar fi plăcut deloc răspunsul.

Mai mulţi piloţi neliniştiţi îi urmaseră pe Whitmore şi pe Grey până la intrarea principală, dar ştirea despre prezenţa preşedintelui deja se răspândise şi dincolo de porţile hangarului, în tabăra civilă. În corturi şi în vehicule se aprinseră luminile, pe măsură ce refugiaţii ieşeau afară, în aerul nopţii. Preşedintele urcă în jeepul prevăzut cu megafoane, bătu uşor de câteva ori în microfon, apoi începu să vorbească.

— Bună dimineaţa, zise el cu glas nesigur.

Toţi cei din interiorul hangarului ieşiră repede de după avioane şi se adunară în spaţiul deschis din apropierea şirului de F-l5. Întorcându-se să privească cerul nopţii, în căutarea primelor semne ale zorilor ce se apropiau, Whitmore îi văzu pe refugiaţii murdari de praf şi noroi venind către porţile hangarului. Câteva momente rămase tăcut în faţa microfonului, uitându-se stânjenit la chipurile pline de aşteptare ale ascultătorilor, neştiind ce să le spună. Apoi, fără a avea idee cu ce să înceapă, începu:

— În mai puţin de o oră, peste o sută dintre voi vor zbura spre nord, să se confrunte cu un duşman mult mai puternic decât tot ce-a cunoscut omenirea până acum. În acelaşi timp, vi se vor alătura piloţi din toate colţurile lumii, lansând atacuri similare asupra

celorlalte treizeci şi cinci de nave care invadează Terra. Lupta la care veţi lua parte va fi unica mare confruntare spaţială din istoria omenirii.

Făcu o pauză, chibzuind asupra ideii.

— Omenirea, repetă el, lăsând cuvântul să plutească în aer. Astăzi, acest cuvânt capătă pentru noi toţi o nouă semnificaţie. Dacă atacul sălbatic şi neprovocat asupra planetei noastre are şi o parte bună, ea constă în faptul de a înţelege câte lucruri are omenirea în comun. Invazia ne-a oferit o nouă perspectivă asupra a ceea ce înseamnă să trăim împreună pe acest pământ. Ne-a demonstrat cât sunt de neînsemnate micile deosebiri dintre noi şi ne-a reamintit de profundele şi permanentele noastre interese comune. Atacul a schimbat cursul istoriei, redefinind sensul existenţei noastre ca oameni. Începând de astăzi, va fi cu neputinţă să uităm cât de interdependente sunt în realitate rasele şi naţiunile lumii.

Pe măsură ce vorbea, Whitmore se lăsa tot mai mult furat de idee.

— Cred că, într-un fel, e o ironie a sorţii că astăzi să fie 4 iulie, când America aniversează Ziua Independenţei. Poate că destinul a vrut ca această zi să marcheze iarăşi începutul unei mari lupte pentru libertate. Numai că acum vom lupta pentru ceva şi mai important decât dreptul de a ne elibera de tiranie, persecuţie sau exploatare. Acum luptăm cu un duşman care doreşte nici mai mult nici mai puţin decât totala noastră anihilare. De data asta, vom lupta pentru dreptul de a trăi, pentru însăşi existenţa noastră.

Glasul lui devenea tot mai puternic, iar cuvintele căpătau o viaţă proprie.

— Peste un ceas ne vom confrunta cu un adversar straniu şi mortal, cu o armată mult mai puternică decât

tot ce a cunoscut omenirea până în prezent. Nu vreau să vă fac promisiuni mincinoase. Nu vă pot oferi nici o garanţie că vom învinge, dar dacă există vreo bătălie care merită să fie dusă, atunci e cea de acum. Privind în jurul meu în această dimineaţă, înţeleg cât sunt de norocos că mă găsesc aici, în acest moment de cumpănă, în mijlocul unor oameni ca voi. Sunteţi patrioţi în sensul cel mai profund şi mai adevărat al cuvântului: oameni care-şi iubesc ţara, gata să-şi ofere talentul, priceperea, şi în unele cazuri chiar viaţa, pentru apărarea ei. Consider o onoare pentru mine să-mi îngăduiţi să lupt alături de voi, să-mi unesc glasul cu glasurile voastre şi să declar că, indiferent dacă vom pierde sau vom câştiga, nu vom păşi tăcuţi în neant! Nu vom pieri fără nici o împotrivire, ci vom lupta cu înverşunare pentru ceea ce ne aparţine de drept, rămânând cu fruntea sus până în ultima clipă. Iar dacă vom reuşi, zâmbi el în fata microfonului, dacă vom realiza cumva acest lucru care ne pare atât de imposibil, atunci va fi cea mai mare victorie cu putinţă de imaginat. Data de 4 iulie nu va mai fi doar o sărbătoare a Americii, ci ziua în care toate naţiunile globului s-au ridicat umăr la umăr şi au strigat: „Nu ne vom culca la pământ, aşteptând moartea! Vom continua să trăim! Vom supravieţui!” Astăzi, încheie el cu glas tunător, sărbătorim Ziua Independenţei noastre!

Făcu un pas înapoi din faţa microfonului, în timp ce mulţimea izbucni într-un ropot asurzitor de aplauze aprobatoare. Profund mişcaţi de vorbele preşedintelui, bărbaţii şi femeile din jurul său îşi uitaseră frica şi-şi ridicau pumnii în aer, într-un cor de aclamaţii, gata să pornească la luptă. Şi-ar fi urmat conducătorul oriunde i-ar fi dus.

În timp ce oamenii continuau să aplaude şi să ovaţioneze, preşedintele sări jos din jeep şi se îndreptă spre şirul de F-l5. Grey îl urmări schimbând în grabă câteva cuvinte cu maiorul Mitchell şi cu pilotul avionului prezidenţial, căpitanul Birnham. Generalul remarcase cu dezaprobare cum pe la mijlocul discursului Whitmore trecuse de la voi la noi. Văzându-l pe Birnham că-i întinde comandantului suprem propriul său bluzon de zbor şi casca de pilot, Grey începu să-şi facă loc prin mulţime.

— Tom Whitmore, scrâşni el, ca un profesor supărat, ce mama dracului ai de gând să faci?

Whitmore deja se echipase şi inspectă unul dintre avioanele cu reacţie. Zâmbind către prietenul său, îi explică:

— Sunt pilot, Will. Locul meu e sus în aer. Apoi îşi puse casca şi adăugă: Nu pot cere acestor oameni să-şi asume riscuri pe care eu evit să le înfrunt.

— Gândeşte-te ce-ar însemna pentru ei să afle că preşedintele Americii a fost ucis.

— Will, probabil că aceasta este ultima noastră şansă. Dacă nu mă înapoiez, mâine nu va mai conta dacă există sau nu un preşedinte.

Grey vru să protesteze, dar îşi dădu seama că hotărârea lui Whitmore era luată. Apelă la garda de corp a preşedintelui, dar agentul se mărgini să înalţe din umeri şi să clatine din cap. Oficial nu era de acord cu intenţiile preşedintelui, dar nu se putea împiedica să nu-l admire pentru gestul său. Când Grey privi în urmă, Whitmore deja urcase în carlingă, unde discuta aprins cu bărbatul îmbrăcat în bluzonul cu inscripţia PORC. Furios la culme, Grey porni cu paşi mari spre cabinetul de război, ca să-şi ia în primire postul.

ÎN CELE CÂTEVA MINUTE tensionate dinaintea decolării, personalul tehnic verifică şi reverifică echipamentul. Tapetaseră carlinga cu vreo douăsprezece bucăţi de hârtie, lipite în diverse locuri pe tabloul de bord, cu diagramele de funcţionare scrise cu carioca groasă. Nu era o treabă profesionistă, în schimb se dovedea utilă.

Chiar lângă nava de atac extraterestră, oamenii încercau să găsească un mod de a-şi lua rămas-bun. Deşi nimeni nu-şi rostea gândul cu voce tare, pe toţi îi frământa exact acelaşi lucru: şansa de izbândă pentru Steve şi David era de numai unu la un milion. Probabil le era sortit să moară, fapt ce făcea ca vorbele de rămas-bun să fie mai penibile şi mai definitive.

— Când mă întorc, vom aprinde şi celelalte artificii, îi spuse Steve lui Dylan.

Jasmine îşi dădu ochii peste cap şi se sili să zâmbească. Înlănţui cu braţele umerii lui Steve şi-şi lipi buzele de urechea lui, şoptindu-i ceva care-l făcu să schiţeze un surâs obosit. După aceea îl sărută pe obraz, îl luă în braţe pe Dylan şi urcă scările platformei de observaţie.

Un glas bubui în difuzoare.

— Mai este un minut până la decolare. Vă rugăm să eliberaţi zona.

— Psst, David, vino încoace.

Era Julius, care ascundea sub bluzonul sport ceva ce nu voia să vadă ceilalţi. Îşi trase fiul câţiva paşi mai încolo şi privi în jur, să se convingă că nu se uită nimeni, apoi îşi dădu haina la o parte.

— Uite, ia astea. Pentru orice eventualitate.

Vârâse în curea câteva pungi pentru rău de altitudine, şterpelite ca amintire din avionul prezidenţial. Fiecare dintre pungile albe şi pliate la

dungă purta blazonul prezidenţial. Dând cu ochii de dar, David zâmbi.

— Eşti nemaipomenit, tată. Şi eu am ceva pentru dumneata. Căută câteva clipe prin cutia computerului, de unde scoase o tichie de rugăciune şi o mică biblie legată în piele. Julius făcu ochii mari de uimire. Biblia era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat ca David să-l poarte asupra sa. Aplecându-se spre tatăl său, David şopti: Pentru orice eventualitate.

Julius îl măsură din cap până în picioare şi spuse:

— Vreau să ştii că sunt foarte mândru de tine, fiule.

Aceste cuvinte însemnau pentru David mai mult decât îşi închipuia tatăl său. Julius se dădu deoparte, lăsându-şi fiul să-şi ia un ultim rămas-bun.

Zâmbetul lui Connie era nesigur, ca un castel din cărţi de joc, gata în orice clipă să se preschimbe în lacrimi, între ea şi David rămâneau atâtea lucruri nerezolvate, atâtea vorbe nerostite. Iată că acum se despărţeau din nou, de astă-dată pentru totdeauna. Aveau atâtea să-şi spună unul celuilalt, încât nici unul nu-şi găsea cuvintele. Cu toate acestea, privirea lor plină de afecţiune şi înţelegere reciprocă părea să risipească într-o clipă toate amintirile dureroase.

— Fii cu băgare de seamă, atât reuşi să articuleze Connie.

David se răsuci în loc, gata să urce scara în urma lui Steve.

— Nu, nu, nu. Încă nu putem pleca.

Steve începu deodată să caute cu înfrigurare prin buzunarele uniformei. Pierduse ceva.

— Trabucuri, omule. Trebuie să găsesc nişte trabucuri.

Cât pe ce să plece glonţ din încăpere. Nu era superstiţios în multe privinţe, dar fără un Victory

Dance, care să-l aştepte la capătul escapadei, era convins că i se va întâmpla ceva rău.

Julius îl prinse de braţ şi scoase două trabucuri din buzunarul hainei.

— Ia-le. Împreună cu binecuvântarea mea.

— Mi-ai salvat viaţa, îi declară Steve.

Julius nădăjduia să fie aşa.

Câteva secunde mai târziu, Steve se căţăra pe scară până în nava extraterestră reconstruită de pământeni. Cu un ultim zâmbet încordat, David îl urmă, cu gesturi neîndemânatice.

CONNIE SE ALĂTURĂ lui Jasmine şi celorlalţi, în spatele peretelui de sticlă al camerei de observaţie. Aceasta era o încăpere mică, proiectată cu mult timp în urmă, pentru asigurarea pazei şi pentru alte scopuri din interiorul enormei cutii de beton unde se găsea nava. Aparatele de aici, dintre care cele mai multe nu fuseseră puse în funcţiune de la instalarea lor, la sfârşitul deceniului al şaselea, nu inspirau prea mare încredere. O mare parte dintre ele erau făcute de comandă, iar benzile de plastic cu litere în relief care etichetau panourile de control începuseră să se dezlipească. Câteva chiar căzură pe podea în momentul când fură îndepărtate husele de vinilin.

Din fericire, tehnicianul principal, Mitch, putea să reconstituie totul. După ce apăsă o serie de butoane, se auzi un huruit şi întreaga încăpere începu să se cutremure. Deasupra, la mare înălţime, se puse în funcţiune un vechi motor electric şi o mare porţiune a plafonului de beton începu să se dea la o parte, urmată de cealaltă, deschizând navei extraterestre o cale de evadare. Spaţiul din acoperiş dădea într-un tunel larg şi înclinat, care ducea sub cerul liber. Tunelul avea un

diametru de aproximativ treizeci de metri, ceea ce-i lăsa lui Steve un spaţiu de manevră de numai câţiva metri de o parte şi de alta, atunci când avea să scoată din hangar nava lată de douăzeci de metri. Bineînţeles, cei ce proiectaseră tunelul nici nu-şi imaginaseră că nava va trebui să-l străbată cu o încărcătură nucleară fixată de învelişul ei.

Când sosi prin radio confirmarea că şi uşile de la nivelul solului fuseseră deschise, Mitch îi dădu lui Steve semnalul de pornire. Pilotul încuviinţă din cap şi-i făcu semn să scoată ancorele.

— Ţine minte un lucru important, zise Steve, aşteptând ca David să-l asculte cu toată atenţia. Se întinse către scaunul lui şi-i oferi unul din trabucuri. Păstrează-l cu sfinţenie. Cu ele vom sărbători întoarcerea acasă. Va fi dansul victoriei noastre. Însă nu le aprindem până nu sună cornul victoriei.

Aplecându-se să-i dea trabucul, Steve dădu cu ochii de pungile din poală lui David.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise David, legându-şi centura de siguranţă. Nu sunt un as al zborului cu avionul.

În timp ce vorbea, clemele laterale eliberară nava, căzând pe podea cu un zăngănit care se auzi până în interiorul aparatului. Nava de atac se ridică în aer, clătinându-se uşor, până când se echilibră la o înălţime de patru metri, rămânând neclintită ca o stâncă. Două manete albe, asemănătoare cu picioarele unui păianjen, se depliară de pe consola cu instrumente, lungindu-se până când ajunseră la îndemâna pilotului aşezat în scaunul său.

— M-am îndrăgostit de nava asta. E a dracului de deşteaptă, nu?

David se sili să zâmbească.

— Cred c-ar fi şi mai deşteaptă dacă ne-ar scoate teferi din hangar.

Nu-şi putea lua gândul de la încărcătura nucleară, aflată aproape dedesubtul lui.

Urmând instrucţiunile notate pe hârtia referitoare la tunel, Steve ridică încet nava din ce în ce mai sus, până când ajunse la nivelul acestuia. Degetele lui David se încleştaseră atât de tare, încât lăsaseră urme pe braţele scaunului. În schimb Steve era într-o dispoziţie de zile mari.

— Eşti gata? Okay, atunci hai să dansăm un rock’n roll!

Steve îndreptă botul navei spre gura tunelului şi trase manşa înspre el. Nava răspunse la comandă, dar nu aşa cum se aştepta pilotul. Ţâşni până în celălalt capăt al hangarului, accelerând până când se izbi cu spatele de zid.

Din fericire, coliziunea fu amortizată de ţevile din fibră de sticlă ale instalaţiei de aer condiţionat.

— Hopa!

David, care fusese la un pas de infarct, scoase un icnet, apoi mârâi:

— Hopa? Asta numeşti tu hopa?

Steve întinse mâna şi desprinse de pe panou o etichetă, pe care o întoarse pe toate părţile, apoi o lipi la loc.

— Să mai încercăm o dată.

Acum împinse manşa în faţă cu mare grijă şi nava se năpusti înainte, spre gura tunelului. Acesta urca spre suprafaţă în plan înclinat. Steve ştia că scăpase ca prin urechile acului din acea primă ciocnire. Făcu tot posibilul să se deplaseze foarte încet prin tunel, frecându-se de beton cu partea de deasupra şi lăsând suficient loc încărcăturii explozive de dedesubt. De

cum ieşiră la suprafaţă, Steve împinse manşa înainte. Cu un vâjâit, nava zvâcni afară din tunelul subteran, înălţându-se pe cerul nopţii, în timp ce la orizont începea să se zărească o geană de lumină.

Aproape imediat după ce trecură de poartă, nava se lansă într-o suită de tonouri ameţitoare. Preţ de câteva momente îşi recăpătă echilibrul, după care începu să se dea peste cap, executând lupinguri.

— Uuuuuuuuf! David inventase un nou sunet, un fel de geamăt gâlgâit. Steve, ce se întâmpla, ce nu merge?

— Nu se întâmpla nimic, îl linişti pilotul, aducând iarăşi nava în poziţie orizontală. Pur şi simplu, încerc să mă obişnuiesc cu comoara asta. Trebuie să exersez şi astfel de figuri.

— Nu, te rog eu mult, renunţă. Sufăr de tulburări ale urechii interne. Ceva destul de serios.

Steve îi răspunse lansând navă rapidă ca o rachetă într-o nouă serie de manevre acrobatice.

DIN CARLINGA APARATULUI SĂU F-l5, preşedintele urmări cu privirea decolarea navei extraterestre. Un grup de patruzeci de avioane rulaseră pe pistă, în timp ce la răsărit cerul îşi schimba treptat culoarea din purpuriu în trandafiriu. Piloţii îşi ţineau centroplanurile ridicate şi ascultau la radio. Când nava în care se aflau Steve şi David ţâşnise ca o nălucă în văzduh, ei nu apucaseră să zărească decât o dâră neagră, un obiect zburător neidentificat, care dispăruse cu o viteză înfricoşătoare în întunericul de deasupra lor. Într-un fel, spectacolul îi dezamăgise, nu desluşiseră decât o umbră, vizibilă câteva secunde pe dunga subţire şi trandafirie de la răsărit.

Când spectacolul se încheie, Whitmore se instală în

carlingă. Îşi puse casca, în timp ce centroplanul cobora deasupra lui, apoi deschise emiţătorul radio şi luă legătura cu cabinetul de război.

— Grey, mă auzi?

— Te aud, Vultur Unu, te aud tare şi limpede. Aşteptaţi o clipă, domnule preşedinte.

Din glasul încordat al lui Grey, piloţii care ascultau ghiciră că ceva nu era în regulă. O secundă mai târziu, generalul reveni pe post, anunţând vestea cea proastă.

— Vultur Unu, prima noastră ţintă şi-a schimbat cursul. Chiar în acest moment suntem cu ochii pe radar.

— Încotro se îndreaptă?

Preşedintele presupuse că nava manevra în aşa fel, încât să iasă din zona de atac, situaţie în care toate preparativele s-ar fi dovedit inutile.

— Cred că micul nostru secret a fost descoperit. Nava se deplasează spre est prin sud-est, cu o viteză destul de mare. Vine drept spre noi, domnule preşedinte. Timpul estimat pentru sosire este de treizeci şi două de minute.

Planul lui Whitmore fusese să-şi ridice în aer escadrila improvizată şi să-i lase un timp să manevreze aparatele, oferindu-le astfel un scurt antrenament, de care aveau atât de mare nevoie. Acum trebuia să sară peste această fază a planului. Conştient că şi ceilalţi piloţi ascultau conversaţia, încercă să imprime vorbelor sale o notă de optimism.

— Asta înseamnă că vom avea avantajul unei lupte pe teren propriu. Să decolăm şi să ne delimităm teritoriul. Comută pe lungimea de undă secretă, stabilită de Grey numai pentru ei doi: Will, mă auzi?

— Spune, Vultur Unu.

— Cere întăriri. Toate ajutoarele pe care le poţi

obţine. Vom avea mare nevoie de ele.

DAVID SE LIPISE de spătarul scaunului, iar ochii i se rostogoleau în orbite ca două bile scăpate de sub control. Printre gemete, părea să murmure rugăciuni ca pentru sine. Sau dacă nu, atunci stătea gata să-şi verse şi sufletul.

În cele din urmă, Steve se milostivi de pasagerul său şi aduse aparatul în poziţie orizontală. Era o navă uluitoare, iute ca fulgerul şi totodată extrem de uşor de manevrat. Viră ca un vis şi, după toate aparenţele, avea un fel de giroscop încastrat în sistemul de operare, care o ajută să-şi revină după orice manevră, oricât de îndrăzneaţă, redevenind stabilă ca o stâncă. Nu era câtuşi de puţin un drăcuşor săltăreţ.

— Hei, mă urmăreşti?

Verde la faţă, David încuviinţă timid din cap.

Pe măsură ce nava ieşea din atmosfera terestră, cerul albastru devenea violet, apoi negru. Steve rămase mut de admiraţie, apoi zâmbi radios cu gura până la urechi. După ce străbătură ultimele straturi atmosferice, nava acceleră brusc, eliberată. Deasupra Pământului, în noaptea veşnică, luminată de etern strălucitorul soare, nava ţâşni în sus, pierzându-se în spaţiu, printre miriadele de stele. Pentru Steve, acestea erau momente de uimire şi încântare copilărească, un vis devenit în cele din urmă realitate.

— De mult aştept această clipă.

Îşi continuară în tăcere zborul ascendent, având de o parte soarele, iar de cealaltă luna. În faţa lor, universul pustiu şi necuprins se întindea până la infinit. Steve, care trăia plăcerea zborului, uitase pentru moment de ce erau acolo. David se lupta cu acizii care-i bolboroseau în stomac, fără să-şi ia ochii de la

instrumentele de control al condiţiilor vitale, fixate în planşeu. Atunci văzu ceva care-l convinse că începea să-şi piardă cunoştinţa. Monitoarele erau fixate de planşeu cu chingi groase, din nailon împletit, şi centuri de siguranţă extrem de rezistente. Deodată, una dintre acestea prinse viaţă chiar sub ochii lui David, ridicându-se în aer ca un tentacul.

— Simţi? Imponderabilitatea, băiete. Am ajuns!

Steve avea o oarecare experienţă în legătură cu imponderabilitatea. Cu câtva timp în urmă, reuşise să smulgă cuiva permisiunea de a zbura în compartimentul de marfă al unui avion B-52 care se deplasa pe o traiectorie parabolică. Avionul urca până într-un punct maxim, după care cobora în picaj, într-un unghi calculat cu precizie, încât să simuleze condiţiile de imponderabilitate, ceea ce permitea pasagerilor să plutească prin aer două-trei minute. Pentru Steve era o experienţă cunoscută şi binevenită. Nu şi pentru David. Dacă până în acel moment doar îşi imaginase că micul dejun îşi croia drum prin esofagul lui, acum senzaţia devenise reală.

— Desigur, bolborosi el, imponderabilitatea, ar fi trebuit să-mi dau seama.

David se întoarse să privească pe fereastră, îndreptându-şi atenţia asupra Lunii. Deşi în această perioadă a lunii aceasta se vedea de pe Pământ ca o unghie subţire, din punctul de unde o privea David, părea aproape sferică. David şi Steve aveau ocazia să vadă ceea ce numai o mână de muritori priviseră cu ochii lor: faţa întunecată a Lunii. Dar ceea ce le atrăgea atenţia în mod deosebit era ceva ce nu văzuse nici un alt pământean: un glob negru, care pândea de la distanţă, echivalent ca dimensiuni cu un sfert din lună. Nava-mamă, cu suprafaţa netedă luminată de

soare, trimitea spre ei sclipiri rău-prevestitoare. Din ceea ce părea să fie burta navei ieşeau o pereche de cleşti monstruoşi, ca doi colţi de forma unor iatagane, arcuindu-se înfometaţi în spaţiu.

— Iată unde se ascunde! exclamă David, pierindu-i brusc senzaţia de greaţă. Porneşte drept spre ea.

Steve se execută. Nu trecuseră nici cinci minute de când se smulseseră din atmosfera terestră, încă şi mai puţin de când se eliberaseră de forţa de atracţie a Pământului. Nu mai aveau nici o posibilitate de control, nici un punct de referinţă, nici un vitezometru care să le indice că acceleraseră tot timpul. Dar, în momentul în care Steve reorientă nava cu o scurtă mişcare a degetului, amândoi rămaseră uluiţi de viteza incredibilă cu care se îndreptau spre Lună. Prin fereastră, satelitul Pământului creştea din ce în ce mai mare, până când Steve îşi zise că se apropiaseră prea mult.

— Sper că ştii cum să reduci viteza, spuse detaşat David, străduindu-se să nu-l enerveze pe Steve.

— Îhî, răspunse acesta, cuprins dintr-o dată de îngrijorare.

— Îhî? Asta nu-mi sună prea bine, replică David, care acum putea studia craterele Lunii unul câte unul. Care-i necazul?

— Se întâmpla ceva. Nava nu răspunde la comenzi. David verifică ceva pe laptop. Pentru prima oară de când nava fusese eliberată din ancorări, părea încântat că se găsea la bord.

— Ştiam eu! exclamă el, uitându-se la Steve. Adică, cel puţin, am intuit. După cum mi-ai descris interiorul navei distrugătoare de oraşe, mi-am închipuit că trebuie să existe o rază tractoare, care coordonează zborurile, un mecanism computerizat de control aerian.

Ne aduc înăuntru.

David începu din nou să apese tastele. Uşor agasat, Steve îl întrebă:

— Şi când aveai de gând să-mi comunici şi mie noutatea asta?

David se uită la el.

— Hopa!

— AVEM CONTACT VIZUAL.

Cu mult înainte ca distrugătorul de oraşe să fi intrat în bătaia armelor Zonei 51, corpul lui masiv, lat de douăzeci şi cinci de kilometri, se desluşi plutind la orizont.

Preşedintele şi cele treizeci de avioane F-l5 se ridicaseră la altitudinea de nouă mii de metri, cu mult deasupra navei care se apropia şi a mulţimii de piloţi amatori, care abia reuşeau să se menţină în formaţie. Împreună cu el se aflau trei piloţi civili, care nu manevraseră niciodată un avion de luptă. Toţi se descurcau admirabil. Whitmore îi pusese să facă exerciţii cu dispozitivul de vizare. Pe aceste avioane de tip mai vechi, HUD[1] nu oferea nici o „vedere de ansamblu” a luptei, nici o imagine „redusă la scară” – funcţii cu care erau dotate modelele mai noi. Pentru localizarea inamicului, echipa lui Whitmore, denumită escadrila Vulturii, trebuia să se bizuie pe specialiştii din cabinetul de război, iar în bună parte pe clasica observaţie pe viu.

— Băieţi, principalul e să fim cu ochii în patru, îi anunţă Whitmore, apoi îl întrebă pe Grey: Ai primit vreo veste despre transportul acela?

— Nu. Deşi vorbeau prin radio, Whitmore aproape

[1] Head-up display — proiecţia datelor de pe tabloul de bord pe un ecran care permite pilotului să le citească fără să privească în jos (n.trad.).

că-i ghicea încruntarea. Nu începeţi nimic până când nu confirmăm livrarea pachetului.

Cel puţin vreo douăsprezece glasuri de piloţi confirmară simultan ordinul.

— Am înţeles!

— Lăsaţi dracului liberă frecvenţa asta! se răsti Grey, apoi se întoarse să supravegheze ecranul radarului.

Ca să evite coliziunile între ei, se organizaseră în patru grupuri mari care zburau separat în jurul deşertului. Grey îi urmări rotindu-se pe ecranul radar, după care se adresă dezgustat lui Connie şi lui Mitchell:

— Asta-i cea mai nesocotită operaţiune din câte am văzut în viaţa mea.

Trăgându-l deoparte pe maior, Connie îi puse întrebarea care o frământa de câtva timp.

— Dar dacă obiectul acela, nava, ajunge aici înainte ca David să planteze virusul?

Preocupat de coordonarea etapei de luptă care-i revenea lui, Mitchell îşi imagină că de acum Connie pusese lucrurile cap la cap şi începea să-şi facă griji pentru propria ei viaţă. Dar în acest moment nu era timp pentru aşa ceva.

— Ne aflăm la mare adâncime sub pământ. Ar trebui să fim suficient de apăraţi.

Connie îi ghici imediat gândul.

— Nu pentru noi mi-e teamă, ci pentru toţi oamenii aceia de afară.

Mitchell îşi aminti ce se întâmplase la NORAD. Ştia că în comparaţie cu NORAD, capacităţile de apărare ale Zonei 51 erau mult mai reduse. În caz că distrugătorul de oraşe care înainta spre ei avea să deschidă focul, nu mai conta dacă refugiaţii rămâneau

la suprafaţă sau coborau în laboratoarele de sub pământ – cu toţii erau sortiţi pieirii. Totuşi, ştia că, ducând oamenii în subteran, le oferea cât de cât o şansă de supravieţuire.

Chemă pe unul dintre ofiţerii care lucrau la sistemul radar şi-i ordonă să supravegheze întreaga operaţiune. Fără altă explicaţie, o apucă de braţ pe Connie şi amândoi ieşiră ca o furtună.

NAVA-MAMĂ avea dimensiunile unei mici planete despicate în două emisfere pe linia ecuatorului. Cupola sclipitoare de deasupra era protejată aproape în întregime de un înveliş lucios, afară de câteva zone unde acesta părea să fi fost îndepărtat, dând la iveală lungi fâşii din suprafaţa neagră de dedesubt. Pântecele navei era plat, dar marcat din loc în loc de protuberanţe voluminoase, cu diametrul de circa douăzeci şi cinci de kilometri. Acestea erau cupolele distrugătoarelor de oraşe, de tipul celor care atacaseră Pământul. Se puteau vedea cel puţin o sută, împlântate în pântecele navei-mamă ca nişte lipitori. Treizeci şi şase de inele libere arătau unde fuseseră adăpostite enormele nave de război care atacau acum Terra. Dintr-o parte a navei atârnau două prelungiri impresionante, ca nişte fildeşi de elefant. De un alb strălucitor şi înalte de cel puţin o sută şaizeci de kilometri, aceste enigmatice structuri se arcuiau în spaţiu la fel cu colţii unei cobre gigantice.

Nava pământenilor era atrasă spre una din fâşiile negre şi pline de rugozităţi aflate între straturile de blindaj din oţel albăstrui care acopereau nouăzeci la sută din exteriorul navei. Pe măsură ce se apropiau, corpul navei-mamă umplea tot spaţiul din faţa parbrizului, până când Steve şi David nu mai văzură în

faţa ochilor decât învelişul negru, în contrast cu priveliştea oferită de la o depărtare de o mie şase sute de kilometri, cercetată mai de aproape, această porţiune a navei se vădea surprinzător de primitivă. Sub învelişul subţire şi albăstrui, suprafaţa navei era construită dintr-un material vălurit şi plin de neregularităţi, ca un strat de lavă de curând răcit sau ca o întindere de kilometri întregi de rocă neolitică.

În pereţii groşi se căsca un imens portal triunghiular, care nu apărea în toate fotografiile luate de sateliţii de recunoaştere. Din interiorul navei răzbătea o lumină de un albastru palid. Apropiindu-se de acest gigantic tunel de intrare cu trei laturi, Steve şi David observară plutind în aer zeci de nave de atac identice cu a lor. Microscopice în comparaţie cu megalitul din spatele lor, navele intrau şi ieşeau prin deschizătură, ca şi cum ar fi fost purtate încoace şi încolo de mareea unui ocean invizibil. Interiorul tunelului întunecos prezenta o ambianţă cu totul diferită. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu plăci ca de ceramică, a căror culoare virase către cafeniu-roşcat.

Pe alocuri, din pereţii tunelului ţâşneau fascicule de lumină ca nişte coloane din material solid. Zburară pe lângă unul dintre ele, care părea să fie un fel de lanternă holografică – imaginea artificială a unei surse de lumină artificială, totuşi suficient de puternică pentru ca ei să-şi dea seama pe unde mergeau. Zidurile foarte înclinate se ascuţeau sub ei ca un V, fiind susţinute de o serie de structuri masive, care traversau tunelul în toate direcţiile. La fel ca odgoanele acoperite de crustacei pietrificaţi ale unui galion scufundat, aceste structuri de susţinere aveau din loc în loc protuberanţe cu aspect organic, de diverse dimensiuni. Lumină pătrunsă prin mici orificii se cernea

asupra lor, semn că în interior există probabil viaţă. Deşi pisica-de-mare înainta cu peste cinci sute de kilometri la oră, dimensiunile enorme ale tunelului şi structurile ca nişte odgoane le dădeau celor doi pământeni senzaţia că plutesc în derivă sub apă, la mare adâncime.

Ajunsă la capătul tunelului, mica navă se găsi în faţa sursei acelei lumini de un albastru palid. Intrară în sala principală a navei-mame. Aveau impresia că înoată printr-o apă de un albastru lăptos, într-o zi cu ceaţă densă. Timp de câteva momente, nici Steve, nici David nu reuşi să distingă nimic. De-abia când în faţa lor se ivi primul turn, îşi dădură seama că ceaţa limita vizibilitatea doar la vreo treizeci şi cinci de kilometri. Turnurile – construcţii marcate de umflături şi proeminenţe – se înălţau prin ceaţă ca nişte frânghii nesfârşite, înnodate din loc în loc. Lipite unele de altele, semănau cu nişte lumânări a căror ceară topită ajunsese să formeze o dantelă de jur-împrejur. Pe faţa lor exterioară se vedeau limpede drumuri, căi de acces, probabil pentru reparaţii. Înălţimea ameţitoare a turnurilor, cărora nu li se vedeau nici vârful şi nici baza, le dădea celor doi pământeni senzaţia că erau doi peştişori rătăciţi într-un bazin cu rechini.

Apropiindu-se de centrul navei-mamă, întâlniră ceva şi mai ciudat, semănând cu vârful unui şurub suspendat deasupra unei platforme circulare. Era o suprafaţă plană, cu diametrul de circa optzeci şi cinci de kilometri, şi abruptă de jur-împrejur. Pe măsură ce înaintau, pământenilor li se înfăţişă priveliştea înfricoşătoare a mii de extratereştri care mărşăluiau încolonaţi spre marginile platformei. După toate aparenţele, aici avea loc trecerea în revistă a trupelor, după care creaturile se îmbarcau în nave de forma

unor cutii lungi, parcate de jur-împrejurul platformei. Un scut de forţă invizibil îi proteja de vid.

— Ce mama dracului mai e şi asta? se cruci David, cuprins de scârba.

— Se pare că se pregătesc de invazie, răspunse Steve cu un nod în gât.

Pentru prima oară după multă vreme, simţi că i se face frică.

Nava lor fu ridicată şi mai sus, către uriaşa structură de deasupra platformei de îmbarcare a extratereştrilor, cea care de departe le apăruse ca un vârf de şurub. Semănând cu un munte întors cu vârful în jos, structura se lăţea, pornind dintr-un punct ascuţit până la o bază masivă. Era formată din mii de straturi sau niveluri, fiecare având numeroase ferestre mari, în spatele cărora se ghicea o sursă de lumină şi mai puternică. Lângă fiecare fereastră se vedeau bârne solide, ieşite puţin în afară, spre spaţiul interior al sălii centrale, şi care susţineau două sau trei avioane de atac tip „pisică-de-mare”. Acesta era hangarul principal, centrul nervos al întregii civilizaţii extraterestre.

David observă că, aşa cum prevăzuse Okun, navele de atac erau ancorate de nava-mamă cu ajutorul unor cleme care se prindeau de aripioara dorsală a fiecărui aparat. Terminalele circuitului alcătuiau o flanşă de forma degetelor unei mâini, care permitea navelor mai mici să se conecteze direct la sistemul compatibil de comandă prin computer al navei-mamă. Lângă fiecare dintre acele sute de mii de ferestre ale structurii conice, se vedea ieşind din perete un tub elastic. Apropiindu-se, pământenii remarcară că tuburile erau făcute dintr-un material transparent, foarte asemănător cu un intestin de mari dimensiuni. După

toate aparenţele, puteau fi comandate să iasă din perete şi să se ataşeze de burtă avioanelor, unde se fixau etanş pe gura trapelor, ceea ce permitea piloţilor să intre în turn, oferindu-le o cale de acces spre nava-mamă şi totodată izolându-i de vid.

— N-o să reuşim, zise Steve, atrăgând atenţia lui David asupra fereastrei mari de care se apropiau. Ne vor vedea înainte de a apuca să mişcăm un deget.

Într-adevăr, prin ferestrele mari, cu placă de sticlă, se vedeau câţiva extratereştri într-o încăpere puternic luminată, care părea să fie o cabină de control. Distanţa dintre navă şi cabină se micşora vertiginos.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, îl linişti David. Aparatul nostru e echipat complet: scaune rabatabile, osciloscop AM/FM şi, adăugă el, apăsând pe un buton, obloane de protecţie.

În aceeaşi clipă, obloane groase şi blindate începură să acopere ferestrele, blocând vizibilitatea extratereştrilor şi totodată izolându-i înăuntru. Parcurseră orbeşte ultimele sute de metri, până când nava se opri cu o zguduitură violentă, după care auziră clemele puternice închizându-se peste aripioara de deasupra. Singura lumină din carlinga închisă ermetic provenea de la tabloul de comandă, care continua să clipească, şi de la monitorul de un verzui bolnăvicios al laptop-ului lui David.

— Începe să mă cam ia cu fiori, şopti Steve.

David nu-l auzi. Era prea concentrat, cu ochii la datele care se perindau fulgerător pe monitorul computerului. De îndată ce clemele imobilizaseră nava, datele referitoare la scutul de protecţie începuseră să sosească din direcţie opusă. David deduse că erau conectaţi la sursă. Schimbă ecranul de afişare pe care clipiră cuvintele: „Negociază

conexiunea cu calculatorul-gazdă.” îşi ţinu respiraţia, în timp ce programul de analiză a semnalului selecta dintre miliarde de posibilităţi. Apoi, mult mai curând decât se aşteptase, laptop-ul scoase un beep, afişând un nou mesaj: „Conectat la calculatorul-gazdă.”

— Am intrat! Nu-mi vine să cred, dar am intrat!

— Grozav! Şi ce-i cu asta?

Steve nu era câtuşi de puţin entuziasmat că se afla într-o cutie sinistră, în mijlocul unui furnicar de extratereştri. Văzând că David îşi reluase lucrul la computer fără să-i răspundă la întrebare, pilotul îşi desfăcu centura de siguranţă şi se duse la trapă, gata să ardă o lovitură cu bocancul în gura primului extraterestru care şi-ar fi vârât capul înăuntru.

— Okay, zise David, mai mult pentru sine decât pentru însoţitorul său. Acum trimit virusul.

Lumina de pe cutioara neagră sudată pe burta navei se aprinse şi se stinse, singurul amănunt care o deosebea de miile de aparate similare parcate de jur-împrejur.

UNUL DINTRE TEHNICIENI îşi scoase căştile şi întoarse capul de la consola sa, privind spre generalul Grey.

— Acum trimite virusul.

Brusc, chipul lui Grey îşi pierdu încruntarea, căpătând o expresie de uimire. Nu se aşteptase ca vreo etapă a acestui plan nebunesc să fie pusă în aplicare. Apoi, la fel de brusc, îşi încruntă din nou sprâncenele şi, lăsând în jos colţurile gurii, luă un microfon în mână şi trimise vestea în eter.

— Vultur Unu, mă auzi?

— Da, răspunse Whitmore. Te aud tare şi limpede.

— Pachetul a fost trimis. Fii gata de acţiune.

Deşi dojana furioasă a lui Grey îi făcuse pe piloţii amatori să se ţină departe de acea lungime de undă, generalul îşi imagină uralele lor la auzul acelei veşti. Nici preşedintele nu-şi putu ascunde bucuria când confirmă mesajul.

— Am înţeles, zise el cu glasul tremurând de emoţie. Suntem pregătiţi de atac!

LA SUPRAFAŢA Zonei 51 nu se manifesta acelaşi entuziasm. Acţiunea de evacuare a refugiaţilor începuse în mod organizat. Grupuri de circa doisprezece oameni erau conduse înăuntru, apoi coborau cu ascensorul până la complexul ştiinţific subteran, unde erau găzduiţi în sala de decontaminare. Dar de îndată ce silueta sinistră a distrugătorului de oraşe deveni vizibilă la orizont, în tabără se dezlănţui panica. Oamenii alergau la vehiculele lor, căutând o mână de lucruri pe care să le ia cu ei, ultimele relicve ale existenţei lor de odinioară. Soldaţii care organizau coborârile cu ascensorul se treziră în faţa unui puhoi de lume şi în toată acea învălmăşeală se pierdură momente preţioase.

Alicia scotocea prin casa pe roţi a familiei Casse, neputându-se hotărî ce anume să salveze. Deja îl expediase pe Troy în subteran, făgăduindu-i că se vor reîntâlni curând. Uşa camionului se deschise brusc şi Philip îşi vârî capul înăuntru.

— Hai să mergem, Alicia! Vin invadatorii!

— Ştiu! urlă ea, înşfăcând primul obiect pe care pusese ochii, un uriaş sac sport, plin cu rufe murdare.

Încercă să târască sacul cel greu către uşă, izbindu-se când de un perete, când de altul. Philip se repezi înăuntru şi apucă sacul, lăsând-o pe Alicia să-şi tragă sufletul câteva clipe.

— Duc eu sacul, se oferi el împăciuitor. Cam aiurită prima noastră întâlnire, nu?

Ea zâmbi şi trase aer în piept. Philip reuşise s-o facă să-şi vină în fire.

— Okay, Romeo, unde mă duci?

Philip săltă sacul pe umăr şi amândoi ieşiră în lumina soarelui. Fără să observe Alicia, băiatul aruncă o privire în urmă, să vadă unde ajunsese nava care venea asupra lor. De jur împrejur, oameni cuprinşi de panică fugeau în toate direcţiile, strigându-şi familia sau alergând spre porţile deschise ale hangarului. De cum ieşi din rulotă, Alicia îl luă de mâna pe Philip. Îi plăcea jocul acesta, în care îşi închipuia că este o după-amiază oarecare de duminică şi că un admirator politicos şi fermecător o invitase la plimbare. În timp ce pretutindeni în jur domnea dezordinea, ei doi formau o mică insulă de linişte, mergând către hangar de parcă s-ar fi plimbat pe malurile unui râu într-o zi de primăvară.

Visul se curmă brusc când o mână se lăsă pe umărul Aliciei, silind-o să se întoarcă în loc. Era Miguel, ud leoarcă de cât alergase peste tot.

— L-ai văzut cumva pe Russell? întrebă el cu o privire rătăcită. Nu-l găsesc nicăieri.

NEOBSERVAT de nimeni dintre cei ce se îndreptau spre adăpost, pe cer se mişca ceva. Complet invizibil şi deplasându-se cu viteza luminii, fusese detectat numai de radarul bazei. Era un semnal radio, decodificat instantaneu de aparatele din cabinetul de război. Pe ecranul care controla contactul radio cu nava lui David şi a lui Steve clipeau cuvintele: TRANSFERUL S-A ÎNCHEIAT.

— Măi, să fie al dracului! exclamă Grey, plin de

admiraţie pentru ce realizaseră Steve şi David. Imediat luă legătura prin radio: Vultur Unu, aici baza. Livrarea a fost efectuată. Porniţi.

— Cu toată plăcerea.

Whitmore zbura în fruntea unei formaţii de treizeci de avioane de luptă. De cum primi ordinul, lansă un semnal vizual piloţilor din dreapta şi din stânga sa, apoi acceleră. Ceilalţi îi urmară exemplul şi, mărind viteza, depăşiră alte aparate mai puţin rapide, pornind atacul aerian împotriva distrugătorului de oraşe.. Trapa din burta avionului lui Whitmore de deschise brusc, lăsând să cadă prima dintre cele trei rachete RAAMA. Aceasta rămase atârnata în legăturile ei, în timp ce vârful conic ghidat prin laser calcula poziţia, orientându-se în direcţia stabilită de Whitmore pe HUD. Preşedintele apăsă un buton şi racheta ţâşni înainte.

În căşti se auzi glasul lui Grey care urmărea prin radar traiectoria rachetei.

— Ţine-ţi degetele încrucişate, zise cu glas răguşit generalul.

— Hai, iubito! murmură Whitmore, privind cum se îndepărta racheta.

La nici cinci sute de metri de navă, racheta RAAMA explodă ca din senin, fără să provoace nici o avarie. Scuturile erau tot la locul lor.

— Nimic, spuse unul dintre piloţii începători, intrând pe lungimea lor de undă. S-a lovit de scut, nava n-are nici măcar o zgârietură.

— Asta e! Lui Grey îi fusese de-ajuns atât cât văzuse, Vultur Unu, vino înapoi imediat. Vreau să pleci de acolo. Fără întârziere.

— Nu, strigă Whitmore în microfon. Rămâneţi în formaţie.

Deşi acum ajunseseră la mai puţin de patru

kilometri, preşedintele continuă să-şi menţină escadrila pe traiectoria de coliziune cu gigantica navă invadatoare. Fără să-şi anunţe intenţiile, scoase din burta avionului a doua rachetă RAAMA. Fixă ţinta nu departe de turela neagră şi înaltă din partea anterioară a navei, apoi lansă racheta. Aceasta ţâşni înainte şi după câteva secunde ajunse în acelaşi punct unde şi celelalte se loviseră de un obstacol invizibil. Nu se întâmpla nimic. Piloţii pierdură contactul vizual cu racheta. Aceasta parcă intrase în pământ, dar ei nu aveau timp să se întrebe unde dispăruse, pentru că şi avioanele se apropiau de perimetrul mortal de cinci sute de metri. Atunci se petrecu ceva care-i luă prin surprindere.

Se produse o enormă explozie, care muşcă adânc din coasta distrugătorului. O mare porţiune a navei, de dimensiunile unui bloc de locuinţe, se desprinse ca o bucată de argilă, apoi explodă în fragmente incandescente, care se prăbuşiră pe pământ.

Cabinetul de război se cutremură de urale. Până şi generalul Grey, prototipul omului înzestrat cu un permanent autocontrol, îşi repezi pumnul prin aer, ca şi cum şi-ar fi luat vânt ca să pocnească maxilarul unui extraterestru. În următoarele treizeci de secunde, piloţii entuziasmaţi continuară să chiuie şi să aclame, făcând radioul inutilizabil şi bucurându-se înainte de vreme de o victorie pe care încă n-o înfăptuiseră.

Când se restabili ordinea, Whitmore îşi conduse escadrilă de luptă într-un amplu luping descendent, care-i aduse în poziţia iniţială de atac, la câţiva kilometri de botul navei care continua să înainteze.

— Ne întoarcem, anunţă el. Conducătorii de echipă să-şi ocupe locurile în dispozitiv.

Aşa cum fusese stabilit, cei mai buni piloţi se

înşirară unul lângă altul într-o lungă linie dreaptă. Încet, dar sigur, ceilalţi se înşirară în urma conducătorilor de grup, care-i ghidară către poziţiile de atac.

Când enorma navă fu încercuită, echipa coordonatoare din cabinetul de război dădu semnalul de începere a luptei. Conducătorii de grup porniră la atac din toate direcţiile, simultan. Neştiind cum se desfăşoară o ofensivă, piloţii fără experienţă începură să iasă din formaţie, căutându-şi poziţii „mai avantajoase”, în loc să se plaseze mai sus sau mai jos. Bombardarea unei ţinte aeropurtate, chiar uriaşă şi înceată cum era distrugătorul, se dovedea o operaţiune mai dificilă decât părea la prima vedere, astfel încât trei sferturi din rachete trecură la mare distanţă de ţintă. Numai vreo treizeci dintre ele, majoritatea RAAMA, lansate de veterani ai aerului, nimeriră ţinta.

Câţiva dintre învăţăcei se ridicaseră cu avioanele mult deasupra navei, alţii coborâseră mult prea jos faţă de ea. Cum toţi înaintau spre centrul cercului, principala lor grijă era acum de a nu se ciocni unii de alţii. În toată învălmăşeala, un mare număr de rachete Sidewinder, Silkworm şi Tomahawk se risipiră în aer. Cele termoghidate se strecurau printre liniile de foc, apoi se orientau spre avioanele prietene pe care le vânau şi le doborau. Luptă aeriană degenera rapid într-un măcel. Dar adevărata confruntare nici măcar nu începuse.

Atunci sosi momentul de care se temuseră cu toţii.

Poarta turelei negre şi strălucitoare se deschise şi un roi de nave de atac, cenuşii şi rapide, se revărsă în văzduh. După ce se ridicară împreună în înaltul cerului, navele se împrăştiară fulgerător în toate direcţiile,

năpustindu-se pe urmele pământenilor.

— RUSSELL!

Strigătul răsună pe întinderea deşertului presărat cu tufe, atât cât îi îngăduia huruitul avioanelor cu reacţie care se roteau deasupra capului. Miguel se dusese până în cel mai îndepărtat capăt al parcării unde îşi instalaseră tabăra refugiaţii, continuând să-şi caute tatăl vitreg, când deodată auzi ceva ce semăna cu un bubuit asurzitor. Se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de distrugătorul care se apropia. Deşi nu avea habar de arta războiului, era convins că avioanele care reprezentau ultima lor speranţă şi care decolaseră nu de mult chiar de pe pista unde se afla el, nu prea făceau o treabă profesionistă. Executau lupinguri fără rost, virau în ultimul moment ca să evite coliziunile, zburau prea încet şi prea aproape de sol, aşa încât Miguel nu prea avea încredere în capacitatea lor de a respinge distrugătorul. Cu toate acestea, în secunda când auzi bubuitura, înţelese că una dintre rachete îşi atinsese ţinta. După câteva momente fură lansate şi altele. Ar fi rămas să privească acel spectacol măreţ şi incredibil, dar trebuia să-l găsească pe Russell înainte ca enorma navă să ajungă deasupra sa.

Miguel îşi închipuia că tatăl lui găsise vreun colţişor cu umbră unde să-şi poată plânge de milă fără să-l tulbure nimeni. Mai exista şi posibilitatea să fi adus o sticlă care să-i ţină de urât. Probabil că se află undeva prin apropiere, beat în ultimul hal. Poate chiar îşi pierduse cunoştinţa. Miguel ştia că ar fi trebuit să fie supărat. Iresponsabilitatea lui Russell punea din nou băiatul în situaţia de a ocroti o familie pe care-i venea greu s-o numească a sa. Numai că, în loc de furie, Miguel nutrea doar teama că Russell va muri, dacă nu

era dus la adăpost în laboratorul subteran.

Căutarea luă brusc sfârşit, o dată cu apariţia roiului de nave cenuşii care împînziră cerul. Toate simţurile îl îndemnau pe Miguel să fugă la adăpost, să alerge cât îl ţineau picioarele. Aruncând o privire peste umăr, văzu un grup numeros de nave extraterestre detaşându-se de rest şi pornind direct spre Zona 51. Erau chiar în spatele lui şi se apropiau rapid. Băiatul o luă la fugă prin tabăra în care razele laser începuseră deja să facă prăpăd. Vehiculele explodau, proiectate în aer. Cel puţin o sută de persoane nu reuşiseră să ajungă la hangar. Acum se ascundeau printre maşini sau alergau în zig zag pe terenul deschis dintre ultimele rulote şi porţile hangarului.

Miguel auzi o serie de explozii scurmând pământul în urma lui şi sări într-o parte în ultima clipă, ascunzându-se în spatele unui camion cu remorcă. Porţile hangarului se aflau la o distanţă de patruzeci de metri de cealaltă parte a unei fâşii late de asfalt. Teritoriul pe care trebuia să-l traverseze era presărat cu cadavre. În interiorul hangarului văzu mai mulţi soldaţi şi o femeie cu bluză albă, care făceau semn oamenilor să vină înăuntru. Femeia îl zări pe Miguel ascuns după camion şi-i făcu semne disperate să alerge într-acolo. Avea părul şi ochii negri, şi o fracţiune de secundă, lui Miguel i se păru că o recunoaşte. Prea înspăimântat ca să se mai gândească, ţâşni ca din puşcă spre fâşia de asfalt. Tirul aerian scormonea pământul în jurul său, dar el îşi puse capul în piept şi continuă să alerge ca un nebun, sărind peste cadavre, mânat de un singur gând: să ajungă la femeia cu bluză albă. Şi reuşi. Dădu buzna pe poarta masivă de oţel chiar când soldaţii începeau s-o închidă. Intrând ultimul, o urmă pe femeie până la ascensor,

care era plin de răniţi ce aşteptau să fie coborâţi la subsol. O explozie puternică zgudui uriaşa cutie de oţel. Poarta de la intrare fusese spulberată, iar soldaţii o dată cu ea.

Connie, femeia cu bluză albă, apăsă cu putere butonul ascensorului şi, după câteva clipe cât o eternitate, uşile se închiseră. Asupra hangarului se abătu o ploaie de explozii cu laser şi chiar în secunda în care ultima geană de lumină dispărea în spatele uşilor ce se închideau, zidurile hangarului cedară şi întreaga construcţie începu să se năruie.

STEVE AMBALĂ MOTOARELE la maximum, apoi zgâlţâi manşa cu atâta forţă, încât David se aştepta din clipă în clipă ca fragilele mânere să iasă din lăcaşul lor.

— Încearcă altceva! urlă David. Numai să ne cărăbănim de-aici!

— Nu vezi că încerc? Nu pot s-o smulg din ancore. Sunt prea rezistente!

Steve lăsă manşa din mână şi se ridică în picioare, începu să se plimbe de colo-colo prin carlingă, încercând să-şi limpezească mintea. Câteva momente mai târziu, când reveni la locul său, degetele lui David zburau frenetic pe tastatură, căutând o modalitate de a elibera nava din mecanismul de ancorare. Disperat, Steve începu să umble la întâmplare cu butoanele aparatelor pe care cercetătorii nu reuşiseră să le identifice. După ce epuiză toate posibilităţile, se întoarse pe scaunul pilotului şi se prăbuşi pe el, sleit.

— N-am crezut că se va sfârşi aşa. Mi-am imaginat o luptă aeriană pe viaţă şi pe moarte, în care să trag după mine încă nouă-zece dintre diavolii ăştia zburători. Se uită spre David, care era vizibil tulburat de această perspectivă. Ei bine, continuă pilotul, măcar

am reuşit să introducem virusul în sistemul navei-mamă.

Deodată, săriră amândoi ca arşi: scutul de protecţie se trezea la viaţă, coborând încet de la ferestre.

— Ce faci? Să nu ne vadă!

David ridică amândouă palmele în aer.

— Nu sunt eu de vină. Au intervenit în sistemul nostru.

Steve se aruncă la podea, ascunzându-se după tabloul de bord. David, care îşi proteja instinctiv computerul în orice împrejurare, se lăsă să alunece încet de pe scaun, până când ajunse pe podea. Când ferestrele rămaseră complet descoperite, cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, întrebându-se ce era de făcut.

— Ia aruncă o privire, îl îndemnă David, arătând cu degetul către fereastră.

— Eşti invitatul meu, ripostă Steve. De ce nu te uiţi tu? Tu eşti savantul cel curios.

— Eu sunt civil, declară cu mândrie David. Cred că-i de datoria ta, în calitate de puşcaş marin, să... se bâlbâi, în căutarea unui cuvânt potrivit... să faci o recunoaştere asupra poziţiilor inamice!

Steve îl săgetă cu o privire acră, ca laptele vechi de peste o lună. Fără nici cea mai mică tragere de inimă, întoarse capul într-o parte şi începu să se ridice centimetru cu centimetru, decis să nu se uite decât cu un ochi, pe deasupra panoului de bord. La fel ca în cazul unei imagini privite prin periscop, îi luă vreo câteva momente ca să-şi dea seama ce anume vedea. În spatele unui perete care, după modul în care reflectă lumina, părea a fi din cristal gros, se găsea un grup de extratereştri cu cap mare şi ochi imenşi, care se uitau exact la el.

— Aaaaaah! se trânti pe podea, încercând să rămână cât mai jos cu putinţă. La dracu'! Afară sunt o mulţime de creaturi, de jur împrejurul nostru.

— Te-au văzut?

— Da.

— Vreau să spun, te-au văzut cu adevărat? S-au uitat cu atenţie la tine?

— Da! sunt vreo douăzeci sau treizeci care se uită drept încoace!

— Atunci, Steve, zise calm David, de ce ne mai ascundem?

Punând cu grijă computerul deoparte, David respiră adânc şi aruncă o privire rapidă afară. Era limpede că acele creaturi înfricoşătoare se uitau fix la el cu ochii lor imenşi şi negri. După ce mai privi pe furiş o dată sau de două ori, se deşiră pe toată înălţimea şi se ridică în picioare, simţindu-se ciudat de relaxat. Tot mai mulţi extratereştri se înghesuiau în spatele peretelui de sticlă din camera de control. Era convins că nu va mai trece mult şi vor pătrunde la ei prin tuburi, pretinzând să le fie înapoiată nava pierdută cu atâta timp în urmă. David se uită la Steve cu un zâmbet înfrânt.

— Şah mat.

LUMINA SE STINSE, apoi se aprinse iar, când forţa unei alte explozii scutură circuitele electrice, zguduind laboratorul subteran al Zonei 51, ca un cutremur de una sau două secunde. Bubuitul înăbuşit al unor explozii mai îndepărtate pulsă prin pământ cu un vuiet continuu, umplând de spaimă pe cele o mie de persoane adunate umăr la umăr în sala de decontaminare.

— Julius! Connie îl zărise pe socrul ei într-o parte a

rampei care se întindea pe toată lungimea încăperii. Îşi făcu loc prin mulţime până la el. Julius, eşti bine?

— Cine, eu? Sunt foarte bine.

Se autodecretase păzitorul unui grup de copii despărţiţi de părinţii lor. Connie îi recunoscu pe doi dintre aceştia: Patricia, fiica preşedintelui, şi Dylan, băieţelul lui Jasmine.

— Sigur, suntem cu toţii cam speriaţi de zgomot, anunţă cu voce tare Julius, totuşi nu ne facem prea multe griji, pentru că ştim că totul se va termina cu bine. Am dreptate? se adresă el copiilor.

— Daaa! răspunseră aceştia în cor.

Lui Connie nu-i venea să creadă. În mijlocul acestui balamuc, semănând perfect cu o scenă londoneză din timpul războiului-fulger, bătrânelul cel nesigur pe picioare reuşise să-i liniştească pe copii, care, în mod normal, ar fi trebuit să urle cât îi ţinea gura. Era mai convinsă că oricând că Julius poseda un har ieşit din comun. O nouă explozie cufundă pentru o clipă încăperea în întuneric, amintindu-i lui Connie că era cazul să-şi vadă de îndatoririle ei.

— Rămâi aici la adăpost, îi spuse ea socrului său în momentul când se aprinse iar lumina. Eu trebuie să...

Arătă în direcţia unde avea treabă.

Julius se mulţumi să încuviinţeze din cap, făcând un semn vag cu mâna, preocupat numai de copii. Şi el avea ceva de făcut. După plecarea lui Connie, despături tichia de rugăciune şi şi-o puse pe cap. Le ceru copiilor să se ţină de mână şi-i întrebă dacă voiau să asculte un cântec care, cu siguranţă, avea să-i ferească de primejdii. Ei răspunseră că da, iar Julius începu să recite din Tora, cântând într-o ebraică fluentă, care l-ar fi uimit pe David dacă ar fi fost de faţă. Deschizând un ochi, îl pândi pe Nimziki, care-l

urmărea cu privirea de undeva din apropiere. Julius nu-l simpatiza din cale afară pe ministru, însă ghici că omul era disperat.

— Veniţi aici cu noi, îi strigă el ministrului apărării.

Înspăimântat, Nimziki simţea nevoia să stea cu cineva, totuşi ridică din umeri şi-i răspunse:

— Nu sunt evreu.

— Şi ce-i cu asta? Chicoti Julius. Nimeni nu-i perfect!

— L-AI GĂSIT, MIGUEL?

Connie, care mergea pe rampă, privi în jos spre dreapta şi spre stânga, la mulţimea de refugiaţi înghesuiţi dintr-un perete în altul, şi descoperi o fetiţă de vreo paisprezece ani care striga în direcţia ei, încercând să acopere gălăgia.

— Încă îl mai caut! răsună o voce de băiat chiar în spatele ei.

Connie se întoarse şi văzu că băiatul cu plete, ultimul care reuşise să ajungă înăuntru, pornise pe urmele ei prin sala de decontaminare.

— Rămâi acolo unde eşti! îi strigă el surorii sale. Vin înapoi la tine.

Alicia încuviinţă din cap şi se aşeză din nou, reluându-şi locul sub braţul liniştitor al lui Philip. Ridică fruntea şi-l privi în ochi.

— Dacă mi-e sortit să mor azi, după ce te-am găsit pe tine, o să-mi pară foarte, foarte rău.

El zâmbi larg şi se aplecă s-o sărute.

Connie iuţi pasul şi traversă încăperea, cu Miguel urmând-o pas cu pas.

DEŞI BLINDAJUL EXTERIOR fusese strâmbat şi perforat, gigantica navă nu suferise avarii importante. Fumegând şi brăzdată de cicatrice, îşi continuă

inexorabil înaintarea, îndreptându-se neabătut către obiectiv: Zona 51. Era ferm decisă să distrugă şi acest ultim cuib de rezistenţă din vestul Statelor Unite. Timp de câteva momente, se părea că pământenii vor ieşi învingători şi că minusculele lor rachete puteau ciupi puţin câte puţin din nava lată de douăzeci şi cinci de kilometri, până când aveau s-o doboare. Dar întrucât navele de atac în formă de pisici-de-mare înţesau cerul de un albastru electric dinaintea zorilor, nava cea mare nu mai suferise nici o altă stricăciune însemnată.

Deja ocupaţi până peste cap cu comanda propriilor avioane, mulţi dintre piloţii fără experienţă îşi pierdură capul în momentul când avioanele extraterestre începură să-i scoată din luptă sistematic. În pofida apelurilor la calm făcute de Grey, cei mai mulţi îşi risipiră ultimele rachete trăgând la întâmplare în atacatori. Echipa din cabinetul de război urmărea pe ecranele radar cum ultimele rachete se pierdeau undeva deasupra deşertului.

— Nu mai avem muniţie, domnule general, raportă un tehnician. În acelaşi timp, n-am provocat avarii semnificative navei celei mari.

Preşedintele Whitmore, care urmărea haosul de la o altitudine de şase mii de metri, era de acord cu acest bilanţ. Escadrila lui de treizeci de avioane fusese redusă la numai opt. Câteva dintre aparate fuseseră doborâte în primele momente de învălmăşeală, când contraatacaseră pisicile-de-mare. Celelalte fuseseră despărţite de restul grupului pe timpul retragerii. Făcând un bilanţ rapid, constată că piloţii din escadrila sa rămăseseră cu mai puţin de zece rachete.

— Să fim atenţi ca toate să-şi atingă ţinta, le reaminti Whitmore.

Connie intrase în cabinetul de război, să vadă dacă

putea fi de vreun folos. Oprindu-se în spatele lui Grey, se uită la unul dintre ecranele radar, care reda imaginea tridimensională a uriaşei nave distrugătoare de oraşe. Întrucât câteva dintre cele mai importante radare ale bazei fuseseră deja distruse, imaginea de pe ecran era incompletă, clipind ca o arătare spectrală. Connie simţi un fior din creştet până în tălpi când cineva anunţă că nava se găsea exact deasupra lor, arătându-i totodată generalului Grey un punct de pe imaginea fragmentată şi neclară.

Când pricepu ce-i arăta omul, Grey înşfăcă microfonul şi se adresă piloţilor rămaşi.

— Atenţie! Nava îşi deschide trapa inferioară şi se pregăteşte să atace cu tunul cel mare. Cineva să meargă acolo şi să distrugă blestemăţia aia până nu apucă ei s-o folosească!

Ameţită şi răscolită de veste, Connie porni spre uşă şi ieşi din încăpere, trecând pe lângă Miguel, care profitase de învălmăşeală şi se strecurase în urma ei. El se trase deoparte, vrând să-i facă loc, şi tocmai atunci auzi, fără să vrea, răspunsul dat prin radio de Whitmore.

— Alo, baza, am înţeles, zise preşedintele. Mai am o rachetă RAAMA, aşa că pornesc într-acolo. Avionul lui ţâşni brusc cu botul în sus şi cu motoarele ambalate la maximum. Hei, băieţi, voi aveţi grijă să nu vină după mine.

Escadrila sa redresă aparatele şi începu să zboare pe sub burta navei. Spaţiul din faţa lor era înţesat de avioane pământene şi nave extraterestre care zburau în toate direcţiile. Strecurându-se printre ele cu mare viteză, Whitmore îşi calculă unghiul de atac astfel, încât racheta să pătrundă printre cele două uşi care se deschideau deasupra deşertului. Activă HUD şi ţinti

vârful tunului uriaş, enorma proeminenţă de forma unui diamant, de unde urma să ţâşnească raza nimicitoare. Chiar în momentul în care dispozitivul de lansare a rachetei RAAMA ieşea din burta avionului, ceva fulgeră undeva spre limita razei vizuale a pilotului. Îşi închipui că erau navele extraterestre, sosite prea târziu. Când întinse mâna să lanseze racheta, aparatul F-l5 aflat la câţiva metri în dreapta lui explodă pe neaşteptate în sute de bucăţi. Explozia zgudui avionul lui Whitmore exact în clipa în care rachetă fu eliberată din locaşul său, aşa că aceasta devie cu mult de la traiectorie. Whitmore o urmări pierzându-se în depărtare şi explodând undeva între dealuri.

— Fir-ar să fie de treabă! Vultur Doi, porneşte la atac. Eu rămân în spatele tău, ca să te ajut să mai câştigi timp.

— Am pornit, răspunse pilotul, trecând în faţa preşedintelui.

În urma lui, Whitmore şi ceilalţi piloţi îşi comunicau unii altora poziţiile atacatorilor care veneau spre ei. Porţile deschise în burta navei extraterestre păreau să fie un punct vulnerabil, iar când escadrila pământeana se apropie cu intenţia de a lansa atacul, vreo douăsprezece nave extraterestre năvăliră în apărarea semenilor lor. Pe undele radio era un aşa haos, încât pilotul din fruntea grupului nu-l auzi pe Whitmore care-l avertiza să manevreze într-o parte. Una dintre pisicile-de-mare apăru exact în spatele lui, lansând un fascicul neîntrerupt de raze laser. Un alt aparat F-l5, Vultur Doisprezece, pilotat de Purceluş, depăşi ca o furtună celelalte avioane americane, ajungând cu botul chiar în coada pisicii-de-mare. Împroşcă avionul extraterestru cu o ploaie de proiectile calibrul 50,

numai că era prea târziu. Vultur Doi luă foc, apoi explodă, înainte că pilotul să fi apucat să folosească sistemul de vizare. Lovită, pisica-de-mare se refugie în interiorul sigur al navei, dar Vultur Doisprezece se ţinu după ea, trăgând continuu, până când aparatul extraterestru se desfăcu bucăţi în aer, fără să mai explodeze.

— Bună treabă, Doisprezece! îi zise preşedintele, nu prea entuziasmat. Şi-acum să vedem, i-a mai rămas cuiva vreo rachetă?

INTRÂND ÎN INFIRMERIE, Connie avu senzaţia că a căzut din lac în puţ. Soldaţi în uniformă şi câţiva voluntari continuau să transporte victime însângerate din rândul civililor, consecinţa raidului aerian asupra taberei de refugiaţi, aducându-le într-o sală şi aşa ticsită de lume. Răniţii zăceau culcaţi pe podea sau proptiţi de perete. Gemetele lor se împleteau cu huruitul neîncetat al bombardamentului de la suprafaţă. Oricât de cumplit ar fi părut momentul, Connie ştia că nu era decât preludiul catastrofei care va urma. Toate ţipetele aveau să înceteze la o fracţiune de secundă după ce nava-mamut de deasupra lor îi va lovi cu temuta sa rază destructivă.

— Dă-mi ceva de lucru!

Îl prinse de braţ pe doctorul Issacs, care trecuse grăbit pe lângă ea, păşind cu grijă printre morţi şi răniţi. Doctorul cel bărbos depăşise cu mult limita epuizării fizice. Singură culoare de pe obrazul său erau cele două cearcăne negre de sub ochi. După o clipă de nedumerire, îi făcu semn lui Connie spre încăperea alăturată.

— Du-te s-o ajuţi! strigă el, ca să se facă auzit. Pregăteşte pacienţii pentru operaţie.

După aceea plecă imediat la treburile sale.

Connie intră în camera de alături, unde o găsi pe Jasmine spălând un pacient rănit de un şrapnel care-l lovise chiar în burtă. Deşi omul sângera abundent, cu intestinele expuse la vedere, Jamine îi vorbea cu glas cald şi prietenos. Când Connie se apropie de masa ei, Jasmine îi puse imediat în mână un prosop, arătându-i unde să-l apese ca să oprească hemoragia. Cu toate că de felul ei nu suporta să vadă sânge, Connie apăsă prosopul pe rană, astfel ca organele interne ale pacientului să nu se împrăştie pe toată masa. Jasmine extrase ultimele impurităţi din rană, dezinfectînd-o în acelaşi timp.

— Văd că te pricepi destul de bine, remarcă Connie. Ţine-o tot aşa şi ai să devii specialistă.

— Mulţumesc, răspunse Jasmine fără să ridice ochii, îmi place ceea ce fac şi totodată mă ajută să nu mă mai gândesc la altele.

Connie îşi imagină că tânăra se referea la explozia care urma să spulbere tavanul din clipă în clipă, dar imediat după aceea îşi dădu seama că Jasmine vorbea despre proaspătul ei soţ.

— Cumplit mod de a-ţi petrece luna de miere, nu crezi?

— Cum? Oh, da. Într-adevăr, cumplit, încuviinţă Connie cu un aer absent.

Se uită la omul întins pe masă. Acesta ridică mereu capul, vrând să vadă ce i se întâmplase, iar dinţii îi clănţăneau fără încetare.

— Okay, să-l ducem în sala de operaţie! strigă doctorul Issacs spre camera unde se aflau fetele.

În timp ce un sanitar îi prelua îndatoririle, Connie zâmbi vag spre omul de pe masa cu rotile, spunându-i fără prea mare convingere că totul va fi bine, foarte

bine.

MAI MULŢI PILOŢI răspunseră negativ. După o scurtă consultare cu oamenii săi din cabinetul de război, Grey reveni la microfon.

— Vultur Unu, porniţi către baza aeriană Headly, de la Manitoba, Canada. Presupunem că v-a mai rămas suficient combustibil. Am vorbit cu ei prin radio şi vor trimite o escortă care să vă întâmpine. Acolo va fi noul nostru cartier general, domnule preşedinte.

Dar Whitmore refuză să înceteze lupta. Erau atât de aproape de victorie.

— Chiar nu mai are nimeni vreo blestemată de rachetă? Raza verde prin care debuta tirul astronavei ţâşni din vârful turnului uriaş, căutându-şi ţinta. Whitmore ştia că era numai o chestiune de secunde până când raza avea să se înfigă în pământ, pătrunzând până în locul unde se ascundea fetiţa lui. Se simţea parcă paralizat, în afară de un val de greaţă care-i răscolea stomacul. Nu acceptă să stea cu mâinile încrucişate.

— Escadrila Vulturii, chemă el împotriva voinţei sale. Pornim spre nord. Veniţi în urma mea, aţi înţeles?

— Iertaţi-mă că am întârziat, domnule preşedinte, strigă în căşti un glas necunoscut, acoperind zgomotul motoarelor.

— Cine vorbeşte?

— Sunt aici ca să vă ajut.

Preşedintele întoarse capul şi dădu cu ochii de cea mai năstruşnică ciudăţenie: un vechi biplan roşu şi instabil, care arăta cam ca aparatul pilotat de baronul von Richthofen în Cel de-al Doilea Război Mondial. Avionul se legăna prin aer, manevrat de un bărbat cu cască de piele. Într-o parte a aparatului se vedea ceva

ce aducea a rachetă, legată cu corzi elastice şi funii împletite.

— Ce cauţi acolo?

— Nu vă îngrijoraţi, domnule preşedinte. Sunt înarmat.

Russell şterpelise cea mai grea şi mai puternică rachetă pe care o găsise. Era prea grea pentru avionul lui şi, de fiecare dată când vântul îşi schimba direcţia, se lovea de peretele fragil al carlingii, cu un zgomot înfricoşător. O lumină roşie cât un buton clipea, indicând că racheta era gata de lansare.

— Tot ce vreau eu de la dumneavoastră, domnule preşedinte, e să-i mai ţineţi pe tipii ăştia departe de mine încă vreo câteva secunde.

Whitmore se uită de jur împrejur şi văzu un grup de nave extraterestre năpustindu-se spre ei. Piloţii americani le ieşiră în întâmpinare, declanşând un baraj de foc menit să protejeze vechiul şi şubredul biplan. Acesta continuă să se înalţe şovăielnic către tunul gigantic.

În cabinetul de război, toate privirile erau aţintite pe imaginea radar a navei, unde un mic punct luminos, vizibil şi el pe ecran, urca încet spre locul din care pornea raza. Grey apucă microfonul.

— Pilot, spune cine eşti.

— Numele meu e Russell Casse, răspunse pilotul. Aş vrea să-mi faceţi o favoare şi...

— Cine-i individul? întrebă mirat unul dintre tehnicieni.

— Russell!

Miguel se repezi către soldaţii adunaţi în jurul monitoarelor. Aceştia îl înşfăcară de braţe, nelăsându-l să treacă.

—... să spuneţi copiilor mei că-i iubesc foarte mult.

Când unul dintre tehnicieni luă legătura cu preşedintele şi cu echipa sa, ca să-i înştiinţeze asupra poziţiilor inamicului, Miguel ţipă în microfonul rămas deschis:

— Tăticule! Nu!

Auzind cuvântul „tăticule”, Russell nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Nu ştia dacă Miguel îl auzea, totuşi strigă din răsputeri în microfon: – Trebuie, băiete. Oricum, tu te-ai priceput întotdeauna mai bine decât mine să ai grijă de ceilalţi. Apoi adăugă: Pur şi simplu, e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Închise radioul şi cârmi aparatul Haviland cu botul în sus, într-o ascensiune atât de abruptă pe cât îi îngăduia motorul fără să se caleze. Acum botul avionului era îndreptat spre latura tunului în formă de ac. Coada biplanului dispăru în burta navei, iar preşedintele şi piloţii rămaşi se îndepărtară, părăsind zona. Brusc, lumina verde dispăru. În două secunde urma să apară lumina albă, după care raza compactă avea să lovească Zona 51.

— Hei, băieţi! M-am întors! urlă Russell cât îl ţineau plămânii. Cum se zicea pe vremea mea: BĂGA-V-AŞ ÎN MAMA VOASTRĂ!!

Vechitura de avion se năpusti cu botul înainte în corpul tunului, provocând în interiorul navei o explozie neînsemnată, după toate aparenţele fără vreo consecinţă importantă. Dar chiar când raza albă şi ucigaşă ţâşnea din vârful tunului, ceva o întrerupse din nou. Uriaşa navă se înălţă spre cer, luând-o din loc cu o viteză incredibilă. În acelaşi moment, toate navele de atac ţâşniră după ea ca la comandă. Întregul roi porni în zbor peste întinderea deşertului.

Dar nici una dintre ele nu ajunse prea departe.

În inima giganticului distrugător de oraşe se produse

o explozie care spulberă cupola de deasupra, la fel ca un craniu sfărâmat de glonţul unui sinucigaş. Racheta lansată de Russell declanşase o reacţie în lanţ, muşcând din corpul navei late de douăzeci şi cinci de kilometri şi nimicind-o din interior. Una după alta, bubuiturile exploziilor din măruntaiele astronavei preschimbară monstrul de pe cer într-o minge de flăcări, dezvăluindu-i arhitectura interioară la fel ca un fascicul de raze X. Curând dezastrul cuprinse întreaga navă. Încă în aer, se cutremură sub un val de explozii şi implozii simultane, arzând până se dezmembră în fragmente uriaşe, care se prăbuşiră în flăcări la pământ.

Reacţia în lanţ se extinse până în cabinetul de război, unde izbucniră urale victorioase. Găsiseră o cale de a nimici inexpugnabilele nave extraterestre. Nebuni de bucurie, toţi se strângeau în braţe, îşi fluturau pumnii prin aer şi râdeau în hohote. Toţi, cu excepţia lui Miguel. În timp ce încăperea se cutremura de strigăte de triumf, băiatul deschise încet uşa şi ieşi pe coridorul ticsit de refugiaţi, nedumeriţi de contrastul dintre aerul său abătut şi uralele ce răsunau în urma sa.

Grey, mereu cu capul pe umeri, îl apucă de guler pe unul dintre entuziaşti, care se calmă numaidecât.

— Treci imediat la microfon, mârâi generalul, şi explică fiecărei escadrile de pe glob cum anume să-i doboare pe nemernicii ăştia.

LUI STEVE I SE PĂRU că auzea sunând cornul victoriei. Încă trântit pe podea şi ascuns sub tabloul de comandă, vârî mâna în buzunarul de la piept, de unde scoase cele două trabucuri pe care i le dăduse Julius. Îi oferi unul lui David.

— Cred că asta-i tot ce mai putem face, zise el, împrăştiind fumul cu palma. Poate doar să le trimitem racheta nucleară înainte să intre ei peste noi şi să ne facă cine ştie ce blestemăţii.

David, care continua să se privească ochi în ochi cu creaturile din spatele peretelui de sticlă, încuviinţă din cap, silindu-se să se împace cu gândul că nu mai avea mult de trăit.

— Ciudat, filozofă el, studiind trabucul. Întotdeauna mi-am închipuit că astea-s lucrurile de la care mi s-ar trage moartea. Okay, hai să-i dăm drumul.

Steve se ridică de pe podea şi se instală pe scaunul pilotului, evitând să privească spre respingătoarele creaturi din faţa sa. Dădu la o parte capacul cutiei negre şi tastă codul de lansare. Ecranul dispozitivului clipi scurt, prezentându-i două opţiuni: LANSARE şi ANULAREA COMENZII.

— Mă bucur că te-am cunoscut, prietene, zise el, întinzându-se să strângă mâna lui David.

— Şi eu, răspunse acesta. Era cât pe ce să reuşim.

— Cât pe ce, întări Steve. Eşti gata?

— Hai pa, Gelatină! Pa şi ţie, Clipici! David făcea semn cu mâna spre extratereştri, botezându-i pe unul câte unul. Pe curând, Cap-de-Ou, pe curând, Broscoiule!

— Crezi că bănuiesc ce-o să se întâmple? întrebă Steve cu trabucul în gură, întinzând mâna spre comanda de lansare.

— Nici pomeneală.

Când degetul lui Steve atinse butonul, podeaua micuţei cabine zvâcni violent spre spate, dezechilibrându-i pe amândoi, în timp ce racheta lungă de trei metri ţâşni înainte, lăsând în urmă o dâră de fum. Pretutindeni izbucniră incendii, cioburile zburau în

toate părţile. Înainte ca David şi Steve să-şi ridice ochii, racheta trecuse prin peretele de cristal, străbătând cabina de control, şi se înfipsese într-un perete mai îndepărtat, în timp ce motorul ei propriu continua să scoată o jerbă de scântei.

O dată viciată atmosfera creată artificial, extratereştrii din spatele peretelui de sticlă începură să se umfle şi să se lăţească oribil, cu trupurile supte în vid din toate direcţiile. Capetele lor mari plesniră, împrăştiindu-se în toate părţile, ca nişte floricele de porumb însângerate.

În timp ce dincolo de parbrizul navei se petrecea această scenă înspăimântătoare, ancorele care fixau aripioara se desfăcură brusc şi aparatul se ridică la câţiva metri în aer. O explozie în turnul de observaţie proiectă nava înapoi, lovind-o razant de alta identică, parcată chiar alături, după care aparatul pământenilor se înălţă, legănându-se în spaţiu.

— Suntem liberi!

— Nu mai contează, zise David. Jocul s-a încheiat. Steve verifică datele de pe tastatura de comandă a lansării. Contorul digital număra secundele rămase până la detonarea încărcăturii nucleare: 22... 21...

— Încă n-am auzit cornul victoriei, zise el, sărind pe scaunul pilotului şi întorcând aparatul cu o sută optzeci de grade.

David abia avu răgaz să se trântească pe locul său, că Steve trase rapid de comenzi, îndepărtându-se cu toată viteza.

— Lasă-l încolo de corn. Eşti obsedat de el. Mai bine întinde-o de aici cât poţi de repede!

Mai rapid decât ar fi reacţionat orice pilot pământean, câteva nave extraterestre porniră în urmărirea lor. Deşi Steve nu stăpânea perfect

comenzile aparatului, nu avea altă soluţie decât să mărească viteza la maximum. Virând ameţitor, săgetă prin labirintul luminat difuz din măruntaiele navei-mamă. Atacatorii nu deschiseră focul asupra prăzii lor decât în clipa în care aceasta ajunse la gura tunelului de ieşire. Dintr-o dată, asupra pământenilor se revărsă o ploaie de raze-trasoare, dar cum unghiul din care fuseseră trase nu era prea favorabil, Steve se năpusti în pasajul triunghiular care comunica cu exteriorul.

— Se închide! urlă David. Se închid porţile!

— Văd şi eu!

Steve avea şi aşa destule necazuri, în lipsa unui copilot. Gura tunelului se reducea treptat, pe măsură ce cele trei uşi masive se apropiau unele de altele, închizându-le ultima cale de scăpare. Mânuind comenzile la limita de rezistenţă a navei, Steve o forţă să atingă viteza maximă posibilă, zburând ca o săgeată în direcţia porţilor pe punctul de a se închide. Aruncă o privire către cutia neagră: 09... 08...

— Prea târziu, le-au închis!

David văzu dispărând şi ultimele stele în spatele porţilor triunghiulare. Înţelegând că Steve avea oricum de gând să-şi încerce norocul, strânse pleoapele şi-şi ţinu respiraţia.

Reuşiră să treacă prin deschizătură cu o marjă de numai câţiva centimetri.

— Elvis a părăsit clădirea! urlă el.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, intră în joc şi David, încercând fără succes să-l imite pe regele rock-ului.

De cum ajunseră din nou în spaţiu, Steve localiză Pământul, cârmind avionul într-acolo. 01... 00.

Nava continuă să accelereze, săgetând prin spaţiu cu o viteză de câteva mii de kilometri pe oră, în timp

ce pasagerii de la bordul său admirau America de Nord, perfect conturată şi totuşi atât de departe. Atunci se produse un fulger de lumină, părând să vină de undeva din urmă lor. Steve şi David abia avură timp să schimbe o privire neliniştită că unda de şoc propagată prin spaţiu îi ajunse din urmă. Ca o bărcuţă scăpată de sub control şi surprinsă de un val uriaş, micuţa navă se trezi purtată pe creasta suflului exploziei şi dată peste cap de mai multe ori. Steve încercă pentru o clipă s-o cârmească prin vălul de perturbaţii, apoi pierdu complet controlul şi unda de şoc îi înghiţi complet.

CENTROPLANUL avionului în care se afla preşedintele se ridică şi un pumn înmănuşat ţâşni în aer. Whitmore îşi smulse masca şi se săltă din carlingă, sărind pe aripa aparatului F-15. Şapte dintre Vulturi se întorseseră la bază, iar alţi treizeci dintre piloţii neprofesionişti se pregăteau şi ei de aterizare. Rămăseseră în aer, înfruntând ultimii atacatori extratereştri până când pisicile-de-mare începuseră să piardă din energie şi să se prăbuşească din înaltul cerului. După toate aparenţele, rezervele de energie ale fiecărui aparat erau limitate.

De îndată ce simţi pământul sub tălpi, Whitmore arătă cu degetul spre unul dintre piloţi – bărbosul cel cu plete poreclit Purceluşul – în semn de recunoaştere a meritelor acestuia. Purceluşul arătă şi el cu degetul spre preşedinte. Soldaţii alergară în întâmpinarea avioanelor, într-un cor de aclamaţii. Preşedintele ceru să fie condus către o groapă căscată în pământ. La o zvârlitură de băţ de ruinele hangarului principal se găseau câteva uşi de oţel încastrate într-o placă de beton în spatele căreia începea un şir de scări. Era

scara de evacuare în caz de pericol, care ducea până jos, în laboratorul de cercetare. Whitmore şi ceilalţi piloţi coborâră treptele pe urmele soldaţilor.

Scara se termina în sala de decontaminare. Când preşedintele dădu colţul, intrând în încăperea lungă şi sterilă, îi trebui vreo câteva momente ca să-şi dea seama unde se afla. În locul tehnicienilor cu măşti de protecţie pe care-i văzuse data trecută, acum se găsea în faţa a sute de cetăţeni de rând, refugiaţii care cu numai câteva minute înainte se pregăteau să-şi ia adio de la viaţă. Oamenii izbucniră în urale asurzitoare şi entuziaste, aclamând eroii care doborâseră nava extraterestră. Copleşit de primirea făcută, Whitmore îşi croi drum prin mulţime, dând mâna cu oamenii şi lăsându-se strâns în braţe, până când, la câţiva paşi de el, întâlni o figură cunoscută. Julius o săltă pe micuţa Patricia pe rampă şi fetiţa alergă într-un suflet către tatăl ei. Whitmore o luă în braţe, lipind-o strâns de el.

Nu departe stătea un tânăr cu părul lung, privind scena lipsit de emoţie. Deodată, acesta simţi o mână pe umăr.

— Bau, Miguel. Troy redevenise cel dintotdeauna. Nu ne-ai auzit? Te strigăm de zece minute.

Cu ajutorul lui Philip, Alicia îşi făcu drum prin mulţimea în delir. Expresia de pe chipul lui Miguel o lămuri din prima clipă că Russell era mort. Fata izbucni în plâns şi, uitând de Philip, se aruncă de gâtul fratelui mai mare.

— Da’ ce s-a întâmplat? întrebă Troy. Ce-i cu voi?

Fără un cuvânt, Miguel întinse braţul, luând băieţelul lângă ei.

DÂND DE PERETE uşa cabinetului de război, Whitmore fu întâmpinat cu un ropot de aplauze. Grey,

care stătea încruntat în faţa unui monitor, întoarse capul şi văzu cine intrase. O umbră de surâs îi lumină chipul, după care se duse să-şi îmbrăţişeze prietenul.

— Ce naiba, Tom, chiar ai vrut să provoci un infarct unui bătrân ca mine?

— Cum merge atacul?

— Excelent. Deja avem opt victorii confirmate şi alte câteva probabile.

— Încă una, domnule general! strigă unul dintre militari. Aviaţia olandeză tocmai a distrus nava de deasupra Ţărilor de Jos.

Vestea declanşă un nou cor de urale în toată încăperea, dar imediat ce Connie se ivi în prag cu un zâmbet trist, cei mai mulţi tăcură. În urma ei intră Jasmine, cu Dylan în braţe.

— Cum rămâne cu comisionarii noştri? întrebă Whitmore. S-a primit vreo veste de la ei?

Fără prea mare tragere de inimă, Grey îi răspunse:

— Din păcate, am pierdut contactul cu Hiller şi Levinson în urmă cu circa cincizeci de minute, imediat după explozia navei-mamă.

Whitmore se uită la Connie şi la Jasmine care ascultau vestea cea tristă. Chiar când pornea spre ele ca să le adreseze un cuvânt de condoleanţe, unul dintre oamenii aşezaţi în faţa monitoarelor începu să strige:

— Staţi aşa! Am prins ceva pe radar. Se pare că mai vine cineva.

Toţi cei din cabinet se înghesuiră în jurul monitorului, cu ochii la minusculul punct luminos care se deplasa pe ecran.

UN CEAS MAI TÂRZIU, un vehicul de teren marca Humvee, încărcat cu pasageri, gonea prin fierbinţeala

de după-amiază a deşertului, ridicând în aer un nor lung de praf.

La volanul acestui vehicul jumătate automobil sport şi jumătate tanc se aflã maiorul Mitchell care se îndrepta spre imensa coloană de fum de la orizont. Cabinetul de război urmărise punctul mişcător de pe ecranul radarului, până când acesta aterizase la aproape douăzeci de kilometri de bază, în mijlocul pustiului. Pe scaunul de lângă Mitchell se găsea Jasmine, cu privirea aţintită drept înainte, în timp ce Dylan sălta pe genunchii ei. În picioare în spatele lor, cu vântul în obraz, Connie, preşedintele Whitmore şi generalul Grey se ţineau de bară, scrutând orizontul în căutarea unui semn de viaţă. În spaţiul încăpător destinat transportului de marfă călătorea Julius, împreună cu Patricia, fiica preşedintelui. Un alt vehicul, de astădată un jeep plin cu soldaţi înarmaţi, îi urmă la mică distanţă.

Ajungând la o depărtare de cinci kilometri, putură să vadă că nava se prăbuşise pe nişte coline stâncoase. Nimic nu le confirmă speranţa că ar fi vorba de aparatul cu care Steve şi David zburaseră în spaţiu, cu atât mai puţin că cei doi ar fi fost încă în viaţă. Nava sfărâmată era cuprinsă în întregime de flăcări.

La linia maronie a orizontului se iviră două siluete întunecate. Pe măsură ce vehiculul Humvee se apropia, devenea tot mai clar că cele două siluete erau două fiinţe omeneşti. Amândouă păreau să umble pe două picioare şi înaintau fără şovăire. Grey îi strigă lui Mitchell să reducă viteza, apoi făcu semn soldaţilor din jeep să treacă în faţă. Cu puştile de asalt aţintite asupra celor două siluete, micul grup îşi continuă drumul, avansând cu prudenţă.

La o depărtare de cincizeci de metri, Mitchell frână,

opri vehiculul şi-şi încrucişă braţele peste volan.

— Măi, să fie-al dracului!

Cele două siluete misterioase fumau trabuc.

Nu numai că Hiller şi Levinson reuşiseră imposibilul, dar scăpaseră cu viaţă, ca să aibă şi ce povesti. Pătrunseseră în citadela extraterestră, îi dezactivaseră scuturile de protecţie cu ajutorul unui neînsemnat virus de calculator, făcuseră fărâme nava de dimensiuni planetare şi apoi zburaseră înapoi în Nevada, înainte de a epuiza rezervele de energie ale navei. Şi iată că acum păşeau fuduli nevoie mare prin deşert, nepăsători şi plini de ei, de parcă s-ar fi aflat la capătul unei zile de lucru oarecare.

Jasmine se grăbi să deschidă portiera şi începu să alerge prin nisipul fierbinte. Nu se opri decât în braţele soţului ei. Strângându-l la piept, de parcă n-ar mai fi vrut, să-i dea drumul niciodată, cu glasul înecat de emoţie, zise:

— Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea. Am crezut că aţi rămas blocaţi înăuntru.

Steve o privi cu surâsul lui şmecheresc.

— Da, dar ce intrare triumfală!

Jasmine rămase cu ochii la el, şocată şi totodată amuzată. Oare omul acesta nu se temea de nimic?

— Iar începi! exclamă ea, clătinând din cap. Îmi închipui că orgoliul tău a scăpat din frâu şi îmi va fi imposibil să trăiesc cu tine, adevărat?

— Probabil. Tot mai vrei să afli, Aşchimodie?

Ea izbucni într-un râs vesel.

— Da, sunt gata să fac o încercare, Clăpăugule!

Connie şi David se apropiară cu paşi rari, oprindu-se unul în faţa celuilalt, ca şi cum un pas în plus ar fi declanşat explozia unei mine îngropate în pământ. Connie era grozav de mândră de el. Pentru David, cel

mai fericit aspect al faptului că supravieţuise era acela că ajunsese s-o revadă. Dar cum nici unul din ei nu ştia ce voia celălalt, păstrau între ei distanţa de un metru.

— Aşadar, întrebă David, rotindu-şi privirea pe cerul pustiu, am reuşit?

Întrebarea o trezi brusc pe Connie la realitate. Îşi imaginase cum va parcurge spaţiul rămas până la el şi cum îi va simţi din nou sărutarea. Fireşte însă, David dorea să ştie dacă strălucitul lui plan funcţionase. Stânjenită de propriile-i gânduri, Connie deveni brusc conştientă de privirile celor din maşini.

— Da, da, răspunse ea. A funcţionat perfect. La câteva minute după introducerea virusului, toate scuturile au fost dezactivate şi am început să-i atacăm cu rachete.

Se apucă să-i povestească despre nava care ajunsese deasupra Zonei 51 şi despre Whitmore, care condusese el însuşi lupta aeriană, despre misteriosul pilot sosit la timp cu biplanul lui cel vechi. Dar David ridică mâna, întrerupându-i relatarea.

— Nu, eu altceva am vrut să te întreb. Arătă spre ea şi apoi spre sine. A funcţionat!

Zâmbetul aşternut pe chipul lui Connie era mai luminos decât soarele după-amiezii.

— Fii convins că da, răspunse ea. Păşind pe teritoriul neutru dintre ei, căzură unul în braţele celuilalt. Fii convins că da.

Când cele două cupluri se întoarseră, ţinându-se de mână, la vehicule, Whitmore dădu din cap spre ceilalţi doi bărbaţi, aprobând încruntat.

— Nu-i rău, comentă el, de parcă cei doi tocmai ar fi dat un test la care ar fi reuşit să obţină un „Suficient”. În clipa următoare, zâmbea cu toată gura, fără să-şi poată ascunde admiraţia pentru realizarea celor doi

eroi. Nu-i rău deloc.

Îl felicită pe Steve, strângându-i mâna, apoi se întoarse către deşiratul absolvent al MIT, care-l pocnise în obraz cu ani în urmă.

— Ai demonstrat că eşti cu mult mai deştept decât te credeam, zise el, în timp ce dădeau mâna. Şi mult mai curajos decât mi-aş fi închipuit. Mulţumesc, David.

— Ceea ce aş dori eu să ştiu, îi întrerupse o voce răsunătoare, e cum se face că Domnu' Sănătate s-a apucat să fumeze un trabuc de-al meu?

Julius se odihnea pe bara de protecţie a vehiculului Humvee, fără să atingă pământul cu picioarele lui scurte. David se desprinse pe jumătate din îmbrăţişarea lui Connie şi-şi strânse tatăl la piept, cu puterea unui urs, ridicându-l de la pământ.

— Na, acum e şi adeptul luptei drepte.

David îl lăsă jos, privindu-l bănuitor o clipă. Julius, care îşi aranja înfăţişarea, îndreptându-şi părul şi hainele mototolite de fiul său, îl întrebă la ce se uita.

— Cum ai reuşit, tată?

— Ce să reuşesc? se miră bătrânul. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii foarte bine, nu se lăsă David. Întâi, m-ai dus la Washington, pe urmă la Zona 51 şi chiar când eram pe punctul să abandonez, mi-ai dat ideea cu virusul. Ai să-mi spui probabil că nu sunt decât simple coincidenţe, aşa-i?

O fracţiune de secundă, pe buzele lui Julius flutură un surâs şiret, după care bătrânul îşi reluă expresia de prefăcută iritare.

— Nu ştiu ce-ai păţit tu acolo în spaţiu, dar bănuiesc că extratereştrii ţi-or fi făcut ceva la creier. Amândoi îşi zâmbiră cu afecţiune. Steve tocmai îngenunchease lângă Dylan, ca să-şi primească îmbrăţişarea de bun-

veniţ, când generalul Grey se apropie ca să-i vorbească.

— Ei bine, căpitane, se poate spune că ai avut un week-end pe cinste.

— Aşa e, domnule general, încuviinţă pilotul.

— Şi ai făcut o treabă a naibii de bună. Cu toţii suntem mândri de dumneata.

Grey îl salută, iar Steve îi răspunse la salut, împreună cu Dylan.

Victorios, grupul începu să urce în vehicule, ca să se înapoieze la Zona 51. Chiar atunci, Patricia Whitmore arătă ceva pe cer şi strigă:

— Ce-i acolo?

Grupul se întoarse exact la timp ca să vadă o minge de foc roşu cu portocaliu prăbuşindu-se din înalturi, ca o stea căzătoare. Apoi o altă dâra de lumină, de astădată de un galben strălucitor, sfâşie albastrul limpede al cerului. Erau sfărâmături ale navei-mamă, risipite prin spaţiu, şi care luau foc în contact cu atmosfera terestră. Toată noaptea aveau să zboare prin aer astfel de meteoriţi coloraţi.

Steve îl săltă în braţe pe Dylan şi ridică privirea înspre Cer.

— Ştii ce zi e astăzi? întrebă el.

— Da, răspunse copilul. E 4 iulie.

— Aşa e, fiule. Nu ţi-am promis un foc de artificii?

BĂTĂLIA DE DEASUPRA Zonei 51 se încheiase cu o victorie destul de uşoară şi nu prea scump plătită. Muriseră mai puţin de trei sute de oameni. Dar în alte regiuni ale ţării şi pe întreg globul situaţia era cu totul alta. Omenirea supravieţuise, dar numai cu preţul unor cutremurătoare sacrificii. Erau milioane de morţi şi alte milioane de răniţi. Mulţi nu aveau să se mai vindece

niciodată de pe urma rănilor trupeşti sau sufleteşti căpătate în cursul invaziei. Chiar şi supravieţuitorii care se târau afară de sub dărâmături, mulţumind cerului că scăpaseră cu viaţă, se îngrozeau de lunile şi anii grei de reconstrucţie care-i aşteptau. Chiotele care sărbătoreau victoria stârneau ecouri într-o lume pustiită şi presărată cu ruine. În cele mai multe locuri dezastrul era atât de cumplit, încât supravieţuitorii îi invidiau pe cei care muriseră.

Peste o sută din cele mai mari oraşe ale lumii, printre care Paris, Bagdad, New York şi Kyoto, fuseseră rase de pe suprafaţa pământului. La fel se întâmplase cu cele mai valoroase muzee şi biblioteci de pe glob, cu principalele aeroporturi şi fabrici, uzine de prelucrare a alimentelor, pieţe, instituţii şi locuinţe, în proporţie de una la trei. Sute de milioane de refugiaţi, lipsiţi de adăpost şi mijloace de subzistenţă, se întrebau cum vor reuşi să supravieţuiască. Situaţia cea mai critică se semnala în emisfera sudică, aflată în plină iarnă. Imediat începură migraţii masive către zonele temperate ale Terrei, solicitând şi mai mult resursele ecologice oricum destul de limitate. Apa, uscatul şi aerul Terrei rămăseseră puternic poluate în urma acelui război scurt, dar catastrofal.

Se părea că totul fusese pierdut şi că doar un singur lucru fusese, poate, câştigat: o mai mare putere de înţelegere. Împreună cu descoperirea că oamenii nu erau singuri în univers, certurile sângeroase cu privire la micile deosebiri de rasă şi naţionalitate păreau brusc fleacuri. În urma atacului, locuitorii Terrei înţeleseseră în cele din urmă că ceea ce aveau în comun depăşea cu mult cele câteva deosebiri de amănunt. Toată lumea era de acord că imaginaţia omenească suferise profunde mutaţii şi că nu exista cale de întoarcere.

Într-un fel, specia umană crescuse în condiţii grele, fiind silită fără voia ei să se maturizeze. De asemenea, se constată fenomenul de conştientizare a unei noi interdependenţe: pe viitor, omenirea va trebui să se pregătească pentru eventualitatea unui atac similar. Visul lui Whitmore se adeverise: 4 iulie nu avea să mai fie doar o sărbătoare a americanilor.

Se întrezărea un nou viitor, iar şefii de stat ca Whitmore se arătau nerăbdători să modeleze lumea cea nouă care urma să fie reclădită pe ruinele celei vechi. Astfel de conducători ştiau că sensul şi caracteristicile acestei reconstrucţii vor fi stabilite de la început, încă din primele câteva luni. Existau foarte mari riscuri ca America, una dintre cele mai violente şi mai divizate naţiuni ale lumii, să se scindeze în lupta pentru puţinele ei resurse, dar mai exista şi şansa ca oamenii să se unească şi să coopereze într-un spirit comunitar, dând pildă şi altor naţiuni de pe glob. Înainte să se aşeze praful bătăliilor, Whitmore urma să-şi înceapă o nouă campanie electorală, cu acelaşi îndemn la datorie şi sacrificiu de sine pe care le predicase şi atunci când candidase la preşedinţie. Numai că de astădată perspectiva avea să fie internaţională, iar riscurile mult mai mari. Ce fel de lume avea să lase moştenire fiicei sale?

O dată cu începerea muncii de reconstrucţie, un lucru devenea limpede ca lumina zilei: spiritul uman, la fel ca ierburile suple şi tenace care deja prindeau să crească printre ruine, avea să se afirme din nou, mai puternic, mai inteligent şi mai unit ca oricând.

